

Pentru unii ucigași, o crimă este doar începutul...

OMUL-PASĂRE

MO HAYDER

MO HAYDER

OMUL-PASĂRE

Seria: Jack Caffery #1

Original: *Birdman* (1999)

Traducere din limba engleză:
CARMEN BOTOȘARU

RAO International Publishing Company
2008

Mulțumiri

Mulțumiri tuturor celor de la AMIP Thornton Heath, în special detectivului superintendent D. Reeve și ofițerului M. Little. De asemenea, lui Iain West de la Departamentul de Patologie și Medicină Legală, Guy's Hospital, doctorului Elisabeth Wilson și lui Doug Stowton de la Serviciul de Medicină Legală, lui Zeno Geradts și patologului Ed Friedlander de la Universitatea de Medicina din Missouri, tuturor celor care au dovedit profesionalism și mi-au oferit sprijinul lor.

Îi mulțumesc în mod special detectivului inspector-șef Steve Gwilliam, pentru ajutorul acordat și pentru răbdare.

Pentru prietenia pe care mi-au arătat-o și pentru încredere, le mulțumesc lui Jimmy Brooks, Karen Catling, Rilke D., Linda Downing, Jon Fink, Jo Goldsworthy, Jane Gregory, Dave și Deborah Head, Patrick Janson-Smith, Sue și Michael Laydon, Doreen Norman, Lisanne Radice, Sam Serafy și Simon Taylor.

De asemenea, îi mulțumesc lui Caroline Shanks care mi-a salvat viața cu ani în urmă, lui Mairi Hitomi care continuă s-o facă, precum și familiei mele credincioase și minunate (cel mai educat și plin de resurse grup de oameni pe care l-am întâlnit vreodată) și, mai mult decât oricui, lui Keith Quinn.

1.

North Greenwich. Sfârșitul lui mai. Cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, nu era nici țipenie de om pe râu. Șlepuri întunecoase erau ancorate în amonte, iar fluxul mareic legăna ușor micile șalupe eliberate din mâlul în care dormitau. Un abur se ridica din apă, se rostogolea spre uscat, trecea peste felinarele stinse și peste Domul Mileniului care era pustiu, apoi străbătea întinderile sălbatice și peisajele selenare ciudate, și se oprea după o jumătate de kilometru, învăluind fantomaticele echipamente din șantierul aproape abandonat.

Brusc, întunericul fu măturat de lumina farurilor – o mașină de poliție frână pe drumul de serviciu, cu girofarul sclipind albastru, tăcut. După câteva momente, mai sosi o mașină, apoi încă una. În următoarele douăzeci de minute, șantierul era plin de polițiști – opt mașini de teren inscripționate, două Ford Sierra obișnuite și o dubiță albă a laboratorului foto. Drumul fu blocat la celălalt capăt, iar câțiva polițiști fură desemnați să supravegheze zona de acces dinspre malul râului.

Primul ofițer al CID[1] care ajunse la fața locului sună la centrala din Croydon și ceru numerele de pager de la AMIP[2]; la opt kilometri distanță, inspectorul Jack Caffery din echipa B a diviziei fu trezit.

Bâjbâind prin întuneric, încercă să-și adune gândurile, alungând tentația de a se întinde din nou pe pat. Apoi, inspirând adânc, reuși să facă efortul de a se da jos din pat și de a merge la baie, unde își spălă fața cu apă – în timp ce-și spunea: „Jură că nu mai pui gura pe Glenmorangies în timpul săptămânii, jură!” – se îmbrăcă fără să se grăbească prea mult, pentru că era mai bine să ajungă treaz și complet refăcut, își puse cravata, una neutră – „Celor de la CID nu le place să fim mai arătoși decât ei”. Pagerul, cafeaua – cât mai multă cafea instant – cu zahăr, dar fără lapte, fără niciun pic de lapte și, mai ales, „Nu mânca nimic, nu știi niciodată la ce urmează să te uiți”; bău două cești, își căută cheile de la mașină în buzunarul jeanșilor și, trezit acum de-a binelea de-atâta cafeină, cu țigara în gură, porni cu mașina pe străzile pustii ale Greenwich-ului, îndreptându-se spre scena crimei unde, superiorul său, detectivul superintendent Steve Maddox, un tip scund, albit prematur, în impecabilul său costum cărămiziu, îl aștepta lângă curtea șantierului – plimbându-se pe sub singurul felinar de pe-acolo, zornăind cheile mașinii, mormăind ceva doar pentru sine.

Văzu mașina lui Jack oprind și traversă strada, îndreptându-se spre el. Se sprijini de acoperișul mașinii și se aplecă spre geamul deschis, spunând:

— Sper că n-ai mâncat de curând!

Caffery trase frâna de mână. Scoase din torpedou țigările și tutunul.

— Minunat! Este exact ce voiam să aud!

— Avem pe cineva care a depășit termenul de valabilitate.

Se dădu un pas înapoi pentru ca Jack să poată coborî din mașină.

— Femeie, pe jumătate îngropată. Aruncată în sălbăticia asta.

— Ai văzut-o?

— Nu. Mi-a spus ofițerul de divizie de la CID. Și… mmm…

Aruncă o privire peste umăr, către grupul de ofițeri locali CID. Apoi se întoarse și continuă cu voce joasă:

— Cineva i-a făcut autopsia. Cu sutură în formă de Y.

Cu mâna pe ușa mașinii, Jack se opri o clipă, apoi spuse:

— Autopsia?

— Da.

— Poate că a fost adusă de pe la vreun laborator?

— Mda…

— Vreo ispravă de-a unui student la Medicină…

— Cam așa ceva, îl întrerupse Maddox, dând din mână.

— Nu e chiar zona noastră, dar…

Se uită din nou peste umăr, apoi se aplecă mai aproape:

— Ofițerii CID din Greenwich sunt destul de amabili cu noi de obicei. Hai să-i punem la încercare. N-o să ne omoare dacă aruncăm și noi o privire. Ce zici?

— OK.

— Bun. Acum… Își îndreptă spatele. Acum… tu. Ce crezi? Ești pregătit?

— La dracu'! Nu cred.

Caffery trânti portiera, scoase din buzunar legitimația și ridică din umeri.

— Sigur că nu sunt pregătit. Când am fost eu vreodată pregătit pentru așa ceva?

Se îndreptară spre intrare mergând de-a lungul gardului ce delimita perimetrul. Nu se vedeau decât lumina gălbui-palidă împrăștiată de felinarele de pe stradă, iar flash-urile albe de la camerele foto ale brigăzii de poliție judiciară se succedau rapid în celălalt capăt al terenului. La un kilometru și jumătate distanță se vedea strălucind Domul Mileniului, dominând orizontul către nord, cu luminițele roșii de avertizare a avioanelor clipind către stele.

— A fost băgată într-un sac de plastic pentru gunoi sau ceva de genul ăsta, zise Maddox. Dar e atât de întuneric acolo, încât ofițerul nu era prea sigur de asta – asta e prima lui bănuială, date fiind circumstanțele. Era înfricoșat de-a dreptul.

Arătă din cap către un grup de mașini.

— Merțanul. Vezi Merțanul ăla?

— Da.

Caffery nu încetini pasul. Un tip cu spatele lat, îmbrăcat cu un palton din păr de cămilă, stând cocoșat pe locul din față, îi vorbea concentrat unui ofițer CID.

— Proprietarul. O mulțime de ciudați se fâțâie prin zonă de când cu acest dom. Spune că săptămâna trecută a angajat o echipă să facă pe-aici curățenie. Probabil că, fără să-și dea seama, lucrătorii au deranjat mormântul… o grămadă de mașinării grele… și apoi… la ora 1 a.m.…

Tăcu în momentul în care ajunseră la poartă; arătară amândoi legitimațiile, iar după ce li se permise accesul, se aplecară pentru a trece pe sub banda care delimita scena crimei.

— Și apoi, la ora 1 a.m., în mod dubios, trei tipi au venit aici, cu o cutie de Evo-Stick, și au dat din întâmplare peste ea. Acum sunt jos, la stație. Tipa de la Yard ne va spune mai multe. E și ea aici.

Sergentul Fiona Quinn, cea care conducea investigațiile de la locul crimei, îi aștepta la lumina unui proiector aflat lângă Portakabin, arătând ca o fantomă în salopeta Tyvek. Își dădu jos gluga atunci când se apropiară.

Maddox făcu prezentările:

— Jack, ți-o prezint pe sergentul Quinn. Fiona, el e noul detectiv anchetator, Jack Caffery.

Caffery se apropie, întinzând mâna.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

— Și mie, domnule.

Își scoase mănușile de latex și dădu mâna cu Caffery.

— E primul caz, nu-i așa?

— Cu AMIP, da.

— Hm, aș fi vrut să am ceva mai drăguț pentru dumneavoastră. Însă lucrurile nu sunt prea minunate aici. Chiar deloc. Craniul a fost despicat cu ceva… o mașinărie, probabil. Victima e întinsă pe spate.

Se lasă pe spate pentru a arăta cum, cu mâinile depărtate, cu gura deschisă. În semiîntuneric, Caffery îi zări plombele sclipind.

— De la talie în jos este îngropată în beton prefabricat… sau o bucată de pavaj… cam așa ceva.

— E de mult timp acolo?

— Nu, nu. Presupun că – își puse din nou mănușa, iar lui Maddox îi întinse o mască din bumbac – este de mai puțin de o săptămână, cu aproximație; dar prea mult ca să grăbești un specialist. Cred că va trebui să așteptați până se luminează de ziuă, pentru a-l ridica din pat pe medicul patolog. El o să vă poată spune mai multe după ce va examina activitatea insectelor. Victima e pe jumătate îngropată, împachetată într-un fel de sac de gunoi: asta a avut un efect.

— Patolog? zise Caffery. Sunteți sigură că e nevoie de un patolog? CID crede ca e vorba de o autopsie.

— Adevărat.

— Și tot mai vreți să o vedem?

— Da.

Expresia feței lui Quinn rămase neschimbată.

— Da, vreau să o vedeți. Nu e vorba de o autopsie profesionistă.

Maddox și Caffery schimbară o privire scurtă. După o clipă de tăcere, Jack dădu din cap.

— Bine. Bine, atunci.

Își drese vocea, luă mănușile și masca pe care Quinn i le întinse, și își băgă cravata în spațiul dintre doi nasturi ai cămășii.

— Să mergem și să vedem.

•

Chiar dacă avea mănușile de protecție în mâini, Caffery nu se abătu de la vechiul obicei de a merge cu mâinile în buzunare. Din când în când, nu mai vedea fasciculul lanternei cu ajutorul căreia Quinn găsea drumul, ceea ce-l făcea să nu se simtă în largul

lui – toată curtea era cufundată în întuneric: echipa de fotografi își terminase treaba și se închisese în dubița albă, unde făcea cópii după filmul original. Singura sursă de lumină rămăsese sclipirea bandei fluorescente pe care detectivul care cerceta scena crimei o folosise, ca de obicei, pentru a marca obiectele de pe fiecare parte a drumului, protejându-le astfel până la venirea ofițerilor AMIP însărcinați cu etichetarea și strângerea lor în pungi. Pluteau prin ceață ca niște fantome curioase, evitând marcajele verzi ale sticlelor, cutiilor contorsionate sau ale obiectului fără formă care fusese cândva un tricou sau un prosop. În jurul lor, pe cerul negru, se profilau bandele transportoare și macaralele podului, la opt metri înălțime sau chiar mai mult, tăcute și cenușii ca un *montagne-russe* în perioada de extrasezon.

Quinn le făcu semn cu mâna să se oprească.

— Aici, îi spuse ea lui Caffery. O vedeți? E întinsă pe spate.

— Unde?

— Vedeți butoiul de ulei?

Lăsă lumina lanternei să alunece peste el.

— Da.

— Și cele două sârme în beton, la dreapta?

— Da.

— Uitați-vă mai jos.

„Oh, Doamne!”

— O vedeți?

— Da.

Se stăpâni.

— Da. Văd.

„Chestia aia? Chestia aia e un cadavru?” Ar fi zis mai degrabă că era o bucată de spumă expandabilă, încălzită cu aerosol, așa era de dilatată, galbenă și lucioasă. Apoi zări dinți și păr, și recunoscu o mâna. Și, în sfârșit, lăsându-și capul într-o parte, înțelese la ce se uita.

— Oh, Doamne! zise Maddox, extenuat. Hai să mergem. Cineva să instaleze aici un cort de incidente.

2.

Când soarele răsări și împrăștie ceața de pe râu, toți cei care văzură cadavrul la lumina zilei își dădură seama că nu putea fi vorba de nicio practică medicală. Patologul de la Ministerul de Interne, Harsha Krishnamurthi, sosi și dispăru imediat, pentru o oră, înăuntrul cortului alb de incidente. Echipa de cercetare a amprentelor se apucă de lucru și primi instrucțiuni. Până după-amiază, cadavrul fu eliberat de sub placa de beton.

Caffery îl găsi pe Maddox stând pe locul din față în Sierra care aparținea echipajului B.

— Ești bine?

— Nu mai avem ce face aici, amice. Îl lăsam pe Krishnamurthi să-și termine treaba.

— Du-te acasă și trage un pui de somn.

— Și tu.

— Nu, eu mai rămân.

— Nu, Jack. Du-te acasă! Dacă vrei să te antrenezi în domeniul insomniilor, fii sigur că în următoarele zile vei avea parte de așa ceva. Crede-mă!

Caffery dădu din mână în semn de aprobare.

— OK, OK, cum spui.

— Așa să fie, cum spun eu.

— Dar n-o să pot dormi.

— Bun. Dar du-te acasă.

Arătă spre vechiul Jaguar hârbuit.

— Du-te acasă și *prefă-te* că dormi.

Imaginea cadavrului galben îl însoțea pe Caffery pretutindeni. Chiar și acasă. În lumina alburie a zilei, părea mai reală decât fusese noaptea. Unghiile roase, albastre erau curbate înăuntrul palmelor umflate.

Făcu un duș, apoi se bărbieri. În oglindă, își văzu fața bronzată după dimineața petrecută lângă râu; în jurul ochilor îi apăruseră mici pliuri. Știa că nu va putea dormi.

Promovarea accelerată a noii generații în AMIP: mai tineri, mai energici, mai în formă; era conștient de resentimentul celor de rang inferior și înțelese plăcerea meschină, răutăcioasă, pe care o simțeau atunci când, după opt săptămâni, îi venea rândul echipajului B, rotație care de data asta coincidea în mod nefericit cu primul său caz.

Șapte zile din săptămână, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de așteptare, nopți de veghe: ca apoi să se trezească prins în acest caz, fără să fi avut vreo clipă de răgaz să-și tragă sufletul. Nici că se putea mai bine.

Nemaipunând la socoteală faptul că părea un caz foarte complicat.

Nu doar locul și lipsa martorilor făceau ca totul să fie confuz; ci și faptul că, în lumina dimineții, putuseră să vadă semne negre, ulcerate, lăsate de ace. Iar criminalul făcuse ceva groaznic sânilor victimei, lucru la care Caffery nu voia să se gândească aici, în baia lui îmbrăcată în alb. Își șterse părul și își scutură capul pentru a-și scoate apa din urechi. „Încetează să te mai gândești. Nu lăsa gândurile astea să-ți mai dea târcoale.”

Maddox avea dreptate. Avea nevoie de odihnă.

•

Stătea în bucătărie și își turna niște Glenmorangie când se auzi soneria.

— Eu sunt, strigă Veronica, prin fanta cutiei de scrisori. Aș fi dat telefon înainte de a veni, dar mi-am uitat mobilul acasă.

Îi deschise ușa. Era îmbrăcată cu un costum din in, crem, iar pe cap, prinși în păr, avea ochelarii de soare Armani. Sacoșele de cumpărături de la Chelsea se adunau ciorchine în jurul gleznelor sale.

O Tigra roșie era parcată în lumina amurgului dincolo de poarta grădinii, iar Caffery observă că ea ținea cheile de la ușa din față de parcă se pregătea să intre singură în casă.

— Bună, frumoaso.

Veronica se aplecă spre el, să o sărate.

El o sărută, simțind gust de ruj și miros de respirație mentolată.

— Mmm…

Îl îmbrățișă, cuprinzându-l de mijloc, apoi se retrase, contemplând bronzul pe care el îl căpătase dimineață, jeanșii, picioarele goale. Sticla de whisky legănându-se între degetele lui.

— Încercai să te relaxezi?

— Am fost în grădină.

— Să te uiți la Penderecki?

— De ce crezi că nu pot să merg în grădină fără să mă uit la Penderecki?

— Sigur că nu poți.

Izbucni în râs, apoi îi văzu expresia feței.

— Hai, Jack! *Glumesc*. Uite!

Luă o sacoșă Waitrose și i-o întinse.

— Am fost la cumpărături – crevete, mărar și coriandru proaspete și, hm, *cel mai bun* Muscat. Și asta…

Îi arătă o cutie verde-închis.

— De la tata și de la mine.

Ridică un picior lung ca al unei păsări exotice și așeză cutia pe genunchi, pentru a o deschide.

O geacă de piele maro era cuibărită în interiorul căptușit cu pânza imprimată al cutiei.

— Unul din modelele pe care le importăm.

— Dar am deja o geacă de piele.

— A!

Zâmbetul ei deveni nesigur.

— A, bine! Nu e nicio problemă.

Închise cutia. Câteva momente tăcură amândoi.

— Pot s-o iau înapoi.

— Nu.

Jack se simți prost.

— N-o lua.
— Serios. Pot să modific stocul.
— Nu, chiar nu trebuie. Dă-mi-o!
„Asta e tipic pentru Veronica”, se gândi el, închizând ușa cu genunchiul și urmând-o în casă. Propunea o schimbare în viață, el o respingea, ea se îmbufna și înălța din umeri disprețuitor, iar în clipa următoare el se simțea vinovat, bătea în retragere și capitula. Din cauza trecutului ei. „Simplă, dar eficientă”, asta e Veronica. În scurta perioadă de șase luni de când se cunoșteau, casa lui confortabilă, de modă veche, fusese transformată într-un spațiu foarte nefamiliar, încărcat de plante parfumate și de gadgeturi cu diverse utilizări, iar dulapul lui se umpluse cu haine pe care nu avea să le poarte niciodată: costume de firmă, geci cusute manual, cravate de mătase, pantaloni din denim, toate astea prin amabilitatea tatălui ei care deținea o companie de importuri aflată pe Mortimer Street.
În timp ce Veronica se instalase în bucătărie ca la ea acasă – deschisese fereastra, Guzzini bâzâia, uleiul de alune sfârâia în tigăile verzi, lucioase – Jack își luă sticla de whisky și ieși pe terasă.
Grădina. „Aici – se gândi el, deschizând sticla de Glenmorangie – se găsește dovada perfectă că relația noastră nu e stabilă.” Plantele existau cu mult înainte ca părinții lui să cumpere casa – nenumărate tufe de hibiscus, lupini, un curpen bătrân și noduros –, iar lui îi plăcea să le lase vara să crească până când ferestrele erau acoperite de verdele lor. Însă Veronica voia să le tundă, să le curățe de ramurile uscate și să le pună îngrășăminte, să planteze lămâiță și caperi în ghivece pictate pe care să le așeze pe pervazurile ferestrelor, să facă planuri privind grădina, să vorbească despre alei de pietriș, mărginite de dafini. Iar în final – odată ce ar fi terminat de recondiționat și pe el, și casa – Veronica ar fi vrut ca el să vândă totul, să părăsească acest loc aflat în sudul Londrei, casa de cărămidă în stil victorian în care se născuse, cu ferestrele sale cu menouri, cu grădina ei sălbatică și cu trenurile huruind în apropiere. Iar ea voia să renunțe la slujba ei formală din cadrul afacerilor de familie, să se mute de la părinții ei și să se apuce să construiască o casă pentru el.
Dar el nu voia asta. Trecutul lui era prea adânc înrădăcinat în bucata asta de pământ de o mie de metri pătrați, pentru a abandona totul dintr-un capriciu. Iar după șase luni de când o cunoștea pe Veronica, de un lucru era sigur: că n-o iubea.
O urmări prin fereastra deschisă cum curăța cartofi și tăia fâșii ondulate de unt. La sfârșitul anului trecut, el fusese patru luni la CID și lenevise – sedentarism, plictiseală – așteptând mereu ceva. Până când, la o petrecere de Halloween dată de CID, scăpată de sub control, își dăduse seama că oriunde se ducea, o tânără în minijup, cu sandale în curelușe subțiri, aurii, îl urmărea zâmbindu-i provocator.
Timp de două luni, Veronica îi stimulase lui Jack toate obsesiile hormonale. Răspundea pe măsură apetitului lui sexual. Îl trezea în fiecare dimineață la șase, pentru o partidă de sex, și își petrecea weekendurile plimbându-se prin casă, pe tocuri, dată cu un ruj de culoarea șerbetului, lucios, și cu nimic altceva pe ea.
Îl alimentase cu energie și, astfel, alte părți ale vieții sale începuseră să se schimbe. Până în luna aprilie, la capătul patului se instalase o pereche de pantofi Manolo

Blahnik, cu vârf ascuțit și toc înalt, iar el obținuse transferul la AMIP. Departamentul de criminalistică.

Dar în primăvară, chiar când simțea că atracția dintre ei începea să slăbească, Veronica deviase de la subiect. Devenise foarte serioasă și demarase o campanie prin care urmărea să-l lege de ea. Într-o noapte, stând jos alături, îi spusese pe un ton grav despre marea nedreptate a vieții sale, petrecută cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe el: în adolescență, doi ani îi fuseseră furați de lupta împotriva cancerului.

Trucul funcționase. Sătul dintr-odată, acum nu mai știa cum s-o termine cu ea.

„Ce arogant poți să fii, Jack, se gândi, de parcă dacă n-ai părăsi-o, asta ar fi vreo compensație. Ce arogant poți să fii!"

În bucătărie, cu bărbia ascuțită și asimetrică lăsată în piept și cu limba între dinți, Veronica toca mărunt o legătură de mentă. El își turnă o porție de whisky și o înghiți pe toată odată.

La noapte avea să-i spună. Poate chiar după cină…

•

Fu gata într-o oră. Veronica aprinse luminile în toată casa și lumânările de grădină, cu miros de lămâiță, pe alee.

— *Pancetta* cu salată de fasole păstăi și păpădie, crevete cu miere și sos de soia, iar la sfârșit, șerbet de clementine. Sunt femeia perfectă sau nu?

Își scutură părul și, pentru o clipă, își expuse dantura pe care o întreținea cu foarte mulți bani.

— M-am gândit să încerc mai întâi pe tine, ca să văd dacă merge pentru petrecere.

— Petrecerea…

Uitase. O stabiliseră pe vremea când amândoi credeau că din când în când trebuiau să dea o petrecere.

— Noroc că n-am uitat, nu-i așa?

Îl împinse ușor, având grijă să nu scape farfuriile Le Creuset încărcate cu cartofi noi.

În salon, ferestrele dinspre gradină erau deschise.

— Mâncăm aici în seara asta. N-are niciun rost să mai mergem în sufragerie.

Se opri, uitându-se la tricoul lui șifonat și la părul închis la culoare, ciufulit.

— Nu crezi că ar trebui să te îmbraci pentru cină?

— Glumești!

— Cred că ar fi drăguț din partea ta. Desfăcu șervetul și îl întinse în poală.

— Nu. Caffery se așeză. Am nevoie de costum. Am primit un caz.

„Hai, zi ceva, întreabă-mă despre caz, Veronica, arată un pic de interes și pentru altceva, nu doar pentru garderoba mea sau fața de masă de in."

— Dar nu ai doar un costum, nu? Tata ți-a trimis unul gri.

— Celelalte sunt la curățat.

— Of, Jack, de ce n-ai spus? Aș fi trecut eu să le iau.

— Veronica…

— OK, spuse ea, ridicând mâna. Îmi pare rău. N-o să mai aduc vorba.

Tăcu brusc. Din hol se auzi soneria telefonului.

— Cine-o fi?

Înfipse furculița într-un cartof.

— De parcă ar fi greu de ghicit…

Caffery lasă paharul pe masă și își împinse scaunul în spate.

— Doamne! oftă ea, exasperată, punând furculița pe masă. Parcă au al șaselea simț. Chiar îl au! Nu poți lăsa telefonul să sune pur și simplu?

— Nu.

În hol, el ridică receptorul.

— Da?

— Să nu-mi spui că dormeai.

— Ți-am spus că n-o să fiu în stare.

— Îmi pare rău că te deranjez, amice.

— Mmm… Ce s-a întâmplat?

— M-am întors la fața locului. Guvernatorul a aprobat să aducem niște echipamente aici. Una din echipele de cercetare a găsit ceva.

— Ce echipamente?

— GPR.

— GPR? Asta înseamnă radar pentru…

Caffery tăcu brusc. Veronica îl împinse și urcă hotărâtă scara, închizând ușa dormitorului în urma ei. El rămase în holul îngust, uitându-se lung după ea, cu o mână sprijinită de perete.

— Mai ești la telefon, Jack?

— Da, scuză-mă. Ce spuneai? De GPR. Asta înseamnă radar pentru detectarea a ceva?

— Radar pentru detectarea elementelor îngropate.

— OK. Încerci să-mi spui că…

Caffery făcu o gaură în zid, scobind cu unghia degetului mare.

— Vrei să spui că e mai mult de-atât?

— Da, e mai mult de-atât.

Maddox era grav.

— Încă patru.

— La dracu'!

Își masa gâtul.

— Au căutat din nou sau cum?

— Acum au început să le scoată.

— OK. Unde te găsesc?

— În curte. Putem să mergem după ele, la Devonshire Drive.

— La capela funerară? Greenwich?

— Da. Krishnamurthi a început deja cu prima. E de acord să facă o noapte albă pentru noi.

— OK. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

•

Sus, Veronica stătea în dormitor, cu ușa închisă. Caffery se îmbrăcă în camera lui Ewan, verifică rapid, uitându-se pe fereastră peste calea ferată, ce face Penderecki – nu

era nimic de văzut – și, aranjându-și cravata, băgă capul pe ușa dormitorului.

— Bine. O să stăm de vorbă. Când mă întorc…

Se opri. Ea stătea în pat, acoperită până la gât, strângând în mână o sticluță de pastile.

— Ce pastile sunt?

— Ibuprofen. De ce?

— Ce faci?

— Nimic.

— Ce faci, Veronica?

— Mă doare iar gâtul.

El se opri, netezindu-și cravata cu mâna stângă.

— Gâtul? Iar?

— Exact asta am spus.

— De când?

— Nu știu.

— Bine, fie că este sau nu gâtul.

Ea mormăi ceva în șoaptă, deschise sticluța, o scutură până căzură în podul palmei două pastile, apoi ridică privirea spre el.

— Pleci într-un loc drăguț?

— De ce nu mi-ai spus că te doare iar gâtul? Nu trebuia să-ți faci niște analize?

— Nu-ți face griji pentru asta. Ai lucruri mai importante de făcut la care să te gândești.

— Veronica…

— Ce mai e?

El tăcu pentru câteva clipe.

— Nimic.

Își termină de făcut nodul cravatei și se îndreptă spre scară.

— Nu-ți face griji pentru mine, da? strigă ea după el. Nu te voi aștepta.

3.

2 jumătate a.m. În camera de autopsii, ai cărei pereți erau placați cu faianță albă, Caffery și Maddox tăceau, privind cu atenție: cinci paturi de disecție, din aluminiu, cinci cadavre, despicate de la pubis până la umeri, cu pielea îndepărtată de parcă ar fi fost niște animale jupuite, lăsând la iveală coastele marmorate cu grăsime și mușchi. Lichide scurgându-se în recipientele de dedesubtul lor.

Toate astea îi erau foarte familiare lui Caffery: în aerul rece plutea mirosul de dezinfectant amestecat cu duhoarea de neconfundat a viscerelor. Dar cinci. „Cinci!” Toate etichetate și datate în aceeași zi. Niciodată nu mai văzuse o grozăvie de asemenea dimensiuni. Însă pentru legiștii care își dezinfectau mâinile, mișcându-se în liniște în costumele și încălțările lor verzi ca menta, nu părea să fie nimic neobișnuit. O tipă chiar îi zâmbise când îi întinsese masca.

— O clipă, domnilor.

Harsha Krishnamurthi se afla la cea mai îndepărtată masă de disecție. Scalpul acelei victime fusese curățat de pe craniu, până la despicătura nasului, și rulată astfel încât părul și fața atârnau ca o mască de cauciuc umedă, cu partea interioară expusă, acoperind gura și gâtul, atingând clavicula. Krishnamurthi scoase intestinele și le dădu drumul într-un bol de oțel.

— Cine le golește?

Un legist mic de statură, cu ochelari cu rame rotunde, apăru lângă el.

— OK, Martin. Cântărește-le, golește-le, pregătește mostrele. Paula, am terminat aici, poți să vii să închizi. Ai grijă ca suturile să nu acopere rănile. Acum… domnilor!

Împinse într-o parte lampa halogenă, își ridică viziera de plastic și se întoarse către Caffery și Maddox, bătând din palmele întinse în față. Era arătos la cei cincizeci de ani ai săi, slab, cu ochii de culoarea lemnului, adânci, slăbiți odată cu vârsta, cu barba sa grizonată, îngrijită.

— Un tur de forță, nu-i așa?

Maddox aprobă din cap.

— Avem vreun indiciu privind cauza morții?

— Cred că da. Dacă nu mă înșel, este unul foarte interesant și în cazul ăsta. O să ajung și la asta.

Arătă în jos.

— Entomologul vă va da mai multe amănunte. Dar pot să vă spun câte ceva orientativ despre fiecare dintre ele. Prima pe care ați găsit-o este, de fapt, ultima care a murit. Hai s-o numim numărul cinci. A murit cu mai puțin de o săptămână în urmă. Apoi ne întoarcem cu aproape o lună în urmă, apoi cu încă cinci săptămâni, apoi cu încă o lună și jumătate. Prima a murit prin decembrie, perioada dintre crime fiind din ce în ce mai scurtă. Suntem norocoși în privința leziunilor: o treime s-au păstrat destul de bine.

Arătă către un morman de carne înnegrită, împrăștiată pe a doua masă de disecție.

— A murit prima. Oasele lungi sunt un indiciu că nu împlinise încă optsprezece ani.

Pe brațul stâng are ceva ce seamănă a tatuaj. S-ar putea să fie singura cale prin care o vom putea identifica. Asta sau cea stomatologică. Acum – spuse, ridicând un deget – la prima vedere: nu știu cât de multe ați putut vedea dar toate erau machiate. Abundent. Strident. Vizibil chiar și după ce au stat îngropate atât timp. Fard de pleoape, ruj. Au fost făcute fotografii.

— Farduri, tatuaje…

— Da, domnule Maddox. Și, mergând mai departe, două dintre ele au infecții pelviene, una are anusul cheratinizat și există o grămadă de indicii că s-au drogat; endocardite ale valvelor tricuspide. Nu vreau să mă pripesc să trag concluzii…

— Da, da, da, mormăi Maddox. Deci am putea spune că sunt prostituate. Cred că deja bănuiam asta. Ce ne puteți spune despre mutilări?

— Ah! Interesant!

Krishnamurthi merse la următorul cadavru, făcându-le semn să-l urmeze. Caffery se gândea, nu pentru prima dată, că așa, fără piele, corpul uman arată ca o bucată de carne dezgustătoare.

— Vedeți că am făcut a doua incizie transabdominală mai scurtă, pentru a nu o atinge pe cea făcută de criminal, și am evitat sânii, ca să pot face biopsia inciziilor și să pot arunca o privire în interior, să văd ce s-a întâmplat acolo.

— Și?

— Unele țesuturi au fost scoase.

Maddox și Caffery schimbară o privire scurtă.

— Da. Ceva asemănător cu cicatricele beta care rămân în mod obișnuit după procedura de reducere a sânilor. Și cusăturile la fel. Presupun că e important faptul că autorul nu s-a deranjat să „decoreze" și victimele cu sâni mai mici.

— Care dintre ele?

— Victimele doi și trei. Să vă arăt ceva interesant.

Făcu semn spre legistul care cosea abdomenul încrețit din care tocmai scosese intestinele.

— Resturile unghiilor n-arată deloc bine, iar partea ciudată e că nu pot să găsesc semnele vreunei lupte. Cu excepția acesteia. A numărului trei.

Se strânseră în jurul victimei. Era micuță, cât un copil, iar Caffery știa că, din cauza acestei asemănări întâmplătoare, rațional sau nu, victima avea să fie tratată altfel de către echipă.

— Cântărea cam patruzeci de kilograme.

Intuind ce gândea Caffery, Krishnamurthi spuse:

— Dar nu era o adolescentă. Era doar foarte mică. Poate tocmai de-asta sânii ei nu au fost mutilați.

— Dar culoarea părului…?

— Păr vopsit. Părul se degradează foarte lent. Culoarea asta vânătă – nu s-a schimbat prea mult de la moartea victimei. Uitați-vă.

Arătă către un deget negru și umed care avea niște urme la încheieturi.

— E greu de distins, din cauza leziunilor provocate, firesc, de descompunere, dar astea sunt de fapt urme care arată că a fost legată. Înainte de moarte. Și a existat și un

căluș, uitați-vă la față. La fel, gleznele sunt roase și au sângerat. Celelalte au murit nemișcate precum o stană de piatră, pur și simplu – și ridică mâna, sugerând trecerea unei granițe – au trecut *dincolo*. Cum cade un trunchi retezat. Pe când victima asta… e diferită.

— Diferită?

Caffery își ridică privirea.

— De ce diferită?

— Pentru ca s-a luptat, domnilor. S-a luptat pentru viața ei.

— Și celelalte nu s-au luptat?

— Nu.

Își ridică brațele.

— Ajung și la asta. Aveți puțină răbdare.

Împinse într-o parte cântarul și se îndreptă către corpul congestionat și umflat al primei victime descoperite.

— Așa.

Privi, așteptând ca Maddox și Caffery să-l urmeze.

— Așadar, pe asta o numim numărul cinci. Starea ei e groaznică. Nu e nicio îndoială că rana de la cap a fost făcută după ce a murit, cu ceva… o mașinărie grea. Bănuiala voastră că ar fi vorba de un buldozer e destul de realistă. Asta o să ne facă mari probleme când va trebui să o identificăm. Speranța noastră sunt amprentele, deși întâmpinăm și aici niște probleme.

Luă mâna cadavrului și împinse încet pielea înainte și înapoi. Țesutul gros și gelatinos se mișca asemenea unei budinci.

— Vedeți cum se mișcă? Nu există absolut nicio șansă să avem o probă directă privind moartea victimei. Ce pot să fac este să recoltez pielea pentru amprente.

Lăsa mâna în jos.

— Folosea droguri, dar moartea ei a fost instantanee, nu a fost o supradoză, nu avea niciuna dintre leziunile traheale sau esofagiene obișnuite în asemenea cazuri, nici edeme pulmonare.

Întoarse încet cadavrul pe o parte și arătă către o pată verzuie de pe o fesă.

— Cam tot ce vedeți este putrefacție. Dar sub ea, puteți observa înțepături negre.

— Da…

Întoarse cadavrul la loc.

— Substanță împrăștiată. Victima a fost mișcată după ce a murit. Apare mai mult pe brațe și, în mod neobișnuit, pe glezne.

— Neobișnuit?

— Asta nu se întâmplă decât atunci când victima a fost spânzurată. Sângele se îndreaptă spre glezne și labele picioarelor.

Caffery se încruntă.

— Spuneați că osul hioid este intact.

— Este. Iar după ceea ce a rămas din gâtul ei, pot să garantez că nu a fost spânzurată.

— Și-atunci?

— Pentru câtva timp, a stat în picioare. După ce a murit.

— A stat *în picioare*? întrebă Caffery.

Această imagine îl făcu să se simtă rău. Se întoarse spre Maddox, așteptând o explicație – o liniștire. Dar nu se întâmplă așa. Maddox își îngustă privirea și clătină din cap. „Nu știu nici eu, parcă ar fi spus. Nu aștepta răspunsuri de la mine."

— Poate a fost rezemată de ceva, continuă Krishnamurthi. Nu văd niciun loc albicios care să arate cum – putrefacția e prea avansată, însă trebuie să fi fost suspendată de brațe sau proptită astfel încât să rămână în picioare. Asta s-a întâmplat la scurt timp după ce a murit, când sângele încă nu devenise vâscos.

Făcu o pauză.

— Hmmm… Asta mi-a scăpat.

— Ce anume?

Se aplecă și luă cu penseta ceva de pe scalp.

— Bun.

— Ce este?

— Un fir de păr.

Caffery se apropie.

— Un fir de păr pubian?

— Este posibil.

Krishnamurthi îl privi în lumină.

— Nu. E un fir de pe scalp. Negroid. Nu e suficient pentru analiza ADN; în afară de mitocondrii, nu există suficienți foliculi în el.

Puse cu atenție firul de păr într-o pungă de plastic și i-l dădu legistului pentru a-l eticheta.

— Am prelevat deja niște fire de păr de pe trei dintre victime. Le-am trimis la Lambeth.

Se îndreptă spre următoarea masă.

— Numărul doi. A murit cu paisprezece, cincisprezece săptămâni în urmă. Cincizeci și opt de kilograme, aproximativ treizeci de ani. Degetele sunt deshidratate, dar tot avem un set bun de dovezi. Există un excelent generator de țesut pe piață. Gelatina. Dilată vârfurile. În mod normal, pentru asta ar trebui să luăm mâinile și să le trimitem la Lambeth, dar – se înclină către Maddox – de când cu nebunia cu *Marchioness* nu mai tai mâinile. Să se facă aici, fie că e incomod, fie că nu.

Se îndreptă spre următoarea masă unde era întinsă o carcasă mare, albă. Tăie la mijloc, deschise. Un păienjeniș de fibre argintii care sclipeau printre coastele albastre. Părul oxigenat fusese umezit și întins pe spate, lăsând fruntea liberă. De asemenea, gâtul era larg deschis, lăsând la iveală o frântură de coardă de culoarea laptelui.

— Victima numărul patru, domnilor.

Caffery atinse ușor glezna.

— Bun.

Un tatuaj, surprinzător de clar, cu câțiva centimetri mai sus de osul tarsian. Bugs Bunny. Marcă înregistrată: morcovul cu frunze verzi.

— Nu există leziuni provocate de vreo supradoză…

— Corect. Și nicio traumă.
— Și-atunci cum au murit?
Krishnamurthi ridică un deget pătat și zâmbi vag.
— Referitor la asta, am o idee. Priviți!
Își introduse ușor degetele în cavitatea gâtului, lărgind-o cu grijă, înaintând treptat pe lângă trahee și esofag, până când coloana vertebrală apăru, gri și alunecoasă.
— Tipu' asta e isteț, dar nu mai isteț decât mine. Dacă scurgi destul lichid cerebrospinal de aici de jos – se îndreptă și se bătu cu dosul palmei în partea de jos a spatelui – moartea are loc instantaneu și cu greu lasă vreo urmă. Chiar și o puncție lombară standard trebuie făcută cu mare, mare grijă. Scoți prea multă chestie de-asta de-aici și gataaa... pacientul se prăbușește. Acum, în privința acestor victime cantitatea de fluid cerebrospinal din coloană pare să fie cea normală și nu au nicio urmă de împunsătură în spate: mă întreb dacă nu cumva individul a simplificat lucrurile – Krishnamurthi împunse cu bisturiul în deschizătura dintre vertebre și, cu atenție, tăie o bucată mică de mielină albă – ducându-se direct la celulele stem din creier.
— Celulele stem?
— Da.
Krishnamurthi făcu o a doua incizie, apoi se aplecă să privească.
— Hmmm...
Manipulă cu grija bisturiul, mormăind mai mult pentru sine:
— Nu, e în ordine.
Ridică privirea, încruntându-se.
— N-a făcut-o scoțând fluid cerebrospinal.
— Nu?
— Nu. Dar aici a fost ceva invaziv. Domnule Maddox, știți, celulele stem din creier constituie o structură foarte delicată. Nu trebuie decât să introduci un ac în *medulla oblongata*, să-l miști puțin înainte și înapoi, și toate funcțiile fiziologice se vor opri – exact ce vedem că li s-a întâmplat acestor subiecți.
— Moarte instantanee.
— Exact. Nu văd leziunile întinse la care vă așteptați, dar asta nu înseamnă că n-a fost *injectat* ceva aici. N-are importanță ce anume, ar putea fi pur și simplu apă. Inima și plămânii victimei s-ar fi oprit. Instantaneu.
— Și spuneți că, exceptând numărul trei, niciuna dintre celelalte victime nu s-a luptat?
— Da, asta am spus.
— Dar cum a făcut? Caffery își masă ușor tâmplele. *Cum* a reușit să le mențină nemișcate?
— Părerea mea este că, din moment ce au stomac, sânge și țesuturi profunde, când vor sosi analizele toxicologice veți descoperi că victimele au fost tranchilizate. Înclină capul.
— E de presupus că erau semiconștiente când acul le-a fost introdus.
— Corect.
Caffery își încrucișă brațele și se lăsă pe spate sprijinindu-se în călcâie.

— Lambeth trebuie să facă teste pentru alcool, Rohypnol și barbiturice. Și astea…

Arătă spre fruntea victimei. La aproximativ un centimetru mai jos de linia părului se putea distinge o dungă orizontală, formată din semne de culoarea ocru-deschis.

— Chestiile astea de la cap…

— Da, ciudate, nu-i așa?

— Toate au dunga asta?

— Cu excepția numărului patru. Dunga asta apare, de fapt, în jurul capului. Un cerc aproape perfect. Iar tiparul este foarte clar: câteva puncte, apoi o crestătură.

Caffery se aplecă puțin, pentru a vedea mai bine. „Punct, punct, linie. Cineva glumește?”

— Cum au fost făcute?

— Habar n-am. Încerc să aflu.

— Dar cu materialul ăsta folosit pentru sutură ce este?

— Mda… Krishnamurthi tăcu pentru o clipă. E profesional…

Caffery se îndreptă. Maddox îl privi în ochii lui de un cenușiu limpede care se iveau deasupra măștii. Caffery ridică din sprâncene.

— Interesant, nu-i așa?

— Nu spun că *tehnica* e profesionistă, domnilor. Krishnamurthi își scoase mănușile și le aruncă în containerul pentru gunoi toxic, apoi traversă sala către chiuvetă. Doar materialul. Este mătase. Dar incizia nu se întinde până la procesul xifoid. Chestie grosolană. Incizia beta la nivelul sânilor este tehnică medicală clasică, învățată la școala de medicină. Luă săpunul galben și își frecă bine mâinile cu el.

— A luat grăsimea aproape din locul din care trebuia, tăietura este exactă, făcută cu un bisturiu. Dar cusătura e neprofesionistă. E chiar departe de-așa ceva.

— Dar dacă presupunem că acest criminal are noțiuni elementare, am putea spune că…

— Aș spune că este o pistă. Una bună. A fost în stare să găsească celulele stern din creier, ceea ce e un fapt remarcabil.

Se clăti pe mâini și își scoase ochelarii.

— Vreți să vedeți ce a făcut înainte de a le coase?

— Da. Urmați-mă, vă rog!

În timp ce se ștergea pe mâini, îi conduse într-o anticameră unde, legistul mic de statură mesteca gumă și curăța intestinele într-o chiuvetă de porțelan: printr-o tijă, le clătea într-un bol. Cu mare atenție, le cerceta interiorul și exteriorul pentru a depista urme de coroziune. Când îl văzu pe Krishnamurthi, lăsă intestinele și se clăti pe mâini.

— Martin, arată-le ce am găsit în cavitatea toracică.

— Desigur.

Se opri din mestecat și luă de jos un bol mare din oțel, acoperit cu o bucată pătrată de hârtie maronie pe care o dădu la o parte, apoi întinse bolul către ei. Maddox se apropie, însă se îndepărtă brusc, de parcă i-ar fi tras cineva o palmă.

— Isuse!

Se întoarse cu spatele și scoase din buzunarul costumului o batistă curată, cu monogramă.

— Pot să văd?
— Sigur.
Asistentul întinse din nou bolul, iar Caffery aruncă o privire prudentă înăuntru. Pe fundul bolului împroșcat cu sânge mirosind oribil, se aflau cinci forme mici, îngrămădite una în alta ca și cum voiau să-și țină de cald. Se uită către legist.
— Sunt ceea ce cred eu că sunt?
Legistul dădu din cap aprobator.
— Pfiu, da. Sunt chiar ceea ce par a fi.

4.

Caffery se culcă la 4 a.m. Lângă el, Veronica dormea adânc, netulburată, sforăind ușor. Când spunea că o doare gâtul însemna că avea amigdale umflate. Amigdalele umflate însemnau revenirea bolii Hodgkin, adică recidivarea limfomului malign.

„Sincronizare, sincronizare perfectă, Veronica; de parcă ai fi știut…”

La 4:30 a.m. adormi în sfârșit; un somn superficial, convulsiv, și se trezi la 5:30. Rămase în pat, privind țintă în tavan, gândindu-se la cele cinci cadavre din Devonshire Drive.

Ceva legat de rănile pe care le aveau era caracteristic pentru criminal: urmele de pe cap – „Erau lăsate de un obiect pe care le obligase să îl poarte? Recuzită de supunere a victimei?” – lipseau doar de la victima numărul patru. Niciuna dintre victime nu fusese violată; nu existau semne de penetrare forțată – anală, orală sau vaginală – și doar când Krishnamurthi folosise lumina albastră a unei lămpi speciale putuse să pună în evidență urmele de spermă de pe abdomene. Dacă la asta adăuga mutilarea sânilor în trei cazuri și lipsa hainelor, Caffery știa că ceea ce căutau ei avea forța unui coșmar: un criminal în serie, obsedat sexual, un individ mult prea bolnav pentru a se opri. Iar ce i se înfipsese cel mai tare în minte, refuzând să dispară, erau cele cinci forme sângerii de pe fundul bolului de oțel. Orice ar fi făcut, nu scăpa de imaginea lor.

Când își dădu seama că nu va mai putea adormi din nou, își făcu un duș, se îmbrăcă și, fără s-o mai trezească pe Veronica, se sui în mașină, iar când în Londra se crăpa de ziuă, el era în drum spre sediul echipei B.

Echipa B, cunoscută și sub numele de Shrivemoor după numele străzii pe care se afla, împărțea o clădire funcțională din cărămidă roșie cu Grupul de Suport Teritorial, TSG[3]. Exteriorul era neutru, însă statisticile accidentelor din trafic expuse pe un avizier neiluminat, afară, dădea impresia trecătorilor că în acea clădire funcționa o stație de poliție. Până la urmă, la intrarea dinspre garaj fusese pus un anunț în care li se spunea oamenilor să nu intre acolo pentru a-și rezolva problemele cotidiene. Erau îndrumați către secția de poliție obișnuită, care se afla ceva mai jos de stradă.

Când Caffery ajunse, soarele răsărise deja peste casele cu etaje, în stilul anilor treizeci, iar copiii erau conduși la școală în mașinile Volvo. Își parcă Jaguarul – încă un lucru pe care Veronica dorea să-l schimbe, îndemnându-l să-și ia un model mai nou și mai impunător.

„— Ai putea să-l vinzi și să-ți iei ceva cu adevărat drăguț.

— Dar nu vreau ceva cu adevărat drăguț. Vreau exact mașina pe care o am.

— Bine, dar măcar lasă-mă s-o mai curăț un pic.”

Își validă cardul de acces, urcă scările, trecu de cele cincisprezece Ford Sherpa blindate ale TSG, parcate în niște băltoace de ulei. În birourile AMIP, luminile fluorescente erau aprinse – patru femei civil, experte în baze de date, băteau concentrate pe tastaturile computerelor.

Îl găsi pe Maddox în birou, refăcut după ce luase micul dejun cu superintendentul-șef. În timp ce savura ceaiul Earl Grey și brioșele cu tărâțe de la clubul de golf Chislehurst,

șeful stabilise un plan de bătaie.

— Presei i-a închis gura cu un moratoriu.

Maddox arăta obosit; Jack își dădu seama că nu dormise.

— Femeile ofițer sau civil care nu pot lucra la un asemenea caz înfiorător pot cere transferul și…

Luă un creion și îl așeză perfect paralel cu toate celelalte obiecte de pe birou. Buzele lui erau lipsite de orice culoare.

— Și ne aduce întăriri – toată echipa F de la Eltham, plantată aici.

— Două echipe pentru un caz?

— Da. Guvernatorul e îngrijorat. De-a dreptul îngrijorat. Nu-i place deloc scurtarea perioadelor de timp dintre două crime, despre care vorbește Krishnamurthi. Și…

— Și?

Maddox oftă.

— Firul de păr descoperit de Krishnamurthi. Firul ăla *negru*…

— A găsit și fire blonde. Când e vorba de prostituate, asta e o probă care induce în eroare.

— Da, Jack, adevărat. Dar șeful e bolnav de febra lui Stephen Lawrence – nu vede altceva în fața ochilor decât grupările care își cer drepturile din penumbră și lamele de ras din cutia lui de scrisori.

Cineva ciocăni, iar Maddox se îndreptă spre ușă, cu o mină preocupată.

— Pe șleau: nu vrea ca ținta noastră să aibă de-a face cu un negru.

— ’Nă dimineața, domnule.

Sergentul Paul Essex, cu obișnuita lui bună dispoziție și aerul năuc – cravata deznodată, mânecile sumese lăsând să se vadă antebrațele puternice, roșietice – stătea în ușă, arătându-le un document portocaliu cu antetul Biroului Național de Identificare.

— NIB.

— Amprentele?

— Da.

Își îndepărtă părul moale și blond de pe fruntea înroșită, dându-l pe spate.

— Victima cu numărul cinci a fost suficient de amabilă încât să se înscrie în registrul de prostituate. Shellene Craw.

Caffery deschise documentul.

— Astea sunt înscrierile în registrul de prostituate.

Privi către Maddox.

— Ciudat că n-au fost niciodată raportate ca persoane dispărute, nu?

— Înseamnă că în privința lui Craw cineva are o grămadă de explicații de dat.

— Respectiv Harrison.

Îi întinse documentul.

— Barry Harrison. Stația Stepney Green.

— Îmi închipui că-l pui în capul listei tale de cumpărături pe ziua de azi, zise Maddox.

— Așa e.

— Și… Essex, cred că tu ești ofițerul care ia legătura cu familiile, în acest caz. Am dreptate?

— Da, domnule. Se potrivește exact cu sensibilitatea mea.

— Atunci ar fi mai bine să-l însoțești pe Caffery. Cineva o să aibă nevoie de un umăr pe care să plângă.

— Am înțeles. Și… domnule, a sosit chestia asta.

Îi întinse o foaie de hârtie scoasă de calculator.

— De la Yard. Denumirea acestui caz – Operațiunea Alcatraz.

Caffery luă hârtia, încruntându-se.

— E cumva o glumă?

— Nu.

— OK. Contactează-i și spune-le să schimbe numele.

— De ce?

— Birdman. Omul-pasăre din Alcatraz. N-ai văzut rezultatele preliminare ale autopsiilor?

— Nu, am fost aici.

Maddox oftă.

— Criminalul nostru ne-a lăsat un mic cadou.

— *În corpul* victimelor, completă Caffery, încrucișându-și brațele.

— În interiorul cutiei toracice, cusute lângă inimă.

Essex se schimbă la față.

— Ce oroare!

Se uită când la unul, când la celălalt, așteptând urmarea. Maddox își drese glasul și privi spre Caffery. Niciunul nu spuse nimic.

— Și? întrebă Essex, incitat, deschizând larg brațele. *Ce*? Despre *ce* e vorba? *Ce* cadou a lăsat?

— O pasăre, spuse Caffery, în sfârșit. Un schelet de pasăre. Probabil o cinteză. Dar în afara echipei noastre, nimeni nu trebuie să afle. Ai înțeles?

5.

Până la 10 a.m., NIB identificase încă un cadavru, după amprente. Victima numărul doi, Michelle Wilcox, era o prostituată din Deptford. Dosarul ei fu transferat de la Bermondsey la Shrivemoor, în timp ce Caffery și Essex treceau prin Tunelul Rotherhithe, mergând să-l interogheze pe iubitul lui Shellene Craw. Era o dimineața răcoroasă, agitată. Chiar și East End părea viu, din viteza mașinii, iar bieții copaci din Londra plină de funingine străluceau de vitalitate.

— Personajul ăsta… Harrison.

Paul Essex privea printre stejarii de pe Stepney Green către șirul de case în stil georgian, vopsite în culori deschise – renovate de curând, care erau mândria proprietarilor, oameni care se ocupau cu vânzarea de obligațiuni – în spatele cărora se afla apartamentul închiriat de Harrison într-o casă de cărămidă roșie, în stil victorian, înnegrită din cauza poluării de peste ani, uitată de planul restaurărilor.

— *Știu* că nu crezi că el e criminalul.

Caffery opri mașina și trase frâna de mână.

— Nu, bineînțeles.

— Și? *Ce* crezi?

— Nu știu.

Ridică geamul și coborî din mașină, apoi, când încă era destul de aproape, se întoarse și bagă din nou capul înăuntru.

— Criminalul pe care-l căutăm are sigur mașină.

— Are mașină… Asta-i tot?

Făcu un efort să se dea jos din Jaguar, apoi trânti ușa.

— N-ai altă teorie mai bună decât *asta*?

— Nu.

Zornăi cheile mașinii între degete, apoi le puse în buzunar.

— Nu încă.

Liftul casei în care locuia Harrison era stricat, așa că fură nevoiți să urce pe scări cele patru etaje. Caffery se oprea din când în când pentru ca Essex să-l ajungă din urmă. Maddox îi explicase mai demult lui Caffery ce era cu Paul Essex.

„Fiecare echipă trebuie să aibă un joker. În echipa B îl avem pe Essex. Îi împinge toată ziua de la spate pe puștii ăștia – jură că ajunge numai noaptea acasă și are o păpușică pe care o pune să-i dea cu aspiratorul. E-o aiureală, bineînțeles –, dar ascultă-l și ia-l totuși în serios. Sinceritatea este atuul lui…”

Și, treptat, Caffery începuse să aibă încredere în bunătatea înnăscută a acestui tip care era un adevărat cal de cursă lungă. Lua seama la felul în care femeile îl tratau pe Essex: ca pe un urs rănit – flirtau cu el și îl tachinau, stăteau în poala lui și îl loveau ușor cu palma peste față când făcea glume. Dar poate că în secret înțelegeau că aveau de-a face cu un tip care era cu mult mai sentimental decât practic; la treizeci și șapte de ani, sergentul Essex era încă singur. Conștientizarea acestui fapt îl făcea pe Caffery să aibă momente în care se simțea vinovat că avea o viață așa ușoară și frivolă comparativ

cu cea a lui Essex. Acum, chiar și diferența fizică era vizibilă: Caffery ajunsese la Harrison fără efort; Essex se târa pe ultimele trepte, gâfâind, plin de sudoare, roșu la față, trăgând de gulerul tricoului și de pantalonii care i se lipiseră de picioare. Îi trebuiră câteva minute pentru a-și reveni.

— Gata?

— Da.

Dădu din cap și își șterse fruntea.

— Hai.

Jack bătu la ușa lui Harrison.

— Cine e?

Vocea din apartament părea somnoroasă. Caffery se aplecă spre fanta cutiei de scrisori.

— Domnul Harrison?

— Cine întreabă?

— Inspectorul Caffery.

Îi aruncă o privire lui Essex. Amândoi simțiră miros de marijuana.

— Am vrea să stăm puțin de vorbă.

Se auzi un fluierat și zgomotul făcut de cineva care se dă jos din pat. Apoi câțiva pași alergând, apa toaletei, și ușa se deschise, cu lanțul de siguranță întins, în dreptul feței celui dinăuntru, împărțind-o în două – ochi albaștri, bulbucați, pe de o parte, și o barbă neîngrijită, pe de altă parte.

— Domnul Harrison?

Îi arătă scurt legitimația.

— Care e problema?

— Sergentul Essex. Putem intra?

— Dacă îmi spuneți de ce.

Era slab și pistruiat, cu bustul gol.

— Am dori să vorbim cu dumneavoastră despre Shellene Craw.

— Nu-i aici, amice. N-a mai venit de câteva zile.

Încercă să închidă ușa, însă Caffery își propti umărul în ea.

— Vreau să vorbim *despre* ea, nu *cu* ea.

Harrison se uită la Caffery, apoi la Essex, ca și cum ar fi cântărit cine ar ieși învingător din încăierare.

— Ascultă! Am terminat-o cu ea! Dacă are necazuri, îmi pare rău, dar nu eram nici căsătoriți, nici altceva, așa că, vezi bine, nu sunt eu responsabil pentru ce face ea.

— Nu vrem să vă reținem, domnule.

— Dar nici nu renunțați, nu?

— Nu, domnule.

— La dracu'!

Ușa se închise și auziră cum este scos lanțul de siguranță.

— Atunci hai să terminăm mai repede cu chestia asta. Intrați.

Camera de zi în care stătea Harrison era mică și murdară, o latură dădea în balcon, iar cealaltă latură, în bucătăria plină de plante agățătoare și cutii de KFC. Pe podea

erau împrăștiate foițe de țigări și tutun.

Caffery se așeză, neinvitat, pe un scaun albastru din PVC, lângă fereastră, și își încrucișă mâinile.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Shellene, domnule Harrison?

— Nu mai știu... Acum câteva săptămâni.

— Mai exact?

— În ce s-a mai băgat de data asta?

— Acum câteva săptămâni ce înseamnă? O săptămână sau o lună?

— Nu-mi aduc aminte.

Harrison îmbrăcă un tricou și apoi luă o țigară din pachetul pe care îl scosese din buzunarul jeanșilor. O băgă în gură, între dinții încleștați, și, de pe podea, ridică o brichetă.

— A fost imediat după ziua mea de naștere.

— Care a fost când?

— Pe 10 mai.

— Locuia aici, nu?

— Sunteți al dracului de isteț, nu-i așa?

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu știu! De unde să știu? Și-a luat tălpășița. A plecat într-o noapte și nu s-a mai întors niciodată. Își încordă mâna și, cu podul palmei, lovi în cealaltă palmă care făcu o mișcare spre fereastră. Dar asta era Shellene... Jumate din porcăriile pe care le avea le-a lăsat în dormitor.

— Le mai aveți?

— Nu. Am fost atât de nervos, că le-am aruncat – chestii de stripteuză.

— Era stripteuză?

— În zilele ei bune, da. Dar Shellene e mereu la limită. I-ați săltat pe nenorociții ăia de arabi din Portland Place?

— Ați dat-o dispărută?

Harrison se strâmbă sarcastic.

— Dispărută? Ce să dispară? Mintea!

— Și-a lăsat lucrurile aici. Nu v-a dat de gândit?

— Ce să-mi dea de gândit? Când s-a mutat la mine nu avea decât niște chestii de machiaj, un radio-casetofon, câteva seringi, chestii obișnuite în asemenea cazuri, știți...

— Nu v-ați gândit că poate i s-a întâmplat ceva rău?

— Nu. Clătină din cap. Nu. Oricum, relația noastră era pe sfârșite. N-a fost nicio surpriză pentru mine că nu s-a mai întors în noaptea aia...

Vocea lui deveni slabă. Se uita când la Essex, când la Caffery.

— Hei! strigă, brusc enervat. Ce credeți că faceți aici?

Nu primi niciun răspuns, iar ochii îi scăpărară. Se precipită să își aprindă țigara și trase cu sete din ea.

— N-am chef să aud toate astea. Hai, mai bine spuneți-o pe șleau. Ce-i cu ea? *A murit* sau ce?

— Da.

— Da, ce?
— A murit.
— Oh, Doamne! Se albi la față. Se aruncă pe canapea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să pricep din clipa în care-am văzut-o. O nenorocită de supradoză, nu?
— Probabil că nu o supradoză. Mai degrabă o crimă.
Harrison se uita țintă la Caffery, fără să clipească. Apoi își astupă urechile cu palmele, de parcă asta l-ar fi protejat împotriva celor auzite. Pe antebrațele sale albe ieșeau în evidență urmele roz palid ale acelor.
— Isuse! spuse, de parcă s-ar fi împotrivit. Nu pot să… Trase adânc din țigara Silk Cut, iar ochii i se umeziră. Stați așa, spuse brusc, sărind de pe canapea și dispărând pe hol.
Caffery și Essex schimbară o privire.
Se auzea mersul lui târșâit prin dormitor și sertarele pe care le deschidea. Essex rupse tăcerea:
— Nu știa, nu-i așa?
— Nu.
Tăcură din nou câteva clipe. Cineva de la etajul de sus dăduse la maximum casetofonul. Transă – era un cuvânt pe care Caffery îl auzise de mii de ori pe vremea când lua interogatorii prin cluburi, când era la CID. Se foi în scaun.
— Ce dracu' face acolo?
— Habar n-am, zise Essex încet. Isuse! Doar nu crezi că…
— La dracu'!
Caffery se repezi în hol și începu să bată cu palma în ușa dormitorului.
— Barry, să nu dea dracu' să te injectezi! țipă el. M-auzi? Să n-o faci, la dracu'! Te înfund pentru asta!
Ușa se deschise și apăru fața lui Harrison, imobilă.
— Nu poți să mă înfunzi pentru Temazepam. E un somnifer prescris de medic. Înainte de a fi interzis.
Ținând apăsat pe pielea din interiorul cotului, îi împinse pe Caffery pentru a trece și se întoarse în salon. Caffery îl urmă, înjurând în barbă.
— Trebuie să vorbim. Or asta nu e posibil dacă tu ești în halu' ăsta de intoxicat.
— Sunt mai obișnuit cu el decât crezi. Voi fi mai limpede așa.
— Mai limpede… mormăi Essex și scutură din cap.
Harrison se aruncă pe canapea și își duse genunchii la gură, prinzându-și picioarele cu brațele, cum fac de obicei femeile.
— În cea mai mare parte a timpului pe care îl petreceam împreună era drogată.
Își lăsă capul pe spate. Pentru o clipă, Caffery crezu că îl va vedea plângând. Dar nu se întâmplă asta. Cu gura încleștată, Harrison zise:
— OK. Spuneți-mi. Unde ați găsit-o?
— În Southeast.
— Greenwich?
Caffery ridică privirea.
— Da. De unde știi?

Harrison își desfăcu brațele și scutură din cap.

— Pentru că tot timpul dădea târcoale pe-acolo. Acolo-și făcea treaba. Și când? Când s-a-ntâmplat?

— Am găsit-o ieri-dimineață.

— Mda… dar… Tuși. Când a fost…?

— Cam imediat după ce ai văzut-o ultima dată.

— Fir-ar să fie!

Harrison oftă. Își mai aprinse o țigară și trase din ea lăsându-și capul pe spate, trimițând apoi fumul către tavan.

— Continuați, hai să terminăm odată cu asta! Ce vreți să mai știți?

Caffery se așeză pe brațul canapelei și-și pescui carnețelul din geacă.

— Bun, trebuie să dai o declarație, așa că spune-mi dacă poți s-o dai acum.

Harrison nu spuse nimic, iar Caffery dădu din cap.

— OK, înțeleg din tăcerea ta că ești de acord să continuăm. Sergentul Essex este ofițerul care se ocupă de legătura cu familia. Pe el trebuie să-l contactezi dacă vrei să ne spui ceva. După ce plec eu, o să rămână cu tine, să scrii declarația și să ne ajuți dându-ne datele de contact ale familiei lui Shellene. Vrem toate detaliile posibile: cu ce era îmbrăcată, ce cosmetice folosea, ce desuuri purta, dacă prefera *East-Enders* sau *Street*. Se opri. Și… presupun că e pierdere de vreme să-ți propun să accepți să te vezi cu un consilier. Încetează să-ți mai găurești venele.

Harrison își puse mâinile-n cap.

— Isuse!

— Mă gândeam eu… Oftă. Să revenim. Știi unde s-a dus Shellene în noaptea aia?

— Într-unul din baruri. Avea un aranjament.

— Numele?

— Nu știu. Întrebați-l pe agentul ei.

— Unde?

— Agenția Little Darlings.

— Drăgălașii iubiței?

— Nu i se prea potrivește denumirea, credeți-mă! O găsiți în zona Earl's Court.

— OK. Alte nume? Cineva cu care își petrecea mai mult timp?

— Da.

Harrison își înfipse țigara Silk Cut între dinți.

— Era Julie Darling, agentul.

Numără pe degete numele.

— Și fetele. Pussy – există întotdeauna o Pussy, nu-i amuzant? Apoi Pinky, Tracey – sau Lacey, tot un rahat. Petra și Betty și… își lovi palmele de genunchi, brusc enervat. Sunt șase. Și cam asta e tot ce știu eu despre viața lui Shellene. Iar voi îmi spuneți că vă miră că n-am dat-o dispărută, de parcă eu aș fi *știut* sau… ce naiba oți crede voi, adunătură de nenorociți ce sunteți!

— Bine, bine. Las-o mai moale.

— Da, da, da.

Era enervat la culme.

— O las mai moale. Al dracului de moale!

Se întoarse către fereastră și privi în zare. Tăceau cu toții. Harrison se holba la acoperișurile de pe Mile End Road, la domurile verzulii ale magazinelor Spiegelhalter, profilate pe cerul albastru. Un porumbel ateriză pe balcon, Harrison dădu din umeri, oftă și se întoarse spre Caffery.

— OK.

— Ce?

— Mai bine spuneți-mi acum.

— Ce să-ți spunem?

— Știți voi… Gunoiu-ăla… a violat-o?

•

Îndreptându-se către Mackelson Mews din Earl's Court, soarele îl mai binedispuse pe Caffery. Găsi ușor agenția Little Darlings, deși literele aurii lipite pe ușă erau aproape șterse.

Julie Darling era o femeie scundă, la vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul vopsit negru, lucios, tuns drept, cu un nas incredibil de mic, pe o față îngustă. Era îmbrăcată într-un costum de trening roz precum căpșuna și purta papuci asortați, cu toc înalt; își mișca înainte și înapoi capul, de parcă ar fi vrut să țină în echilibru un pahar invizibil, în timp ce îl conducea pe Caffery prin holul cu podea de plută. O pisică persană albă, deranjată de prezența lui Jack, țâșni înaintea lor și dispăru printr-o ușă deschisă. Caffery auzi o voce de bărbat, vorbindu-i pisicii.

— Soțul meu, spuse Julie pe un ton neutru. Ne-am cunoscut în Japonia, acum douăzeci de ani.

Închise ușa. Caffery apucase să zărească un bărbat uriaș, îmbrăcat cu vestă, stând pe marginea patului și scărpinându-se pe burtă, având expresia tristă a unei morse. Camera era slab luminată de soarele care pătrundea printr-o deschizătură a perdelei.

— Forțele aeriene americane, șopti ea, explicând într-un fel de ce nu făcea prezentările.

Caffery o urmă într-un birou: tavanul era scund, iar lumina soarelui venea prin două mici ferestre zăbrelite. O albină bâzâia dând târcoale ghivecelor de la fereastră, dincolo de care, un Jaguar E roșu se lăfăia la soare. În imobil se auzea cineva cântând arpegii la pian.

— Buuun.

Julie se așeză picior peste picior la birou și îl privi serioasă.

— *Caffery*. Ce nume… Sunteți irlandez?

El zâmbi.

— Probabil. Generațiile din urmă. Ținutul Tyrone via Liverpool.

— Părul și ochii închiși la culoare, tipic irlandez. Mama întotdeauna mă avertiza să mă țin departe de băieții irlandezi. „Dacă nu-s proști, sunt periculoși, Julie."

— Sper că ați fost ascultătoare, doamnă… Darling.

— Da, Darling mă numesc.

— Da.

Își băgă mâinile în buzunare și privi către tavanul scund. Era acoperit cu fotografii

publicitare lucioase, o grămadă de fețe holbându-se în jos, la el.

— Aș vrea să-mi spuneți tot ce știți despre... Se opri. Dedesubtul unei fotografii cu o blondă zâmbitoare era scris numele: Shellene Craw. „Deci așa arătai...”

— Shellene Craw lucra pentru dumneavoastră?

— A, deci de Shellene e vorba... Nu-i nicio surpriză pentru mine, domnule inspector. Îmi datorează comisionul pe două luni. Două sute de lire. Și dacă tot ați venit aici, pot să vă întreb ce-a făcut? E vorba de droguri, presupun...

— Nu cred că o să vă mai primiți vreodată banii înapoi. Se așeză și puse o mână pe birou. E moartă.

Julie continua imediat.

— Aș fi putut să jur că asta urma să i se întâmple – o supradoză. Clienții se plângeau de ea. Spuneau că are urme de ace pe interiorul coapselor. Am pierdut clienți din cauza asta. Pfffiuuu... două sute de lire. Presupun că nu mi le-a lăsat în testament.

— Când ați auzit ultima dată de ea?

— Acum două săptămâni. N-a apărut la un spectacol pe care i-l aranjasem și nici n-a sunat. Tăcu, bătând ușor cu unghiile în masă. Am pierdut dintr-odată locația asta.

— Care?

— Cârciuma Nag’s Head din Archway.

— Și care e ultimul loc în care a apărut?

— Hm...

Stând pe scaun, Julie se aplecă înainte și, trecându-și degetul pe limbă răsfoi apoi un dosar gros, cu foile desprinse. El îi observă cărarea cu rădăcina grizonată a părului și cu pielea capului care era ciudat de roz.

— Uite, bătu ea cu palma peste foaia dosarului. Ar fi trebuit să apară la Dog and Bell, dar n-am mai auzit nimic de ea de-atunci. A fost o întâlnire la prânz, lunea trecută.

— Dog and Bell?

— În Trafalgar. În...

— Da, știu.

Caffery simți că-l furnică pielea.

— E în East Greenwich.

Șantierul se afla la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare. Dădu foaia carnețelului și începu să-și ia notițe pe o pagină nouă.

— Shellene lucra pe cont propriu în ziua aceea?

— Nu.

Femeia clătină din cap și îl privi cu atenție.

— Aveți de gând să-mi spuneți ce a pățit? *A fost* o supradoză?

— A înlocuit-o vreo fată?

Julie îl privi pentru o clipă, iar gura ei schiță vag un rictus.

— Pussy Willow. Doar ea merge la show-urile din Greenwich.

— Care e numele ei adevărat? Are unul, nu?

— Toți avem un nume adevărat, domnule Caffery. Doar cel mai jalnic client ar putea crede că mămicile și tăticii noștri ne spuneau Frooty Tootie sau Beverly Hills. Joni Marsh. Ea e la mine de ani de zile.

— Aveți adresa ei?

— Nu i-ar plăcea deloc s-o dau cuiva. Mai ales unui neno… Se opri brusc și schiță un zâmbet. Mai ales unui detectiv.

— N-o să afle că mi-ați dat-o.

Îl privi scurt, apoi notă în grabă adresa pe spatele unei cărți de vizită.

— Stă cu Pinky. Obișnuia să lucreze și ea pentru mine. Acum, că nu se mai ocupă cu asta, își spune Becky.

— Mulțumesc.

Luă cartea de vizită. Bărbatul din cadrul forțelor aeriene se auzea din dormitor tușind și expectorând.

— Aveți și o fată pe nume Lacey?

— Nț.

— Betty?

Julie scutură din cap în semn că nu.

— Dar numele de… – se uită în carnețel – numele de Tracy vă spune ceva?

— Nu.

— Poate Petra?

— Petra? Da.

Caffery se uită la ea.

— Da?

— Da, eu… Petra. O țipă micuță, ciudată.

El ridică din sprânceană.

— Micuță?

— Fragilă vreau să spun.

Îl privi cu dușmănie.

— Nu facem pornografie cu copii, domnule Caffery. Vreau să spun… era una din stripteuze. Și ea m-a tras pe sfoară; pe mine, care am o bună intuiție în ceea ce privește caracterul oamenilor.

— A dispărut?

— Parcă a-nghițit-o pământul. I-am scris la hotelul sordid în care stătea. N-am primit niciodată vreun răspuns, bineînțeles. Ridică din umeri. Nu-mi datora mult, așa că am lăsat-o în pace. Experiența te învață…

— Când a fost asta?

— De Crăciun. Ba nu, la începutul lui februarie, chiar atunci ne întorseserăm din Majorca.

— Droguri?

— Cine, ea? Nu. Nu se atingea de droguri. Celelalte, da. Dar Petra, nu.

— Când spuneți că era micuță…

— Oase mici, ca de păsărică. Doar cu pielea pe ele.

Caffery se foi în scaunul îngust, simțindu-se inconfortabil.

— Vă amintiți unde și-a făcut ultimul număr de spectacol?

Julie se uită lung la el, gânditoare, apoi încet, fără prea multă bunăvoință, se uită din nou în dosar.

— Uitați.

Urmări cu un deget rândurile pe foaia din dosar.

— Douăș'cinci ianuarie. La King's Head. Wembley.

— A fost vreodată la Dog and Bell?

— Tot timpul. Hotelul la care stătea se află în Elephant and Castle. Joni o cunoaște.

Își linse degetul și dădu pagina.

— Ciudat, zise încet. A fost la Dog and Bell cu o zi înainte de King's Head. Cu o zi înainte de a dispărea.

— Bine. Am nevoie de adresa ei.

— Uitați care-i treaba! Julie tăcu o clipă, apoi își puse mâinile pe birou. Spuneți-mi ce se petrece.

— Și de o fotografie cu Petra.

— Am *întrebat*: ce se petrece aici?

El dădu din cap către tavan.

— Și una cu Shellene.

Julie oftă încet și scoase un dosar de sub birou. Îl răsfoi și scoase din el două fotografii bust cu Shellene și o fotografie proastă, color, cu o brunetă îmbrăcată într-un costum din plasă, și i le întinse lui Caffery fără să-l privească.

Petra nu era drăguță. Avea trăsături foarte fine, ochii negri și o bărbie triunghiulară hotărâtă, ca de ștrengar care rătăcește pe străzi. Singura urmă de machiaj de pe fața ei era linia de contur, închisă la culoare, a buzelor. Caffery ținea fotografia în așa fel încât lumina soarelui să cadă pe ea, și o privi îndelung.

— Cee?

Caffery își ridică privirea.

— Avea părul vopsit?

— Toate aveau părul vopsit.

— Era…

— Roșcat. Da, groaznic, nu-i așa? I-am spus să nu și-l facă așa.

El aruncă fotografiile în geanta Samsonite, gândindu-se la corpul ca de copil care zăcea la morga din Greenwich; singura victima care opusese rezistență în fața morții, singura care fusese legată. Își închise geanta, simțindu-se deodată cuprins de agitație, cu gândul la biata ființă anorexică, legată, cu căluș în gură, luptându-se pentru viața ei.

— Mulțumesc pentru ajutor, doamnă Darling.

— Îmi spuneți și mie ce-are de-a face Petra cu Shellene?

— Încă nu știm.

Julie spuse brusc:

— A murit și ea, nu? Micuța Petra…

Cei doi se priviră îndelung peste masă. Caffery își drese vocea și se ridică.

— Doamnă Darling, vă rog să nu vorbiți cu nimeni despre lucrurile astea. Suntem la începutul investigațiilor. Apreciem ajutorul dumneavoastră.

Îi întinse mâna, dar ea refuză să i-o strângă.

— Când va fi posibil, îmi veți spune mai mult? Era foarte palidă, cu părul ei negru-albăstrui tuns drept. Aș vrea să știu ce i s-a întâmplat micuței Petra.

— De îndată ce vom afla, spuse Caffery. De îndată ce vom afla.

6.

AMIP se bizuia foarte mult pe baza de date a sistemului de informații al poliției cunoscut sub numele de HOLMES, acronimul său. În orice echipă, pivotul era „receptorul” HOLMES – adică ofițerul care colecta, extrăgea și interpreta datele. La Shrivemoor, această persoană era Marilyn Kryotos.

Caffery o plăcuse pe Marilyn din prima clipă. Durdulie și calmă, își petrecea toată ziua povestind, cu vocea ei gravă și ciudată, despre animalele de casă, despre copiii ei, despre bolile lor sau micile succese, despre juliturile pe care le căpătau în genunchi. Mama tuturor, Kryotos părea să trateze crimele cu aceeași resemnare cu care trata un scutec murdar – un lucru neplăcut în viață, în privința căruia însă trebuia să faci ceva. Îi plăcuse și faptul că ea îl preferase pe Paul Essex celorlalți membri ai echipei: prietenia lor îi confirma lui Caffery propria judecată despre cei doi.

În seara în care Jack se întoarse la Shrivemoor, cu notițele pe care le luase peste zi, se întâlni cu Marilyn. Căra documentele „de acțiune” din biroul ofițerilor seniori de investigații în Biroul de incidente, iar el își dădu imediat seama că totuși ceva o tulburase.

— Marilyn.

Se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat? Ceva legat de copii?

— Nu, oftă ea. E vorba de păcătoasa aia de echipă F. Se mută la noi și chestia asta mă-nnebunește. Ba că vor aia, ba că vor ailaltă! Ultima fază e că vor birou separat – la dracu’! – de parcă ei ar fi mai buni decât noi sau ce dracu’ vor să arate cu asta! Își dădu la o parte părul negru din ochi și continuă: CS e supărat până peste cap din cauza acestui caz și ne face și pe *noi* să suferim. Vreau să spun… uită-te și tu, Jack, la locul ăsta – nu e suficient de mare nici pentru o echipă de investigații; să ne lase în pace, și pe noi, și pe *ei*.

Caffery pricepea foarte bine ce voia ea să spună – ținându-și notițele în mână, trebuise să treacă printre fețe necunoscute, către Biroul de incidente. Ofițerii din echipa F purtau cămăși scrobite și cravate, iar mulți dintre ei aveau dungă la mâneci, parcă erau scoși din cutie. Știa foarte bine că prospețimea ținutei lor vestimentare ar fi pălit treptat, într-o săptămână în care ar fi muncit câte cincisprezece ore pe zi.

— Scuză-mă, amice.

Simțise cum cineva îl apucase de braț. Era un tip cu fața ascuțită, mai scund decât el, cu ochii de un albastru spălăcit și cu nasul drept, mic și subțire. Părul său galben era pieptănat în sus, ca un scut lucios deasupra capului. Purta o cămașă verde-închis, apretată, și mai căra pe umăr încă două, împachetate în sacul de plastic de la curățătorie.

— Știi vreun loc unde pot și eu s-agăț astea?

•

Caffery îl găsi pe Maddox în biroul ofițerilor superiori de investigații, semnând formularele de ore suplimentare. Aruncă pe masă cheile mașinii.

— Dog and Bell.
— Poftim?
— Dog and Bell. E o cârciumă în estul Greenwich-ului.
Maddox se rezema de spătarul scaunului și îl privi cu atenție.
— Și? își desfăcu brațele. Ce vrei să faci?
— O mică discuție. Aș vrea să mă întâlnesc cu niște clienți de-ai casei, care au cât de cât legătură cu medicina.
— Asta ar atrage atenția presei. Nu va respecta moratoriul dacă noi vom deschide gurile în public. O să-i zic șefului, dar nu… Dădu încet din cap. Nu cred că va fi de acord. Nu încă. Trebuie să mai ai și alt fir.
— Am câteva nume. Și probabil că am identificat victima numărul trei.
— Bun. Pune-o pe Marilyn să înregistreze chestiile astea. Care nume e cel mai promițător?
— Joni Marsh. Lucra la Dog and Bell în ziua în care Craw a dispărut.
— Bine. Te ocupi de asta mâine. Dar mai ia pe cineva cu tine, pentru numele lui Dumnezeu! Știi cum sunt femeile astea…
Se auzi un ciocănit în ușă. Maddox oftă.
— Da! Ce este?
— Mel Diamond. Inspectorul Diamond, domnule.
— Intrați, domnule Diamond. Intrați.
Inspectorul, un bărbat blond, intră în birou, trăgându-și în jos mânecile costumului, pentru a-și acoperi manșetele.
— 'Nă seara, domnule.
Îl ignoră pe Caffery și îi întinse mâna bronzată lui Maddox, iar ceasul sau ultraplat străluci scurt la încheietura mâinii.
— Nu cred că mă cunoașteți, dar eu vă știu. De la clubul de ambarcațiuni Met, domnule.
Maddox tăcu, având o expresie întrebătoare pe chip.
— Chipstead, adăugă Diamond cu promptitudine.
— Dumnezeule!
Maddox ocoli biroul și îi strânse mâna.
— Sigur că da, sigur că da. Vă știam din vedere. Deci – se rezemă de birou și își încrucișă brațele – sunteți norocosul inspector care ni se alătură. Bine ați venit la Shrivemoor!
— Mulțumesc, domnule.
Vocea lui era cam puternică pentru un spațiu atât de mic, se vedea că e obișnuit ca toți ceilalți să-l asculte.
— Toată echipa de la liniștitul Eltham.
— O să vă introducem direct în miezul lucrurilor: mâine, veți fi pe teren împreună cu toți oamenii dumneavoastră. Pe o rază de vreo doi kilometri și jumătate. E-n regulă?
— Trebuie să facem astfel încât să fie în regulă, nu? Guvernatorul vrea să aplicăm procedura obișnuită, să fim suportul echipei de bază.
Maddox făcu o pauză.

— Da, nu se poate face mai nimic în privința asta, spuse apoi precaut. Nu se poate face mai nimic, domnule Diamond. Sunt sigur că sunteți conștient de acest lucru.

— Da, bineînțeles, spuse. Bineînțeles că sunt conștient. Și nu am absolut *nicio problemă* cu chestia asta. Nicio problemă. Dacă este în regulă pentru guvernator, este în regulă și pentru mine – nu cred că mai era nevoie s-o spun. Dădu din cap. Apoi, ca și cum ar fi vrut să-și întărească spusele, zâmbi, arătă cu mâna în direcția fotografiilor expuse pe perete și spuse: Minunată barca asta. E a dumneavoastră?

— Da.

Maddox părea nehotărât.

— E Valiant, nu?

— Da.

— Bune, bărcile Valiant… Unii spun că ar fi cam greoaie, dar mie îmi plac. Minunat iaht!

— Da, cam așa e.

Maddox începea să se încălzească.

— Urăsc să spun asta, dar, de regulă, americanii au rezultate neașteptat de bune în ceea ce privește iahturile. Un mare privilegiu, bineînțeles.

— Competiția Met's Frostbite de anul acesta a fost câștigată de o barcă cu pânze. Diamond plescăi din limbă.

— N-a fost o întâmplare…?

— Da, aprobă Maddox din cap, reținut. Da, într-adevăr.

Sprijinit de zid, cu brațele strâns încrucișate, Caffery fu surprins să descopere că acel schimb de replici îl deranja. De parcă susținerea și bunăvoința lui Maddox ar fi fost dreptul lui exclusiv și nu ar fi putut fi îndreptate, după toane, și către un alt inspector. Știa că era ceva firesc – „Nu e tatăl tău, Jack, n-ai niciun drept asupra lui” – totuși, îl înfuria să-l vadă pe Maddox vulnerabil la lingușeli. Inspectorul Diamond rânji încântat.

— Doamne, Doamne! Stai să vezi ce-o să fie când o să le spun colegilor mei cu cine lucrez!

Caffery le întoarse spatele și ieși în liniște din birou.

7.

În aceeași seară, Jack stătea la birou în camera lui Ewan, holbându-se la ecranul pe care apăruseră norii sistemului de operare Windows 98. Crengile din vârful fagilor bătrâni din minunata lui gradină își profilau umbrele mișcătoare, arămii, pe peretele din fața lui. Știa, fără să fie nevoie să se întoarcă și să se uite, că frunzele tinere aproape că ascunseseră cuiele ruginite bătute adânc în trunchiul copacului și cele câteva scândurele acoperite cu mușchi: erau rămășițele căsuței suspendate în care el și Ewan se ghemuiau când erau mici, ca să țipe odată cu trenurile care huruiau în apropiere.

Câteodată, când era singur, Jack făcea un efort pentru a se concentra să-și aducă aminte cum era, cum era *el*. Înainte. Păstrase imaginea copilului, mai ușor decât o respirație, pe care nimic nu putea să-l oprească să plutească pe deasupra acoperișurilor, pe cerul albastru.

Și apoi – acea zi. Refăcută din diverse fragmente, îmbinate la întâmplare, creând o imagine ușor granulată, de parcă ar fi trișat și nu ar fi luat acele amintiri din viața reală, ci ar fi derulat o bobină de film pe opt milimetri, ascunsă undeva în podul casei părintești.

Era pe la jumătatea lui septembrie, o zi însorită, când vântul bătea, iar scândurelele uscate ale căsuței din copac scârțâiau odată cu fagul, încă tânăr și verde de seva verii, înclinându-se în bătaia vântului. El și Ewan se certaseră. Găsiseră patru scânduri de dușumea într-un container de gunoi; Ewan voia să construiască din ele o platformă de supraveghere, între crengile dinspre miazăzi, pentru a putea vedea trenurile care veneau și plecau de la stația Brockley. El voia platforma la capătul dinspre nord, pentru a se uita la linia de pe podurile cețoase de la New Cross, la fețele muncitorilor de la oraș călătorind către casă, citind ziarul *London Evenings News*.

Pe-atunci în vârstă de opt ani, furios și plin de energie – îl împinsese cu toată puterea pe fratele său mai mare, izbindu-l de trunchiul copacului. Reacția lui Ewan, violentă, îl luase prin surprindere: recăpătându-și echilibrul, Ewan își întinsese brațele încordate și se aruncase ca un buldozer în Jack, țipând.

— Te spun, te spun! Saliva îi sărea din gură. Te spun lui tati!

El își pierduse echilibrul, se rostogolise până la marginea căsuței suspendate și se oprise jumătate pe punte, jumătate în aer, cu șortul sfâșiat de un cui, cu picioarele bălăbănindu-i-se în aer, cu degetul mare de la mâna stângă prins între două scânduri. Durerea îl înfuriase.

— Spune-i, ticălosule! Du-te și spune-i! Spune-i dracului odată!

— Îi spun!

Ewan avea un aer nemulțumit și vinovat, cu sprâncenele împreunate și cu buza de jos atârnându-i.

— Te urăsc! Gunoiule! La dracu’, ești un gunoi nenorocit!

Supărat, Ewan se întorsese și coborâse scara de frânghie, sărind pe culoarul căii ferate. Înjurând cu voce tare, el își eliberase degetul, se retrăsese în căsuța din copac și rămăsese lungit acolo, respirând încet, furios, cu mâna a cărei rană pulsa între

genunchii goi.

Sub căsuța suspendată, malurile culoarului se nivelau și formau o suprafață întinsă pe care creștea o vegetație pitică. În joaca lor, cei doi frați creaseră o rețea de poteci, fiecare rută fiind explorată cu meticulozitate, trecută pe o hartă și botezată: o rețea ca o pânza de păianjen, de cărări concentrice bătătorite, printre rochița-rândunicii.

Putuse să vadă, din căsuța suspendată, că Ewan o luase pe poteca dinspre sud, cea pe care o botezaseră „cărarea morții” deoarece găsiseră pe marginea ei un boiler ruginit – „Vezi chestia asta, Ewan? E o bombă neexplodată. Probabil un V2”. Îi văzuse capul cu păr negru mișcându-se de câteva ori și tricoul muștar fluturând. Ajunsese la poiana pe care o denumiseră „Tabăra 1”, dincolo de care se întindeau ZDM, zona demilitarizată, bomba letală V2 și terenurile străine.

Nu-l mai urmărise. Ewan era prea supărăcios. Îl obosea. Necăjit, pradă durerii, se dăduse jos din copac și intrase în casă pentru a se văita de semicercurile negre și galbene care îi apăruseră sub unghia degetului mare.

•

Mai târziu, chiar acea căsuță din copac o rănise pe maică-sa mai mult decât orice. Caffery putea s-o vadă acum, un gând sau o amintire, oprind-o din curățatul cuptorului sau din spălatul rufelor, pentru a o trimite în grădină, acolo unde avea să stea privind copacul, lăsând mănușile roz de menaj să alunece în iarbă. Era locul în care își văzuse fiul pentru ultima dată.

Apoi țipetele aproape isterice, deznădăjduite, către taică-său: „Explică-mi ce-i cu această căsuță suspendată, Frank! Dacă încă este acolo, atunci de ce nu e și el? Explică-mi chestia asta, Frank! Spune-mi!”

Iar tatăl lui își astupase urechile și se afundase în fotoliu, cu mănunchiurile ziarelor sport în poală, incapabil să îndure chinul soției sale așa că, într-o zi, înhățase un ciocan și ieșise în noroiul și ploaia de-afară, fără ca măcar să-și fi schimbat papucii de casă cadrilați.

Caffery se târâse până în camera lui și stătuse pe marginea patului astfel încât să poată vedea pe fereastră lemnul crăpându-se, așchiile sărind pe pământ, noroiul împroșcând ciorapii mamei sale care stătea agitată pe pajiște și plângea cu suspine.

Și atunci, printre crengile goale ale copacului, de cealaltă parte a căii ferate, văzuse pe cineva.

Ivan Penderecki. Palid, cu brațele lui musculoase sprijinite de gardul stricat din spatele casei sale, schițând un zâmbet prin perdeaua gri a ploii.

Penderecki stătuse așa vreo douăzeci de minute. Casa din spatele lui se profila pe cerul înnorat din care cădea ploaia. Apoi, ca și cum s-ar fi simțit plin până la refuz de satisfacție, se întorsese cu spatele și plecase liniștit.

Pentru Caffery, care avea opt ani și își ținea nasul mic lipit de sticla aburită a ferestrei, aceasta era dovada de care avea nevoie pentru un fapt de neconceput și de neexprimat. Lucrul pe care îl spusese poliția era imposibil pentru că „am căutat în fiecare casă din zonă, doamnă Caffery; o să extindem căutările dincolo de calea ferată; peste New Cross Bridge...”

Caffery știa, în sinea lui, așa cum un copil știe diverse lucruri care nu au fost

niciodată spuse, că Penderecki ar fi putut să îi arate poliției locul exact în care puteau să-l găsească pe Ewan.

•

Familia Caffery abandonase lupta când Jack împlinise douăzeci și unu de ani. Părinții lui se mutaseră înapoi în Liverpool, vânzându-i lui casa, în schimbul unei sume modice, pentru a nu-l mai vedea niciodată, bănuia el. Jack revoltatul, ființa dificilă, neascultătoare, care nu voia să facă liniște și să stea într-un loc, fără să se miște. „Cel pe care și-ar fi dorit să-l fi pierdut." N-au spus niciodată cuvintele acestea, dar le-a citit pe fața mamei sale când o prinsese uitându-se atentă la unghia degetului său mare. Contuzia neagră-rubinie refuzase să se micșoreze – era în ochii mamei sale o dovadă că al doilea fiu intenționa să-i amintească mereu de ziua aceea. Dispariția lui Ewan făcuse mai mult decât să-l coboare pe Jack în ochii mamei sale. El știa că și acum, undeva în întinsele suburbii ale Liverpoolului, mama lui se afla în așteptarea… cui? A lui, să-l găsească pe Ewan? A lui, să moară și el? Caffery nu-și dădea seama câtă nevoie avea de el – ce compensație aștepta ea de la el pentru a redeveni cea care fusese înainte. Acum și atunci, în ciuda existenței Veronicăi și a tuturor femeilor dinaintea ei, Jack se simțea pierdut și singur ca un infirm.

Așa că își concentrase toate energiile pentru acest rapid salt înainte în ierarhia Met. Numele lui Penderecki fusese primul pe care îl introdusese în computerul poliției naționale. Și așa aflase adevărul.

John (Ivan) Penderecki, pedofil condamnat, avea două sentințe primite în anii șaizeci, înainte de a se muta în același cartier al Londrei în care stăteau Jack și Ewan Caffery.

Pe rafturile din birou – încă denumit „camera lui Ewan" – aliniate și colorate după coduri, stăteau douăsprezece cutii cu dosare, fiecare burdușit cu bucăți de hârtie, cartoane ale Jucătorului John, folie de plastic pentru împachetat, cutii de chibrituri, decolorate, conținând agrafe de birou, un cui ruginit, o bucată dintr-o factură la gaz, obiecte lipsite de valoare din viața lui Penderecki, adunate de-a lungul a douăzeci și șase de ani de Caffery, copilul-detectiv obsedat. Acum, încredința conținutul acestor dosare memoriei digitale.

Își puse ochelarii și deschise baza de date.

— Iar faci asta?

El se puse pe treabă. Veronica stătea în cadrul ușii, cu brațele încrucișate și capul înclinat. Zâmbea.

— Te urmăream.

— Înțeleg… Își scoase ochelarii. Ai intrat singură.

— Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Ai luat rezultatele testelor?

— Nu.

— Azi e luni. De ce nu le-ai luat?

— Am stat la birou toată ziua.

— Tatăl tău nu te-a lăsat să pleci?

Ea se încruntă și își masă gâtul. Jacheta galbenă ca o brândușă era suficient de adânc

decoltată pentru ca punctul cicatrizat de pe stern să fie vizibil. O amintire a radioterapiei din adolescența ei.

— Nu trebuie să fii supărat.

— Nu sunt supărat. Sunt îngrijorat. De ce să nu faci un control? Acum.

— Calmează-te. Mâine îl sun pe doctorul Cavendish. OK?

El se întoarse către ecran, mușcându-și buzele, încercând să se concentreze asupra muncii sale, dorindu-și pentru a suta oară să nu-i fi dat Veronicăi o cheie de la ușa din față. Ea rămase în cadrul ușii și îl privi, aproape oftând, dându-și părul după urechi, bătând cu unghiile în tocul ușii, în timp ce inelele și brățările fine, scumpe – cea mai bună cale prin care un tată putea să-și arate dragostea față de fiica sa – zăngăneau ușor. Caffery știa că ea voia ca el s-o privească. Dar se prefăcea că nu o observă.

— Jack, spuse ea într-un târziu, așezându-i-se în brațe, ridicându-i o șuviță de păr negru, lăsându-și degetul să alunece pe piele. Aș vrea să vorbim despre petrecere. Mai sunt doar câteva zile.

Alunecă în scaun, lipindu-se de el, cu obrazul aproape de gura lui, încurcându-i părul cu mâinile, și cu piciorul stâng sprijinit de brațul fotoliului, legănându-se. Părul ei îi gâdila nasul.

— Jackie! Hei! Mă auzi?

Îi mângâie fața cu degetele ei care miroseau întotdeauna a mentă și a parfum scump, și se frecă de abdomenul lui.

— Veronica…

Se împotrivi unei erecții.

— Ce este?

Se eliberă din încolăcirea ei.

— Trebuie să lucrez o oră.

— O, Doamne! murmură ea dezaprobator, ridicându-se de pe scaun. Ești bolnav, știi asta?

— Probabil.

— Obsesiv-compulsiv. O să mori în locul ăsta, dacă nu ești atent.

— Am mai discutat despre asta.

— Suntem în secolul douăzeci și unu, Jack. Știi tu… un nou început, trebuie să privești înainte.

Ea se opri în fața ferestrei și privi în grădină.

— În familia noastră, eram educați să ne desprindem de rădăcini, să progresăm.

— Familia ta e mai ambițioasă decât mine.

— *Eu* sunt mai ambițioasă.

— Da, familiei tale îi pasă mai mult decât mie.

— *Mie* îmi pasă mai mult.

— Doamne!

— Ce este?

Își scoase ochelarii și se frecă la ochi. De-a lungul ecranului se plimbau pești tropicali lucioși ca niște acadele. Avea treizeci și patru de ani și încă îi lipsea curajul să-i spună acestei femei ca nu o iubește. După ce avea să afle rezultatele testelor și după petrecere

– „Ești un laș, Jack! Lașule!” – și dacă rezultatele testelor aveau să fie în regulă, probabil că îi era mai ușor să-i spună. Atunci avea să-i spună că s-a terminat. Și avea să-i ceară cheia înapoi.

— Ce este? întrebă ea. De data asta ce-am mai zis?

— Nimic, răspunse el și se apucă de lucru.

8.

Era genul de soare care provoacă dureri de cap și comprimă umbrele în jurul obiectelor. Caffery lăsă geamul deschis în timp ce conducea, pentru că Essex atât se văitase de căldură, trecându-și ostentativ degetele pe sub guler și trăgând de piepții cămășii ca să-și facă aer, încât Caffery se supuse; parcară și își încuiară gecile în Jaguar, ridicându-și mânecile cămășilor în timp ce mergeau pe South Greenwich Street.

La numărul 8 era o casă în stil georgian, cu două niveluri, deasupra unui magazin de solduri.

— Harrison și-a adus aminte cu ce era îmbrăcată Craw, spuse Essex, în timp ce se aplecau să intre pe o ușă scundă, aflată în partea stângă.

— Sandale de plastic transparent, cu tocuri roz, lucioase, ciorapi negri, o fustă scurtă și, *crede el*, un tricou.

Se aplecă spre interfon.

— Pare genul meu de tipă.

— În ce relație era cu părinții?

— Nu dădeau nici doi bani pe ea. Nu pot veni la Londra, pentru că nu au cu ce să-și plătească biletele de tren. „Nu era decât o prostituată, domnule sergent, dacă asta poate să vă ajute cu ceva" – cam în asta a constat ideea lui mami că poate să fie de folos poliției.

Cutia metalică a interfonului începu brusc să păcăne, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Cine-i acolo?

Caffery își scoase ochelarii de soare și se aplecă spre interfon.

— Inspector Jack Caffery. O caut pe Joni Marsh.

După câteva clipe, ușa se deschise. O fată slabă, cu părul castaniu, se uita la ei. Bătea spre treizeci de ani – evaluă el – însă părul lung, pantofii de piele fină în picioarele bronzate și sarafanul scurt, de catifea bleu-ciel îi dădeau un aer tineresc, de elevă de liceu.

El ridică legitimația, arătându-i-o.

— Joni?

— Nu.

Din buzunarele sarafanului atârnau niște pensule, făcând-o să arate de parcă ar fi fost întreruptă din lucru în timpul orei de pictură. Ora de pictură dintr-un liceu de fete prestigios.

— Joni e sus. Pot să vă ajut cu ceva?

— Tu cine ești?

Zâmbi ușor și întinse mâna.

— Becky. Rebecca, vreau să spun. Eu și Joni locuim împreună.

Caffery îi strânse mâna.

— Putem să intrăm?

— Eu… știți… noi, îngăimă, încurcată. De fapt, nu. Nu. Îmi pare rău.

— Vrem să vă punem câteva întrebări despre o persoană pe care domnișoara Marsh o cunoaște.

Rebecca își dădu la o parte bretonul din ochii verzi și privi dincolo de ei, în stradă, de parcă s-ar fi așteptat să fi adus cu ei trăgători de elită.

— E puțin… puțin penibil…

Avea o voce caldă, educată, plăcută, o voce care ar fi putut opri alte conversații doar cu un suspin.

— Am putea vorbi aici, afară?

— N-am venit pentru cocaină, zise Caffery.

— Poftim?

— Îi simt mirosul.

— A!

Ea se uită în jos, stânjenită.

— Nu pentru asta am venit. Ai cuvântul meu de onoare.

— Hm…

Își mușcă buza de jos, dezvelindu-și dinții foarte albi.

— OK, OK… Se întoarse cu spatele spre ei. Atunci intrați.

O urmară în încăperile răcoroase ale casei, trecură pe lângă o bicicletă proptită de o balustradă. Essex se holba la părul care se legăna și la picioarele lungi și bronzate care erau în fața lui, pe scară.

Înăuntru, îi conduse printr-un hol mic într-un dormitor, pe partea dreaptă. În lumina soarelui, înainte ca Rebecca să închidă ușa, Jack zări o pereche de pantaloni scurți de bumbac lăsați așa cum fuseseră dezbrăcați și apoi într-o camera mare.

— Studioul meu.

Lumina curgea prin două ferestre glisante înalte, desenând pe podeaua goală pătrate albe, identice. Pe pereți erau agățate cinci tablouri uriașe, stropite cu acuarele în culori strălucitoare.

În mijlocul camerei, o fată îmbrăcată cu un maiou fără spate și pantaloni evazați pufăia în grabă spray-ul de deodorant în aer, pulverizându-l în cerc, în timp ce brățările îi zăngăneau. Când îi auzi venind, aruncă deodorantul, înhăță de pe masă un pachet mic, înfășurat în celofan, și se întoarse spre ei, cu mâinile la spate, ca un copil vinovat. Avea părul vopsit într-o nuanță de blond viking, fața pictată ca o păpușă chinezească, ochii albaștri, ciudat de mari, nasul rotund.

Caffery își dădu seama că era drogată.

— Joni?

Deschise legitimația, cu un gest scurt.

— Joni Marsh?

— Mda… Se uită atentă la legitimație. Cine sunteți?

— Poliția.

Căscă ochii.

— Poliția? Becky, ce dra…?

— E-n regulă. N-au venit pentru cocaina.

— Nu?

Nu-i venea să creadă, era speriată și se muta de pe un picior pe altul.

— Nu, spuse Caffery.

Joni își dădu părul după urechi și îi privi scrutător – cu ochii ei albaștri clipind suspicios, cu gura închisă – observând mânecile cămășilor, părul negru, nepieptănat, abdomenul plat.

Deodată, chicoti tare.

— Nu, așteaptă! Își duse mâna la gură. Ești sticlete pă bune? Ești sigur?

— Uite care-i treaba, Joni.

Caffery își băgă legitimația în buzunarul cămășii.

— Vrei să terminăm cu chestia asta? Ca să putem continua?

Clipi către el, fără să înțeleagă, apoi către Rebecca și din nou către el. Machiajul ei îi aminti lui Caffery de fotografiile de la autopsie, ochii umbriți de fard de pleoape albastru sidefat și buze rujate în formă evidentă de inimă.

— Ești *sigur* că ești sticlete?

— Joni, zise el din nou. Cocaina... Vrei să te duci s-o pui undeva?

— Joni. Vino încoace, zise Rebecca și o luă de braț.

O duse în bucătărie, iar cei doi bărbați o auziră pe Rebecca vorbindu-i cu răbdare, în șoaptă. Prin crăpătura ușii, Caffery putu să vadă o masă mare de stejar, afișe cu reproduceri după Matisse și un congelator așezat într-o nișă. Imediat după aceea auzi pașii lui Joni pe scări, o ușă trântită, pașii lui Joni înapoi, coborând scara, tropăind, și din nou cele două femei vorbind în bucătărie – șușoteli și zgomote înfundate lângă frigider.

Caffery își băgă mâinile în buzunare și se plimbă prin cameră privind desenele schițate, întinse pe mese. Multe dintre ele erau studii de nuduri în cărbune, un braț cu toate detaliile aici, conturul unui cap mai încolo. Un tablou mare – în acuarelă – înfățișa o femeie văzută dintr-o parte, rulând pe gambă, în jos, un ciorap.

— Hei!

Essex se uita la un tablou neterminat, așezat pe un șevalet din lemn.

— Jack! Vino să vezi asta.

O femeie stătea în fața unei cortine roșu-închis, cu franjuri, ținându-și brațele ridicate într-o atitudine de nonșalanță studiată. Privitorii – un public format din trei bărbați – fuseseră schițați pe suprafața umedă, contururi mate în cărbune.

— Presupun că ți-ai dat seama, murmură Joni din cadrul ușii. Eu sunt!

Cei doi bărbați se întoarseră către ea.

— E stripteuză, în caz că nu știați.

Rebecca apăruse lângă Joni, ținând în mână o găletușă cu gheață în care erau sticle de bere.

— Știam, zise Essex.

— Mda...

Joni se sprijini pe un picior, scoțând un șold în afară, cu mâinile în buzunare.

— Mă gândeam eu că deja știți...

Rebecca se apropie, oprindu-se în spatele lor și privind spre șevalet.

— Unde ai făcut asta? întreba Caffery. În studio?

— Nu, nu, am început-o la cârciumă. Acum făceam doar tușele finale.

— Le pictezi des pe fetele-astea, nu? Știi multe lucruri despre ele?

— Nu sunt niște monștri, să știți.

Îi zâmbi, lăsându-și capul într-o parte de parcă discuția cu el ar fi amuzat-o.

— Și eu am făcut-o pentru o vreme. Asta m-a determinat să merg la școala de arte. La Goldsmiths.

— Poate că ar trebui să… hm… Privi în jurul camerei. Ce-ar fi să ne așezăm și să stăm de vorbă?

— A!

Rebecca puse jos găletușa cu gheață și se șterse pe mâini. Găletușa îi lăsase pe sarafanul de catifea o mică pată întunecată.

— Asta sună sinistru.

— Foaaarte, aprobă Joni.

— Poate că da. Poate că da.

— Păi, dacă tot devenim așa gravi, spuse Rebecca în timp ce scotea sticlele de bere din găletușă, eu, una, am nevoie să beau ceva.

Îi întinse o sticlă lui Essex fără să-i dea drumul câteva clipe, când acesta o luă.

— Pot să te ispitesc și apoi să vând povestea ziarelor?

Essex nu ezită.

— Da, mulțam.

Îi dădu o bere și lui Caffery – care o luă fără niciun comentariu – apoi traversă camera și se așeză pe pervazul lat al ferestrei, cu genunchii strânși la piept, cu sticla de bere prinsă între gleznele subțiri. Essex stătea lângă ușa dinspre bucătărie, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, jucându-se cu dopul sticlei de bere și aruncând priviri furișe la sânii lui Joni.

— Bun.

Jack își drese vocea. Rămăsese în mijlocul camerei.

— Să trecem la treabă.

Le spuse povestea pe scurt, prezentând faptele la obiect, fără divagații: le vorbi despre cele cinci femei care zăceau la morga situată la doar câteva străzi mai încolo, despre legătura cu cârciuma. Când încheie, Joni își scutură capul de parcă nu-i venea să creadă. Zâmbetul disprețuitor îi dispăruse de pe față. Distracția se terminase.

— O, Doamne! E de rău…

Rebecca stătea încremenită, privindu-l fix. În ochii limpezi, de felină, i se putea citi groaza.

— Vreți să ne oprim puțin?

— Nu, nu.

Se strânse și mai mult, înconjurându-și picioarele cu mâinile tremurânde, cu genunchii atingându-i bărbia.

— Nu, să continuăm.

•

Caffery și Essex așteptară cu răbdare ca femeile să-și revină din șoc. Apoi statură de vorbă mai bine de-o oră, la început provocând neîncredere:

— Mai spune-mi o dată – Shellene, Michelle *și Petra*?

Mai târziu, discutară constructiv, răsucind faptele pe toate părțile, redevenind detectivi. Dog and Bell se dovedi imediat a fi un loc de referință pentru comunitatea locală de prostituate și drogați. Se părea că tot ce se întâmpla în East Greenwich avea legătură cu această cârciumă mică și veche de pe Trafalgar Road. Chiar aici le întâlniseră Rebecca și Joni pe Petra Spacek, Shellene Craw și Michelle Wilcox. De asemenea, ele bănuiau că o cunosc și pe cea de-a patra victimă.

— Cu părul foarte decolorat, blond spre alb, nu?

Joni arătă către o șuviță din propriul păr. Acum se trezise, putea gândi limpede.

— Ca al meu. Și cu un Bugs Bunny tatuat aici?

— Întocmai.

— E Kayleigh.

— Kayleigh?

— Da, Kayleigh Hatch. Este… știți…

Mimă o injecție în partea interioară a cotului.

— … o utilizatoare consecventă.

— Adresa?

— N-o știu. Locuiește cu maică-sa, cred. Undeva în West London.

Caffery notă numele. Acum stătea jos pe o bancă mică de lemn, lângă șevalet, sprijinit de perete. Rebecca, după ce mai aduse niște bere din bucătărie, își trase un scaun și se așeză la mai puțin de o jumătate de metru de el – puțin aplecată în față, cu brațele subțiri îndoite lejer pe genunchi. Inocentă: lui Jack i se părea că se afla la limita depresiei.

Se uită către Joni.

— Altceva.

— Da?

— Săptămâna trecută ai lucrat cu Shellene Craw.

— Îhî, am lucrat.

— Încearcă să-ți amintești: a plecat cu cineva în acea zi?

— Mmmm…

Joni își linse buzele și își privi unghiile de la picioare, pictate cu ojă de culoarea mandarinei, ițindu-se din sandalele cu talpă de plută.

— Hei!

— Mă gândesc…

Își ridica privirea.

— Becks?

Rebecca ridică din umeri, iar lui i se păru că o surprinde pe Joni aruncându-i o scurtă privire plină de subînțelesuri. Senzația dispăru într-o secundă, ca un balon de săpun care se sparge, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva fusese doar o nălucire de-a lui.

— Nu, spuse Rebecca. Nu a plecat cu nimeni.

— Tu unde erai?

— Pictam. Și arătă cu mâna către schițele de pe masă.

— OK. Aș vrea…

Se opri. Pierzând șirul vorbelor pentru o clipă, observă că pielea de pe picioarele Rebeccăi se făcuse ca de găină. Această schimbare bruscă, de-abia sesizabilă, îi abătu atenția, iar ea sesiză că se întâmpla ceva. Își plecă privirea spre punctul către care el privea, înțelese, și apoi se uită la el.

— Da? spuse ea încet. Ce altceva mai vreți de la noi? Ce mai putem face?

Caffery își îndreptă cravata. „O, Doamne, a fost martoră la ce s-a întâmplat!”

— Vreau s-o identificați pe Petra Spacek.

— *Eu* nu pot s-o fac, spuse Joni direct. Mi s-ar întoarce mațele pe dos.

— Rebecca? Își exprimă dorința explicit: O vei face tu?

După o clipă, ea închise gura și aprobă ușor din cap.

— Mulțumesc.

Caffery sorbi ultima înghițitură de bere.

— Sunteți absolut sigure ca nu ați văzut-o pe Shellene plecând de la cârciumă în compania cuiva?

— Suntem sigure. Dacă am fi văzut-o, v-am fi spus.

•

Se întoarseră la mașină. Essex părea extenuat.

— Ești bine?

— Da, croncăni el, apucându-se de piept și rânjind. O să trec peste asta, o să trec peste asta. Crezi că fetele astea sunt lesbiene?

— Ți-ar plăcea, nu?

— Nu, vorbesc serios. Nu ți-a trecut și ție prin cap chestia asta?

— Au dormitoare separate.

Se uită la fața lui Essex și îi veni să râdă.

— Nu erau adevărați, nu?

Essex se opri, cu mâna pe ușa mașinii.

— Despre ce vorbești?

— Joni. Silicoane. Sânii ei nu erau naturali…

Essex își sprijini cotul de acoperișul mașinii și se uită la el.

— De ce te crezi așa expert? Zâmbi. Experiența? Trei decenii de diverse forme văzute în *Men Only*? Nu știu dacă e chiar așa. Ești sigur?

— Nu.

Essex rămase cu gura deschisă.

— Nu. Până n-ai întrebat, nu m-am gândit. Nu îmi dau seama.

Țâfnos, Essex se urcă în mașină și își puse centura de siguranță. Parcurseră o scurtă bucată de drum, când se întoarse spre Caffery din nou.

— Ești sigur?

— Sigur că sunt sigur.

Essex oftă obosit și se uită pe geam.

— Ce-a ajuns și omenirea asta…

•

Încă era lumină afară când Caffery ajunse acasă. O găsi pe Veronica în șezlongul din curtea interioară, posomorâtă și tăcută, urmărind jocul umbrelor din grădină. Pe umeri

avea o jachetă de mohair de culoarea caisei, iar lângă șezlong văzu o sticlă de Muscadet pe jumătate goală.

— ’Nă seara, spuse el încet.

Ar fi vrut s-o întrebe ce căuta în casa lui din nou, dar felul în care-și ținea capul îl avertiză că avea chef să se certe. Trecu pe lângă ea și se duse în fundul grădinii, se agăță cu mâinile de gardul din plasă, privind în depărtare.

Dincolo de calea ferată, spre orizontul rozaliu, se ridica un fir de fum. Caffery își lipi fața de sârma gardului. Penderecki.

Din când în când, seara, Caffery îl urmărea pe Penderecki în gradina lui, mișcându-se încolo și încoace, fumând și scărpinându-se indiferent între fese, ca o gorilă bătrână care se pregătește de culcare. Gradina era mai mult decât un petic cenușiu așezat între casă și culoarul căii ferate, presărată de tot felul de obiecte: motoare vechi, un frigider, un arbore cotit de remorcă, ruginit. Pe terenul aflat dincolo de culoarul căii ferate, fusese cândva o fabrică de cărămizi, iar grădinarii celor cincizeci de case încă mai răsturnau jumătate din London Stocks cu cazmalele lor.

Pământ tare, greu de săpat. Caffery nu credea că Ewan ar fi putut fi îngropat acolo.

Penderecki, cu spatele la Caffery, purta obișnuita lui vestă de culoarea tutunului. Cu o mână ținea grebla –, iar lângă el, din cuptorul deteriorat pentru arderea gunoiului, fumul se înălța spre cer. Cu șaptesprezece ani în urmă, Penderecki descoperise obiceiul lui Caffery de a aduna lucruri, umblându-i prin gunoi și luând tot ce i se părea că ar fi putut constitui o pistă care să-l conducă la Ewan. De-atunci data acest ritual: ardea gunoiul menajer și, pentru a se asigura că și Caffery știe acest lucru, o făcea fățiș, în spatele grădinii.

În timp ce Caffery îl privea, Penderecki tuși, apoi scuipă, după care rămase perfect nemișcat, cu o mână pe capacul cuptorului, conștient de prezența lui Jack. Binecunoscuta atitudine, șoldurile ca de femeie, părul sur slinos peste chelia lucioasă, roz; Caffery simți învolburările vechii sale furii dezlănțuindu-se, de parcă Penderecki, în aerul înserării, ar fi declanșat-o de la cei o sută de metri care îi separa.

Penderecki se întoarse încet, înfruntându-l, și zâmbi.

Caffery simți sângele năvălindu-i în obraji. Se smuci de lângă gard, furios că fusese prins și, din câteva salturi, traversă gradina.

Din curtea interioară, Veronica îl urmărea.

— Ce este?

Caffery se opri.

— La ce te uiți așa?

Drept răspuns, ea respiră zgomotos pe nas și închise ochii pe jumătate.

— Ce-i? Ce este?

Ea oftă adânc.

Caffery deschise brațele.

— Ce-i?

Și-atunci… își aminti! Testele!

— Isuse!

Își scutură capul, dezumflat.

— Îmi pare rău. Ai aflat?

— Da.

— Și?

— Mă tem că a recidivat. Hodgkin s-a întors.

Miji ochii, era schimbată la față, dar nu plângea. Rămase aproape nemișcat, privind-o fix. Deci asta era…

— M-a sunat doctorul Cavendish. Chestia e că trebuie să încep iar chimioterapia… Își strânse jacheta în jurul umerilor. Dar… fii atent! Nu vreau să ne agităm în legătură cu asta. OK?

Caffery își lăsă capul în piept și rămase cu privirea-n pământ, fără să mai vadă nimic.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

Ea se întinse spre el și îl bătu cu palma peste braț.

— Nu e vina ta.

— O să anulăm petrecerea, spuse el.

— Nu, nu, n-am de gând să las pe nimeni să-i pară rău pentru mine. Nu vom anula petrecerea.

9.

Până în dimineața zilei când avu loc ședința, Caffery fusese deja la Virgo, agenția din East London, care o reprezenta pe tânăra de douăzeci și doi de ani, Kayleigh Hatch, stripteuză, câteodată prostituată și întotdeauna consumatoare de droguri. Cei de-acolo își amintiră de tatuajul cu Bugs Bunny, iar când Caffery află că ultimul spectacol dat de Kayleigh avusese loc la Dog and Bell, le ceru să-i trimită o fotografie cu ea.

O prinse pe afișier, lângă ale Petrei Spacek, Shellene Craw și Michelle Wilcox.

— Cârciuma asta e punctul de pornire. Ținându-și coatele pe birou, se uita la detectivii adunați pentru ședință. Trebuie să supraveghem cârciuma începând din această după-amiază, dar DCS a spus foarte clar că, înainte de amenințări, vrea numele victimelor. Așa că azi ne ocupăm de asta.

Arătă spre fotografia nou apărută.

— Acum... Hatch. În sfârșit, avem un nume. Cred că e victima cu numărul patru. Singura care, dacă ne aducem aminte ce scrie în raportul post-mortem, nu avea nicio rană la cap. Alte chestii respectă tiparul: consumatoare de droguri, prostituată. Și, la fel ca toate celelalte, nu a fost violată. Dacă a avut vreun raport sexual, a fost consensual și a folosit prezervativ.

Se opri, pentru a se asigura că a fost bine înțeles.

— Mama lui Hatch a dat-o dispărută cu două săptămâni în urmă. Stă în Brentford, așa că, Essex, cred că ești bucuros să treci la fapte în dimineața asta. Dar reține că doar o singură persoană a mai fost dată dispărută, și anume Wilcox. Toate celelalte s-au evaporat suspect de ușor, nu-i așa? Gândește-te la asta atunci când vei face investigațiile din ușă-n ușă. Acum... Logan!

Se adresă ofițerului responsabil cu probele:

— Ce se mai aude cu ADN-ul?

— Nimic mai mult decât grupa de sânge, domnule. Era într-o stare de degradare atât de avansată, încât nu s-a mai distins nici lanțul de polimeri.

— Și grupa?

— AB negativ. Nu e a lui Harrison.

— Ceva vești de la toxicologie?

— Nimic până acum.

— Deci încă nu știm cum au fost sedate.

— Încă nu.

— OK.

Își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Era obosit. Cu o noapte înainte Veronica adormise foarte repede, în timp ce el, neliniștit și cu ochii larg deschiși, stătuse întins până târziu, uitându-se fix la spatele ei, de parcă ar fi văzut spectrul cancerului strecurându-i-se prin mușchi și vene.

— OK, Logan, spune-ne când afli ceva.

Lăsă pixul pe birou și dădu din cap spre Maddox.

— Mda... asta-i tot.

— Bun.

Maddox se aplecă înainte.

— Acum… știu că nu fac altceva decât să urinez contra vântului, însă vreau să cer cu frumosul, insistent, să aveți grijă ca nimeni din echipă să nu poreclească în vreun fel cazul ăsta. Ne vom referi la el numindu-l „ținta” sau „criminalul”. Să nu mai aud de-acum înainte de rahatul ăsta de Birdman! Și nu vreau să mai intru aici și să găsesc jaluzelele ridicate, indiferent cât de cald este. Presa trebuie ținută la distanță, dar cât timp vom putea face asta… nimeni nu poate spune. Așa că, e necesar să repet a nu știu câta oară: *fiți circumspecți*!

Se uită de la unul la altul, cu privirea lui cenușie, scrutătoare, încercând să găsească un punct slab. Fiecare în parte îi întâlni privirea. Dădu din cap, satisfăcut.

— Bun. Gata cu morala! Își puse stiloul în buzunar. Asta-i tot pentru moment, domnilor. Rezolvați problemele astea azi, sunați din două în două ore, iar diseară, la șapte, ne vedem înapoi aici. Aveți grijă pe-acolo, și așa mai departe, știți voi…

Se ridicase de pe scaun și își strângea hârtiile, când se auzi un glas din fundul biroului.

— Îmi pare rău, domnule, dar ar mai fi ceva.

Toate capetele se întoarseră. Inspectorul Diamond, proaspăt bărbierit și îmbrăcat într-un costum Pierre Cardin gri-închis, stătea pe scaun, lovindu-și genunchii cu degetele. Toți se aplecară în față pentru o clipă, să-l vadă mai bine.

— Inspectore Diamond!

Maddox se așeză.

— Un rezultat al mersului din ușă în ușă. O reperare.

Se făcu liniște. Caffery redeschise dosarul și își puse din nou ochelarii. Asta ar fi trebuit să se întâmple la începutul întâlnirii.

— *Reperare*? se încruntă Maddox. De ce n-ai…

— E o chestie foarte delicată, domnule.

— Adică?

— E un IC3, domnule. Un bărbat negru. Stă într-o mașină roșie, lângă curtea concasorului. Rămâne acolo cu orele, fără să facă nimic, cu luminile laterale aprinse.

— OK.

Maddox deschise dosarul și scoase capacul stiloului.

— Ceva urmări? Vreo tăbliță cu număr?

— Nu. E posibil să fie o mașină neînregistrată. M-am gândit că, fiind un IC3, știți, ar putea să fie un subiect delicat. Și-apoi, mai e asta.

Se aplecă și scoase o pungă de sub scaun. Era o pungă de plastic în care se colectează probele, marcată și dublu etichetată. O ridică; câteva sticle murdare de noroi se loviră una de alta.

— Pe mine m-ai pierdut deja, zise Maddox.

— Rom Wray & Nephew.

Diamond era palid și își controla mușchii feței de parcă un zâmbet afectat ar fi așteptat să apară.

— Astea au fost găsite la o distanță de un metru jumate de primul cadavru. Lângă

celelalte au fost găsite chiar mai multe.

Maddox părea confuz.

— Wray & Nephew, domnule. E tot atât de jamaican, cât scrie pe etichetă.

Caffery și Kryotos schimbară o privire. Maddox lăsă stiloul jos.

— Nu e necesar și nici constructiv, domnule Diamond.

Fața lui era încordată.

— Iar ca să iei ceva din Biroul de probe, ai nevoie de permisiunea mea.

— E o pistă.

— O pistă, pe dracu'! mormăi Caffery.

Diamond se uită fix la el, cu o răceală bruscă.

— Și ai o idee mai bună?

— Am câteva.

— OK, strigă Maddox, lovind cu stiloul în masă, nerăbdător. O să adăugam chestia asta la toate interogatoriile, ca pe o pistă suplimentară. Dacă apare vreun nume, aflați *subtil* ce culoare are posesorul său. Vreau să spun *subtil*.

Puse capacul stiloului.

— Vom mai trimite oameni să supravegheze curtea. Chiar dacă nu *asta* e ținta noastră, trebuie totuși să vorbim cu el. Și… Diamond…

— Da?

— Termină cu prostia asta rasistă. Se ridică de pe scaun. OK?

10.

Caffery părăsi ședința fără să stea de vorbă cu Maddox. Nu era de acord cu schimbarea care plutea în aer. Nu credea că ucigașul era un negru: numai din constatările lui Krishnamurthi deducea că traseul lui Birdman putea fi localizat undeva între cârciuma de pe Trafalgar Road și spitalul local. Nu era doctor și niciun tip neîndemânatic din personalul auxiliar – totuși era cineva care avea legătură cu profesiile medicale, posibil din rândul personalului calificat sau specializat. Poate un tehnician sau administrator. Poate un asistent medical.

Parcă în fața magazinului de solduri și, tocmai când voia să introducă banii în aparatul de taxare, auzi o ușă trântită și o văzu pe Rebecca îndepărtându-se de mașină cu pași mici. Purta o rochie din bumbac roz pal, scurtă și fără mâneci, iar părul de culoarea scorțișoarei îi venea până la talie. Sări pe locul din spate, iar vechiul lui Jaguar rablagit fu invadat de parfumul ei.

Se întoarse spre ea.

— E în regulă chestia asta?

— De ce n-ar fi?

— Nu știu, spuse el cu sinceritate, după care porni mașina. Nu știu.

Merseră în tăcere pe lângă cele două blocuri nu prea înalte. Caffery o privea în oglinda retrovizoare. Ea se uita pe geam, cu umerii relaxați și cu o mână în poală, cu picioarele lungi, cu pielea fină, întinse neglijent, în timp ce pe față îi licăreau fâșii de lumină de la stâlpii de iluminat și de la case. Cooperarea Rebeccăi era fragilă și ciudată, iar el nu știa cum să facă să nu o piardă.

— Te superi dacă îți pun o întrebare personală? spuse el în timp ce erau în grădina publică, îndreptându-se spre recepție.

— Despre ce face Joni? Despre ce *am făcut* eu? Nu se întoarse spre el. Își ținea capul țeapăn, cu o solemnitate ciudată, de Primă Doamnă. Ai de gând să mă întrebi cum am ajuns să fac asta?

— Nu.

Își pipăi buzunarele, ca să-și găsească tutunul.

— Voiam să te întreb de ce stai cu Joni.

— N-ar trebui?

— Sunteți două persoane foarte diferite.

— Pentru că ea provine din clasa de jos, asta vrei să spui?

— Nu. Vreau să spun că...

Se opri. Poate chiar asta voia să spună.

— Pare mult mai tânără decât tine.

— Suntem îndrăgostite. Nu e clar?

Caffery zâmbi și dădu din cap.

— Nu mi se pare.

— Dar asta voiai să auzi, nu-i așa? Este primul lucru pe care cei mai mulți bărbați vor să-l afle: dacă ne-o tragem una celeilalte.

— Da, dădu din cap. Sunt om, asta m-am întrebat și eu prima dată. Dar acum mă gândeam la altceva. Tu ai pictura; ai un scop. Pe când Joni doar…

— Plutește în derivă?

— Da.

— Asta pentru că ia droguri?

— Nu cred că *tu* iei.

— Iau, dacă simt nevoia. Îi aruncă un zâmbet. Sunt artistă, domnule Caffery. Lumea se așteaptă să fiu o desfrânată. Iar Joni își va găsi și ea curând un scop în viață. Și mie mi-a luat destul de mult timp.

— Și ai de gând să stai pe lângă ea, s-o aștepți?

Ea se gândi o clipă la vorbele lui, înclinând capul.

— Ei bine, da, spuse ea încet, dându-și părul pe spate. Cred că-i datorez asta… Se opri, gândindu-se cum să formuleze: Sună stupid, dacă stau să mă gândesc, e un motiv stupid să te lipești de cineva, dar Joni… Se uită la el și tăcu brusc, zâmbind, apoi reluă: Nu. Ar putea să ți se pară prea lipsit de importanță.

— E, hai…

— Ți-am spus, ar putea să ți se pară aiurea. În fața recepției se opri și se întoarse către el. Acum, tu ești cel care trebuie să-mi spui mie ceva.

— Ce anume?

— Voi putea vreodată uita ce urmează să văd acum?

— Fiecare om reacționează diferit la asta.

— Tu cum reacționezi?

— Vrei să știi?

— De-aia am întrebat.

Caffery aruncă o privire prin geamul fumuriu al ușii care dădea în camera de primire, cu aer condiționat.

— Înainte de toate, cred că finalul ăsta, descoperit de noi *acolo*, este mai bun decât dispariția pentru totdeauna. Puteau să nu fie găsite niciodată.

Auzind asta, Rebecca îl privi serioasă, pentru mult timp, cu buzele strânse într-o linie severă, până când el nu mai putu suporta să fie scrutat astfel.

— Destul, spuse el, ținând ușa deschisă pentru ea. Intrăm?

În încăperea din fața lor, perdelele roșu-închis foșneau, semn că legistul era acolo, ocupat cu examinarea cadavrului lui Spacek. Rebecca se opri, întorcând capul, cu degetele pe sticla ferestrei.

— Miroase ca într-un spital, spuse ea. *Ea* o să miroasă?

— N-o să stai atât de aproape.

— OK, spuse ea ferm. Sunt gata.

Perdelele electrice se strânseră încet. Ochii și gura Petrei Spacek erau închise. Sutura, acolo unde Krishnamurthi îi așezase scalpul la loc peste craniu și apoi cususe, era înfășurată în satin purpuriu. Corpul fusese pregătit pentru această vizualizare – bucăți de vată fuseseră introduse sub pleoape, pentru a da impresia că pupilele netede erau umflate iar Caffery își dădu seama prea târziu cât de lovită și deformată era fața lui Spacek. Uitase, de la carnagiul primei autopsii, cât de deteriorată era după lunile în

care stătuse în curtea concasorului. Era stânjenit.

— Rebecca, poate că e o idee proastă…

Dar ea se întoarse și privi. Ochii ei analizară fața pentru mai puțin de cinci secunde. Din gâtul ei se auzi un zgomot difuz. Întoarse capul într-o parte.

— Te simți bine?

— Da, spuse, privind către perete.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici. E de nerecunoscut.

— Da.

— Crezi că e ea?

— Da. Vreau să spun… poate. Nu știu. Lasă-mă puțin…

— Nu trebuie să te grăbești.

Trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

— OK, mormăi.

Cu o mână își strânse părul, iar cu cealaltă își acoperi gura. Încet, își întoarse din nou privirea spre cadavru. Îi scrută fața, de data asta acordându-și timp, îndrăznind să se uite.

— De la ce sunt urmele astea pe fruntea ei?

— Nu știm.

Dădu drumul părului și se întoarse spre el. Intenționase să fie o privire oarecare, dar Caffery pricepu că îl prevenea că nu o să se mai uite încă o dată la Spacek.

— Cred că ea e.

Vorbea în șoaptă, privind cu coada ochiului, de parcă se temea ca nu cumva Spacek s-o audă.

— Crezi?

— Nu. Sunt sigură că ea e.

— Fața ei și-a pierdut multe din trăsăturile definitorii.

Rebecca închise ochii și dădu din cap.

— Era oricum slabă. Puteai să vezi asta oricând – să-i vezi oasele.

Deschise ochii încet și îl privi. Caffery realiză pentru prima dată ca ea tremura.

— Acum putem pleca?

— Hai să mergem.

Îi puse o mână pe braț și își dădu seama de răceala bruscă a pielii ei.

— Completăm documentele la biroul de recepție.

•

Îi aduse apă într-un pahar din carton cernit, în formă de con.

— Mulțumesc.

— Te rog să semnezi asta.

Se așeză lângă ea și își deschise geanta ca să caute formularul. Rebecca își puse palma rece pe încheietura mâinii lui și arătă către interiorul genții.

— Ce-i asta?

Fotografia cu Spacek, așa cum arăta după ce o descoperiseră, se vedea foarte bine dintr-un plic de plastic transparent. Caffery închise geanta.

— Îmi pare rău că ai văzut asta.

— Așa era când au găsit-o? Așa arăta?

— N-ar fi trebuit să te las să vezi asta.

— O, Doamne! Strânse paharul în mână și-l făcu ghemotoc. Nu arăta mai rău decât în coșmarele pe care le am de când ați bătut voi doi la ușa mea.

— Încercăm să-l scurtăm.

— Dacă asta e o scuză, o accept.

Își puse geanta în poală și întinse formularele spre ea.

— Aici. Scoase capacul stiloului cu dinții și făcu două cruciulițe pe formular. Te rog să semnezi aici și aici. Asta atestă că ai văzut cadavrul și că... Se opri brusc. Cineva își dregea vocea ostentativ. O avertizare limpede: *taci din gura pentru o clipă.*

Amândoi își ridicară privirile.

Sergentul Essex stătea la intrarea în biroul de recepție, ținând ușa deschisă, cu o mână întinsă, pentru a conduce două doamne îmbrăcate aproape identic, în jeanși și cu jachete de piele. Ele intrară supuse și se așezară pe locurile indicate de Essex, fără să scoată un cuvânt.

— Mă duc să mă asigur că totul este gata.

Essex atinse mâna femeii mai în vârstă.

— Spune-i surorii tale dacă ai nevoie de ceva, da?

Ea aprobă din cap tristă și își acoperi gura cu o batistă. Fața ei era albă, lipsită de expresie. Jeanșii erau strânși pe picior, iar la glezne, unde sandalele îi frecaseră pielea, se vedeau mici bătături.

Rebecca se holba prostită la cele două femei, știind –, dar de unde? – că ele erau rudele unei alte victime. Caffery tăcea. El știa mai mult. Știa detalii. Știa că femeile erau mama și mătușa lui Kayleigh Hatch.

Mătușa, care se uitase până atunci pe fereastră, peste palmierii din ghivece, la grădina memorială invadată de soare, se foi pe scaunul ei, oftă și o luă de mijloc pe femeia de lângă ea. Se auzi un foșnet ușor de haină de piele.

— Nu poate fi ea. Asta trebuie să-ți repeți în sinea ta, Dor.

— Dar ar putea fi, nu-i așa? O, Doamne!

Își întoarse ochii triști către fereastră.

— Crezi că pot să fumez aici, ce zici?

Ușa de sticlă se deschise și un tip din echipa F înaintă în încăperea rece, având pe față umbra unui zâmbet. Detectivul Diamond îl urmă, scoțându-și ochelarii de soare și râzând. Îi aruncă o privire Rebeccăi, după care încetă să mai râdă păstrând doar un mic zâmbet atotcunoscător. Apoi cei doi bărbați traversară biroul de recepție și o luară spre sala de examinări medicale. După ce dispărură după colț, râsul se auzi din nou.

— Da' ce zici de ăsta, ă? zise Diamond. Ia ascultă, da?

— Da.

— OK. Care e diferența dintre o prostituată și o ceapă?

— Care?

— Haaai... o prostituată și o ceapă.

— Da, *care*? Mă dau bătut.

— OK.

Făcu o pauză, iar după scârțâitul pantofilor de piele pe linoleum, Caffery știu că Diamond se oprise și se întorsese către celălalt ofițer.

— Prostituata, poți s-o tai fără să plângi.

În sala de recepție, patru oameni priveau în podea. Caffery sări de pe locul lui și se duse după ei.

— Hei!

Diamond întoarse spre el o privire ușor surprinsă.

— Da?

— Țineți un pic cont de decor, șopti. Știți unde vă aflați.

— Îmi pare rău, amice.

Diamond ridică o mână.

— N-o să se mai întâmple.

Se întoarse, iar cei doi bărbați continuară să meargă în direcția sălii de examinări medicale, chicotind pe-nfundate, dându-și ghionturi cu umărul, de parcă intervenția lui Caffery făcuse ca bancul să fie și mai savuros. Caffery răsuflă ușor și se întoarse la recepție. Dar răul se produsese. Mama lui Kayleigh avea obrajii plini de lacrimi.

— O, Doreen! O, Dor!

Mătușa lui Kayleigh își îngropase fața în gulerul surorii ei.

— Nu plânge, Doreen!

— Dar dacă înăuntru e copila mea, fetița mea mititică? Ce mă fac dacă e ea?

11.

Kayleigh Hatch fu identificată de mătușa ei.

„Și-a tăiat părul, dar ea e. Sunt sigură.”

AMIP avea acum patru cadavre identificate din cele cinci. Superintendentul-șef decise să ridice moratoriul de presă în acea seară, așa că Maddox fu de acord cu o vizită la cârciumă.

Ploaia cădea cu o familiaritate deprimantă peste Londra. Era o ploaie răcoritoare, acidă și, deși era primăvăratic-luminoasă comparativ cu burnița murdară obișnuită, rămânea totuși o ploaie. Șapte detectivi, purtând impermeabile, plecară cu două mașini. Diamond conducea Sierra, în care mai erau doi membri din echipa F. Caffery luase Jaguarul său, avându-i ca pasageri pe Maddox, Essex și Logan.

Dog and Bell, scorojit și murdar, ocupa un spațiu din aglomeratul Trafalgar Road, între o agenție de turism dărăpănată și spălătoria automată Kleenezie. Înăuntru era un miros statut de tutun și dezinfectant. Toate conversațiile încetară și, în pâcla de fum albăstriu, pariorii, consumând din prețioasele lor licori, își întoarseră către cei șapte detectivi fețele lipsite de expresie.

Detectivul Diamond se îndreptă spre cea mai îndepărtată ieșire, detectivul Logan rămase să păzească scara cea mare, circulară, cu balustrada sa șlefuită, în stil victorian. Maddox închise cu piciorul ușa din spatele lui. Barmanița, de vreo șaizeci de ani, slabă ca o scândură, cu ochii umbriți de albastru strident și părul vopsit negru, stătea și fuma în spatele barului, și nu era deloc surprinsă, ci îi urmărea cu ochi exoftalmici, strălucitori.

— OK, domnilor.

Maddox ridică legitimația.

— E un control de rutină. Nu intrați în panică.

•

Caffery dispăru și în zece minute interogă două dintre persoanele numite de Harrison. Numele barmaniței era Betty, iar dansatoarea din acea zi, înaltă, nervoasă, provenind de undeva din North, cu ochi albaștri apropiați, cu mâini și picioare ca de adolescent, se numea Lacey.

Purta ciorapi și un tricou lălâu, roșu, până la șolduri, și era la etaj, în toaletă, unde își pudra obrajii cu argintiu, când Caffery bătu la ușă, aducând cu el o vodcă dublă cu suc de portocale. Regula fundamentală a schimburilor comerciale.

— Închide ușa, mormăi Lacey în timp ce lua băutura. E al dracului de frig aici. N-ai zice că vine vara.

El închise ușa și se așeză pe un scaun mic, într-un colț. Lacey își luă o țigară din pachet. Scotea fumul pe nări, aplecându-se spre chiuvetă și uitându-se la el în timp ce asculta.

Avea un aer foarte filosofic.

— Asta-i treaba cu asemenea tipi, ridică din umeri, întorcându-se spre oglindă. N-o să mă prindeți vreodată că sunt îngrijorată din cauza asta. Sunt foarte precaută.

— Știm că o cunoșteai pe Shellene.
— Le știu pe toate. Nu înseamnă că am încredere în ele. Sau că îmi place de ele. Își puse țigara pe marginea chiuvetei, unde fumegă lăsând o urmă, pe lângă multe alte dâre de nicotină portocalie. Nu puteai să-ți lași hainele și lucrurile personale în cabina de toaletă dacă ea era prin preajmă. Asta e problema cu dependenții de heroină. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că sunt disperați să facă rost de o doză, și atunci se duc și fac sex pe bani cu orice nebun nenorocit.
— Și Petra?
— Nu folosea droguri, așa că n-a făcut-o niciodată pentru droguri. Dar asta nu înseamnă că nu s-a prostituat. Nu?
— Îi cunoști pe clienții de-aici?
— Eu nu vin foarte des.
Mai trase un fum din țigară, apoi azvârli chiștocul jos și îl strivi cu tocul.
— Întreab-o pe Pussy Willow, ea vine aproape la fiecare show. Azi nu prea e lume, dar când vine ea, locul devine neîncăpător. Toți o iubesc, sunt îndrăgostiți de balcoanele ei care stau să explodeze.
— Vreunul din ei lucrează în spital?
— Avocați, funcționari, studenți. Aici nu vine numai drojdia societății, să știi.
Sorbi din paharul de vodcă.
— Și mai sunt unii care, după cum sunt îmbrăcați și încălțați, sunt doctori sau ceva de genul ăsta.
Caffery scoase din buzunar tutunul și îl fărâmiță într-o foiță de țigară Rizla.
— De unde sunt? Doctorii?
— De la St. Dunstan’s.
— Îți amintești vreun nume?
— Nu.
— Este vreunul dintre ei acum jos?
Ea se gândi o clipă.
— Nu. Nu când m-am uitat eu ultima dată.
El își înclină capul, pentru a-și aprinde țigara.
— Mulțumesc pentru ajutor, Lacey. Mulțumesc foarte mult.

•

Caffery se opri la baza scării în stil victorian, odihnindu-și mâna pe balustrada veche. Maddox se afla cu un pas în fața lui, privind în jur, cu mâinile încrucișate. Ofițerii erau împrăștiați prin cârciumă, ținându-și impermeabilele boțite pe scaunele de lângă ei. Pe fiecare masă, cele patru fotografii ale victimelor își făceau loc printre pahare și scrumiere, murdărindu-se cu pete rotunde de bere. Diamond stătea pe scaun, cu geaca descheiată, cu pantalonii ridicați, afișând o mică parte din ciudatele șosete imprimate cu Diavolul tazmanian de la Warner Bros. În fața lui, doi muncitori beau bere, încruntați.
Ușa se deschise și un tânăr negru se aplecă pentru a intra, adăpostindu-se de ploaie. Purta o șapcă gri de baseball Tommy Hilfiger și pantofi Nike. Era suplu, dar musculos. Avea caninul stâng îmbrăcat în aur. Când ajunse aproape de bar, își dădu seama că toată lumea se uita la el.

Inspectorul Diamond fu lângă el în câteva secunde, zvâcnind înainte cu entuziasmul vânătorului. Îl apucă ușor, dar ferm de umăr și îl obligă să se îndrepte către o masă.

— Nu-l lăsa să-l interogheze, îi șopti Caffery lui Maddox la ureche. Nu ca martor. O să-l facă să se simtă suspect.

— Nu interveni, spuse Maddox.

— Deja s-a hotărât pe cine caută…

— E un ordin, zise Maddox.

•

Jerry Henry, cunoscut pe străzile din Deptford sub numele de Gemini, nu fusese niciodată interogat. Atribuise acest lucru faptului că persoana lui era prea lipsită de importanță. Ăsta era atuul lui. Pentru polițiști, pur și simplu nu merita efortul. Se vedea pe sine ca pe un rechin-elefant dând târcoale Deptfordului, țintind pe oricine ieșea din cele două rețele care dominau locul. Fără să facă nimănui niciun rău.

Dar partea rea a lucrurilor era că propria lipsă de importanță însemna și lipsă de apărare. Polițiștii nu erau proști: știau că marfa trebuie să vină și ea de undeva. Câteodată, urmăreau chiar și pe cineva ca el, doar ca să împingă lucrurile mai departe, și mai departe, până ajungeau la cei de rang înalt. Polițiștii nu ar fi stat pe gânduri și l-ar fi sacrificat, dacă asta ar fi însemnat declanșarea unei operațiuni care viza una dintre cele mai mari rețele din South London.

„Orice ar vrea ăștia de la tine, își spunea în sinea lui, în timp ce îl urma pe polițist la masă, păstrează-ți calmul, neagă, să dovedească dacă au ce!"

Trecu în revistă ce avea azi asupra lui. Putea să spună că era pentru uz personal: Dog de la New Cross luase pe ascuns pentru el niște cocaină de la laboratoarele din Peckham, doar puțin, pe care o transformase în crackuri. „Ține-o în gură, omule, înghite-o dacă ți se întâmplă vreun rahat." Dar Gemini nu mai avea cum, pentru că o ascunsese în pantofi, iar acum avea să plătească pentru asta.

— Neagă! Îmbrobodește-i!

— Ce-ai spus? îl întrebă detectivul.

— Nimic, mormăi Gemini. Se scufundă în scaun.

— Bun, sunt doar niște întrebări de rutină.

Detectivul își împinse spre spate părțile jachetei și încalecă scaunul cu fața spre el, cu burta lui mică și rotundă odihnindu-se pe coapse și cu coatele pe masa rotundă. Gemini se lăsă ușor pe spate, cu o mâna băgată în talia jeanșilor Calvin, cu capul înclinat, cu gura strânsă și îmbufnat.

— Fii calm. Neagă. Lasă-i să dovedească. Îmbrobodește-i, mormăi el.

Asta îl înfurie pe detectiv. Își apropie fața de a lui Gemini, la un centimetru.

— Ce? Încerci cumva să *comunici* cu mine?

— Nu te enerva.

Gemini nu tresări la respirația amăruie. Indiferent, deschise brațele, așa cum stătea pe scaun.

— Și tu cine ești?

Detectivul înghiți zgomotos și se trase mai în spate. Bătu cu vârful pixului în masă.

— Inspector Diamond. Rostise cu atenție „inspector detectiv". Ești de-al casei?

— Ce vrei să spui?

— O cunoști pe vreuna dintre fetele care lucrează aici?

— Nu.

Gemini plescăi, părând indiferent.

— Nu știu nicio fată.

— Nu te-ai întâlnit niciodată cu vreuna dintre ele? Mă mir.

Cu aceeași privire arogantă și spălăcită, detectivul împinse de-a lungul mesei câte o fotografie, pe rând.

— Astea te ajută să-ți amintești?

Gemini le recunoscu imediat. În special pe blondă. Shellene. Îi vindea cocaină de câteva luni sau îi golea țigări pe care le umplea cu marijuana și cocaină pentru a le putea fuma în public. Cu câteva săptămâni în urmă, ea acceptase să facă sex oral pe locurile din spate ale GTI-ului lui, în schimbul unei doze de cocaină. Acum el se întreba ce le spuseseră fetele acestor polițiști despre învârtelile lui.

— Nu le cunosc. Poate pe asta… e dansatoare pe-aici. Dar numai atât știu despre ea.

— Știi despre ea că e dansatoare aici.

— Am văzut-o.

— Când ai văzut-o *ultima dată*?

Gemini ridică din umeri.

— Cu mult timp în urmă, nu-i așa?

— Ai văzut vreodată pe cineva plecând cu una dintre fetele astea?

Gemini râse de parcă era ridicol ce auzise. Știa cam din ce unghi se abordează lucrurile și se puneau întrebările.

— Acum, de ce îmi pui mie întrebările astea, dom'le? Și se mai și spune despre polițiștii englezi că-s deștepți!

— Ai de gând să-mi răspunzi?

— Știu eu cum sunteți voi…

Detectivul deveni dintr-odată foarte tăcut. Se uita fix la mâinile sale. Gemini văzu cum furia îi iese prin pielea netedă și albă. Când ridică ochii, avea pupilele îngustate, două puncte minuscule.

— Domnule…

— Domnul X pentru tine.

— A, da, desigur. Domnul X. Diamond ridică mâinile; pe masă lăsase urme de transpirație. Bun, domnule X, domnule La-dracu'-cu-voi-toți, n-am înțeles ultimul tău comentariu. A fost cumva, din întâmplare – se aplecă, rânji și vorbi cu voce joasă o lipsă de considerație față de apărătorii legii din această țară, țară care vă suportă cu generozitate și care va mai suporta și grămada de cioroi pe care-i faceți, vă dă casă și masă, după care adună probele când luați cu asalt câte-o bătrână, s-o jefuiți de pensie. Asta a fost?

— Ești un rasist, spuse Gemini, zâmbind leneș. Probabil că, pentru tine, eu sunt cioroiul cel prost, dar să știi că îmi cunosc drepturile. Știu ce e PCA-u'. Și am citit raportul lui Macpherson.

Detectivul nu clipi.

— Dacă *într-adevăr* ai citit raportul Macpherson, atunci știi că ești în situația în care nu poți dovedi nimic. Nimeni nu poate să audă ce spun eu acum. Pot să-ți spun cum îmi vine mie la gură: cioroiule, negroteiule, tuciuriule, cioropină. Zâmbi. Se simțea bine. Pot să-ți arunc toate chestiile astea în față. Și știi ce? La sfârșitul zilei va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Crezi că, în sistemul ăsta, un nenorocit de negrotei ca tine, care se repede și strigă „rasistule”, o să fie ascultat de cineva? Rahatule, cu viața ta de doi bani cu tot!

Gemini își pierdu stăpânirea de sine și răbufni:

— Nu sunt obligat să ascult asta! Se ridică. Vrei să te ajut, da? N-ai decât să vii să mă cauți.

Detectivul se ridică într-o secundă, blocând ușa.

— Unde dracului crezi că pleci? spuse, pe un ton suav. Cuvintele îi ieșeau din gură alunecoase precum mierea. Cioroi prost ce ești!

Gemini izbucni. Înhăță o halbă de pe masa de lângă el și îi aruncă detectivului berea în față. Diamond nu fu destul de rapid ca să închidă ochii. Berea îl lovi, iar el sări într-o parte, ducându-și rapid mâinile la față.

— Rahatule!

Dar Gemini țâșnise pe ușă înainte să reacționeze cineva.

•

Aflat la baza scării, lui Caffery i se păru că scena avea suprarealismul mișcării lente a unui film mut. Cei doi bărbați zâmbeau și comentau de pe margine, când, în următoarea secundă, Diamond se îndoi de mijloc și își duse mâinile la față de parcă ar fi fost rănit. Caffery se aștepta să-l vadă curgându-i sânge, însă Diamond se șterse repede la ochi și fugi pe ușă, cu jacheta fluturând. Doi tipi din echipa F săriră rapid, lăsând baltă interogatoriile, și se postară în ușă, lăsând ploaia să le ude tricourile în timp ce se uitau pe stradă după inspector.

Nu trebuiră să aștepte mult. Mel Diamond apăru din nou în ușă, respirând greu, cu jacheta udată de bere și de ploaie.

— E-n regulă.

Se aplecă și scuipă.

— O să primească ce merită! Rahatul!

•

La întoarcerea în Shrivemoor, conduse Caffery. Maddox se așeză lângă el, cu impermeabilul ud, întors pe dos, în poală, iar Essex și Logan, mirosind vag a bere, stăteau relaxați în spate. Caffery era tăcut. În oglinda retrovizoare, putea vedea cum Sierra îi urma la mică distanță. Diamond era la volan. Caffery prindea câte-o frântură din imaginea lui vorbind și râzând, atunci când ștergătoarele înlăturau picăturile de ploaie de pe parbriz. Geamurile Sierrei erau cețoase, pe când cele ale Jaguarului rămâneau reci și limpezi.

— Toți au fost de acord să vină să li se recolteze probe pentru analiză.

Maddox oftă și privi pe geam, în timp ce treceau pe lângă cupolele gemene, bleu-pal, ale Colegiului Naval.

— Toți, cu excepția noului amic al lui Diamond. Conduce un GTI roșu, și doi martori

au declarat că avea o legătură cu Craw…

— Alb, murmură Jack. Complet alb!

— Poftim?

— Criminalii în serie pescuiesc rar în balta cu alte rase. Pur și simplu n-o fac. E un principiu atât de fundamental, încât aproape că e luat în râs.

Pentru moment, nimeni nu spuse nimic. Maddox își drese vocea și zise:

— Jack, hai să-ți explic ceva: nu există nimic, dar *nimic altceva* în gradina lui Dumnezeu, care să-ți dea dureri de cap, decât un șef care să-ți facă profilul criminalului. Cred că am discutat deja despre asta, când te-ai transferat la noi.

— Da, clătină din cap. Și cred că e timpul ca noi doi să avem o discuție despre asta.

— Păi atunci, spune!

Caffery aruncă o privire în oglindă, către Essex și Logan.

— Între patru ochi.

— Da? Bine. Hai! Acum. Oprește mașina!

— Acum? Bine.

O luă la stânga spre parc și opri mașina pe marginea drumului, aprinzând luminile de avertizare. Cei doi săriră afară.

— Bun.

Dintr-un stejar bătrân, cădeau picături de apă care clipoceau și săreau pe trotuar, la picioarele lor. Maddox își ridică impermeabilul deasupra capului, ca pe o glugă de călugăr.

— Ce se-ntâmplă cu tine?

— Nimic.

Caffery își ridică și el jacheta deasupra capului, iar cei doi bărbați se apropiară unul de celălalt. În mașină, Essex și Logan, plini de tact, găsiseră altceva la care să se holbeze.

— Steve, mă simt… mă simt de parcă noi doi mergem în direcții diferite.

— Zi mai departe. Dă totul afară din tine.

— Vreau să spun ce-am mai spus. Astea nu sunt crimele unui negru.

Maddox își dădu ochii peste cap.

— De câte ori trebuie să…

Se opri. Clătină din cap.

— Am mai discutat despre asta. Ți-am spus care e poziția șefului.

— Și dacă ar ști că noi ne-am uitat cu atenție la niște porcării de sticle de rom, pentru numele lui Dumnezeu! – sticle de rom aduse de nazistul echipei – și am hotărât că ținta noastră e un tip negru, care ar mai fi atunci poziția lui?

Îl apucă de mână, iar vârfurile degetelor, încordate, se albiră.

— Gândește-te la pasărea aia. Chiar poți să-ți imaginezi că vreunul din trântorii ăia de rahați din cârciumă ar putea vreodată să aibă atâta minte – sau chiar *imaginație*, pentru numele lui Dumnezeu – ca să facă așa ceva?

— Jack, Jack, Jack… Poate că ai dreptate. Dar privește lucrurile și din punctul meu de vedere. Nu vreau ca ăsta să fie un alt IC3, după cum nici tu nu vrei, și nici guvernatorul, așa că de ce trebuie să eliminăm niște probe incontestabile?

— *Probă incontestabilă*? Jack își ținu respirația. Numești asta *probă incontestabilă*?

— Avem firul de păr de afro-caraibian găsit în scalpul lui Craw și probele din zona șantierului din nord – plus toate rahaturile pe care le-am adunat în ultima oră. Suficient cât să mă îngrijoreze. Nu te simți jignit, Jack, dar adu-ți aminte că, în echipa B, hotărârea finală e a mea, nu a ta. Și dacă am de ales între a-l asculta pe noul inspector pe care-l cunosc de cinci minute și a-l lingusi pe inspector, cu tot respectul… Se opri și luă o gură de aer. Bun, *tu* ce vei face?

Caffery se uită lung la el.

— Atunci vreau ca asta să fie oficial.

— N-ai decât.

— Mergem în direcția greșită. Cineva se crede doctor. Trebuie să căutăm un muncitor din spital. Un muncitor *alb*.

Maddox ridică din sprâncene.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Pe ceea ce a zis Krishnamurthi, că ținta noastră are cunoștințe medicale rudimentare. Steve, azi, la cârciumă, n-a fost o zi normală – ne-am înșelat. Într-o zi normală, locul este arhiplin, iar mulți dintre clienți lucrează în spital.

— OK, OK, calmează-te! Amână până la ședința de mâine, bine? Apoi putem să analizăm asta la lumina zilei.

— Vreau să începem acum.

— Ce crezi că poți să faci? Să supraveghezi fiecare spital din zonă – RG, PD și PL?

— O să încep cu RG. Chiar acum. St. Dunstan's. E cel mai aproape de cârciumă. Abordarea personalului. O caracterizare a lor, apoi interogatorii generale. Dacă asta nu duce la nicio informație, atunci o să mă duc la Lewisham, poate și la Catford.

Maddox scutură din cap.

— Nu vor spune nimic. Personalul are gura încleștată ca o gaură de cur.

— Lasă-mă să încerc.

Maddox își lăsă jos impermeabilul și ridică fața către cer, iar ochii săi fură înțepați de picăturile de ploaie. Când lăsă capul în jos, fața lui era calmă.

— OK, ai câștigat. Ia-l pe Essex, dacă vrei, și ai patru zile începând de luni, ca să vii cu ceva.

— *Patru zile*?

— Patru zile.

— Dar…

— Dar ce? O să găsești tu timp. Și să nu lipsești la nicio ședință. Iar dacă va fi nevoie să recunosc că ai dreptate, o s-o fac imediat. Mai e și altceva?

— Da.

— Ce?

— Vii la petrecerea noastră, da?

— Întreabă-mă când n-o să fiu furios pe tine.

12.

Fata de pe bancheta din spate a GTI-ului său purta o fustă scurtă din spandex de culoarea lămâii verzi și sandale-platformă. Părul său, retezat la nivelul obrazului, avea o șuviță aurie vopsită cu spray. Ochii ei negri și pielea de culoarea cafelei îl făceau pe Gemini să creadă că prin venele ei curgea și sânge african.

Se apropiase de el la Dog and Bell cu o seară înainte de scandalul cu polițiștii și îl rugase să se întâlnească la lăsarea întunericului, în Blackwall Tunne, pentru a o conduce la Croom's Hill, unde avea niște treabă. Inițial, el nu avusese nimic împotrivă, dar, după raidul de după-amiază al polițiștilor în cârciumă, devenise nervos.

Născut în Deptford, Gemini nu era altceva decât un aspirant la statutul de membru în banda de jamaicani. Însă în ciuda mersului și a limbajului, singura tangență cu Spanish Town Road era sticla de rom Bounty pe care mătușa sa o aducea de la Londra, de câte ori venea în vizită. Dog – principalul lui om de contact – știa acest lucru și profita, folosindu-se de Gemini pentru a schimba marfa care era prea albă pentru propriile gusturi: amfetamine și metamfetamine, LSD și heroină. Cu o săptămână în urmă, fusese vorba de 60 de grame de „K special”: Ketalar, anestezic pentru cai. Gemini, scârbit și încurcat, nu avea de ales și trebuia să o vândă pentru el, iar acum părea că una dintre aceste fete despre care detectivii întrebau ciripise ceva. Sau –, iar gândul ăsta îi îngheța sângele în vine – era bolnavă din cauza mărfii vândute de el? Heroina ar fi trebuit să fie la fel de pură precum zorii zilei. Însă heroina – toată lumea din Deptford știa că heroina din partea locului era îndoită cu ceva. Dar îndoită cu ce? Cu laxativ pentru sugari? Cu lapte praf? Cu *amoniac*? Sau poate cu ceva letal? Dacă asta se întâmplase, nu doar de poliție trebuia să se teamă Gemini – opinia publică ar fi transformat totul într-o vânătoare de vrăjitoare, iar mahării trebuiau să știe cine i-a adus în atenție.

Se gândi că fata din mașina lui era o capcană. O privea întruna în oglinda retrovizoare, în timp ce conducea. Trecuseră de St. Dunstan's când ea se aplecă în față și îl bătu pe umăr.

— Am auzit în cârciumă câte ceva și cred că m-ai putea ajuta.

— Cu ce?

— Cu niște heroină sau altceva.

O studie în oglindă. Oricât de multe ar fi știut poliția, nu-și putea permite să nu facă afaceri. Avea în sânge chestia asta.

— E cineva pe-aici, spuse el în sfârșit, semnalizând și întorcând GTI-ul roșu într-un *cul-de-sac.*

Ploaia se oprise încă de la amiază. În față, pe cerul portocaliu, se vedeau profilate cele patru turnuri ale stației electrice din Londra și fumul înălțându-se din parcelele umede din apropierea căii ferate. Opri motorul. Fata fuma liniștită, uitându-se pe fereastră, cu un dezinteres calm. Era sigur – trebuia să fie sigur – că nu era polițistă. Se roti pe scaun, îmbrățișând tetiera cu brațul drept.

— Așa, și cu ce pot să te-ajut?

Ea nu se uită la el, ci continua să privească pe geam.

— Ce ai?
— Nu sunt un idiot, înțelegi ce spun? De când polițiștii au început să roiască în jurul meu, am hotărât că n-o să mă mai las prins în nicio capcană.
— Vreau niște heroină sau spune-i cum dracu' vrei tu. Droguri, OK? Nu sunt polițistă.
Lui Gemini îi veni sufletul la loc.
— OK, OK. Am un pic. Canabis, heroină, vrei?
— Vreau o doză.
— Doar una?
— Da. Restul… altă dată.
Se așteptase la ceva mai mult, însă rânjetul nu-i dispăru.
— OK, dulceață. Asta face zece dolari.
— Și pe urmă mergem.
— OK, OK.
De sub pălăria impermeabilă albastră Helly Hensen, scoase o pungă din care alunecă în palmă un plic mic, îndoit. Îl prinse între degetul mare și cel mijlociu, apoi întinse mâna prin spațiul dintre cele două locuri din față. „Să nu-i scape pe jos", se gândi el. Se dusese direct la Creek Road și își curățase mașina pe-afară și pe dinăuntru. Auzise că polițiștii aveau tehnici prin care goleau mașina și detectau și cel mai mic grăunte de drog.
Fata verifică pachețelul, îl înfășură la loc și plăti.
— Hai să mergem.
Gemini întoarse mașina.
— La Croom's Hill?
— Da. La capătul lui Blackheath.
Când ajunseră în suburbie, opri la semafor.
— Fă dreapta aici și apoi poți să mă lași.
— Aici stai?
— Prietenul meu stă aici.
— Da?
Bătu cu degetele în volan și o privi în oglindă. În ultimele luni, lăsase mai multe fete aici și toate spuseseră același lucru. Poate că era vreun client.
— Și cine e prietenul tău, drăguță?
— Doar un prieten.
Ea privi pe geam și continuă să fumeze. Avea o mică aluniță deasupra colțului gurii, în stânga.
— Am mai lăsat niște fete aici, înaintea ta.
— Da?
Nu părea s-o intereseze.
— Fete albe.
— Chiar așa?
Luminile semaforului se schimbară. Gemini o luă la dreapta, încântat de felul în care mașina se deplasa.
— Intrau într-una din casele astea mari. Înțelegi ce vreau să spun?

Rânji în oglindă, dar ea îl ignoră.

— Poți să oprești aici.

Gemini luă curba și apoi așteptă.

— Patru lire.

Ea coborî din mașină și trânti ușa. Aruncă cinci lire prin deschizătura de aproximativ cinci centimetri a ferestrei.

— Și… știi ce?

— Ce? se uită el la ea, rânjind.

— Ar trebui să încetezi să te mai dai jamaican. Îi arătă fără grabă degetul mijlociu, ridicând sprâncenele cu sarcasm. Pen' că… știi ce? Arăți ca dracu', ai înțeles?

Se întoarse. Gemini luă bancnota din poală și se uită după picioarele care luceau îndepărtându-se, în lumina crepusculară. Nu se simțea jignit.

— Cred că ai un cur *dulce* de negresă sub fusta aia, gagico, șopti, continuând să rânjească. Cineva o să se înfrupte din el la noapte.

Întoarse încet în Croom's Hill și lăsă mașina să mai înainteze câțiva metri. Dar fata dispăruse. Mai așteptă câteva clipe pentru a vedea dacă nu cumva avea să apară după cotitură, dar ea nu își făcu apariția. Țânțarii zburau în cerc, în luminile de siguranță ale casei de cărămidă –, iar drumul era pustiu. Plescăind din limbă și clătinând din cap, Gemini dădu muzica mai tare – asculta Shabba Ranks – și întoarse, luând-o spre Greenwich.

Înainte de a ajunge la cârciumă, își aduse aminte când fusese ultima dată când o văzuse pe Shellene, fata despre care întrebau polițiștii. Cu o săptămână în urmă. Lunea care trecuse. După partida de sex oral, o lăsase exact în același loc în care o lăsase pe fata din seara asta.

13.

Casa…

La o oarecare distanță de drum se afla o vilă în stil Regency, într-o curte înconjurată de ziduri peste care veghea un pâlc de cedri înclinați. Cândva, fusese proprietatea unui bogătaș care era mecena grupului de la Bloomsbury și care comandase ca pereții să fie decorați cu *trompe l'oeil* și grisai. Tot acolo era și o oranjerie, care se întindea pe vreo șaizeci de metri pătrați, despre care se spunea ca fusese proiectată chiar de arhitectul Lutyens.

Dacă li s-ar fi cerut ultimilor vizitatori ai locului să spună ce-și aminteau despre el, aceștia ar fi vorbit despre grădini mult mai mari decât obișnuiau să aibă casele din alte orașe. Trandafirii albi Pascali înfloreau pe spalierele de lemn, albinele zburau în linie dreaptă printre rândurile de tise, în căutarea florilor de fucsia și piracanta.

Dar acum, mormane de frunze putrezite erau lipite de ziduri, iar lângă intrarea în garaj, parțial ascuns, se afla scheletul unui câine, care zăcea acolo încă de vara trecută. Perdelele acopereau ferestrele în timpul zilei. Gunoierii, care ar fi putut deranja, fuseseră concediați cu câteva luni în urmă și treptat, iar spațiul devenise impropriu pentru a fi locuit. Harteveld se plimba pe-acolo doar noaptea, foindu-se prin toată dezordinea aceea. Dar în timpul zilei, ușa grea de stejar de la intrarea în acea parte a casei era încuiată. Nu putea să riște ca vreun vizitator neașteptat, nimerit pe-acolo din întâmplare, să-i vadă lucrurile. Chestiile care-i *aparțineau*…

Seara încuiase ușa și se plimbase în „zona publică”: spațiul pe care își putea permite să îl arate celor din afară, și care cuprindea holul, bucătăria, vestiarul, micul birou și sufrageria, unde stătea acum, lângă șemineu, în fața portretului părinților săi. Își petrecuse după-amiaza făcând curat – pentru ca locul să fie sigur pentru acea seară, pusese un furtun la chiuveta din bucătăria principală și spălase conducta de scurgere. Totuși, mirosul îl doborâse. Venea de la… dar în acest punct ezita, cu mâna pe ușa veche. Mult timp se uitase fix la încrustațiile de pe panourile de lemn; podețe de bambus pe care stăteau gheișe cu umbrele de soare. Nu. Se întoarse. Nu se putea face nimic cu dezordinea de-acolo.

Înghiți două comprimate de buprenorfină cu lichior de anason și apă. Apoi deschise o cutie de tutun din lapislazuli și, cu unghia lungă și ascuțită a degetului mic, duse o grămăjoară de cocaină la nara stângă. Rămășițele le frecă de gingie și, pentru o clipă, închise ochii.

Dacă tipa nu venea mai repede, simțea că explodează.

Își mușcă buza și se uită la portretul părinților săi: Lucilla și Henrick.

„Nu, își dădu seama, nu, nu voi *exploda*.” Avea să se urce și să stea pe șemineu până când își recăpăta echilibrul, iar apoi, cu grijă, aplecat în față, cu mare precizie și cu minimum de zgomot, avea să smulgă cu dinții capul Lucillei din pânza tabloului.

14.

„Câmpiile morții.”

Cuvintele îi săriră în ochi lui Caffery de pe frontispiciul ziarelor pe care distribuitorii de presă le vindeau afară, în timp ce conducea către St. Dunstan's. Cu o noapte în urmă, știrea fusese confirmată de birou, iar acum presa mișuna prin Greenwich, invadând străzile, hârțuindu-i pe localnici instalându-și tabăra în North, lângă șantierul de construcții.

Titlul din *The Sun* era „Teroarea mileniului” și reproducea fotografiile color cu Shellene, Petra, Wilcox și Kayleigh, deasupra fotografiei alb-negru a curții în care fuseseră găsite. În *The Mirror* era o singură fotografie, cea cu Kayleigh. Purta o rochie lăsată pe umeri, din satin de culoarea cireșei, și ținea în mână un pahar cu băutură pe care îl îndrepta spre cameră. Se făceau previzibile comparații cu soții criminali West, însoțite de fotografii cu imobilul de la numărul 25 de pe Cromwell Street – „Cum a fost posibil să se întâmple din nou?” se întreba *The Sun*. La fel de previzibil, *The Mirror* îl botezase pe criminal „Spintecătorul mileniului”. Caffery pariase cu Essex că, dintre toate poreclele, aceasta avea să fie favorita.

Alți colegi din echipa AMIP țineau legătura cu serviciul de informații din Dulwich – concentrându-se asupra lui Gemini, făcând verificări pentru a vedea dacă nu cumva era deja „luat în vizor”, căutat de o altă unitate Met. Astfel, Caffery, conștient că putea scăpa de sub observație, conducea, singur, îndreptându-se spre Spitalul St. Dunstan's. Parcă mașina la Maze Hill, acolo unde lămâii și zidurile roșii ale Parcului Greenwich se sfârșeau.

„Personalul are gura încleștată ca o gaură de cur, Jack. Niciun magistrat din țara asta nu va acorda un mandat prin care să fie deschise dosarele personalului dintr-un spital întreg, doar pentru că unui proaspăt inspector așa-i spune intuiția.”

Dar era mai mult decât intuiția, mai mult chiar decât logica – acum știa că omul pe care îl căutau cunoștea această clădire. Din orice punct ar fi abordat problema, era sigur că aici avea să sfârșească. Rămase afară pentru un moment, părându-i-se că vede ceva la margine, lângă clădirile cenușii, cabinele mobile în lumina galben-strălucitoare a soarelui. Cerul deasupra hornului incineratorului era la fel de încărcat, de un albastru suprarealist, precum pleoapele fardate ale lui Joni, netezind perspectiva spre blocurile Mondrian. Dar apoi își dădu seama că redesena cerul, lumina, pentru a adapta locul propriei imagini despre el, și că liniile clădirilor erau drepte, iar ferestrele nu aveau nimic remarcabil. Își îndreptă cravata și împinse ușile de plastic pentru caz de incendiu, bucuros că își putea odihni ochii.

Înăuntru, spitalul arăta ponosit; pe coridoare, tremura o fâșie de lumină fluorescentă slabă și era zăpușeală de la aburii care veneau din bucătăriile nevăzute și din punctele de sterilizare. Era singur – îl însoțeau doar ecoul scurt al propriilor pași și un graur care bătea din aripi printre țevile de pe tavan.

Când Caffery împinse și deschise ușa pe care scria „Personal”, aruncă cu piciorul un cocoloș alb-metalic.

„Ia-o încetișor. Dacă te grăbești, își vor da seama că ești disperat."

Biroul era mare, împărțit de ecrane mobile, iar singurul zgomot care se auzea era cel făcut de o tastatură pe care cineva bătea cu șovăiri: țac… țac… țac, țac, țac… țac…

Caffery privi cu atenție în spatele ecranului. Văzu un funcționar mărunt, cu spatele arcuit, al cărui păr lăsa liberă o frunte foarte largă, îmbrăcat cu o cămașă de nylon gri. Bătea la o tastatură.

Deloc promițător.

Caffery își drese glasul.

Funcționarul își ridică privirea.

— 'Neața, domnule. Ați venit pentru întâlnirea comitetului, nu?

— Nu, nu pentru comitet, domnule… mmm…

Văzu numele pe plăcuța de pe birou.

— Domnule Bliss. Sunt inspectorul Caffery. Șeful Biroului de personal este…?

— Șefa.

Se ridică pe jumătate.

— Acum e la întâlnirea comitetului. Nu vor termina înainte de unsprezece.

Îi întinse mâna lui Caffery, care i-o strânse.

— Poate vă ajut eu, domnule detectiv… scuzați-mă…

— Caffery.

— Domnule inspector Caffery.

— Aș dori să îmi permiteți accesul la toate dosarele angajaților.

— Aha…

Funcționarul se așeză mai confortabil în scaun și îl privi cercetător, printre gene.

— Și dacă spun nu, veți reveni cu un mandat?

— Întocmai.

Își șterse discret palma de pantaloni. Mâinile funcționarului erau jilave, așa cum spitalul însuși era.

— Da, cu un mandat.

— Și atunci veți obține oricum toate informațiile de care aveți nevoie, nu?

— Corect.

— Pot să fiu atât de nepoliticos încât să vă rog să-mi arătați insigna?

— Desigur.

Caffery stătea în fața biroului funcționarului, cu mâinile în buzunare, privindu-l cum notează toate detaliile de pe legitimația sa.

— Mulțumesc, domnule inspector Caffery.

Puse legitimația pe marginea biroului și se aplecă în față.

— O să discut acest lucru cu șefa mea când o să se-ntoarcă de la ședință, dar despre cine ați dori să vă informați? O persoană anume?

— Nu. Doctori, legiști, surori medicale. Oricine are experiență chirurgicală.

— Aha.

Funcționarul se scărpină în urechea purpurie.

— Și ce doriți? Adresele personale?

— Vârsta, adresa, numere de contact.

— O să ia ceva timp. Pot să vă trimit informațiile prin fax? Sper că faxul nostru încă funcționează.

Caffery scrise în grabă un număr de fax pe spatele cărții sale de vizită. Avusese noroc, îi reușise pasența așa cum își dorise.

— Și… aveți un birou? Sau un loc liniștit unde aș putea avea discuțiile cu angajații pe care îi voi cerceta?

— Hm, să mă gândesc… Wendy, unul dintre angajații noștri, se ocupă de bibliotecă. Cred că ar putea descuia pentru dumneavoastră biroul din spatele sălii de lectură. Haideți să mergem să aruncăm o privire.

Se ridică din spatele biroului și, după ce ieșiră, se opri să încuie ușa.

— Sper că ați parcat într-un loc vizibil. Este o zonă cunoscută de multă vreme ca fiind ciudată.

— Am parcat la baza dealului. Lângă parc.

— În ziua de azi, trebuie să te lupți pentru un loc – de când cu membrii comitetului, cu mașinile lor mari și cu permisele de parcare. N-am avut de ales. Nu-mi pot lăsa mașina acasă, prea multe clădiri în construcție – depinzi de un muncitor care poate să scape din greșeală o cheie pentru șuruburi chiar pe parbrizul tău – așa că vin cu ea și mă lupt cu ștabii. Vor fi aici toată săptămâna, știți, nu ai cum să scapi de ei.

Se opri.

— Am ajuns. Aici e biblioteca.

Deschise ușa.

— Wendy?

Intrară într-un hol mic, decorat cu panouri. Dincolo de o ușă glisantă din sticlă, o femeie, purtând o jachetă gri-perlat și ochelari cu rame care la capete aveau un model care semăna cu aripile unui liliac, își ridică privirea din revista *Reader’s Digest.* Când îl văzu pe Caffery roși și băgă repede în mânecă batista pe care o ținea ghemotoc în mână.

— Bună.

— Ea este Wendy. De obicei, stă cu mine la personal.

Wendy schiță un zâmbet către Caffery și îi întinse mâna.

— Bună, Wendy.

Ea roși și mai tare atunci când el îi strânse mâna. Era la fel de jilavă ca și a colegului său.

— Mă gândeam că poate îl ajuți pe inspectorul Caffery. Vrea un loc discret, unde să poată pune întrebări unor angajați. Este cumva disponibil biroul ăla mic din spate?

Stând în picioare, Wendy își strânse jacheta peste sâni. Caffery observă că era mai tânără decât crezuse; mai degrabă hainele erau de femeie în vârstă.

— Nu văd de ce nu. Noi suntem de modă veche atunci când poliția ne vizitează. Ne place să-i acordăm tot sprijinul nostru.

— Mă duc să-mi văd de treabă atunci.

Funcționarul întinse din nou mâna, iar Caffery i-o strânse.

— Sunt recunoscător pentru ajutor. Aștept faxurile.

Când rămaseră singuri, Wendy îl privi fix, într-un fel timid și temător în același timp,

așteptând ca el să vorbească primul, până când Caffery se enervă din cauza tăcerii ei.

— Și biroul?

Vraja se rupse.

— Poftim? Roși și își șterse nasul. Zăpăcită mai sunt! Nu prea vin mulți polițiști pe-aici. Noi vă admirăm, admirăm munca pe care o faceți... de fapt, credem că sunteți minunați. Și fratele meu a vrut să se facă polițist, dar nu este destul de înalt. Acum... poftiți pe-aici, poftiți pe-aici...

Extrase un card portocaliu din computer și îl prinse de lănțișorul pe care îl purta la gât.

— Este biroul din sticlă, aflat în spate. Îl voi descuia pentru dumneavoastră... ca să vedeți dacă e un spațiu potrivit.

În bibliotecă era foarte liniște. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele nespălate și cădea pe dalele pline de praf ale podelei. Câțiva doctori stăteau în separeurile înguste, absorbiți de studiu. O indiancă drăguță, îmbrăcată cu o haină albă, ridică privirea spre el și îi zâmbi. Avea în față o publicație periodică deschisă la pagina cu titlul „Ruperea membranei amniotice", iar sub ea se afla o fotografie color mare, în nuanțe de roșu, care înfățișa un accident la naștere, un bebeluș fără cap, așezat lângă o ruletă pentru măsurători, arătând ca un pui dezosat. Caffery nu îi întoarse zâmbetul.

Când ajunseră la un mic birou cu pereții de sticlă, Wendy se opri. Jaluzelele erau lăsate, izolând biroul de bibliotecă.

— E un birou liniștit.

Deschise ușa.

— A, domnule Cook!

Din spatele unei mese, în penumbra biroului, răsări o figură. Tipul purta o salopetă verde, descheiată, lăsând la iveală un tricou în mai multe culori. Avea ochii roșii și inflamați, într-un mod ciudat lipsiți de culoare, iar părul roșu pal era destul de lung pentru a forma un fel de plasă la ceafă. Când Caffery se obișnui cu întunericul, văzu că o parte din părul care îi ieșea prin gulerul tricoului era cenușiu.

Cook îi surprinse privirea.

— Nu mi se potrivește?

Aruncă o privire tristă către tricou, cu fața ascunsă de umbre.

— Nu disting culorile. Sunt neajutorat ca un copil atunci când trebuie să-mi aleg hainele.

— E foarte... tineresc.

Cook ridică ochii către tavan.

— M-am gândit destul de mult. Toți asistenții ăia din vânzări te mint. E ca un joc pentru ei.

Se deplasă cu pași mici până la capătul mesei, pe care Caffery văzu o carte. Apucă doar să vadă o fotografie alb-negru cu un ferăstrău Stryker pentru oase, când Cook o închise cu un pocnet și o puse sub braț, iar apoi, cu pași mici, se îndrepta spre ușă.

— O să eliberez locul, atunci.

Scoase o pereche de ochelari din salopetă și se frecă la ochi.

— La dispoziția dumneavoastră...

Se strecură afară și închise ușa fără să facă zgomot.

Caffery și Wendy tăcură o vreme, până când Wendy, dând din cap, plescăi dezaprobator.

— Unul dintre angajații noștri. Serios, mai mare rușinea…

Scoase batista din mânecă și își șterse nasul, apoi își îndreptă ochelarii.

— Domnule inspector Caffery, doriți să vă aduc un ceai? Deși… mi-e teamă că e de la automat… dar am în birou un pliculeț de Nestle solubil, aș fi bucuroasă să vi-l ofer…

•

În biroul lui Caffery și Maddox, jaluzelele erau ridicate, iar soarele după-amiezii pătrundea prin sticla prăfuită, încingând tot ce se afla pe birou. Caffery simți mirosul de plastic fierbinte al telefonului, așa că deschise fereastra, trase jaluzelele, se sprijini într-un cot și formă numărul lui Penderecki. Lăsă să sune, în timp ce privea cum se mișcau limbile ceasului. Știa că nu va răspunde. Cu un an în urmă, într-o zi la prânz, încercase să-l apeleze pe Penderecki. Îi știa mișcările atât de bine, încât se mirase că Penderecki nu-i răspunsese la telefon. Lăsase să sune, cu privirea pierdută pe fereastră, întrebându-se dacă nu cumva imposibilul se produsese și Penderecki zăcea mort pe podeaua casei sale.

Dar statura corpolenta a lui Penderecki apăruse la ușa din spate. Purta bretelele peste vesta murdară. Copacii aveau frunzișul bogat, dar Caffery reușise să-și facă loc pentru a vedea mai bine, înlăturând frunzele cu brațul, alunecând peste ele și scuturându-le. Îi luă câteva momente să își dea seama că Penderecki îi făcea cu mâna, ridicând degetul mare vertical, arătându-și gingiile fără dinți. Îi spunea astfel lui Caffery că știa cine îl sunase.

Din ziua aceea, când Caffery îl apela de la birou sau de-acasă, Penderecki lăsa telefonul să sune. În rarele dăți când răspundea, spunea uscat și fără inflexiuni: „Alo, Jack”. Se gândi să-și cumpere un robot digital pentru telefon, cu afișaj extern pentru identificarea apelantului. Acum, singura lui plăcere era să știe că sunetul telefonului invada casa lui Penderecki și urma să sune atât timp, cât avea chef. „O mică plăcere copilărească, Jack. Poate Veronica are dreptate în privința ta.” Câteodată, îl suna și de câteva ori pe zi.

Lăsă telefonul să sune zece minute, apoi puse receptorul la loc și plecă în biroul echipei sale pentru a verifica dacă sosise vreun fax de la funcționarul care lucra la St. Dunstan’s.

15.

Lucilla, prezență vulcanică în casa Harteveld, era jumătate italiancă, jumătate nemțoaică. Cu oase lipsite de delicatețe și cu o piele creolă, era lată pe cât era de înaltă, încadrându-se perfect în rama ușii. La petreceri, nu putea fi convinsă să nu cânte și dădea reprezentații sprijinită de pianul Steinway, cu rimelul întins pe față din cauza lacrimilor de emoție iscate de cine știe ce arie. Lui Toby Harteveld, cu aerul lui distant, de la înălțimea lui de aristocrat englez, i se părea greu de acceptat că femeia aceea cu parul negru vâlvoi și cu accese de gelozie era mama lui. Învățase de timpuriu s-o urască.

În vara dintre cursurile pregătitoare și Colegiul Sherborne, găsise ușa băii neîncuiată și intrase, dând peste ea dezbrăcată, cu un picior ridicat pe comodă pentru a-și rade perii negri și groși, mișcând lama dinspre pubis în jos, spre interiorul coapselor.

Ea îi zâmbise.

— Bună, cățelușule. Ai ocazia – ridicase aparatul de ras spre el, să fii de ajutor.

— Nu, mamă.

Era calm. De parcă ar fi știut dintotdeauna că așa se va întâmpla.

— Nu? spusese ea râzând. „Nu, mamă?” Își lăsase capul în jos. Ești un micuț neputincios, T? Spune-mi. Ești un mic pederast? Mda?

— Nu, mamă.

— O să-i spun tatălui tău ca ai încercat sa mă atingi.

— Nu, mamă.

— Nu, mamă? Crezi că n-o s-o fac?

Ea îl iscodise cu ochii ei negri lucioși, cu capul într-o parte, de parcă voia să se hotărască ce bucată să devoreze mai întâi, apoi, întorcându-și brusc capul cu păr negru, zburase la fereastră, o deschisese și, revărsându-și sânii moi peste pervaz, se aplecase spre curtea din față cu pietriș.

— Henrick! Henrick! Te rog, vino și scapă-mă de fiu-tău!

Toby profitase de ocazie și ieșise afară. Fugise pe scări în jos, ignorând strigătele indignate care veneau din baie, trecuse de candelabrele tremurând și de obiectele care se clătinau, prin holurile cu lambriuri, și ieșise afară, pe pământ. Găsise un trunchi de ulm pe malul lacului, se ghemuise în el și stătuse acolo, ascuns, până seara.

Când se întorsese, în casă era liniște, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. La cină, tatăl său servise, cu un polonic lung, supă de homar – buzele sale subțiri erau ușor mai palide decât altădată –, iar incidentul nu mai fusese amintit niciodată.

•

În următoarele luni, Toby devenise retras. Ceruse să i se pună o încuietoare la ușa camerei, iar după-amiaza stătea întins pe spate, cu mâinile palide strânse ușor pe burtă, ascultând ieșirile de pasiune ale Lucillei. Existența ei superficială îi provoca greață. Câteodată își imagina că ea, vicleană, luase fețele de pernă de la curățătorie și își ștergea cu ele secrețiile corpului; oriunde mergea, i se părea că-i simte mirosul. Se obișnuise să doarmă cu fața în jos, cu abdomenul lipit de saltea; doar așa se simțea în siguranță în cazul în care ea ar fi găsit vreo cale să intre în camera lui. Niciodată, dar

niciodată, nu adormea până când nu era sigur, absolut sigur, că mama lui se afla în pat, în cealaltă parte a casei.

Doi ani mai târziu, în biblioteca familiei, după prima lui vânătoare, Toby o întâlnise pe Sophie, fiica unui avocat. Înaltă, subțire, albă și rece ca marmura, ea stătea dreaptă lângă lambriul luxos. Adică era exact ce nu era Lucilla.

Toby, care avea atunci paisprezece ani, îi întinsese un pahar cu șampanie și fusese surprins și emoționat să observe că degetele pe care le atinsese erau mai reci decât piciorul înghețat al paharului.

Lucilla simțise imediat emoția lui și alesese ca acea vară să fie momentul îndeplinirii ritualului de trecere în altă etapă a vieții. Îi trimisese pe fiul și pe soțul ei în străinătate. Eșuaseră amândoi în sud-estul Asiei, mai precis la Luzon, iar Henrick, urmându-și propriile teorii privind educația tânărului său fiu, îl dusese pe Toby la casa de toleranță Makati, unde îi fuseseră prezentate cincisprezece fete întinse languros pe *salung-puwet* în spatele unor paravane înalte de sticlă.

Toby o alesese pe cea mai slabă și mai palidă dintre fete. În pat, îi poruncise să nu vorbească, să nu se miște, să nu zvâcnească, să nu scâncească. În dimineața următoare, pe balcon, sorbind cafeaua și mâncând *sinangag* fript, privind peste Pasay-ul scăldat în soare, fusese copleșit de sentimentul că ceva anormal se năștea în el.

O lună mai târziu, maică-sa îl prinsese în grădina de tise împreună cu Sophie, el, cu pantalonii lăsați în vine, ea, cu ochii închiși, calmă, stând de parcă ar fi făcut un examen cu raze X. Până să se îmbrace și să fugă în casă, Lucilla iscase deja vacarmul. Personalul mișuna la soare, iar Toby evitase în ultima clipă să nu fie strivit de Henrick care, rânjind, dădea înapoi Land Rover-ul, spulberând pietrișul de-a lungul curții din față, după care o luase în jos, spre șosea.

Mesajul era clar – Toby trebuia să se descurce singur cu Lucilla.

Urmărit de privirile personalului, Toby urcase treptele și deschisese ușa grea de stejar, cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar fi așteptat să simtă subtilele vibrații care să-l ghideze în casă, unde-l aștepta maică-sa.

Era în sufragerie, plimbându-se în fața peretelui pe care se aflau tapiseriile Antwerp, gâfâind. Lumina albăstruie care pătrundea prin fereastră lăsa să i se vadă pe obraji firișoarele de lacrimi. Era prima dată, de la incidentul din baie, când rămâneau singuri.

— Mamă…

— Stai jos.

Se așezase în capul mesei, pe locul tatălui său. În stânga lui, prin fereastra bleu, se întrezăreau pajiștile și chiparoșii umbroși, în timp ce sufrageria îmbrăcată în lambriuri era întunecoasă, de parcă toți anii de tensiuni se adunaseră acolo. Ca de obicei, Lucilla se trântise în scaunul ei de mahon, închisese ochii, își cuprinsese gâtul fierbinte cu ambele mâini și clătinase din cap.

— Creatura aia anemică… Tatăl ei e un nenorocit de pederast, iar ea e o greșeală a naturii.

Toby rămăsese calm.

— N-am timp pentru un discurs, Lucilla. Spune-mi doar ce trebuie să fac acum.

Vorbele lui o făcuseră să deschidă ochii, iar mâinile începuseră să-i tremure.

— Cu ce am greșit ca să merit un fiu ca tine?

— Spune-mi ce trebuie să fac acum.

— Vei sta în pensiune la Sherborne până când va veni vremea să pleci la universitate.

— Atât?

— Iar în vacanțe, pentru că mă tratezi cu atât dispreț, vei sta cu familia Chase-Greys în Connecticut. O să-ți facem o alocație.

— Nu vrei să mă mai vezi?

Lucilla se închinase, era un gest vechi pe care nu își amintea să o mai fi văzut făcându-l decât o singură dată.

— Nu vreau să te mai văd niciodată.

•

Toby plecase înapoi la Sherborne și nu o mai văzuse niciodată pe Sophie. Trei ani mai târziu, ea se măritase cu administratorul bugetului de apărare și se stabilise în Walton-on-Thames. Toby reușise să se adapteze. Avea să constate că Sophie nu fusese cauza, ci doar simptomul a ceva mult mai important. Simțea că poate depista în interiorul lui acel ceva, negru și malformat, tot atât de încărcat precum o furtună.

În ultimul an la Sherborne, se concentrase asupra intrării la școala medicală. Era strălucit la învățătură și fusese acceptat în proaspăt înființata Unitate Medicală și Școală de stomatologie de la Guy’ Hospital și St. Thomas – UMDS.

La UMDS, Birdman își desfășurase și își studiase pentru prima dată aripile.

16.

Era ora 9 p.m., iar pe Shrivemoor Street se aprinseră luminile: sodiul galben coloră noaptea fierbinte. Clădirea era tăcută, iar întunericul era străpuns doar de o fâșie de lumină fluorescentă strecurându-se printre jaluzelele unui birou de la etajul întâi, în care Caffery și Essex, fără cravate și cu gulerele desfăcute, stând unul în fața celuilalt la un birou cu fișe indexate, erau ocupați cu opt cutii de bere Speckled Hen și cu meniul de ciocănele de la Kentucky Fried Chicken.

În acea după-amiază, când se întorsese în biroul echipei care investiga crima, Caffery se hotărâse să nu-i spună lui Maddox despre ce făcuse. La ora 4 p.m. sosi faxul, dar inspectorul Diamond era plecat să obțină mandatul pentru GTI-ul lui Gemini. Jack îi făcu semn lui Essex să-l urmeze în biroul ofițerului superior de investigații.

— Ai vreun plan pentru diseară?

Îi arătă faxul făcut sul.

— E un salt înainte și e doar începutul.

Acum faxul era desfăcut pe birou, căzând peste marginea acestuia, continuându-se în valuri pe podea.

— O sută șaizeci și opt de femei, spuse Essex cu gura plină de carne de pui. Dacă scazi din trei sute douăzeci face…

— O sută cincizeci și doi.

— Mulțumesc.

Scrise cifrele la sfârșitul listei, lăsând pe ea pete lucioase, de grăsime.

— Sunt de eliminat cei care au peste, să zicem, cincizeci de ani?

— Ceea ce nu înseamnă mulți.

— La prima vedere, vreo douăzeci? Și rămân o sută…

— Treizeci și doi.

Caffery desfăcu o cutie de bere.

— Îi verificăm în HOLMES și, dacă nu apare nimic, începem interogatoriile. Nu putem face nimic în weekend, ci doar de luni. Un interogatoriu ar ține, în medie, douăzeci de minute, am reuși să facem cincizeci pe zi amândoi, și să ne limităm până la ziua de miercuri – asta ar însemna că ne menținem în program. Probabil.

— Nimic mai simplu, zise Essex ridicând berea.

— Minți, ridică și Caffery berea. Iar pentru asta îți voi fi etern recunoscător.

Ciocniră cutiile de bere și băură.

— Ciudat.

Essex se șterse la gură și se așeză mai comod în scaun.

— E ciudat cum de nu-ți dai seama.

— Nu-mi dau seama de ce?

— Încrederea pe care o are Maddox în tine.

— *Încredere*? Clătină din cap, zâmbind la o asemenea ironie. Asta e încredere? Mi-a dat *patru zile*.

— Astea patru zile sunt mai multe decât i-ar fi dat oricărui alt inspector. Omul e un

negustor cinstit. Un truditor. Iar tu...

În celălalt capăt al biroului, imprimanta MSS se trezi la viață.

— Încearcă să privești lucrurile prin ochii lui.

Essex se ridică, se îndreptă spre imprimantă și înălță capacul Perspex.

— E speriat că vei da peste cap tot cazul ăsta și totuși ți-a dat mână liberă. Gândește-te la asta!

Se uită cu atenție înăuntru, urmărind mișcarea de ping-pong a dispozitivului de redare pe hârtie.

— Ah, e de la consultantul nostru specialist de la Lambeth.

— Laboratorul? fu bucuros Caffery să schimbe subiectul.

— Da, zâmbi Essex. E Jane Amedure. Jane Amedure – micul geniu din Bootle. Mă învăța ea pe mine cum să-mi fac meseria când am strâns probele pentru Operațiunea Ambleside.

— Ambleside?

— Anul trecut.

Essex nu ridică privirea.

— Algerianul a făcut-o pe bătrâna doamnă și a lăsat-o într-un congelator, într-un apartament de stat de pe Old Kent Road. Au găsit-o după șase luni.

Sorbi o gură mare de bere.

— Curentul electric era oprit de trei luni.

— Nimic șocant, nu?

— Nu. Apoi a fost chestia cu amicul nostru Colin Ireland. A omorât pisica victimei și i-a prins gura în jurul...

— Da, am auzit, mersi.

Caffery se simți deodată obosit. Se frecă la ochi.

— Ce ne-a trimis?

— Mmm...

Essex se uită rapid peste raport.

— Ia să vedem: toxicologie și histologie, analiza părului. OK, am găsit. Toxicologie: victima neidentificată – cea care a murit prima – era utilizatoare. În profunzimile țesuturilor i s-au găsit benzoilecgonină și diamorfină.

— Benzoilecgonină și diamorfină... asta înseamnă cocaină și heroină?

— Zece din zece. Pentru Shellene Craw nu aveam neapărat nevoie de confirmare, dar laboratorul ne-a dat-o oricum, pozitivă pentru heroină, cocaină, ecstasy, tot ce există. Iar pentru Wilcox confirmă heroina. Hatch, așa cum ne-am gândit și noi, e pozitivă și, surpriza surprizelor – privi în sus – rezultatul pentru Spacek e negativ. Nici măcar cocaină. E curată.

— Și cauza morții?

— A, da!

Parcurse raportul și fluieră ușor.

— Krishnamurthi ăsta e un Einstein! A spus exact același lucru.

Se uită entuziasmat la Caffery.

— Heroină. Injectată direct în celulele stern ale creierului. Totul s-a oprit

instantaneu: inima, plămânii, toate. Ele n-au avut habar de nimic.

— Vezi? spuse Jack. Înțelegi ce-mi dă de gândit?

— Da. Chestia cu spitalul.

— *Celulele stern ale creierului*, pentru numele lui Dumnezeu. Poți să crezi că un afacerist de joasă speță știe unde să găsească celulele stern? Vreau să spun... Isuse!

— Predici unui convertit, murmură Essex, citind raportul. Știi bine chestia asta. Ridică hârtia. O să-ți placă și asta, Jack. Birdman... pot să-i spun așa?

— Doar aici.

— Monstruozitatea asta de Birdman ori e un tip curat, ori știe destule despre criminalistică astfel încât să șteargă toate probele.

Aduse raportul pe birou, îndoindu-l cu grijă pe linia perforată dintre pagini.

— Se pare că raporturile sexuale au fost consensuale, iar Birdman a folosit prezervativ *și* Amedure spune că le-a pus după aceea pe fete să se spele. Ori le-a spălat el după ce au murit. Toate au urme de săpun în vagin. Uite, fiecare mostră prezintă aceeași concentrație de stearat de sodiu a uleiului. Producătorul: celebrul și vechiul săpun Wright din cărbune distilat.

— Și dacă a fost așa de atent, cum îți explici prezența spermei pe abdomen?

— Poate i-a scăpat un pic când și-a scos prezervativul? ridică din umeri Essex. Sau poate s-a retras, și-a scos prezervativul și a terminat frecându-și-o – scuze, hai să ne exprimăm tehnic – *masturbându-se* pe abdomenul ei. A pus-o să se spele sau a spălat-o chiar el mai târziu, după ce a omorât-o. Dar – și Essex ridică mâna – nu a fost atât de atent pe cât credea, pentru că a lăsat urme.

Își termină berea și făcu ghemotoc cutia.

— Uite – examenul hematologic, analiza spectrometrică a masei containerului de gunoi, analiza părului. Nu era niciun folicul pe firul acela de păr negru, așa că nu avem ADN-ul, dar este păr de pe cap, aparține unui afro-caraibian. Și, fii atent la asta! Essex își ridică privirea. Ținta noastră purta perucă.

— Perucă?

— Da, uite... firele de păr blond pe care Krishnamurthi le-a găsit pe victime.

— Așa...

— Amedure spune că: „Firele sunt de origine asiatică, au fost vopsite, niciunul din ele nu are rădăcină, având ambele capete retezate. Nu sunt nici smulse, nici rupte. Arată ca niște fire luate dintr-o perucă”.

— Erau fire lungi, zise Caffery. Deci, o perucă de femeie.

Essex ridică din sprâncene.

— Michael Caine.

— Poftim?

— *Dressed to Kill*[4]. Nu l-ai văzut?

— Paul... oftă Caffery.

— OK, OK.

Essex ridică mâna.

— Mereu uit: eu sunt comediantul în acest parteneriat, iar tu ești morocănosul fără umor.

— Sunt mândru de asta.
— Da, și trist.
Se întoarse la raport, rozându-și unghia degetului mare.
— Și neprietenos, nu uita asta. Se opri.
— A, uite, testul de anticorpi.
— Test de anticorpi? Asta înseamnă… ce? Analiza sângelui?
— Da, pentru animale.
— Vorbim despre păsări acum?
— Da.
Essex se uită pe foaie, continuând să-și roadă unghia, fără zgomot.
— Zice că țesuturile din sacii de aer ai păsărilor sunt umane.
— *Ce*? spuse Caffery ridicându-și privirea.
— Am spus: umane.
— Știi ce înseamnă asta?
— Nu. Ce?
— Păi, cum crezi că au ajuns în plămâni?
— Le-au inspirat?
— Da. Asta însemnând că…
— Că… oh!
Essex înțelese imediat.
— La dracu', da!
Se așeză pe biroul lui Kryotos, devenind grav.
— Vrei să spui că păsările erau încă *vii*? Că au murit înăuntru?
Caffery aprobă din cap.
— Ești surprins?
— Puțin. Da.
Tăcură o vreme, gândindu-se la asta. Aerul din birou se schimbă, de parcă scăzuse cu un grad sau două. Caffery, stând în picioare, își termină berea și arătă spre raport.
— Zi mai departe.
— Da. Își drese glasul și ridică raportul. OK, ce vrei să mai știi?
— Cum le-a sedat?
— Așa…
Urmări cu degetul rândurile.
— Examenul hematologic zice… ăăă… a!
— Ce este?
— Zice că nu.
— Poftim?
— Nu le-a sedat.
— Imposibil.
— Așa scrie aici. Nimic, cu excepția… cu excepția alcoolului, un pic de cocaină, dar nu destulă cât să provoace ceva, nu există fenoli, nici benzeni, nici barbiturice, mai puțin la Wilcox și tânără Kayleigh. Mmm… Sări câteva rânduri pe pagină. Nimic. Poate cu excepția tipei anonime, numărul unu, care e cât se poate de plină de *scag*[5]. Iar

treaba cu heroina e greu de stabilit; toleranța diferă de la persoană la persoană.

— Trebuie să fi folosit *ceva.*

— Nu, Jack. N-a folosit nimic. Mici urme din toate, dar nimic care să-l ajute să facă șmecheria asta.

— Ești sigur?

— Sigur că sunt sigur. Așa spune Jane Amedure. Trebuie să fie adevărat.

Caffery era nervos.

— Și-atunci cum le-a ținut nemișcate suficient timp cât să le înfigă nenorocitul ăla de ac în gât?

— Nu sunt nici ei magicieni, știi, zise Essex grav, arătând spre raport. Tipii ăștia care îi fac să dispară misterios pe cei dragi nouă, chiar de sub nasul nostru, nu sunt prea isteți. Dacă privesc în urmă, în cele mai multe cazuri văd cât de *lipsiți* de istețime sunt, de fapt.

— Lipsiți de istețime? repetă ca un ecou Caffery, uitându-se absent la unghia neagră a degetului mare. Se întreba cât de lipsit de istețime era Birdman. Cât de lipsit de istețime era Penderecki. Cât de lipsit de istețime trebuia să fii.

— Norocos. Din întâmplare, spuse Essex.

— Nu. Birdman nu e norocos. El *știe*. Se ridică și se îndreptă spre afișier. Nu-i așa? Rămase cu privirea agățată de fotografiile femeilor moarte, holbându-se confuz pe perete. Deci? Cum a făcut-o?

— Jack, spuse Essex din spatele lui, uită-te la asta.

Femeile îi întorceau privirea fixă lui Caffery: Petra, cu brațele subțiri, cu zâmbetul scânteietor, doar în ciorapi; biata Michelle Wilcox, cu părul sălbatic strâns...

— Jack!

Shellene, planturoasă, cu dinții mari. Kayleigh, cu rochia roz de petrecere, ridicând paharul către camera de filmat. „Dacă ar fi vorba despre copilul meu, despre fetița mea? Cum ar fi?"

— Cum a făcut-o?

— Jack!

— Ce este?

Se întoarse.

— Ce-i asta?

— Analiza entomologică. Essex scutură din cap. Știu de ce arată de parcă nu le-ar fi violat. Nenorocit dezgustător!

— De ce?

— Știi cu cine avem de-a face, Jack?

— Nu, cu cine?

— Cu un necrofil. Cu un necrofil în toată regula.

Bătu cu palma în raport, apoi i-l întinse lui Caffery.

— E totul aici. Negru pe alb.

17.

Începutul anilor ’80. UMDS. Cursul de anatomie macroscopică grupa 1.1 B, laboratorul de experiențe prin rotație.

La nouăsprezece ani, făcea parte dintr-o clasă de zece studenți. Printre umbrele verzulii de pe tărgile din oțel, în timp ce mirosul dulceag de formaldehidă îi intra adânc în nări, Harteveld știa că se schimba ceva în viața lui.

Perechea lui era o studentă și amândurora le fusese repartizat corpul unei femei de vârstă mijlocie. În timpul anului care urma, corpul avea să fie depozitat noaptea într-o cutie din oțel pentru cadavre și scos afară la lumina zilei, acoperit cu cearșaful verde din bumbac, pentru a fi disecat, studiat cu atenție și recompus de degetele lui tremurătoare, înmănușate.

Avea trăsături ascuțite, sâni mici și gălbui, părul pubian era moale, iar oasele șoldurilor, foarte clar conturate, ieșeau în afară prin pielea ca hârtia. Părul blond-închis era netezit spre spate, peste scalp.

— Doris e gata, e trează? striga cu glas vesel studenta către tehnicieni, în timp ce intra în laborator și își punea mănușile.

— A dormit mai mult decât trebuia în dimineața asta. Privește-o, nu poți să scoți nimic de la ea.

O trăgeau afară pe targa cu roți.

— Hei, Doris! Trezește-te! La treabă!

Cadavrul îi era livrat lui Harteveld, care tremura tăcut, negustând gluma, transpirând la gândurile pe care i le inspira corpul rece și rigid care aștepta sub cearșaful verde. Câteodată, se trezea că tremură atât de tare lângă cadavrul culcat pe spate, încât bisturiul îi scăpa din mână.

— N-ai stomacul potrivit pentru așa ceva, îi șoptea colega sa, dându-i câte un ghiont în coaste, în timpul topologiei peritoneale și a tractului gastro-intestinal superior. Înțelegi? N-ai… of, las-o baltă!

Economisise alocația primită de la părinții săi și își cumpărase un apartament în Lewisham – un apartament la parter, cu o grădină pătrată și cu un gard din cărămidă în față. După cursuri, stătea întins în dormitor, cu perdelele trase, și își imagina cadavrul atât de des încât avea senzația că o parte din creierul său era o rană deschisă. În mintea lui, ea lua proporțiile unei zeițe: cu fața albă, ca de ceară, împietrită; senină și detașată, o muză din marmură, cu vene albăstrui, cu părul blond împrăștiat pe pernă pentru el. Așteptând, etern nemișcată. Era exact genul de împietrire și paloare care îl atrăgeau: cu totul diferite de masiva Lucilla care se foia întruna.

Înspăimântat, își trata singur, prin încercări stângace, repulsia. Le scrisese unor cercetători în Statele Unite, rugându-i să-i furnizeze Depo-Provera. Aceștia îl refuzaseră, așa că încercase să își injecteze singur diamorfină, înainte de cursul de anatomie. Dar îi provoca o asemenea greață, că de-abia se ținea pe picioare. Iar lucrul cel mai rău era că nu-i ușura deloc situația legată de fanteziile pe care le avea.

După numai șase săptămâni, aproape de sfârșitul primului semestru, chiar înainte de

Crăciun, dezastrul îl lovise cu adevărat.

Tehnicienii din laborator prelungiseră petrecerea de întâmpinare a noilor cursanți la Standard și nu mai duseseră cadavrele în cutiile lor din anticameră. Harteveld, bolnav și tremurând la gândul posibilităților care se deschideau înaintea sa, chiulise la ultimul curs de anatomie din acel semestru și, ghemuit într-un colț, privise valvele pneumatice lustruite, care erau folosite pentru ridicarea și coborârea mesei de disecție.

Era de-abia ora 2 p.m. când lumina intensă din nord începuse deja să se estompeze pe cer. Vechiul sistem de încălzire scotea sunete ascuțite și duduia în pântecele clădirii, dar în laborator aerul era rece și stătut. Harteveld își prinsese genunchii cu brațele și se balansa ușor. Cadavrele stăteau întinse tăcute în lumina slabă, hibernală, cu pielea înlăturată de pe brațe, pe secțiuni clar conturate. Cleme, pense hemostatice. Mușchii retractori răsăreau ca niște mici ace din carnea stomacelor cenușii gelatinoase. *Ea* se afla în mijlocul camerei. Din locul în care stătea el, putea să-i vadă părul cenușiu.

Apoi, tocmai de la celălalt capăt al laboratorului, se auzise ușa mare deschizându-se.

Paza.

Inima lui Harteveld se oprise. Nu trebuia să fie găsit acolo. Ar fi trebuit să se ridice și să pretindă că, întâmplător, tocmai voia să ia ceva din laborator. Dar repede, chiar atunci. Însă picioarele îi tremurau, neputincioase. Simțea sudoarea rece, traversându-i scalpul. Era blocat.

Apoi se întâmplase ceva care schimbase totul.

Paznicul încuiase ușa pe dinăuntru și trăsese jaluzelele.

18.

La 10.30 p.m., când Caffery părăsea sediul din Shrivemoor, afară era cald încă. Nu deschise radioul și conduse în liniște, promițându-și o baie și puțin whisky când avea să ajungă acasă. Dincolo de preocupările imediate – oboseala, semafoarele, farurile orbitoare de pe South Circular – era conștient de intrusul din gândurile sale, precum o imagine în mișcare desenată pe suprafața unui lac, ca schița unui tablou, dar al unui tablou real, cel al lui Birdman.

Un necrofil. Cum putuse să-i scape asta?

O luă la stânga pe Honor Oak, perpendicular pe Peckham Rye. Fantomaticele morminte albe din Nunhead Cemetery se insinuau plutind printre copaci. Traiectoria carierei lui Birdman îi străpunse mintea. Un bărbat – *înalt*? *scund*? – ghemuindu-se ca un *incubus*, un stârv de cioară cu ochii jucându-i în cap de excitare, mișcându-și mâinile peste un cadavru. Cel mort și cel viu. O alianță cumplită.

Iar ritmul sacadat al întrebărilor fără răspuns continua: o pasăre vie închisă în cavitatea unui trup mult după moartea acestuia. De ce? „Și de ce nu poți uita această imagine?” Straniile tăieturi minuțioase ale scalpurilor, *exceptându-l pe al lui Kayleigh* – îi țâșni apoi din inconștient. „De ce nu și Kayleigh?” Și cum reușise Birdman să țină victimele nemișcate până când le injectase? Chestia asta îi inspira un inconfort aparte. Le controlase mintea – mai rău, le inoculase o toxină pe care medicii legiști nu reușiseră să o identifice.

Își parcă mașina sub arțarul din apropiere, coborî obosit, simțind că îi plesnește capul. Singurul lucru pe care și-l dorea acum era liniștea. Își aruncă jacheta pe umeri. Un Glenmorangie și o baie.

Dar ceva straniu de difuz îl aștepta în semiîntunericul de la intrarea în casă.

Se opri, cu mâna pe poartă, cu ochii scrutând în întuneric. Când își dădu seama ce anume licărea în penumbră, știu imediat că era opera lui Penderecki.

Două păpuși dezbrăcate, de culoarea bebelușilor lipsiți de viață, cu membrele din plastic legate, fiecare cu fața spre organele genitale ale celeilalte. În fața lor, pe o treaptă a scării, era aruncat un bilet scris pe o hârtie cu antet Ladbroke: „Să mă sufoci pe mine cu atâtea telefoane este, de fapt, ca și cum ți-ai suci singur gâtul”.

Caffery își descheie nasturele de la manșeta cămășii, își trase mâneca peste mână și întoarse cu grijă grămăjoara. O păpușă-fetiță cu părul din nailon galben, îndoită spre spate, cu ochii dați peste cap și cu brațele în sus, de parcă ar fi fost gata să prindă o minge de plajă. Barbie sau Sindy. Avea bustul plat, fără urme de sâni, talia lată de un deget, iar pe porțiunea de plastic dintre picioare era mâzgălită obscen, cu cerneală roșie, o vulvă, mult întinsă, de parcă ar fi fost infectată.

Tipic pentru Penderecki.

Împinse și cealaltă păpușă și o întoarse pe spate. Action Man sau G.I. Joe, aceeași privire de orb, aceeași mâzgălitură în zona genitală, aceleași mâini rigide, imperative, cu mica ștampilă HASBRO pe spate.

Caffery o recunoscu. Fusese cândva jucăria lui Ewan.

Își aminti cu precizie dispariția sa misterioasă. Fusese într-o după-amiază însorită, la începutul anilor 1970. Înainte de masa de prânz, zăcuse întinsă, cu fața în jos, pe iarba din grădina din spate, sub greutatea de plumb a unor grenade în miniatură și a ploștilor cu apă. După prânz, dispăruse. Se evaporase. În aceste împrejurări misterioase, mama lor, ridicându-și suspicioasă privirea spre cer, spusese: „Ewan, poate că ți-a furat-o o cioară”. A doua zi îi adusese de la supermarketul Woolworth din Levisham un nou Action Man. „Uită-te la mâinile lui, Ewan. Pot să apuce. Nu e mai bine așa?”

Această subtilă tortură din partea lui Penderecki nu era o noutate. Caffery ridică păpușile, își căută cheile, apoi, obosit, împinse ușa.

Lumina din bucătărie era aprinsă și văzu teancul de haine strânse de curând pe masa de călcat.

Opera Veronicăi.

Era atât de obosit, încât nici nu-i observase mașina afară.

„Fii blând cu ea, Jack. E bolnavă. Nu uita, fii blând.”

Își aruncă jacheta pe un scaun din bucătărie, luă rola de folie din plastic și împachetă cu grijă păpușile, separat, pentru le depozita în camera lui Ewan. O cratiță Le Creuset era pe plita caldă, iar din sufragerie se auzea *Rapsodia albastră* de Gershwin, însoțită de miresme îmbietoare de mâncare condimentată cu ghimbir și coriandru. Luă de pe raft sticla de Glenmorangie și un pahar, și își turnă o porție zdravănă. Tot corpul îl durea de oboseală. Voia să bea un whisky în liniște, să facă o baie și să se bage în pat. Nimic mai mult. Cu siguranță că nu își dorea ca Veronica să fie acolo.

— Jack?

— Da. Bună, strigă din hol, plictisit.

— Sper că nu te deranjează că am intrat în lipsa ta.

„Of, Veronica, și dacă îți spun că mă deranjează, la ce mi-ar folosi?”

— Hai sus!

Camera lui Ewan. De ce îi plăcea ei să umble tot timpul în camera asta? Luă păpușile și paharul de whisky, și urcă scările fără să se grăbească.

Stătea pe podea, în mijlocul camerei. Purta un costum bine croit, bleumarin, fustă și taior, cu manșete albe, scrobite, prinse cu butoni din aur. Își scosese pantofii și el putu să-i vadă unghiile de la picioare, proeminente și palide, prin ciorapii de culoarea pielii. În jurul ei erau împrăștiate toate dosarele Penderecki.

— Veronica!

— Da.

— Ce faci aici?

— Fac ordine în dosare. M-am gândit că poate invitații la petrecere vor dori să arunce un ochi prin casă, așa că îți aranjez dosarele.

— Nu, nu face asta.

Puse pe birou paharul de whisky și păpușile împachetate, și începu să adune dosarele de pe jos.

— Pur și simplu nu face asta.

Veronica îl privea fix.

— Încercam doar să fiu de ajutor.

— Te-am rugat să nu intri aici. Se întoarse spre ea. Te rog din nou: nu mai intra aici. Și nu mai umbla în dosarele astea.

Ea se încruntă și, pentru o clipă, împinse bărbia înainte.

— Îmi pare rău. Lasă-mă să le pun la loc…

— Nu. Repetă: Lasă-le așa cum sunt!

Veronica tresări, iar el se opri.

„Țipi, Jack. Nu mai țipa la ea."

— Uite, inspiră el adânc. Îmi pare rău. Sunt de-a dreptul… Veronica…

Era prea târziu. Era deja răvășită, se încruntase din nou, buzele îi tremurau. Se ridică, plângând.

— Of, Doamne! El închise ochii și se strădui să se aplece spre ea și s-o ia după umerii care-i tremurau. Veronica, îmi pare rău. Îmi pare rău. Am avut o zi proastă.

— E din cauza cancerului, nu? Vrei să mă părăsești din cauza cancerului, nu?

— Sigur că nu vreau să te părăsesc. Nu plec nicăieri.

O trase spre el și își lăsă bărbia pe creștetul ei. Uite, mi-am stabilit programul. Dacă vrei, îmi iau liber și merg cu tine la chimioterapie.

— Să-ți iei liber?

Ea se opri din plâns și se uită la el.

— Vreau să fiu cu tine.

— E adevărat?

— Da, e adevărat. Acum vino încoace și stai jos.

O împinse ușor pe umeri și se așezară amândoi pe podea, rezemați de zid.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta, bine?

Își încrucișară degetele.

— Nu mi-e frică de Hodgkin.

— Îmi pare rău, Jack.

Își șterse ochii cu podul palmei.

— Îmi pare rău că i s-a întâmplat una ca asta. Aș vrea să pot schimba lucrurile, chiar aș vrea.

— Nu e vina ta.

Își îngropă capul în părul ei.

— Să nu uiți… își drese glasul. Să nu uiți că suntem amândoi implicați în chestia asta.

— N-o să uit.

Tăcură, uitându-se la moliile maronii care ieșeau încet din întuneric și se îndreptau spre fereastră.

Îi luă mâna și i-o sărută ușor, apoi o întoarse și îi privi palma.

— Te simți bine?

— Da, șopti ea.

O sărută pe păr și îi privi din nou mâna, aproape zâmbind.

— Cum de n-ai făcut și de data asta testul de contrast?

— Mm?

— Cel despre care mi-ai povestit. Pe care l-ai făcut data trecută.

— L-am făcut, spuse ea visătoare.

El se uită mai de aproape la mâna ei. Pielea era palidă, foarte ușor pătată, ca a unui pește. Dar nu era nicio urmă de linie sau de rețea subcutanată în carnea rece.

— Credeam că după test se poate vedea culoarea.

— Nu chiar. Se estompează destul de repede.

Își dădu părul după urechi și îl privi. Liniile făcute cu tuș negru îi scoteau ochii în evidență.

— Jack!

— Mm…

— Poate că ar trebui să merg singură. Vreau să-i arăt doctorului Cavendish că mă descurc și fără să mă țină cineva de mână.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

— OK, OK.

Îi netezi marginea fustei peste coapse și apoi îi studie curbura genunchilor. Nu o mai văzuse niciodată plângând. În mod ciudat, i se părea sexy.

— Ai voie să bei ceva?

Își puse mâna între coapsele ei.

— E niște Gordons în frigider, dacă-ți place.

19.

În 1984, Lucilla Harteveld, în vârstă de cincizeci și cinci de ani și cântărind cam o sută cincisprezece kilograme, fusese internată la Spitalul King Edward VII de pe New Cavendish Street, având dureri în piept. La secția de boli coronariene i se făcuse o electrocardiogramă care arăta că suferise un infarct miocardic acut. I se administrase anistreplază și disopiramidă. Henrick Harteveld îl contactase imediat pe fiul său.

După o întâlnire plină de precauții între mamă și fiu – Lucilla se simțea în patul de spital de parcă ar fi făcut ceva secret și se bucura de disconfortul pe care îl provoca vizitatorilor săi – Toby și Henrick, gravi, făcuseră o plimbare prin Mayfair, apoi se îndreptaseră către Clubul Cambridge and Oxford, pentru a lua masa.

Rămași singuri, nesupravegheați de Lucilla pentru prima dată în ani de zile, cei doi bărbați stătuseră de vorbă până la miezul nopții. Henrick, care se aștepta să-și piardă soția, stând drept pe scaunul său, comandase Perrier-Jouët. Toby îi mărturisise că renunțase la școala medicală și că își petrecea zilele stând degeaba în micul apartament din sud-estul Londrei.

A doua zi, Henrick se dusese la lucru.

Fără să se consulte cu Lucilla, scosese la vânzare compania farmaceutică – Harteveld Chemicals – la bursa de valori, păstrând doar dobânda majoritară și dându-i fiului său întregul profit de 1,5 milioane de lire. Trecuse peste cuvântul Lucillei și gândul ăsta îl făcea să tremure – aflat singur, în biblioteca lambrisată, chiar *îl treceau fiorii* – imaginându-și cum avea să reacționeze Lucilla la acest act de psihoză. Ca să dea acestui fapt un pic de respectabilitate, îl numise pe Toby asistentul directorului de marketing, un job doar de formă în care nu trebuia decât să se îmbrace în costum și să apară o dată la câteva zile în fața sediului cu geamuri fumurii din Sevenoaks.

Și astfel, Toby Harteveld devenise bogat.

Abandonase temporar micul apartament din Lewisham – cu vecinii săi în vârstă și pisicile somnolente cățărându-se pe zidurile de afară – și își luase o casă pe Croom Hill, angajând arhitecți și constructori, grădinari și personal pentru curățenie. Folosindu-se de prestigiul pe care numele Harteveld îl avea în domeniul industriei farmaceutice, reușise să fie numit în comitetul de conducere al Trustului de Spitale St. Dunstan’s din sectorul privat. Dădea petreceri, umplea vila de creaturi arogante: chirurgi cardiologi și moștenitoare, magnați din domeniul naval și actrițe, femei care știau cum trebuie purtată mătasea naturală și bărbați care se pricepeau să-i comande chelnerului vinul dintr-o singură privire. Conversațiile se învârteau în jurul viitoarelor afaceri, teatru, navigarea șalupelor în Kennebunkport. Încercase să dea formă și semnificație vieții sale și, pentru o scurtă perioadă de timp, izbutise să mențină iluzia normalității.

Dar, pe cât de mult lupta în exterior pentru a atinge perfecțiunea, reușind să aibă succes, pe atât disperarea și alienarea creșteau în interiorul lui. Boala lui secretă progresa.

Niciuna dintre cunoștințele sale nu știa nimic despre fetele pe care le plătea, despre faptul că le întâlnea pe stradă și le aducea la Croom Hill, apoi le trimitea complet

dezbrăcate în grădină, să stea acolo până când se făceau vinete de frig, întorcându-se, înghețate și tremurând, în patul lui dublu. Sau le cerea să stea întinse, nemișcate, cu ochii dați peste cap…

„— Nu pot! Chestia asta îmi provoacă dureri de cap.

— Taci, ai înțeles? Taci și nu te mișca…” spunea în timp ce se urca pe ea, capabil să atingă punctul culminant numai dacă ea avea ochii ficși; doar așa se putea întoarce, sălbatic, la fanteziile lui.

Într-o zi, în timp ce stătea în biroul lui cu aer condiționat și ferestre izolante, din Sevenoaks, cu gustarea de prânz alături, privind gâștele canadiene care aterizau pe iazul artificial, văzuse deodată în altă lumină ce povară grea ducea pe umeri. „Poate că sufăr de ceva incurabil”, se gândi. Ideea asta îl făcuse brusc să-și pună altă întrebare. Era oare posibil ca fiecare ființă umană să fie condamnată la un anumit exercițiu de voință de-a lungul vieții, având datoria să accepte acest fapt cu grație și putere? Și era oare posibil ca obsesia lui să însemne lupta pe care o avea de dus în viață?

Respirase adânc și se foise în scaun. Foarte bine. Avea să o accepte. Avea să trăiască o viață de restricții și compromisuri.

•

Degetul îi aluneca în jos pe paharul înalt, albicios, în care avea lichior de ananas. Simțea nevoia să pună capăt stării de alertă și credea că era mai bine dacă bea.

Două săptămâni mai târziu, găsi supapa de siguranță pe care o căuta: într-o seară, cinase cu un prieten pe care îl cunoscuse la Sherborne, care tocmai își luase doctoratul în domeniul pădurilor tropicale din Tanjung Puting. După ce mâncaseră, prietenul său luase o geantă mică și o pusese pe masă, în fața lui Harteveld.

— Ce zici de niște cocaină, Toby? Sau vrei o evadare și mai și? Cu opiu. Dulcele, catifelatul opiu, mmm…

Își frecase degetele unul de celălalt.

— Doar *mângâiere*, nepământeană, de la malaiezieni.

Harteveld ezitase o clipă, apoi închisese ochii. Își pusese mâinile pe masă cu palmele orientate în sus, într-un gest de ușurare și recunoștință. Iată, asta era ce căutase. Minunatul, primitorul țărm al evadării.

20.

– Domnule Henry, sunt inspectorul Diamond. Ne-am cunoscut la Dog and Bell, ieri.

Se auzi un hârșâit, capacul batant al cutiei poștale se ridică și legitimația apăru rapid, cu figura aceea cu nas bronzat, familiară.

— Îți dau niște fotografii prin cutia poștală. Cred că le-ai mai văzut înainte.

Un șuvoi de fotografii de opt pe zece ateriză pe podea. Gemini, cu spatele sprijinit de zid, se holba nemișcat și mut la acele fețe din hol.

— Avem mai multe declarații din care rezultă că măcar trei dintre fetele astea s-au aflat în compania ta. Ai ceva de spus?

Gemini tăcea. De cealaltă parte a ușii, Diamond tuși.

— Poate preferi să vii la secție, să avem o discuție?

Așteptă un moment. Gemini continua să tacă, privind spre cutia de scrisori, ascultând zgomotul făcut de hârtia subțire, care era îndoită. Mama lui încă dormea în camera din capătul holului; nu voia să o trezească, nu voia să o deranjeze.

— Îți las și o copie a mandatului de percheziție. Conform legii sunt obligat să te întreb dacă ești de acord cu percheziționarea mașinii tale, cu numărul C966HCY. Acum ai ocazia să îmi dai cheile.

Gemini alunecă pe lângă perete și se lăsă pe vine.

— O să consider tăcerea ta un „nu”.

O fotocopie zbură spre podea.

— Mandatul, domnule Henry. Ne vom întoarce cu un ordin de confiscare, ceea ce, pentru scopul acestei investigări, înseamnă mașina și conținutul ei.

— N-o să luați nicio mașină!

— Alooo?

Un ochi albastru șters apăru în dreptul fantei cutiei de scrisori, clipind.

— Alooo?

— Vreți să-mi luați mașina, așa-i?

— Da.

— Pentru că bănuiți că fetele alea au fost în mașina mea?

— Știi de ce ne interesăm de ele, nu-i așa?

Chiar și din locul în care se afla, Gemini putea să simtă mirosul neplăcut al respirației lui Diamond.

— Nu-i așa?

— Poate, șopti Gemini. Poate.

•

— Nu e Gemini, spuse Caffery. Nu poate fi el.

Maddox își ridică gulerul, pentru a se apăra de furtuna pe cale să se sfârșească, și îl privi, cu ochii înroșiți. Stăteau amândoi lângă clădirea înaltă de locuințe sociale, aparținându-le celor de la Pepys Estate, Deptford, în timp ce tehnicienii de la serviciul de expertiză, în salopete verzi, fixau GTI-ul lui Gemini, pe remorca laboratorului. Mult deasupra lor, norii erau împinși de vânturi invizibile departe de Deptford, către Tamisa.

Era într-o sâmbătă, iar interogatoriile de la St. Dunstan's fuseseră programate pentru luni. Caffery avea răgazul necesar. Alesese să-și petreacă timpul punându-se la dispoziția echipei.

— Ai auzit de serotonină? De histamine libere? De primul și al doilea stadiu al insectelor?

— Nu sunt om de știință.

— Rănile au fost făcute post-mortem, spuse Caffery. Vreau să spun… *mult* după moarte.

Maddox își băgă mâinile în buzunare.

— Știam asta de la autopsie.

— Nu. Știam că au fost provocate de îndată ce ele muriseră, ca parte a actului uciderii. Aruncă o privire scurtă către tehnicienii laboratorului care legau de ștergătoarele GTI-ului o etichetă albă pe care scria: „Proprietate confiscată". Steve, uite cum stau lucrurile. Femeile *au fost* violate. A folosit prezervativ pentru că e un individ curat sau pentru că se teme de SIDA. Și a făcut-o post-mortem.

— Post-mortem?

— De-aia nu există niciun semn că au fost forțate, nicio rănire a organelor genitale. Țesuturile moarte nu reacționează la violența noninvazivă.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Legiștii spun că rănile sunt făcute într-o perioadă de până la *trei* zile, după moartea victimelor.

— *Trei* zile?

— Ne frământa întrebarea: cum de nu au fost violate? Asta e explicația. S-a agățat de cadavre. Probabil că violul a avut loc în același timp cu mutilarea, repetat, după ce rigiditatea s-a diminuat.

Caffery îl văzu pe Maddox încremenind pentru o clipă.

— E necrofil, Steve. Asta nu explică ușurința cu care ucide, dar explică de ce omoară fără să fie violent, de ce nu există nicio lovitură care să provoace răni, de ce nu există niciun ochi învinețit.

— Nu cred că vreau să aud asta.

— Moartea trebuie să fie rapidă, fără zgomot. Nu e interesat să omoare. Nu asta îl face să se simtă bine. Cadavrele îl excită. Vrea doar să dispună de ele atunci când devin suficient de putrede.

Maddox tremura de parcă soarele s-ar fi ascuns după un munte. Cădeau ultimele picături slabe de ploaie. Caffery își bagă mâinile în buzunare și se apropie de Maddox, aproape vârându-se în el.

— Birdm… *criminalul* păstrează cadavrele timp de trei zile și *de-abia când* crima este doar o amintire, le mutilează. Știi ce înseamnă asta?

— În afară de faptul că este cu mult mai dement decât ne-am fi gândit?

— Înseamnă mai mult de-atât.

Maddox își mușcă buzele. Soarele limpede lumina betonul clădirilor, iar el arăta mai bătrân. Aruncă o privire rapidă în sus, spre clădirea înaltă, de locuințe sociale, de lângă ei, către apartamentul lui Gemini.

— Are un loc numai al lui?
— Da, locuiește singur.
Caffery îi urmări privirea lui Maddox, către apartament. Perdelele erau trase.
— Și are un frigider.
Maddox își drese glasul.
— Nu putem obține un mandat pentru apartament. Prietenii noștri, magistrații, ne-au pus sub incidența Codului Procedural.
— OK.
Caffery porni către intrarea în clădire.
— Unde crezi că te duci?
— Vreau să-ți arăt ceva.
— Hei!
Maddox îl ajunse din urmă.
— Nu vreau să-l agiți, Jack.
— Nu o voi face.
În hol, o fetița de vreo zece ani, cu părul lung, blond, nespălat, ținând pe șold un bebeluș cu nasul murdar, se holba la ei, pe geam. Era desculță și purta un tricou roz, murdar. Caffery bătu în geam. Ea deschise ușa, se dădu înapoi și îi privi tăcută.
— Mulțumesc.
Lovi butonul liftului și ușa se deschise. Intră și își întoarse privirea spre Maddox.
— La ce etaj stă?
— Șaptișpe. Dar nu vorbim cu el, amice. Nu încă.
— Nu.
Caffery apăsă puternic pe butonul etajului al șaptesprezecelea.
— Hai să vedem de câte ori se deschid ușile până la șaptișpe. Să vedem cât este de valabilă în practică ideea lui Mel Diamond.
Stând cu mâinile în buzunare, cei doi bărbați priveau în sus spre luminile roșii care se schimbau pe panoul aflat deasupra ușii.
— Imaginează-ți că ești el, Steve. Ai un cadavru în sacul de gunoi, chiar aici, pe podea. Vorbim de corpul unei femei. Tăiat și contorsionat. Și care pute.
Liftul urca: nouă, zece, unsprezece. Maddox tăcea, privind mișcarea lentă a luminilor roșii. Doisprezece, treisprezece, paisprezece. Se opri și ușa se deschise. O femeie în vârstă, cu o sacoșă impermeabilă și un mic cățel Jack Russel care tremura, se uita la ei.
— Coborâți?
— Urcăm.
— Merg și eu cu dumneavoastră, oricum. Înaintă zâmbind. Peste coafura permanent flutura o glugă de plastic. Nu știi niciodată dacă mai oprește când se întoarce.
Caffery îl privi pe Maddox și șopti:
— Amintește-ți. La parter.
O femeie cu doi copii mici intră în lift la etajul al cincisprezecelea și, după ce opri la șaptesprezece, liftul continuă să urce până la douăzeci, ultimul etaj. În lift erau acum șase persoane și un câine. Maddox, incomodat, se plimba de pe un picior pe celălalt. La coborâre, se mai opriră de trei ori. Când ajunseră la parter, liftul era plin.

— Asta e în timpul zilei, spuse Maddox ieșind la lumină, trecându-și obosit mâinile peste față. Fetița care ținea bebelușul își turti nasul de fereastră, în timp ce ei se îndepărtau.

— Le mută în timpul nopții.

— Da, dar poți să-ți imaginezi că face toate aceste călătorii, fie noapte, fie zi? Luând în considerație calculele pe care tocmai le-am făcut și apoi, după toate astea, să le scoată din lift?

Se îndreptă spre parcare. Mai încolo, rampa hidraulică de încărcare se zguduia, iar GTI-ul tremura din toate încheieturile.

— Să facă tot acest drum prin curtea din față? Se opri, deschizând brațele. Uită-te-n sus! Câte ferestre vezi?

— Jack, aici e Pepys Estate. N-ar fi pentru prima dată când un pachet ciudat e târât de-a lungul curții, în toiul nopții, fii sigur de asta!

— Ai văzut acele cadavre. Coborî vocea. Nu poți susține că nu ai remarcat mirosul. După trei zile de la moarte, miros, Steve, *put*! Știi. E un miros pe care nu-l uiți niciodată, un miros pe care nu-l mai poți îndepărta.

— Trebuie să aibă un alt loc…

— Sigur.

Jack dădu din cap. Respiră zgomotos pe nări.

— Mda, sigur. Bun, și te agăți de asta. Pur și simplu te agăți de speranța asta.

Maddox se schimbă la față. Vena de pe tâmplă îi pulsa, albastră, iar când vorbi, vocea lui era slabă, aproape că nu se auzea.

— În dimineața asta vine guvernatorul; a aflat că avem în echipă un expert în realizarea profilelor. Și iată-mă acum pus în situația de a te acoperi!

— DCS preferă constatările din întâmplare și probele circumstanțiale? Dădu din cap. Steve, recunoaște! Probabil că echipa F a ciocănit la ușa fiecărui rasist din estul Greenwich-ului. Toți devin entuziaști când au norocul să denunțe un amărât de vânzător de droguri local. Lasă-l să se retragă și să nu-i mai deranjeze câteva zile. Inspectorul Diamond *adoră* asta, îi curge prin vene, și mă întreb, Steve, dacă nu cumva face asta fiindcă știe că își poate permite, fiindcă… Își afundă mâinile în buzunare și ochii săi albaștri-închis întâlniră privirea cenușie a lui Maddox: sigur de sine, sfidător… Fiindcă tu îi permiți.

— Ești încă în perioada de probă de trei luni, Jack. Nu uita!

— N-am uitat.

— Ne vedem la Shrivemoor. Urează-i Veronicăi noroc la chimioterapie.

— Steve, stai…

Dar Maddox se îndepărta deja, iar Caffery fu nevoit să strige peste zgomotul pe care îl făcea încărcătorul.

— *Superintendent Maddox*!

Vocea sa răsună printre apartamentele clădirii înalte. Copiii aflați în dreptul ușii scoaseră capetele afară, alarmați de zgomot.

— Am să demonstrez că ați luat cu toții în vizor în mod greșit această persoană, superintendent Maddox… am să demonstrez că nici măcar nu e vorba de un negru!

Dar Maddox se îndepărta din ce în ce mai mult. Mașina laboratorului schimbă direcția, iar GTI-ul lui Gemini, acoperit cu o husă albă, porni pe străzile Deptfordului, ca într-o paradă indiană tradițională în care ginerele merge la casa miresei.

•

Cârciuma era goală. Un alsacian, adormit lângă soba în care gazul ardea, cu capul între labe, deschise un ochi și îl privi pe Caffery îndreptându-se către bar. Betty, barmanița, îmbrăcată într-o bluză din dantelă, cu un decolteu adânc, purtând la gât un lănțișor de care era agățată o pereche de ochelari cu rame mari, nu se obosi să-i răspundă la salut. Își scoase o țigară și pur și simplu stătea, odihnindu-și degetele cu unghii date cu ojă pe robinetele dozatorului, așteptând ca el să vorbească.

Caffery ridică legitimația.

— Sticletele…

— Mda, îmi amintesc. Vrei ceva de băut sau nu?

— Bine, atunci. O… Nu era nimeni în cârciumă. Dă-mi o bere Bells.

Căută mărunt în buzunare.

— Cum merge treaba?

— Uite cum arată locul ăsta. Reporterii au ieșit din birouri și i-au speriat pe clienți.

— Ai vorbit cu ei?

Betty strănută și cerceii ei lungi, turcoaz, zornăiră.

— N-aș primi banii lor murdari. Îți spun, mi-aș fi dorit ca niciodată să nu se fi întâmplat.

— Toți ne-am fi dorit asta.

Caffery își șterse pantofii de covorul lipicios și apoi se așeză pe un scaun.

— Betty, ți-l mai amintești pe tânărul pe care l-am interogat aici?

— Tipul de culoare? Cel care a fugit?

— Da.

— E Gemini. Unii își botează copiii cu nume tare ciudate, nu?

Îi făcu un semn cu mâna ei plină de nervuri vinete. Nu mai era nimeni în cârciumă, dar păru mulțumită atunci când Caffery se apropie de ea, ca să-i șoptească:

— Acel Gemini… Îi cuprinse cu degetele încheietura mâinii. Ziarele spun că fetele alea erau consumatoare. Știi… de droguri.

— Da.

— Bun, atunci trebuia să le ia de undeva, nu? Își frecă nasul, conspirativ. Și asta e *tot* ce pot să spun.

Șterse un pahar cu un șervet J Cloth, îl privi prin lentile, apoi îl așeză în fața lui.

— Pretinde că doar le duce cu mașina, dar eu nu-s oarbă. Știu că le dă o șansă să-și facă, știi, micile lor *tranzacții*.

— Joni îl cunoaște?

— Normal.

Betty îi aruncă o privire, iar Caffery îi văzu pleoapele strălucind ca penele de pe gușa unui pescăruș verde.

— Gemini întotdeauna o lua cu mașina. Pe ea și pe Pinky, când nu venea cu bicicleta.

— Ea și mai cine?

— Era o tipă poreclită Pinky, pe vremea când lucra.

— Rebecca, șopti el, simțindu-se, în mod bizar, încurcat când era vorba de ea.

— Da, la ea mă refer. Acum e artistă. Stătea în colțul barului, cu picturile ei, serioasă foc, fără să scoată vreun cuvânt toată după-amiaza.

Brusc, alsacianul se ridică și mârâi. Caffery se uită împrejur, la timp ca să vadă ușa închizându-se și umbra unui bărbat retrăgându-se dincolo de geamul fumuriu.

— Intră, iubitule, e deschis, îl chemă Betty, aruncând șervetul pe umăr și ieșind din spatele barului. Deschise ușa și rămase în loc pentru un moment, cu nările fremătând, holbându-se în stradă, înainte de a renunța și de a lăsa ușa să se închidă.

— Unul dintre obișnuiții locului. Te-o fi văzut și o fi crezut că ești de la ziar. Îi luă paharul, șterse barul și i-l înlocui cu un altul pe care i-l așeză pe un suport curat. Sau poate știe că ești polițist.

Câinele se așeză lângă sobă și se scărpină la ureche cu laba din spate, sură, închizând ochii de plăcere.

•

Când Caffery plecă, străzile erau pustii. Trotuarele se uscaseră, dar din copaci încă mai picura apă, iar râmele alunecau printre găurile dintre dale. Brusc, își dădu seama că o umbră se ținea după el și auzi scârțâitul unui mecanism de bicicletă. Se întoarse.

— ’Nă seara, domnule detectiv.

Rebecca opri bicicleta și puse piciorul lung pe bordură, pentru a se echilibra. Purta pantaloni scurți maro, un jerseu larg, de culoarea ovăzului, iar părul lung era strâns într-o coadă de cal. O servietă din piele era legată bine în dreptul roții din spate, cu niște curele din pânză groasă, uzate.

Jack își vârî mâinile în buzunare.

— E o coincidență?

— Nu chiar.

Din liliacul aflat deasupra lor o picătură de apă se prelinse pe jerseul ei, lăsând o pată mică, întunecată.

— M-am tot întors la cârciuma asta, înțelegi... întrebându-mă... și te-am văzut când ai plecat.

— Înțeleg.

El observă că ea voia să-i spună ceva.

— Ți-ai amintit ceva?

— Mda... Se strâmbă în semn de scuză. Dar probabil că nu e nimic important. Probabil că doar te fac să-ți pierzi timpul...

Unghiile ei albe, puternice, strângeau curelele uzate.

Caffery uitase cât de frumoasă era.

— Nu-i nimic dacă nu e important.

— OK.

Ea vorbi cu prudență, fiind pregătită dacă el ar fi râs de ea.

— Mi-am adus aminte ceva despre Petra.

— Ce anume?

— Uneori, când adorm... știi momentul ăla, chiar înainte de a adormi complet, când

toate visele din noaptea anterioară revin?

— Da.

Caffery știa prea bine. Era momentul în care îi întâlnea adeseori pe Ewan și pe Penderecki.

— Sunt sigură că nu e ceva important, dar azi-noapte, pe jumătate în vis, mi-am amintit că Petra îmi spusese că era alergică la cosmetice. Niciodată nu se machia. Poți observa asta în picturile mele. Ea era mereu palidă.

Soarele pătrunse prin nor și aruncă brusc o umbră peste pleoapele Rebeccăi, peste irișii verzi-aurii.

— În fotografia aceea, din geanta ta, arăta ca o… ca o păpușă. Am mai văzut fețe de morți înainte, dar arătau mult mai reali decât ea.

— Îmi pare rău că ai văzut asta.

— Nu trebuie…

— Rebecca.

— Da?

Își lăsă capul într-o parte și îl privi. O picătură de ploaie căzu din copac pe obrazul ei.

— Ce este?

— De ce nu mi-ai spus despre Gemini?

— Ce-i cu el?

— În ziua aia, a plecat cu Shellene. De ce nu mi-ai spus?

Își strânse brațele sub sânii mici și se uită în jos.

— De ce *crezi* că nu ți-am spus?

— N-am idee.

— Nu fi naiv! Vindea droguri, îi vindea lui Joni, de-asta.

— Of, Doamne! Dădu din cap, frustrat. Știi, nu-i așa, *știi* cât de grav este, Rebecca?

— Sigur că știu. Crezi că m-am putut gândi la altceva? Își mușcă buzele. Gemini n-are nicio legătură cu asta.

— Bine, bine.

El își frecă fruntea.

— Cred că ai dreptate. Dar problema e că sunt singurul care crede asta. Toți cei care au un cuvânt de spus cred că Gemini e acum cea mai bună alegere, la dracu'. A-ncurcat-o, Rebecca, a-ncurcat-o cu adevărat, e băgat până la gât!

— *Nu* e el. Nu știu cum poți măcar să te gândești…

— Eu *nu* mă gândesc! Tocmai ți-am spus… *nu cred că e el*!

— O, Doamne! Întoarse ghidonul, îndepărtându-l de el, abătută. Nu trebuie să fii de rahat în chestia asta.

— Rebecca… uite! Renunță, simțind brusc că era o nebunie, îmi pare rău. Doar că… Am nevoie de ajutorul cuiva acum. Am nevoie de cineva care să fie sincer cu mine, să-mi acorde răgaz pentru o schimbare.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! șopti ea. Toți avem nevoie de un răgaz. Iar tu *ești* plătit ca să faci investigații.

— Rebecca…

Dar ea nu privi înapoi. Continua să pedaleze, în timp ce jerseul îi alunecase dezvelind un umăr cafeniu. Caffery rămase pentru câteva minute în mijlocul trotuarului uitându-se cum era înghițită de oraș.

21.

Nereușind să slăbească cele aproximativ treizeci și cinci de kilograme, așa cum i se recomandase la spital, Lucilla Harteveld suferise un al doilea infarct miocardic în 1985. Acesta îi produsese o aritmie incontrolabilă, care îi fusese fatală în treizeci de minute. După înmormântare, Henrick se întorsese în Greenwich cu Toby și merseseră amândoi în parc.

La umbra statuii *Standing Figure*, a sculptorului Henry Moore, Henrick se oprise. Se întorsese brusc spre fiul său și, încet, cu pronunțatul său accent de Gelderland, începuse să-i spună o poveste pe care o ținuse doar pentru el timp de șaizeci de ani. Ea era nemțoaică, asistentă medicală – îi explicase el – și o văzuse pentru ultima dată la Ginkel Heath, pe 20 septembrie 1944. I se spusese mai târziu că pierise în haosul bătăliei de la Arnhem, împreună cu membrii Brigăzii Stafford South pe care îi îngrijea. El continuase să creadă acest lucru până când, treizeci și cinci de ani mai târziu, ea apăruse – era văduva unui chirurg belgian bogat și lucra într-un orfelinat din Sulawesi.

În timp ce Henrick vorbea, Toby privea pe deasupra lui, în valea de sub ei, unde coloanele roz pal ale casei Queen luceau ca interiorul unei scoici. Încet-încet, începea să se dumirească în privința mariajului părinților lui, în care tatăl său fusese un captiv.

După o lună de la această discuție, Henrick vânduse proprietatea Surrey, dându-i fiului său alte 2 milioane de lire, după care se mutase în Indonezia.

Știindu-l pe tatăl său plecat peste hotare și având atâția bani, Toby continuase să se abată de la calea cea bună: rareori mai dădea pe la birourile din Sevenoaks. Acum, singurele ocazii când mai purta costumul de afaceri erau ședințele comitetului, la St. Dunstan's. În restul timpului, nu se mai bărbierea și se îmbrăca de parcă s-ar fi aflat într-o eternă vacanță, cu costume din in, cămăși scumpe – cu mânecile suflecate – espadrile sau pantofi moi, din piele de vițel, în picioarele goale. Opiul, iar mai târziu cocaina și heroina, își făceau treaba; îi absorbeau cele mai rele impulsuri, îl potoleau și îl linișteau, fără să lase vreo dovadă ca i-ar fi făcut rău fizic. Avea grijă să nu păstreze o cantitate prea mare în Croom's Hill, folosind micul apartament, izolat, din Lewisham, ca pe o casă sigură. Niciuna dintre cunoștințele sale nu știa adresa și putea să-și refacă proviziile treptat.

Pentru mai mult de zece ani menținuse un control precar asupra vieții sale.

Totuși la sfârșitul anilor 1990, petrecerile luaseră o altă turnură, căpătaseră o nouă nuanță. Acum, pe lângă paharele înghețate cu Stolichnaya și Cristal, se servea cocaină, în boluri japoneze, *miso*, din porțelan pictat în albastru.

Fetele pe care le întâlnise în cluburile Myfair mergeau cocoșate, ținându-se de pereți, fumau țigări St. Moritz și trăgeau de poalele minijupelor. Cumpăra și din apropierea casei, folosind o rețea de contacte discrete care să-l orienteze către surse. Unele dintre cunoștințele sale deveniseră prezențe constante la petrecerile lui, dar curând fuseseră copleșite ca număr de noul val de invitați; tinere fete, cu peștii lor.

— E excitant, nu-i așa? îi spusese una dintre ele lui Harteveld care, la doar câteva secunde după ce luase o doză de heroină, se lungise într-un scaun cu spătar înalt, din

lemn de nuc, în bibliotecă.

— Poftim? Privise în sus, confuz. Ce-ai spus?

— Am spus că-i excitant, nu?

Era o tipă înaltă, cu un aer liniștit, pe la vreo douăzeci și cinci de ani, cu oase fine, părul castaniu, unduitor, și picioare lungi, suple. N-o mai văzuse până atunci. În mod ciudat, părea să nu se integreze în peisaj, machiată discret, îmbrăcată cu o rochie din lână gri, încheiată cu nasturi, și încălțată cu pantofi cu toc jos.

„Chiar e una din acele fete? Așa să fie?”

— Da, reuși să spună. Da, cred, cred că așa e.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Se pare că tipul care dă petrecerea le injectează droguri celor care vor. Du-te la baie și ai să-l găsești acolo – oho! – și are să-ți ofere droguri de parcă ți-ar oferi bomboane. Ți-ar injecta și dacă ai fi un copil.

Harteveld se holbase la ea, neîncrezător.

— Știi cu cine vorbești?

— Nu. Ar trebui să știu?

— Sunt Toby Harteveld. Asta e casa mea.

— A! Zâmbise, calmă. *Deci tu ești* Toby. Păi, Toby, îmi pare bine că, în sfârșit, te cunosc. Ai o casă minunată. Acel Patrick Heron de pe hol este un original?

— Da.

— E grozav.

— Mulțumesc. Acum... Făcuse un efort să se scoale din scaun și ridicase o mână tremurătoare. Cât despre heroină... O consider o invitație la a împărtăși, care nu poate fi refuzată.

— Nu.

Scuturase din cap, continuând să zâmbească.

— Mulțumesc, dar plesnesc de-atâtea droguri. Îmi vine să vărs sau să fac ceva patetic.

— Foarte bine atunci. Poate un șnaps? În oranjerie. Acolo se află... stai să mă gândesc... un Frida Kahlo. Cred că te-ar interesa.

— Un Frida Kahlo? Glumești, nu-i așa? *Bineînțeles* că mă interesează.

Oranjeria se afla în spatele casei. Înăuntru era răcoare. Fâșii de lumină, de la petrecere, cădeau pe copacii din ghivece, aruncând dense umbre gri pe pardoseala din piatră. Mirosea a substanțe fertilizatoare și a pământ rece, iar vocile musafirilor de-abia se auzeau. Harteveld își înfipsese unghiile în carnea brațelor, în timp ce gândurile i-o luaseră razna. De ce se aflau acolo, în clipa aceea? Ce anume voia?

„Venele ei albastre, Toby, proeminente și înghețate. Părul ei umezit și netezit peste cap.”

Fata se întorsese către el, privindu-l.

— Deci?

— Poftim?

— Tabloul! Unde e?

— Tabloul... o îngânase el.

— Da! Kahlo!

— A... Harteveld se scărpinase pe burtă și o privise, remarcându-i forma fină a feței.

— Nu, m-am înșelat. Nu e în oranjerie. E în birou.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea se pregătea să iasă, dar el o înhățase de braț.

— Uite, vreau să faci ceva. De obicei… Capul îi tremura… De obicei plătesc două sute, dar ție o să-ți dau trei.

Ea îl privise uluită.

— Nu fac parte din *joc*, să știi. Am venit împreună cu colega mea de apartament. Asta-i tot.

— Hai! spusese el, alarmat brusc de refuzul ei. Patru sute, îți dau patru sute. Și n-o să ai mare lucru de făcut – trebuie doar să stai absolut nemișcată, asta-i tot. Eu nu…

— Am spus că nu fac asta.

— Nu durează mult. O strângea mai tare de braț. Dacă stai absolut nemișcată, termin în câteva minute. Hai…

— Ți-am spus, nu! Își trăsese mâna, încercând să scape. Dă-mi drumul sau țip.

— Te rog.

— Nu!

Harteveld, șocat de tonul ei imperativ, îi dăduse drumul și făcuse un pas înapoi. Dar fata luase foc și nu-i dăduse pace. Se sincronizase cu mișcarea lui, înaintând spre el, furioasă.

— Nu-mi pasă cine dracu' ești!

Îi trăsese o palmă, apoi îl prinsese de bărbie, cu unghiile ei îngrijite, roz. Sângele îi fierbea de mânie.

— La dracu'!

El își duse mâinile la gât, stupefiat de accesul ei de agresivitate.

— La dracu', de ce… *de ce faci asta*?

— Trebuie să înveți că atunci când ți se spune nu, este nu! Se întorsese pe călcâie. Ai înțeles?

— Hei! strigase el în urma ei, cu mâinile la gât. Tu! Ascultă, târfulițo! Nu ești binevenită în casa asta! Ai priceput?

Dar pantofii ei negri, fără toc, se auzeau ușor de-a lungul pardoselii de piatră. Mulțumită, plină de ea.

— Vii aici și profiți de ospitalitatea mea, de vinul, de drogurile mele… Și să-mi faci una ca asta, vacă ce ești! De-aici înainte nu mai ești bine-venită aici!

Dar ea plecase, iar el știa, în timp ce dădea din mâini și se uita după conturul ei întunecos, că își pierdea controlul și că problemele stăteau să iasă la suprafață.

•

Nu se mai întorsese la petrecere. Menajera îl găsise în ziua următoare ghemuit pe o sofa, unde se târâse în zori, stând cu mâinile strânse în jurul capului, cu lacrimi pe obraji, cu sânge închegat pe guler. Femeia nu comentase nimic, deschisese ferestrele larg și golise zgomotos scrumierele.

Mai târziu îi adusese cafea, fructe tăiate felii și un pahar cu Perrier, lăsase tava pe măsuța din marmură de Carrara și îi aruncase o privire plină de milă. El se întinsese și inspirase adânc aerul proaspăt care intra pe fereastră. Era un miros de iarnă în el, de

nori și de zăpadă. Și de altceva. Ceva rău, aflat în depărtare, dar care se apropia de oraș. Mirosea a primejdie.

•

Pe patru decembrie dăduse o petrecere. Împlinise treizeci și șapte de ani. Ziua sosise.

Găsise fata sub pian, puțin înainte de ora 3 a.m., când petrecerea era pe sfârșite. Avea ochii dați peste cap și își înconjurase umerii cu brațele. Din când în când, scâncea și tresărea ușor, ca un cocon gras. Era grăsuță și purta un sarafan albastru ca vioreaua. Pe partea de sus a brațului avea un tatuaj care arăta de parcă i-ar fi ieșit prin piele, iar din gură i se scurgeau șuvițe albicioase de salivă.

Amuzat de priveliște, el rămăsese sprijinit cu cotul de pian și se aplecase pentru a o privi mai bine.

— Hei! Cum te cheamă?

Ochii i se zbăteau și încerca să se concentreze asupra vocii pe care o auzea. Deschisese și închisese gura de două ori înainte de a scoate un sunet.

— Sharon Dawn McCabe.

Din numai trei vorbe, se și recomandase ca un copil din Gorbals.

— Știi că ți-ai cam pierdut capul, nu-i așa?

Ea strănutase o dată și aprobase din cap, cu ochii închiși.

— Ăăă… știu… că… ăăă… am…

Așa că el o cărase pe biata, grăsuța Sharon, la el în dormitor, o dezbrăcase pe întuneric și o pusese în pat. I-o trăsese rapid, în liniște, cu ochii în gol, ținând-o din spate de sânii reci. Ea nu se mișcase și nu scosese niciun sunet. La parter, petrecerea se sfârșise, îi auzea pe angajații serviciului de catering cum curățau paharele. Afară, fulgii de nea cădeau cu repeziciune dincolo de fereastra întunecoasă.

Lângă el, Sharon Dawn McCabe începuse să sforăie ușor; i-o mai trăsese încă o dată – fata era prea beată ca să-și dea seama ce i se întâmpla – după care adormise.

•

Visase că se află în fundul laboratorului de anatomie la Guy's, în acea după-amiază de iarnă, ghemuit pe podea, privindu-l, într-o stare de excitare îngrozitoare, pe agentul de pază cel gras cum își stimula erecția fragilă cu o mână albă și moale și cum, stând pe vârfuri, sprijinit de o masă de disecție, foarte concentrat, trăgea șoldurile femeii lipsite de viață spre el.

Harteveld nu mai putuse suporta scena mult timp. Expirase scoțând un zgomot slab.

Agentul de pază se oprise înghețat în lumina palidă, rotindu-și privirea, încercând să afle cine îl privea. Nu era un bărbat înalt, dar lui Harteveld, din poziția lui ghemuită, i se părea că acoperă orizontul. Avea ochii umezi și reci.

Ar fi trebuit să se ridice și să protesteze, să se delimiteze de acel tablou, însă era înmărmurit de frică. Iar în secunda în care alesese să nu se miște, agentul de pază, cu sudoarea lucindu-i pe frunte, își dăduse seama că acel student la medicină slăbănog, în uniforma lui medicală, așteptase înăuntru, în întuneric, pentru a rămâne singur și a face exact același lucru pe care-l făcea el.

O clipă, tremurase. Apoi zâmbise.

•

Harteveld se trezise, câțiva ani mai târziu, în casa din Greenwich, scâncind ca un animal, având în minte imaginea acelui zâmbet fierbinte. Era încă întuneric în cameră, doar o rază de lună pătrundea prin perdele. Zăcea într-o baltă de sudoare, fixând tavanul, ascultând cum bătăile inimii încetineau, așteptând ca gândurile să i se așeze.

„Înțeleg, parcă i-ar fi spus zâmbetul. Sunt la fel ca tine, cei inumani și bolnavi nu pot sta departe unul de celălalt pentru mult timp. Se ciocnesc la un moment dat.”

Harteveld își trecuse mâna prin păr, gemând. Se rostogolise pe-o parte, văzuse ce zăcea lângă el, pe pernă, și trebuise să-și muște pumnul pentru a-și opri țipătul pe care era gata să-l scoată.

22.

Sharon Dawn McCabe era la vreo treizeci de centimetri de el, întinsă pe spate, cu ochii deschiși. O spumă străbătută de vinișoare de sânge îi ieșea din nas și din gură. Firișoare de mucoasă i se prelingeau pe bărbie și pe gât.

— O, Doamne! șoptise Harteveld cu spaimă. Isuse Hristoase, ce dracului ai făcut?

Băgase o mână sub cearșaf, ca să-i ia pulsul.

Ceasul de la capătul patului arăta ora 4:46 a.m.

Cu inima bubuind, se năpustise în baie și umpluse chiuveta cu apă rece. Își scufundase fața în apă, până la gât.

Numărase până la douăzeci.

Reprimată, nesfârșita amânare a dorințelor sale, de-atâtea zile, care deveniseră săptămâni, care deveniseră ani, acum, după atât timp, această capcană a sorții, zăcând nemișcată și albă în patul lui. Era exact ce așteptase în toți acești ani, singurul lucru pe care nu-l putuse obține de la fete oricât le-ar fi plătit.

Se ridicase, gâfâind, ud leoarcă de sudoare.

În oglindă își văzuse propriul chip licărind. Tras la față, în lumina neclară, își arăta cei treizeci și șapte de ani; de parcă ar fi fost *supt* din interior, iar însuflețirea îi fusese uscată de încordare. Își ciupise puternic obrajii, sperând că durerea avea să-l ajute să se limpezească. Dar tot ce obținuse fusese insuportabilul, familiarul ghem din stomac.

— Ajută-mă, ajută-mă, te rog!

Vocea lui era slabă, puțin mai mult decât o șoaptă. Nimic nu-i venea în ajutor. Știa asta. Se ștersese pe față și se întorsese în dormitor.

Camera era invadată de luminile roșietice dinaintea zorilor. Ea zăcea, cu privirea fixă și goală către tavan, cu gura deschisă, învelită în cearșaf până la gât, de parcă ar fi vrut să fie totul în ordine atunci când moare. Tremurând, Harteveld traversase camera și deschisese fereastra. Aerul nopții era rece și dulce, străbătut de fulgi de nea. Cedrul libanez se înălța fragil către cerul împroșcat cu stele.

„Dacă asta ai vrut tu, dacă într-adevăr asta ai vrut tu – ea nu ți-ar fi putut spune să te oprești. Nimeni nu va afla nimic. Nimeni nu trebuie să știe nimic.”

Tremurând în continuare, traversase camera până la pat, trăsese cearșaful – lăsându-i trunchiul gol – adunându-l spre tălpile fetei. Brațele ei erau întinse. El le așezase pe lângă șolduri, cu palmele, încă roz, în jos. Dârele mucusului pe bărbie, precum cele lăsate de melci, luceau în lumina ternă. Edem. La plămâni. El adusese un prosop umed din baie și, ușor, ștersese urmele. Apoi o curățase și între picioare, unde cavitatea rămăsese deschisă, schimbase cearșafurile murdare. Starea de rigiditate nu se instalase încă, așa că putea fi mișcată ușor, o grămadă liniștită de rotunjimi albe, flexibile, în lumina cianotică, sâni rotunzi, stomac rotund, genunchi groși, strânși, coapse lungi, ovale: toate liniile păreau că alunecă ușor către pata întunecată a pubisului.

Pe partea interioară a brațului avea urme de răni care făcuseră coajă. „Probabil că a luat și ea din heroina de calitate pe care o ofer musafirilor”, își spusese el. Părea obișnuită cu doze luate de pe Gorbals Street; corpul ei nu putuse tolera marfa pură pe

care le-o servea el vizitatorilor. Doborâtă de puritate. Lui Harteveld nu-i scăpase această ironie a sorții.

El îi îndoise picioarele mici, albe. Pielea adunată în jurul tendoanelor din scobiturile gleznelor semăna cu cea a unui pește dat cu sare. Ochii ei lipsiți de viață licăreau în lumina purpurie.

Își plimbase încet degetele peste gleznele ei, simțise în buricele lor asprimea firelor de păr rase, iar răceala pielii ei îi întețise bătăile inimii. Era moale. Moale și rece. Și *nemișcată.*

În casă era liniște și întuneric când el își descleștase pumnii și se întinsese în pat.

•

După toate astea, se simțise atât de dezgustat încât băuse o sticlă de lichior de anason dintr-o suflare. Vomitase imediat și fusese furios când, dimineața, descoperise că încă mai trăia. Iar lângă el se afla un cadavru cenușiu.

Încuiase ușa mare de stejar de la capătul scărilor și rămăsese toată ziua întins lângă ea, cu mâinile rigide pe lângă corp, cu privirea fixată pe fereastră, uitându-se la clopotnița bisericii din apropiere, absorbit de culorile aerului de iarnă: de la cenușiul albicios și rece, încălzindu-se către coral, trecând prin bleu și alb, și întorcându-se din nou la cenușiu.

Când menajera sosise, ciocănise la ușa din stejar. El nu răspunsese, iar ea renunțase; curând, zgomotele zilei începuseră, ca de obicei: aspiratorul mișcându-se în sus și în jos pe hol, gheața picurând din cedru, clinchetul paharelor care erau așezate la locul lor.

Harteveld continuase să se holbeze la clopotniță.

Era ciudat de calm. Puntea fusese trecută. Mecanismul fusese declanșat și nu avea cum să mai fie oprit. Știa că lumea lui se închidea în sine însăși.

Se rostogolise și ciupise ușor sfârcurile rigide.

•

Când menajera se întorsese după câteva zile, Harteveld ieșise la ușa din față cu un plic alb, din hârtie pergamentoasă, care conținea două sute cincizeci de lire și o notă prin care o elibera din funcție. Se resemnase – știa exact ce avea să se întâmple în săptămânile următoare. Nu își putea permite să existe vreun martor.

Mecanica morții era simplă pentru cineva cu educația lui. Îi era ușor să ucidă. În următoarele șase luni urmaseră altele. Cam la cinci săptămâni. Harteveld credea că va muri, consumându-se pe dinăuntru. Singura ușurare o simțea în orele pe care le petrecea cu aceste femei.

Până la sfârșitul lui mai, erau cinci cadavre, fiecare fiind opera lui.

•

Peace Nbidi Jackson, în vârstă de douăzeci de ani, a doua minunată fiică a lui Clover Jackson, apăruse în casă într-o joi, noaptea, chiar atunci când inspectorul-șef din Eltham vorbea în fața presei – așa că în momentul în care clopoțelul de la ușă suna, Harteveld nu știa nimic despre descoperirile făcute de poliție: cinci cadavre sinistre, mâncate de viermi, neacoperite, găsite în zona mlăștinoasă din estul Greenwich-ului.

Pusese paharul pe marginea șemineului, atinsese ușor fața lucioasă a Lucillei și se dusese la ușa.

— Ai venit… Ce drăguț din partea ta!

Fata stătea în pragul casei lui, cu brațele goale, de culoarea aramei, în lumina amurgului. Se uitase lung la ea, știind că era posibil ca el să fie ultima persoana din lume care o vedea în viață.

— Pot să intru?

— Da, da, desigur. Scuză-mă.

El făcuse un pas în spate pentru a-l lăsa sa se strecoare înăuntru, în timp ce Peace se uita curioasă prin încăperea care avea aspectul unei catedrale. Era îngrijorat că ea ar fi putut să sesizeze mirosul, însă nu părea s-o deranjeze ceva.

— Pe-aici… îți aduc imediat ceva de băut.

El o condusese în sufragerie, aprinsese luminile și deschisese barul.

— Vrei ceva de-aici? Sau poate vin?

Peace stătea rezemată de pernele de mătase Braquenie, dreaptă, într-o poziție corectă.

— Ai niște Baileys?

— Da, sigur.

Harteveld căutase în spatele barului. Ar fi trebuit să ghicească. Fetelor le plăcea întotdeauna ceva dulce. Turnase Baileys într-un pahar greu, de cristal.

— Presupun că ai un nume… Ridică paharul în lumină, ținându-l între degetele lui subțiri. Nu-i așa?

— Peace.

— Drăguț, spusese, fără să zâmbească.

Peace îl privise pieziș.

— De ce nu trebuie să spun nimănui nimic despre asta?

Harteveld pusese paharul cu Baileys pe masă și se întorsese la bar pentru a-și turna lichior de anason.

— Peace, mă aflu în fericita situație în care îmi pasă mai puțin de bani decât de discreție. Poftim!

Își deschisese portofelul din piele moale și scosese zece bancnote de douăzeci de lire, îndoindu-le cu îndemânare, cu o mișcare ușor efeminată a degetelor atunci când i le întinsese.

— Eu respect partea mea din înțelegere. Și, crede-mă, voi ști dacă tu nu ți-ai respectat-o pe a ta.

Peace privise în jurul ei, se uitase la pianul imens, la portretele părinților lui aflate deasupra șemineului, la carafele de cristal, și păruse mulțumită.

— N-am spus nimic nimănui.

— Foarte bine… Acum…

El se așeză pe brațul sofalei.

— Uită-te la capătul acestei mese, e o cutie din fildeș. O vezi?

Pe măsuța lăcuită chinezească se afla o superbă cutie Ju din lemn și fildeș. Peace se aplecase și o privise cu atenție.

— Da.

— Deschide-o.

Ea ridicase încet capacul. Pe stratul de pudră albă se afla o linguriță din argint pentru cocaină.

— E cea mai bună. Cea mai pură. Sau – luase o înghițitură din băutură – poate preferi heroina?

— Heroina?

— Da.

Peace se uitase la el și își dezvelise dinții albi, strălucitori, zâmbind.

— Dacă e bună, *sigur* că da.

— E cea mai bună, cea mai bună.

Cămașa lui Harteveld lucea în sticla întunecoasă a ferestrei. Îi întinsese mâna.

— Atunci hai cu mine. Să mergem s-o găsim.

•

Peace voia să știe ce se afla în spatele ușii de stejar.

— Miroase urât, spusese ea. Nu faci niciodată curat aici?

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Harteveld o condusese dincolo de ușă, în jos, pe holul principal.

— Dar ce e acolo? O altă aripă a casei?

— O să-ți arăt mai târziu, îi promise el, împingând-o. Nu trebuie să-ți faci griji acum.

În bucătărie, el încălzise rapid heroina, într-un recipient de mărimea unui suport de ou. Peace zâmbea în timp ce privea cum bulele se ridicau spre marginile recipientului de un argintiu curat.

— Bună marfă, spusese ea.

— Pură. Pot să ți-o injectez eu. Știu s-o fac fără să te doară.

— Da?

— Am fost doctor.

— Dar nu în braț. Mama îmi controlează brațele.

— OK.

O așezase pe un taburet, îi legase strâns un prosop de șters vasele chiar sub curbura gambei, iar când venele apăruseră, albastre, prinsese pielea cafenie și moale de pe osul alb al gleznei, înțepase rapid cu acul pielea și vena și golise conținutul seringii.

— Au, țipase ea slab, zâmbind forțat, strângându-și glezna cu mâna. Au! Măcelarule ce ești! zâmbise, în timp ce era cuprinsă de plăcere, alunecând pe canapeaua de colț roșie, din piele. Nu ești doctor, ești un măcelar, mormăise ea, zâmbind rece. Capul îi atârna, iar ochii rotunzi i se reflectau în fereastră. O, Doamne!… e bine… totuși… e bine…

Harteveld își luase paharul de lichior și se așezase lângă frigider, urmărind-o. Se gândea la ce putea face cu ea în acea noapte, ce putea face ea pentru *el*, și simțea o pornire puternică și profundă. Într-un fel, ea l-ar fi putut ajuta să uite ceea ce heroina nu reușea. Fata asta îi putea oferi o dulce și prețioasă amnezie.

— Dacă vrei o plăcere și mai intensă, mai am ceva. Sorbise din băutură. Vrei?

— Daaa, vreaaaaau… Răsese leneș și se ridicase împleticindu-se, cu capul aplecat. Dar mai întâi cred că o să vomit, dacă se poate…

— Chiuveta e acolo.

— Da. Zâmbea în timp ce își dădea la o parte părul din ochi, vomitând peste grămada de farfurii și pahare. Mmmm… Se uitase la el și zâmbise, apoi își ștersese nasul umed. Mmmm… *Urăsc* chestia asta. Tu nu?

— Vrei o plăcere rapidă?

— Da, da, da. Se întorsese. Capul i se clătina ușor. Vreau, vreau, *vreau*! Începuse să râdă de ritmul sacadat al propriei voci. Peace vrea, dă-i lui Peace!

În timp ce el umplea a doua seringă, ea se trântise din nou pe canapeaua de colț, lăsându-și capul pe spate și privind spre tavan, cu picioarele atârnate.

— Dă-i lui Peace.

Își ridica umerii ritmic, deschizând gura, agitându-se pe canapea, dansând pe loc după o melodie imaginară, lăsându-și mâinile să cadă grele pe lângă corp și râzând slab doar pentru ea, de parcă nu exista nimic mai amuzant pe lume.

Harteveld o privea în timp ce pregătea seringa. Chiar și în nerăbdarea înfricoșătoare pe care o simțea, gândea suficient de limpede pentru a zăbovi asupra acelui moment și pentru a-i da adevărata semnificație pe care o avea. Ultimele minute din viața ei, suflul morții contrastând cu viața: fata – răvășită, în bucătăria lui, cântând încet doar pentru sine – mai văzuse o asemenea minune doar o singură dată, la nașterea ei. Acel moment, luminat discret de veioza din bucătărie, era esența ei imortalizată într-un chihlimbar.

— Ridică-ți părul, Peace. Trebuia să spună răspicat cuvintele, pentru a-și opri tremurul din voce. Ridică-l și întoarce-te cu spatele. N-o să simți nimic.

Ea era ascultătoare, iar ochii îi luceau în timp ce și-i rotea către fereastră pentru a-și privi propria reflexie.

— Ce e?

— E *H*. Doar un strop. Dar injectată așa, provoacă o plăcere care nu se compară cu *nimic* din ce ai mai simțit până acum.

— Duuulce… se alintă ea ca o pisică, curbându-și gâtul înainte.

Un strop de sudoare se prelinse de pe fața rece a lui Harteveld, căzând pe canapeaua din piele, dar el nu tremura. O dată, doar o dată lucrurile merseseră prost. Fata nu fusese de acord, iar el se văzuse nevoit s-o lege, să-i facă un căluș dintr-un prosop de baie, să-i lege mâinile și picioarele cu două cămăși de-ale lui. Ea se luptase ca un animal, dar era atât de mică, încât Harteveld reușise s-o doboare pe podea – fără să ia în seamă urina fierbinte care se scurgea pe coapsele lui – și să-i înfigă acul în osul cervical…

Pe canapea, picioarele lui Peace se îndepărtaseră, iar capul îi zvâcnise o dată. Fusese singura mișcare.

Harteveld se așezase pe podea, rezemat de perete, și începuse să tremure.

•

Asta fusese cu două nopți înainte. Acum stătea aici, în întuneric, lângă Peace care era înfășurată în folie de plastic, pe podea. Stătuse destul timp cu el. Era momentul să facă tot ce trebuia făcut: să-și ia rămas-bun de la ea și restul.

Luă cheile Cobrei și deschise ușa oranjeriei.

23.

O visă pe Rebecca stând în stradă, iar picăturile de apă se scurgeau din liliac în părul ei. Se trezi la 6:15 a.m. Jos, Veronica era deja în bucătărie; tăiase câteva felii de pâine și ridicase jaluzelele, lăsând soarele să intre în casă. Purta o rochie albastră-verzuie, fără mâneci, din mătase Thai. El zări două semiluni închise la culoare pe rochia ei, chiar sub axile, atunci când ea ridică tigaia de pe plita electrică și lăsă să alunece în ea o fâșie ondulată de unt de Normandia, peste heringii afumați, pe care lucea șofranul. Tăie pătrunjelul cules dintr-un ghiveci de teracotă aflat pe pervazul ferestrei, iar Jack, stând somnoros în ușă, își dădu seama că nu-și amintea când și cum ajunsese acel ghiveci acolo.

— ’Neața.

Ea dădu din cap și îl privi, dezamăgită de părul lui ciufulit, de tricoul și boxerii în care dormea. Nu făcuse niciodată comentarii până acum și era clar că nici de-aici înainte nu avea să facă. În schimb, luă o linguriță, scoase o bucată de vanilie cât o păstaie din ibricul de cafea, apoi turnă în cană și i-o întinse.

— ’Neața.

— Cum te simți?

— Nu pot să merg azi la birou. Pune-o acolo. Mișcă energic tigaia, apoi aruncă în ea o mână de ierburi tocate.

— Nu e pentru mine. Nu mă pot atinge de nimic.

— După noaptea trecută?

— Mă simt groaznic. Am făcut pipi roșu azi-dimineață, iar heringii ăștia parc-ar mirosi a petrol. N-am vrut să te trezesc.

El îi puse o mână pe umăr. O atingere neutră, fără semnificație.

— Cum a mers?

— Cum era de așteptat, presupun. Își dădu la o parte părul din ochi. Ce-i cu toate astea?

— Mm?

— *Chestiile* alea din hol.

— A! Am… ăăă…

Păpușa Barbie de la Penderecki, încă împachetată în folie de plastic, zăcea pe valiza Samsonite, lângă ușă. Imaginea ei îl urmărise toată noaptea. Se trezise la 2 a.m., sigur că acel vis îi spunea ceva legat de Birdman. Se dăduse jos din pat, luase păpușa din camera lui Ewan și o lăsase în hol, pentru a-și aminti de ea.

— Nimic, șopti el. Doar că-mi venise o idee… Culese o rădăcină răsucită de pe masă. Ce-i asta? Ginseng?

— Ghimbir, nepriceputule. Pregătesc *dal kofta* pentru petrecere.

— Ești sigură că ai chef de petrecere?

— Da, sunt sigură. Vreau să știu dacă arată toți ca David Caruso.

— Să *nu* ai așteptări prea mari.

Caffery se aplecă și își scoase capul pe fereastră, cercetând grădina din spatele casei

lui Penderecki.

— S-a liniștit de când mi-a lăsat păpușile.

— Nu mai vorbi așa tare.

Ea stoarse o lămâie peste heringul afumat pe care îl răsturnă apoi pe o farfurie.

— Poftim. Ia loc și mănâncă.

•

Până la ora 7, el mâncase, se bărbierise și se îmbrăcase – „Veronica, pot să-mi calc și singur hainele. De fapt, mai degrabă mi le-aș călca singur” – și ajunsese la birou. Essex avea noutăți.

Reușise să dea de familia Petrei Spacek și se dovedise că Rebecca avusese dreptate. Petra era alergică la produsele cosmetice, nu le folosea niciodată. Faptul că nu existau semne de reacții alergice demonstra că fardurile fuseseră aplicate fie cu foarte puțin timp înainte de a fi omorâtă, fie post-mortem.

Din tot ce știa Caffery despre Birdman, se îndoia că le aplicase înainte de moartea fetei.

•

Se retrase în birou pentru a fuma o țigară înainte de plecare, împreună cu Essex, la St. Dunstan's. Păpușa, mumificată în învelișul ei din plastic, se afla pe birou, arătând ca o crisalidă argintie. Lângă ea, un dosar cu foile desprinse, o copie după scrisoarea către un membru al comisiei de la Spanner, drepturile sado-masochiștilor, atașate în față, ca un comentariu al ofițerului anonim care strânsese acele probe. Înăuntru, montate și laminate, fotografii cu fiecare accesoriu din recuzita sado-masochiștilor, din ultimii zece ani. Caffery aflase mai mult decât își dorea despre inele reglabile, bare de suspensie, măști cu căluș în formă de penis, curele pentru ancorare, inele în forma de D, inele în formă de O, cravașe, foarfece chirurgicale curbate, măști cu căluș din cauciuc, cu tuburi nazale care să-i permită celui de „dedesubt” să respire.

Încă se mai gândea la semnele de pe fruntea victimelor. Cercetase degeaba dosarul, căutând ceva care se folosea de obicei în asemenea practici, și care să lase astfel de urme pe frunte. Dar liniile de pe victime erau prea fine, prea curate ca să fie cauzate de vreunul dintre instrumentele din fotografii. Dacă Birdman le-ar fi pus victimelor o mască cu ținte sau una cu ghimpi, carnea ar fi fost julită, iritată, diametrele nu ar fi fost uniforme. Când, de fapt, rănile erau foarte precise și semănau cu niște găuri făcute de perforator, ca acelea de pe capul păpușilor.

Păpușă…

Despacheta păpușa Barbie și îi luă capul între degetele mari, unul normal, celălalt vânăt.

„Asemenea câinilor Scottie de pe eticheta de whisky Black & White”, obișnuia maică-sa să spună.

Se gândi la Rebecca sprijinită de șaua bicicletei, la degetele bronzate strângând legăturile curelelor de canavas, la frumoșii ei ochi căprui scânteind în soare, în timp ce îi vorbea despre Petra.

„Arăta ca o păpușă cu toate fardurile alea pe față.”

„Asta e!” Simți furnicături în palme. „Asta este legătură!” Fardurile. Punctele.

Fardurile. Găurile ca de perforator. „Urmărește legătura. Hai, Jack, gândește-te! De ce nu i-a făcut același lucru lui Kayleigh? De ce ea era diferită?”

Era singura care nu avea acele semne. Cineva, înainte de a muri, îi tăiase părul lung până la umeri. Părul ei era blond, un blond alb precum cel al mostrelor de perucă. Perucă. Farduri, puncte. „Degetele bronzate ale Rebeccăi. Unghiile albe făcându-și de lucru la curelele înnodate.” „Parcă era o păpușă cu toate fardurile alea pe față.” Foarfeca se oprise în părul lui Kayleigh exact la lungimea pe care o are părul unei peruci. Întoarse păpușa cu fața în sus, atinse cu unghiile rândul de puncte perforate în scalp, din care ieșea câte un mănunchi de păr din nylon, iar răspunsul țâșni, îl izbi.

Cusăturile.

— Marilyn.

Deschise brusc ușa Biroului de incidente.

— Marilyn.

Ridică privirea, speriata.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Unde-i Essex?

— În Biroul de probe.

— Bine. Își simțea mâinile zvâcnind cu putere. Trebuie să mă uit la fotografiile post-mortem. Cred că știu de la ce sunt acele semne.

•

În micul birou cu probe, pe rafturile Flex-Stax nu era loc decât pentru probele operațiunilor în curs de desfășurare. Toate probele cazurilor precedente fuseseră transferate în oficiu, fiind păstrate în dulapuri încuiate.

— Essex! Îmi trebuie…

Se opri. Nimerise în mijlocul unei conversații. Essex stătea la biroul strâmt, cu o față obosită, lipsită de expresie. În spatele lui, Diamond era aplecat către un raft, cu mânecile cămășii suflecate, cu un zâmbet extrem de vag pe față. La picioarele lui Logan, ofițerul responsabil cu probele, se afla o cutie galbenă, într-o mână ținea foile scoase la imprimantă, iar în cealaltă, o agendă de piele. Când îl văzu pe Caffery, se ridică atât de precipitat, încât valiza cu hârtiile puse la uscat, pe care o ținea în poală, îi alunecă pe podea.

— Ah!

Se repezi stângaci la valiză.

— ’Neața, șefu’!

— Dă-mi fotografiile post-mortem, Logan!

— Sigur, sigur, nicio problemă, domnule!

Cu mișcări cam prea rapide, împinse toate cutiile lângă birou și luă dintr-un colț o cutie albastră, cu dosare. Essex se uită pentru o clipă în ochii lui, apoi privi în altă parte. Era suficient. Caffery închise ușa și se aplecă spre el, cu brațele încrucișate.

— Așadar? spuse. Ce s-a întâmplat?

— Cei de la SA, din Lambeth, s-au ocupat de mașina lui Gemini, zise calm inspectorul Diamond.

— Înțeleg… Și au ceva pentru noi?

— Au găsit patru fire de păr.

Punctul central al ochilor săi bleu spălăcit era de un indigo puternic.

— Nu se potrivește niciunul cu părul victimelor.

— Nu?

— Dar n-are importanță.

În colț, Logan tuși încurcat, scurt, iar Essex își examina unghiile. Diamond avu timp să-și treacă mâna peste părul țepos, încărcat de gel. Inspiră adânc, se îndreptă, luă raportul de pe birou, cu o mișcare unduitoare a încheieturii mâinii.

— Multe urme de amprente murdare, și Kodian-C, folosit pe-afară și înăuntru.

— Un lichid industrial pentru curățat, explică Logan.

— Care mie mi se pare periculos.

Diamond clipi încet, ca o șopârlă aflată la soare.

— Apoi, tipii de la Lambeth au mai găsit trei amprente care au destul de multe puncte comune cu ce avem noi.

— Înțeleg.

— Una se potrivește cu amprentele lui Craw și una cu Wilcox.

— A făcut-o pe taximetristul pentru ele.

— El zice că nici măcar *nu le cunoaște*.

— OK.

Caffery plecă de lângă ușă.

— Șeful știe?

— Da. L-am prins în drum spre CS.

Diamond zâmbi și își lăsă în jos mânecile cămășii, încheindu-și nasturii, preocupat.

— Se clarifică treaba cu Greenwich. Trebuie să-i dăm rahatului ăla ocazia să vină și să răspundă de bunăvoie la niște întrebări. Iar dacă nu vrea, îl arestăm. Nu vrem să plece acasă și să-l pierdem prin Blue Mountains.

— Înțelegi punctul lui de vedere, presupun, spuse Essex, iar Caffery simți un val de empatie răzbătând din cuvintele sale.

— Cred că da, spuse cu răceală.

Se întoarse să plece, dar se răzgândi și se opri scurt, cu mâna pe clanța ușii.

— Essex!

— Da, domnule!

— Tot vreau ca fotografiile post-mortem să apară la mine pe birou!

24.

Doamna Frobisher se dezbrăcă de pardesiu și îl agăță cu grijă în cuierul din biroul inspectorului Basset din Greenwich. Nu își scoase pălăria și mănușile.

— Doriți o ceașcă de ceai, doamnă Frobisher?

Ea zâmbi:

— Mi-ar face plăcere.

Basset o studie discret, după ce ridică jaluzelele și puse ibricul pe foc. Un viermișor de neliniște i se zvârcolea în stomac. Doamna Frobisher era cunoscută angajaților postului de poliție din Greenwich: în ultimele șase luni fusese un vizitator constant, plângându-se întruna ba de una, ba de alta, de la certurile din cadrul consiliului, mizeria și zgomotul pe care le producea șantierul de construcții, și până la comportamentul antisocial al ocupanților apartamentului aflat sub ea. Refuzase să se lase pasată Departamentului de sănătate a mediului și era considerată de echipa de serviciu ca făcând parte din corvoada dimineților de luni.

Până în această zi de luni, ora 10 a.m., când intră fără grabă, ca de obicei, purtând cea mai bună pălărie pe care o avea și un pardesiu, deși era o zi fierbinte de vară, și îi dădu o declarație sergentului de serviciu care îl chemă pe Basset la telefon. Inspectorul Basset, care fusese unul dintre primii ofițeri care ajunseseră în curtea șantierului de construcții la sfârșitul săptămânii trecute, anulă întâlnirea pe care o avea în acea dimineață cu ofițerul comunitar și o invită pe doamna Frobisher în biroul său.

Ea se așeză, ca o vrăbiuță, pe marginea scaunului, uitându-se pe fereastră, la soarele care cădea pe tenda din pânză dungată a lăptăriei Mullins de pe Royal Hill.

— E minunat aici, nu-i așa? șopti ea. Absolut minunat!

— Mulțumesc, spuse Basset. Și eu cred la fel. Acum…

Scoase cu o linguriță pliculețele de ceai și le aruncă în coșul de gunoi.

— Acum, doamnă Frobisher, sergentul de serviciu mi-a spus că vă deranjează ceva. Putem să discutam despre asta?

— A, chestia aia? Da, se petrece de câteva luni, dar niciunul dintre ei nu mă bagă în seamă. Își scoase mănușile și le băgă în geanta cafenie pentru cumpărături, din înlocuitor de piele, asortată cu hainele, după care trase fermoarul. Pălăria rămase la locul ei. Am venit aici în fiecare săptămână, cu precizia unui ceasornic, și nu am avut nicio satisfacție până acum. Nu vor să mă asculte. Oi fi eu bătrână, dar nu-s tâmpită. Știu ce se spune – vrăjitoarea aia bătrână și nebună – că doar i-am auzit.

— Da, da…

Luă o cană și i-o întinse.

— Îmi pare rău pentru asta, doamna Frobisher. Sincer, îmi pare rău. Dacă am fi trimis unul sau doi din băieții noștri, cred că ar fi…

— Doar pentru vulpi! În perioada asta a anului, întotdeauna au micile lor povești de dragoste și altele asemenea. Zgomotul pe care-l fac! Parcă ar fi o femeie care țipă, și nu poți fi prea grijuliu, nu în perioada asta, și nu la vârsta mea! Luă cana cu ceai, lăsând-o pe genunchi. Când trăia George al meu, obișnuia să arunce cu bucăți de cărămidă după

ele. Acum, *ar* ști care e diferența dintre o vulpe și o femeie care țipă. Se apleacă în față, bucuroasă că e ascultată. Eu m-am născut la Lewisham, știți, domnule ofițer, și stau pe Brazil Street de șapte ani. Am o afecțiune deosebită pentru acest loc, în ciuda a tot ce se întâmplă. Îl știu încă de când era găurit de șoareci, apoi am văzut cum consiliul a pus mâna pe el, apoi străinii, iar acum, întreprinzătorii ăștia. Au dărâmat toate clădirile la care țineam, ca să ridice noi construcții. Hyper aia, Hyper ailaltă, proiecte de transformare a spațiilor și mai știu eu ce.

— Doamna Frobisher…

Basset își lăsă ceaiul lângă agendă și se așeză pe scaun, de cealaltă parte a biroului.

— În declarația pe care i-ați dat-o sergentului de serviciu spuneați ceva despre un vecin de-al dumneavoastră, nu?

— El! Își lăsă capul pe spate și își încreți buzele. Da. *Și* despre el e vorba. De parcă nu aveam și-așa destule griji.

— Povestiți-mi despre el. E proprietarul apartamentului de sub dumneavoastră?

— Da, proprietar. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie, zău. Nu-i niciodată acasă, dracu' să-l ia!

— E acolo de multă vreme, nu?

— De ani de zile. Încă de când a murit soțul meu. Nu mult după ce l-am îngropat pe George, fiul meu a hotărât că locul ăla era prea mare pentru mine – apoi mai era consiliul, erau proiectele, compania de gaz și mai știu eu ce altceva, plus că era și mult praf, știți cum e… Au zidit casa scării, au pus o ușă pe o parte, și-au mai făcut și garaju' ăla, o chestie americană care arată oribil, eu una nu pot să mă obișnuiesc cu așa ceva. Apoi știu ca i-au vândut *lui* parterul, iar eu și pisica ne-am retras la etaj, ca niște leproase în propria casă.

— Intrarea lui e laterală?

— În spate, prin garaj… așa că și grădina dă tot spre el, înțelegeți… nu că ar și avea grijă de ea. O, nu! Se îneca în timp ce inspira și scutura din cap. Nu, nu, nu! Că dacă nu-i niciodată acolo… Grădina e năpădită de volbură până prin iulie când vine el. Dar și dacă s-ar ocupa și ar aranja-o, ce-am câștiga? Cine și-ar dori să stea afară în zgomotul, în praful și-n ciocăniturile alea care nu se mai termină? Și dacă nu-i asta, sunt ăilalți de peste drum, care zbiară și strigă – n-o scoți la capăt cu ăștia, domnule ofițer, n-o scoți la capăt cu ei!

— Sunt sigur că așa-i, aprobă din cap Basset. Sunt sigur că n-ai cum s-o scoți la capăt cu ei. Așa… putem să ne concentrăm acum la ce îi spuneați sergentului de serviciu despre vecinul dumneavoastră?

— Îi spuneam sergentului că eu cred că iar și-a lăsat individul ăla frigiderul nebăgat în priză. Mirosul! Hm, nu cred c-ați dat cu nasul vreodată de un asemenea miros, domnule ofițer. Nu-i normal, orice-ar fi. La început, când s-a mutat, totul era în ordine – pot să spun că păstra o curățenie rezonabilă. Dar, vedeți dumneavoastră, acum a ajuns să plece zile-ntregi, fără să mai dea pe-acolo sa vadă ce mai e. Iar ăsta – bătu cu un deget artritic în birou pentru a accentua importanța fiecărui cuvânt – *ăsta* e *genul de lucru* care arată că *ceva* se întâmplă. Poate ați fi tentat, nu-i așa, să credeți că are vreun serviciu sau că-i tratează pe oameni cu respect. Puse cana pe biroul lui Basset și se

apucă să scoată acul pălăriei, de parcă, în sfârșit, se simțea confortabil. Mi-e milă de pacienții lui...

— E doctor?

— Poate nu chiar doctor, dar, oricum, ceva care are de-a face cu medicina, așa zice fiu-meu. Trebuie să fie cineva important, cu mașina aia a lui, arătoasă, și cu două proprietăți. Dar asta nu-nseamnă că nu-i un ciudat. Felul în care neglijează locul ăsta...

— Dar ce anume vă deranjează, o readuse la subiect Basset. Nu e ceva anume, doamna Frobisher? Nu i-ați spus dumneavoastră sergentului de serviciu ceva despre... despre niște *animale*?

Sergentul se opri. Doamna Frobisher clipi des către el. Pentru o clipă, Basset se întrebă dacă nu cumva înțelesese greșit la telefon. Dacă da, totul era o greșeală.

— N-ați spus dumneavoastră și ceva despre niște animale care ar fi implicate în povestea asta? Că s-ar purta urât cu ele?

— A, da!

Se lumina de ziuă.

— Da, și asta. Nu le îngrijește cum trebuie. Odată, am găsit două, moarte, în coșul de gunoi de-afară. Arătau de parcă muriseră de foame.

Sorbi din ceai și oftă.

— Hm... ce ceai bun. Se spune că nu iese bun ceaiul dacă pui un pliculeț, dar în căzu' ăsta n-aș zice.

— Doamna Frobisher. Respiră adânc, pentru a se calma. Doamna Frobisher, vorbiți cumva despre *păsări*? *Păsări* ați văzut în coșul de gunoi?

— Asta spun și eu...

Se uită la el ca la un tip greu de cap.

— Asta spun și eu. Păsări.

— Ce fel de păsări? Mari? Porumbei? Ciori?

— A, nu, nu. Nu. Unele mici. Arătă cu degetele ei artritice cinci centimetri. Unele mititele, care ar fi trebuit ținute în colivie dacă era o pisică pe-aproape, să se gândească la ele. Cu pene roșii. Un fel de roșcat.

— E posibil să fi fost cinteze?

Ea se opri, un val de albeață îi traversă ochii.

— Da, așa e! Așa e! Cinteze. Aș pune pariu pe oricât.

— Bine. Își șterse fruntea. Bine. Se aplecă în față și își puse mâinile pe birou. Acum... Mă întreb dacă ați vrea să spuneți povestea asta unui coleg de-al meu.

— O să facă ceva în legătura cu asta?

— Cu siguranță că va fi foarte interesat de ce îi veți spune.

Doamna Frobisher se lăsă pe spate, încântată de atenția care îi era acordată.

— M-aș simți mai bine. Își strânse palmele în poală. Vine să discute cu mine?

— O să-l chem chiar acum.

Basset se așeză pe marginea biroului și formă numărul centralei din Croydon, pentru a face legătura cu Shrivemoor. O privi pe doamna Frobisher cum își bea ceaiul, în timp ce în receptor auzi apelul; legătura se făcu. Avea o vagă senzație de rău.

•

Essex simți că-l ia cu frig când văzu păpușa holbându-se la el fără să clipească, cu ochii de culoarea florilor de nu-mă-uita.

— Nu lăsa fereastra închisă pentru că o să te trezești că mogâldeața asta capătă viață. N-ai văzut *Doctor Who*?

Caffery își luă capul în palme. Oboseala îi intrase până în măduva oaselor.

— Gemini a mințit.

— Da. Vești proaste, asta e.

Privi prin birou.

— Unde vrei să pun fotografiile astea?

— Ar fi putut să schimbe situația cu un singur cuvânt. Da. Da, o cunoșteam pe Shellene. Da, a fost în mașina mea. Da, i-am vândut iarbă, da, am făcut sex cu ea... Și ce alte lucruri o mai fi făcut el. Știm că a făcut-o pe taximetristul pentru ea, ar fi trebuit doar să spună.

Caffery stătea rezemat de scaun și desfăcu brațele.

— Tot ce avem e grupa de sânge din mostra aia; știindu-ne cât suntem de norocoși, se va potrivi.

Telefonul de pe biroul lui sună. Se uită la el de parcă ar fi fost invizibil.

— Avem mandat pentru apartamentul lui?

— Diamond tocmai a plecat după mandat. Apoi îl vor lua la interogatoriu.

— Doamne! Lovi nervos biroul. Opțiunile noastre se opresc aici. Poate iese ceva mai bun din interviurile alea la St. Dunstan's. Se întinse spre telefon, dar chiar atunci se opri din sunat. La dracu'! Se lăsă pe spate, scufundându-se în scaun, frecându-și fața cu palmele.

— Vrei astea sau nu?

Caffery dădu din cap și întinse mâna după ele.

— Cred că știu ce sunt rănile de pe cap. Scoase fotografiile din plic și le împrăștie pe birou. Uite. Vezi? Crăpăturile astea, foarte clare. Krishnamurthi încă nu este sigur asupra instrumentului cu care au fost făcute...

— Dar tu ești?

— Da.

— Și?

— Gropițele astea sunt de la niște cusături.

— *Cusături*? Luă fotografia lui Shellene, se apropie de fereastră și se uită fix la ea. OK. Te urmăresc. Ce anume a cusut individul?

— Amintește-ți ce ne-a spus mătușa lui Kayleigh.

— Ce?

— A spus că părul lui Kayleigh a fost tăiat.

— Da.

— Kayleigh nu avea rănile astea ca niște puncte. Părul ei era aproape de aceeași culoare cu cel al perucii. Părul lui Shellene era blond, dar închis. Dar al lui Kayleigh era auriu, nu cenușiu.

— Și?

— Lui Kayleigh nu i-a cusut nimic pe cap pentru că ea nu avea nevoie de altă

culoare. I-a tăiat părul cum a vrut el. Știi peruca la care ne-am gândit noi că ar fi fost purtată de criminal? Peruca aia… *Îmbrăcat ca sa ucidă*?

— Da.

— Nu el a purtat-o. Ci fetele. Le-a cusut-o pe cap ca să nu le cadă în timp ce se juca cu cadavrele. Când le-a scos peruca, pielea a fost sfâșiată, rănită din cauza cusăturii. Încerca să le facă pe fete să arate toate la fel.

Caffery puse fotografiile înapoi în plic.

— De-aici chestia cu fardurile și cu mutilarea sânilor. Face clone. Și probabil că le ține la el în pat câteva zile. Stând pe scaun, își îmbrăcă jacheta. Acum, dacă am putea descoperi cu *cine* anume vrea el să semene victimele, ne-am afla la jumătatea drumului spre Old Bailey. Își scoase cheile. Mergem?

— Unde să mergem?

— La St. Dunstan's aș zice.

•

Biroul de incidente era ocupat. Ofițeri purtând cămăși cu mâneci scurte din cauza sosirii premature a verii cărau dosare, intrând și ieșind din încăpere. Jaluzelele erau trase, luminile erau aprinse. Kryotos își scosese pantofii și îi lăsase sub birou și mânca, fără să se grăbească, o prăjitură cu glazură, în timp ce îi pregătea lui Jack dosarul HOLMES cu interviurile de la spitalul St. Dunstan's. Trebuia să aibă în jur de 180 de nominalizări pentru a acoperi referințele încrucișate de care avea nevoie.

— Jack, Jack, Jack, șopti ea. Ce se petrece în capul tău?

Efectul pe care Caffery îl producea asupra femeilor nu-i scăpa lui Kryotos, mama tuturor, care avea un ochi de matroană atentă la tot. Le urmărea pe fetele de la indexare cum, în fața monitoarelor, își atingeau părul atunci când trecea el, se foiau așezându-se picior peste picior, se aplecau distrate pentru a-și mângâia gambele sau pentru a-și trece degetele pe sub baretele pantofilor prinse pe glezne. Iar el trecea nepăsător, detașat, cu fața crestată de tăieturile accidentale pe care și le făcuse când se răsese – Kryotos știa ce ar fi făcut fetele cu toate acele tăieturi. Dar Caffery părea cumva transpus; ca și cum ar fi avut preocupări mult mai interesante în lumea lui. Kryotos era curioasă s-o întâlnească pe celebra Veronica cea curajoasă, care organiza petrecerea care urma să aibă loc în acea săptămână, în ciuda faptului că făcea tratamentul de chimioterapie.

După ce nimeni din biroul SIO nu răspunse atunci când telefonul sună de cinci ori, apelul inspectorului Basset fu transferat automat în Biroul de incidente, iar telefonul de pe biroul aflat lângă Kryotos începu să sune. Inspectorul Diamond își îmbrăca jacheta în timp ce se îndrepta spre ușă, plecând să ia mandatul pentru Gemini. Se opri și răspunse.

— Biroul de incidente. Făcu o pauză, apoi continuă: Inspectorul detectiv Caffery nu-i aici, amice. Cine-l caută?

Kryotos ridică privirea.

— E la el în birou, îi șopti ea.

— E prins acum. Pot să te-ajut cu ceva?

Diamond ascultă o clipă, dezlipind cu unghia eticheta Met-Call de pe telefon.

— Dacă ai un indiciu, ce-ar fi să-i iei tu o declarație, ne-o trimiți nouă, iar dacă ni se

pare interesantă, o reținem. Se opri brusc. Bine, amice, cum spui tu. Scoase un stilou, îi îndepărtă capacul și se așeză într-o poziție care să-i permită să scrie. Deci, ce poți să-mi spui?

Mâzgăli câteva rânduri, aruncă o privire pofticioasă către prăjitura glazurată de pe biroul lui Kryotos, ascultă, puse capacul stiloului, fixă receptorul între umăr și bărbie. Aruncă din nou o privire către prăjitură, după care, lent, se scărpină la gleznă, chiar deasupra ciorapului. „O altă tematică a șosetelor”, remarcă Kryotos. De data asta erau Wallace și Gromit. Peste așteptările ei. Se întoarse către monitorul ei.

— Uite, domnule Basset… *Basset*! Doar o chestie vreau să te-ntreb. Mulțumesc. Spune-mi… – vorbim despre un IC1? – e un tip alb? Suntem? Bine. Și femeia asta… e o reclamantă care tot revine? Ascultă, zâmbi. Înțeleg. Nu, nu, nu. Tratăm cu seriozitate toate indiciile. Mulțumesc pentru informație. O s-o pun în circulație pentru întreaga echipă. OK? Puse receptorul în furcă, rupse pagina din carnețel, se așeză, întinzându-se și întinzându-se. Doamne! Căscă. Unul dintre rahaturile care ți se aruncă în față de îndată ce publicul începe să adulmece ceva în aer. Își linse buzele. Unde ții dosarul cu numărul treisprezece, păpușică?

Kryotos se uită la el.

— Poftim?

— Unde-i gunoiul?

Cu picioarele desculțe, Kryotos împinse de sub birou cutia în care se aruncau hârtiile confidențiale.

— Aparatul de distrus documente e stricat. Folosește asta dacă vrei.

— Ești o tipă de treaba, știi? Mototoli cu zgomot hârtia, făcând-o ghem, făcu câțiva pași în spate și o aruncă cu un zvâcnet în cutie. Lua-le-ar dracu’ de vulpi!

— Lua-i-ar dracu’ de detectivi, spuse Kryotos în barbă. Îndepărtă cu delicatețe bucata de glazură de pe degete, apoi folosi un șervețel pentru a se șterge pe mâini și se întoarse la munca ei.

25.

În timp ce Diamond, plin de încredere, autointitulat șeful operațiunii Gemini, conducea victorios spre Deptford, drumul lui Caffery și Essex era altul: spre St. Dunstan’s din Greenwich. Era o zi frumoasă, senină, iar castanii se înșirau de-a lungul zidului parcului, femei îmbrăcate în rochii cu motive florale plimbau cărucioare cu bebeluși, oprindu-se uneori pentru a aștepta răbdătoare, cu mâna întinsă, câte-un copilaș cu piciorușe grăsuțe, să le ajungă din urmă. Mașinile erau parcate pe marginea străzii, iar ei nu găsiră loc de parcare decât la vreo jumătate de kilometru distanță.

— Mă întreb ce face el într-o zi ca asta, spuse Essex în parcare, privind cerul. Birdman. Mă întreb dacă se gândește la următoarea.

— Se gândește la o femeie cu părul blond.

— O clonă… Cineva pe care o cunoaște?

— Sau cineva pe care crede el că o cunoaște.

Caffery deschise puțin geamul mașinii, încuie ușa și își îmbrăcă jacheta.

— Așadar, căutăm pe cineva care conduce o mașină, are cunoștințe de anatomie și e puternic atras sexual de blondele cu sânii mici.

— Foarte poetic.

— Da.

Se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă unei femei care alerga, îmbrăcată cu un hanorac Nike. Essex se întoarse și se uită după ea; coada ei de cal de un blond cenușiu sălta în sus și-n jos, în soare.

— Poate că a găsit-o deja pe următoarea. Se uită la Caffery. Poate că deja o face cu ea, acum.

Caffery se gândi la această posibilitate în timp ce se îndreptau în liniște spre spital. Pentru o vreme, niciunul din ei nu mai spuse nimic. Essex rupse tăcerea, oprindu-se brusc. Se lăsă pe spate, pe călcâie, și scoase un fluierat lung, încet, exprimând admirația.

— Hiu-hii… Ia uiteee…

Lângă poarta spitalului, în parcarea rezidenților, scânteind în soare, se afla o Cobra verde, decapotabilă, cu roți cu spițe, cu tapițerie crem și volan din lemn de nuc. Essex se apropie de ea cu respect, cu aceeași expresie vie cu care le privise pe Joni și pe Rebecca.

— Oh, iubito! *Mamma mia*, scuze, cred c-o să ejaculez.

Caffery privi spre cer și oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă trebuie neapărat s-o faci, fă-o cu discreție. Și repede, sergent Essex. Orașul ăsta cinstit are nevoie de tine.

•

Wendy, bibliotecara, cu obișnuita ei jachetă încheiată până la gât și cu fusta lungă până la glezne, roși când îl văzu pe Caffery.

— Era cât pe ce să rămâneți fără el. Una dintre adunările comitetului. Pentru o clipă am crezut că o să ocupe chiar biroul ăsta. V-a fost greu să găsiți un loc de parcare, nu-i așa?

Storurile erau trase, iar pe birou, așezate cu grijă, se aflau un carnețel nefolosit și două cești din polistiren, cu ceai aburind și lapte condensat. Essex scoase pe furiș ceaiul din birou și îl aruncă în pisoar, apoi aduse cafea și batoane Twix de la cantină. Luă lista și dădu o raită pentru a-i strânge pe cei care trebuiau interogați.

Era 12:30 p.m., iar Caffery interogase trei terapeuți și un tehnician de la secția de oftalmologie, când ușa se deschise și intră Cook. Părul său încâlcit, arămiu era ridicat și prins într-o plasă pentru păr. Își scosese costumul medical și rămăsese într-un tricou fără mâneci, în culorile curcubeului, având o frunză de marijuana, din pânză, aplicată pe piept. Purta ochelari foarte mari, închiși la culoare, pe care și-i scoase numai după ce ușa se închise. Caffery se simți din nou izbit de tristețea, de ochii lui umezi.

— Ne-am cunoscut deja.

Caffery îi întinse mâna.

— Thomas Cook.

— Un nume ușor de reținut.

— E vorba tot de fetele-alea, nu?

Nu băgă în seamă mâna întinsă, trase un scaun fără să fi fost invitat să se așeze.

— De când v-am văzut aici data trecută, mă așteptam să reveniți.

Caffery își împreună degetele.

— Știți de ele, nu?

— Scrie în toate ziarele, iar Krishnamurthi își face treaba cum trebuie. Se spune că-i un imitator al lui Jack Spintecătorul.

Avea o voce moale, nazală, feminină.

— Din asta deduc că tipul le-a *tăiat.* Am dreptate?

— Îl cunoști pe Krishnamurthi?

— Eu sunt tehnician. L-am ajutat în câteva cazuri post-mortem înainte să ajungă cineva.

— Ești asistent legist?

— Mi-am dorit să ajung doctor.

Fața lui era lipsită de expresie.

— Jobul ăsta e în coada preferințelor, dar măcar plătești facturile.

— Domnule Cook, fac niște verificări de rutină. Sper că inspectorul v-a explicat că nu aveți nicio obligație să răspundeți la întrebări. Vorbiți cu mine numai dacă *doriți*, da?

— Pentru asta mă aflu aici.

— Locuiți în… – Caffery își puse ochelarii și verifică adresa pe listă – … unde? Levisham?

— În vecinătatea Greenwich-ului. Lângă Ravensbourne.

— Știți o cârciumă pe Trafalgar Road? Dog and Bell…

— Nu obișnuiesc să beau.

— Deci, n-o știți?

Își încrucișă mâinile palide, lipsite de păr, pe birou, în fața lui.

— Nu obișnuiesc să beau.

Caffery ridică paharul.

— Deci, n-o știți?

— Ba da, o știu. Nu, nu merg niciodată acolo.
— Mulțumesc.
Își puse paharul la loc.
— Ați văzut-o vreodată pe femeia asta?
Împinse fotografia lui Shellene de-a lungul mesei.
— Asta este cea a cărei față arată de parcă ar fi fost zdrobită de un buldozer?
— Știți o grămadă de lucruri…
— Zvonurile circulă.
Își înclină capul și se uită atent la fotografie.
— Nu, nu-mi este cunoscută.
Caffery împinse și fotografiile lui Petra, Kayleigh și Michelle. Cook puse un deget pe gura zâmbitoare a lui Kayleigh și trase fotografia mai aproape de el.
— O cunoașteți?
Împinse fotografia înapoi și îl privi pe Caffery cu ochii săi reci, lipsiți de culoare.
— Nu. Mi-aș aminti de ea.
— Dacă asta ne-ar fi de folos în investigațiile noastre, ați fi de acord să ne dați o mostră de salivă pentru analiza ADN-ului?
— Nicio problemă.
Caffery îl privi cu precauție.
— N-aveți nimic de obiectat?
— Credeți că, dacă arăt ca un hippy, trăiesc conform libertăților civile proclamate de Biblie? Ei bine, nu. Nu trăiesc așa: cred în știință; *sunt* un om de știință… într-un fel sau altul.
— Ați putea să-mi spuneți ce ați făcut în noaptea de 16 aprilie? Și în noaptea de 19 mai? Asta a fost acum vreo două săptămâni.
— N-am niciun reper. O să-ntreb când ajung acasă. Ea-și va aminti. E nordul meu, sudul meu, estul meu, vestul meu.
Expresia feței sale nu se schimbă.
— Secretara mea socială, memoria mea.
Caffery se scotoci în buzunarul costumului ca să găsească o carte de vizită.
— Când vă amintiți, dați-mi un telefon.
— Asta a fost tot?
— Doar dacă nu cumva aveți dumneavoastră ceva să-mi spuneți.
— Este evident că nu aveți prea multe date care să vă ajute să înaintați.
— Avem proba ADN-ului.
— Bineînțeles că o aveți.
Cook se ridică. Nu era înalt. Își balansa membrele, iar mâinile sale erau mari.
— Ținem legătura.
Băgă mâna în buzunarul de la spate și își luă ochelarii de soare și, după ce și-i puse, ieși în biblioteca invadată de lumină.
În biroul întunecos, Caffery respiră adânc. Cook lăsase în urma lui un miros acrișor. Ceva ca un amestec de lapte acru și ulei de paciuli. Gânditor, bătu cu stiloul în masă.
După un timp, scrise: „Cook spune că este căsătorit/locuiește cu cineva. Poate fi

crezut???????” Cântări o clipă problema, apoi scrise dedesubt: „Nu”.

•

Pentru masa de prânz, el și Essex își luară paste *funghi* și bere Spitfire de la Ashburnham Arms. Când se întoarse la spital după-amiază, pentru încă o sesiune de interogatorii, în bibliotecă era liniște. Essex se duse să strângă personalul de la radiologie, iar Caffery se așeză lângă fereastră și începu să citească notițele pe care și le luase dimineață. Recunoscu figura unui tip cu părul cenușiu, într-o jachetă albă, care stătea într-un separeu aflat în capătul rafturilor cu periodice, aplecat asupra unor cărți, concentrat. Figura lui avea ceva familiar.

Caffery se apropie.

— Bună ziua.

Bărbatul își scoase ochelarii cu ramă metalică și îl privi cu amabilitate.

— Bună ziua.

— Scuzați-mă că vă întrerup.

— Nu-i nimic. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da.

Caffery se așeză și își puse coatele pe masă.

— Sunteți doctorul Cavendish.

— Da, așa este.

— V-ați mutat de la Guy’s?

— Nu, nu. Închise cartea și își puse ochelarii în buzunar. Sunt aici pentru a susține o teză clinică. Hematiile falciforme. Incidența lor neobișnuit de mare în partea de sud-est a Londrei.

— Ne-am cunoscut…

Cavendish părea încurcat.

— Scuzați-mă. Dacă am vreun defect, acela este incapacitatea de a ține minte fețele oamenilor. Nu sunt un individ care să se poată conduce după stimulii vizuali, un comportament pe care doamna Cavendish îl consideră a fi un mare beneficiu odată cu trecerea anilor.

Caffery zâmbi.

— Ne-am întâlnit acum aproximativ patru luni. Dumneavoastră o tratați pe prietena mea la clinică, de sindromul lui Hodgkin. I-ați făcut ultrasunete.

— Plauzibil, plauzibil. Verificarea splinei.

— Vă suntem foarte recunoscători.

— Mulțumesc. Cum îi mai merge?

— Nu tocmai bine. Boala a revenit. Ați tratat-o ieri după-amiază la Guy’s.

Cavendish îngustă ochii.

— A, da, înțeleg. Cred că mă confundați cu doctorul Bostall.

— Nu. Veronica Marks. A fost ieri după-amiază la dumneavoastră.

— Ei bine, da. Știu numele, însă nu am…

Se opri brusc, punând un picior peste celălalt, apoi schimbă din nou.

— Cred că știți că nu pot vorbi din considerente etice. Cu riscul că vi se va părea jignitor, trebuie să refuz să discut cazuri particulare.

— Dar a *fost* la dumneavoastră aseară?

— Hmmm…

Deschise cartea și își puse din nou ochelarii.

— Cred că este recomandabil să întrerupem chiar acum această conversație, domnule…?

— Caffery. Stătea jos de cealaltă parte a mesei, iar inima îi bătea puternic. Domnule doctor Cavendish, trebuie să vă rog ceva.

— Nu cred că se poate. Mă simt deja foarte încurcat.

— Nu în legătură cu un caz particular. E vorba doar de… eu… sunt intrigat de unul din testele de diagnosticare a sindromului Hodgkin.

Cavendish se uită la el.

— Să fii intrigat e sănătos și e de dorit. Mai ales când ești tânăr.

— Testul de culoare.

— Fără să ne referim la un caz specific?

— Fără.

— Galiu sau limfatic?

— Cel care se duce către picioare. Pe care îl poți vedea.

— Limfograma. Arată dacă nu cumva cancerul s-a răspândit în partea de jos a corpului. Pacienții mei mi-au mărturisit că este o procedură foarte inconfortabilă.

— Nu ați modificat recent testul? Nu folosiți o culoare diferită? Una care se șterge mult mai rapid?

— Nu, nu. Tot ulei de in. Durează câteva zile, uneori chiar săptămâni, până când se elimină din sistem. Își trecu degetul peste buzele uscate. Domnule Caffery, dacă ați descoperit că aveți un interes real în această problemă, vă atrag atenția asupra unui articol privind vinblastina, în *Jurnalul britanic medical* de luna aceasta. Foarte interesant, scris de un coleg, printr-o coincidență, dar vi-l recomand, în spiritul imparțialității.

— Vă mulțumesc. Îi întinse mâna. Dar cred că mi-ați spus tot ce aveam nevoie să știu.

26.

Înainte de ora 7 p.m. începu să bată vântul, briza coborî brusc, norii negri se adunară pe cer, șoferii coborâră apărătorile împotriva luminii soarelui târziu care ba apărea, ba dispărea.

Caffery nu voia să meargă acasă. Veronica ar fi fost acolo, cu paloarea și cu oboseala ei artificială, iar el se temea de ce ar fi putut să-i spună – sau să-i facă. Nu voia să meargă nici la birou, să asculte conversațiile celorlalți și avea conștiința faptului că era de partea unui pierde-vară împotriva tuturor piedicilor, susținându-l pe Gemini, care chiar atunci se afla în drum spre stația de poliție din Greenwich. Ce-și dorea era să o vadă pe Rebecca. Scuza – atunci când îi veni în minte – era una liniștitor de legitimă.

Îl lăsa pe Essex la stație, în toiul unei ploi torențiale bruște, se întoarse și reluă traseul pe care tocmai îl făcuse, prin traficul aglomerat de pe Trafalgar Road. Când ajunse la Bugsy Way, ploaia se opri la fel de brusc cum începuse, iar soarele de seară reveni într-o ultimă încercare de a usca pământul, scânteind pe Tamisa cea plină de resturi, aruncând pe trotuar umbrele lungi ale pancartelor cu afișe jupuite. Singurele lucruri care se mișcau erau pungile de plastic rătăcite, rostogolindu-se pe drumul de serviciu, iar Caffery fu izbit încă o dată de strania senzație de singurătate și de sfârșit de lume pe care i-o dădea această priveliște.

Curtea de construcții se schimbase radical. Scena încă nu era eliberată, însă echipa de legiști terminase, în sfârșit, cercetările care urmăreau descoperirea amprentelor; echipamentul GPR fusese luat, banda rulantă și sitele rămăseseră nesupravegheate, iar stâlpii din aliaj de care erau legate barierele menite să țină presa la distanță erau încă aliniați, iar de unul dintre ei flutura leneș o bandă lungă.

•

Betts stătea, neobservat, în parcarea în care se aflau mașinile echipei, la capătul drumului de serviciu, încălzindu-și tăcut fața la soare. Caffery îi atrase atenția, iar el se aplecă pe sub banda care înconjura perimetrul. De când fusese aici ultima dată, din pământ răsărise o pătură fină de vegetație nouă, de vară, care acum era umedă de la ploaie. Se întoarse spre Bugsy Way, refăcând pas cu pas traseul pe care îl parcursese împreună cu Fiona Quinn în acea primă noapte. Îi era greu să meargă; ierburi ciudat de lungi, de culoarea noroiului, îi atârnau de glezne și, pe măsură ce înaintau spre perimetrul împrejmuit de gard, umbrele deveneau tot mai lungi. Șosetele i se udaseră leoarcă și erau împunse de capete de semințe.

Rămase în picioare, nemișcat, și își ridică fața spre cer, cu ochii pe jumătate închiși, adulmecând parfumul amărui, neplăcut, al macilor sălbatici, amestecat cu miresmele râului. Căutările conduseseră la descoperirea unei singure găuri mari în această parte a gardului. Pe latura dinspre drumul de serviciu, găurile erau numeroase. Teoria oficială era că Birdman parcase pe acel drum și cărase cadavrele aproape opt sute de metri, pe un teren dificil, se întorsese la mașină să ia cazmaua pe care polițiștii credeau că o folosise pentru a săpa mormintele. Caffery credea că Birdman avusese motive să vină aici înainte de a omorî, trecând în vreunul din drumurile sale prin zonă. Pentru cineva

care lucra la St. Dunstan's putea fi o parte din drumul dinspre casă spre o grămadă de locuri: Kent sau Essex, chiar și către Blackheath.

Banda fluorescentă a sergentului inspector Quinn, jupuită, uitată în timpul căutării amprentelor, fâșâi la picioarele lui Caffery. O ridică și o cercetă gânditor, întorcând-o pe-o parte și pe alta. Toate sticlele și cutiile descoperite aici fuseseră acoperite cu praful pentru detectarea amprentelor și puse în pungi, în biroul de probe de la Shrivemoor: Heineken, Tennent's, Red Stripe, Wray & Nephew.

Wray & Nephew... Gemini... droguri. Scânteia unei semnificații răzbătea din această conexiune. Droguri și semne ale legăturilor pe încheieturile mâinilor și pe gleznele lui Spacek.

Doar Spacek se luptase. O informație se afla ascunsă aici. Doi pescăruși se opriră pe gard, uitându-se la el. Gândurile lui Caffery se mișcau tot atât de încet precum norii.

Patru dintre fete erau utilizatoare de droguri. Numai Spacek nu era. Exista o continuitate. Aruncă banda și apoi o întoarse cu vârful pantofului.

Ceva – *bandă*? – cu care o legase pe Spacek. Droguri.

Și deodată, știu. Își lăsă capul pe spate și respiră adânc, surprins să descopere că inima îi bubuia.

Criminalul fusese nevoit să o lege pe Spacek pentru că ea fusese singura care nu stătuse nemișcată. Ea nu era utilizatoare de droguri, așa că el nu avusese cum să o convingă să-i înfigă un ac în spatele gâtului. Scopul nu era să le drogheze pe fete pentru a le menține nemișcate. Nici măcar nu le amenința. Adevărul era cu mult mai simplu, dar și cu mult mai tragic.

Victimele o făceau voluntar. Cedau, poate chiar își strângeau părul și îl ridicau ondulându-și încheietura, pentru a-i înlesni accesul la nodul osos, ligamentul și fluidul care este centrul de comutare neuronală zilnică, secundă de secundă. Celulele stern ale creierului. El le convinsese că asta era exact ce voiau ele, o cale rapidă de a atinge culmea extazului – *cea mai rapidă cale prin care ajunge în sânge* –, iar ele erau *chiar* disperate să încerce. Avea suficiente cunoștințe medicale rudimentare, încredere, jargon. Exista o posibilitate reală, mai ales dacă fetele, cu dorințele obosite de ani întregi de folosire a heroinei, îl cunoșteau deja pe criminal și aveau încredere în el.

— Hei! Tu!

Caffery se întoarse. Bărbatul care venea spre el era înalt, cu pectorali dezvoltați, îmbrăcat într-un costum cu dungi foarte înguste, cu haina descheiată fluturând, lăsând la iveală bretelele peste cămașa albastru-închis și cravata bleu. Părul lucind de briantină era dat pe spate, exact ca al lui Diamond. Aurul strălucea la gâtul și la încheieturile sale.

— Polițiștii ar fi trebuit să vă oprească. M-am saturat de voi, ăștia care dați târcoale pe-aici.

Caffery îi arată legitimația, iar bărbatul se opri la câțiva pași.

— Nu, amice. Îmi pare rău. O fluturare scurtă ca asta nu e destul. Dă-o-ncoace! Bătu în palma. Legitimație de presă, nu?

Caffery se aplecă și ridică legitimația.

— OK?

Bărbatul își frecă nasul și își vârî adânc ambele mâini în buzunarele pantalonilor.

— Da, da. Nu puteți să mă condamnați. Locul ăsta colcăia ieri.

— Sunteți North. Proprietarul.

— Da.

— Nu ne-a făcut nimeni cunoștință. Dar eu v-am văzut. În prima noapte în care am fost aici. Își puse legitimația în buzunar. Arunc o privire pe-aici.

— Credeți că o să vină înapoi, să-și bage nasul pe-aici, nu? Se spune că un câine se întoarce acolo unde a vomitat. Se lăsă pe spate și privi cerul. Deci? Când o să vă văd plecați de pe proprietatea mea?

— Imediat ce vom avea pe cine să acuzăm.

— Am fost la superiorul dumneavoastră în după-amiaza asta. Am auzit că ar avea pe cineva la secție. E adevărat?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Un negru, nu?

— Cine v-a spus așa ceva?

North se mută de pe un picior pe celălalt și își frecă nasul.

— Am auzit în dimineața asta că întreaga zonă se află sub ordinele unei urmăriri obligatorii. Nu cade, dar pică, nu? Zornăi măruntul pe care îl avea în buzunare și se uită la cer, unde se adunau din nou nori. Poate ar trebui să vă cer o compensație.

— Nu pot să vă opresc să nu încercați.

Caffery se întoarse.

— Acum, vă rog să mă scuzați.

— Da, da…

Rămase pe loc nemișcat, uitându-se după Caffery, în timp ce inspectorul mergea pe drumul șerpuitor către șosea. Doar când dispăru complet, North se mișcă. Își lăsă capul în piept, apoi se așeză pe vine, luându-și fața în mâini.

Începuse din nou să plouă peste Tamisa.

•

După ce făcuse ce trebuia făcut cu trupul lui Peace, continuă să conducă. Nu mai avea decât un singur lucru de dus până la capăt: s-o țină așa tot înainte.

„E mai bine să nu privești în jos, Toby."

Își petrecu toată ziua conducând, de parcă ar fi putut să alunge mirosul cu ajutorul unei călătorii perpetue, prin furtuni și soare, pe dealurile Nash din Camden, pline de verdeață din care picura apa, pe întinderile verzi din Hampstead, drumurile noroioase roșietice din Hyde Park, până când motorul Cobrei s-ar fi înfierbântat și ar fi răgușit, iar soarele ar fi apus în spatele Westminsterului. De-abia în amurg își veni în fire, pe Podul Londrei. Cu respirația întretăiată. Orașul se întindea dincolo de el. Din punctul de diamant al lui Canary Wharf, la vest, printr-un milion de luminițe care se reflectau în Tamisa, și până la Casa Parlamentului.

Opri Cobra, căută pachețelul de cocaină în buzunar, îl desfăcu. Cu unghia, duse un praf de cocaină la nara stângă. În dreapta lui, în spatele turnului Guy's, unde începuse totul, luna atârna jos, clară. Harteveld se lăsă pe spate, în scaun, și se holbă la ea.

Sub pod, apa clipocea lovindu-se de piloni.

Își frecă tâmplele și, grăbit, porni Cobra.

„Mai bine nu privești în jos.”

27.

O rochie de culoarea gălbenelelor, brațele goale, o brățară Kara, grea, din cupru, la încheietura mâinii: Rebecca era gata de plecare când Jack o sună. O întrevedere personală la Barbican, pe care în mod normal ea ar fi refuzat-o, dar avea nevoie să iasă din Greenwich în seara aceea. Avea nevoie de altceva. Din ziua în care detectivii inspectori Caffery și Essex veniseră în apartamentul ei, nu prea se mai gândise la altceva – își petrecea zilele în fața șevaletului, fără să lucreze, strângând absentă între degetul mare și arătător pensula maro-gălbuie, reconstituind fețele lui Kayleigh, Shellenei și Petrei, în timp ce Joni mormăia în barbă și rula țigări din marijuana Acapulco Gold, bea ceai și mânca pâine prăjită, rămânând apoi împietrită până la ora de culcare. Joni îi spusese clar că nu voia să discute despre ce se întâmpla – venea rar acasă, iar când erau împreună, o tăcere falsă, ciudată, se așternea peste ele.

În acea liniște, Rebecca auzise primele ciocănituri slabe la ușa schimbărilor.

„Of, Doamne, a trecut destul de mult timp ca să apară...”

Lumi diferite – toată lumea spunea asta – ele două aparțineau unor lumi diferite. Și singura lor legătură, care fusese cândva plină de înțelesuri, slăbise.

Rebecca era o provincială. Tatăl ei – un bărbat înalt, cu un aer solemn, cu un chip clasic, de filosof – se simțea fericit doar atunci când era singur și studia edițiile legate în aur ale sonetelor de dragoste elisabetane. În acest timp, soția lui se împleticea la etaj, îndesându-și în gură pumni întregi de trazodon. Doctorii spuneau ceva despre dereglări bipolare. Câteodată, ea zăcea în pat zile întregi, uitând să se spele sau să mănânce. Uitând că avea o fiică de care trebuia să aibă grijă.

Așadar, pe acest fond trebuise Rebecca să-și construiască identitatea: între ciclul de sonete Amoretti adunate de Spenser și amitriptylină. Și bătăile de seară. Dacă Becky era prea zgomotoasă, mami găsea calea potrivită să-i administreze tranchilizante: în sucul de portocale.

Crescuse și se transformase într-o adolescentă serioasă, subțire, crezându-se foarte singură și de-a dreptul unică.

„Tații sunt cei care comit abuzuri – nu mamele – așa se spune în toate ziarele și în toate emisiunile de la televizor despre mame.”

Evadase din Surrey, plecând la universitate, aterizând în schimb la Londra. Și brusc apăruse Joni – plimbându-se agale pe străzile Greenwhich-ului, în pantaloni scurți și cu ochelari de soare cu lentile în formă de inimioare, cu o țigară de marijuana între dinți, maimuțărindu-se ca un evanghelist pe tema copilăriei ei de rahat. Pentru ea, fuseseră maldăre de proiecte, ajutoare sociale, vomitatul în casa scării, porumbeii acuplându-se pe pervazurile ferestrelor. Tematica îi era așa de familiară Rebeccăi încât îi atrăsese atenția.

„Mama. Mama m-a aruncat în brațele drogurilor. Dacă avea o zi proastă, mă punea să le iau de la transsexualii ei, ca să mă facă să fiu cuminte – mi le arunca în gură și pe urmă zbiera la mine dacă nu le înghițeam. Ar fi trebuit omorâtă înainte să mă nasc eu, vaca dracului, nebuna!”

Apoi, Rebecca:

„— Odată, când își făcea baie, m-a pus s-o spăl. Plângea. Aveam opt ani și am început și eu să plâng. Mi-a dat dulciuri, ca să mă facă să tac.

— Nu-mi spune… Tofranil.

— Da sau ceva de genul ăsta. Iar dacă ea nu mânca normal, atunci nici eu nu mâncam… odată, m-am hrănit cu Nesquik de banane o săptămână întreagă. Tata a zis că slăbeam și asta a speriat-o. S-a dus țintă la Bejam's Guildford și s-a întors de-acolo cu cinci cutii de înghețată Neapolitan și m-a hrănit cu forța, până când am vomitat-o pe toată.

— După care a bătut la tine ca la fasole, presupun."

Știau că simt diferite, dar juraseră să fie surori. Trăiseră împreună fericite, necugetata, frageda vârstă de douăzeci de ani, făcând schimb de iubiți și de rujuri – fără să le pese că ar fi trebuit să se oprească și să bage de seamă faptul că, în timp ce Joni își petrecea zilele dormind după nopțile pierdute, Rebecca se scula în zori, pentru a prinde autobuzul care o ducea la Colegiul Goldsmiths. Încet-încet, intimitatea lor se fracturase, iar acum, Rebecca nu i se confesa lui Joni.

Mai ales în legătură cu lucrurile pe care le gândea despre inspectorul Jack Caffery.

„Un polițist? Un polițist, pentru numele lui Dumnezeu, ai înnebunit?"

Dar zilele trecute, când ieșise din cârciumă, îi privise pentru câteva clipe gâtul – ce chestie stupidă… dar o obseda – acolo unde pielea bronzată se întâlnea cu gulerul alb și cu părul care venea pe lângă urechi. Și se surprinsese, de mai multe ori, întrebându-se cum o fi arătând el atunci când avea orgasm…

Acum, stând în studio, îmbrăcată în rochia de petrecere, alungă cu precauție această imagine.

„Pe bune, Becky, gândește-te și tu la ceva mai drăguț, mai pur, mai comun, cu căpșorul ăsta bolnav pe care-l ai."

Așteptă ca roșeala din obraji și de pe brațe să-i treacă. Auzi soneria de la intrarea în clădire. Curând, el era în fața ușii ei, obosit și neras.

— Intră. Deschise ușa larg și ridică piciorul ca să-și lege șnururile de piele. Nu pot sta mult. Băgă și celălalt picior în pantof, apoi îl conduse pe Caffery în bucătărie, aprinzând luminile, pe măsură ce înainta.

— Un pahar de Pouilly?

— E desfăcut deja?

— Vinul *curge* atunci când sunt neliniștită.

— Neliniștită? De ce?

— În afară de ceea ce este evident? Din cauza Spintecătorului Mileniului?

— Mai este și altceva?

— Teama de adunările artistice pretențioase, dacă într-adevăr vrei să știi, teroarea în fața bluzelor negre pe gât, barbișoanelor, argumentelor fără sfârșit, expresionismul german contra mișcării Fluxus, bla-bla-bla. Știi, rutina. Fanfaroni care plătesc două sute de guinee pentru a atârna în fața ochilor nu știu ce tablou. Așa că, dacă trebuie să ies din atelierul meu și să scot zgomote inteligente, atunci, la dracu', trebuie să mă fortific cu un pic de Fuissé.

Văzând că el nu zâmbea deloc, tăcu și luă sticla de vin din frigider, o puse pe masa din lemn, iar condensul începu imediat să se formeze.

— Ziceai că vrei să-mi spui ceva. Se ridică pe vârfuri pentru a căuta pahare în dulap.

— Gemini a fost luat la interogatoriu.

Rebecca se opri, ținând în aer cele două pahare cu picior înalt.

— Înțeleg.

— M-am gândit că vrei să știi.

Își lăsă călcâiele pe podea și împietri, privind frigiderul.

— Am vorbit despre asta.

— Știu.

— Ce n-a mers bine?

— Am vorbit prea târziu. Dacă mi-ai fi spus despre Gemini și Shellene prima dată când am întrebat...

— Mă învinovățești de ceva?

— Sau măcar când ne aflam la morgă.

— Deci mă învinovățești!

— Nu era oare mai important cadavrul pe care l-ai văzut în sacul ăla decât prietenul care vinde droguri? Poate că ar fi trebuit să îți arăt mai mult la Petra. Le-a *tăiat*, știi? Le-a tăiat sânii, le-a deschis...

Rebecca se întoarse spre el. Caffery se opri, cu o privire goală, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai spusese.

— La dracu'. Iartă-mă.

Rebecca tremura.

— E-n regulă.

Își puse ochelarii pe masă, turnă vin și îi întinse un pahar. Degetele îi tremurau.

— Obișnuiam să lucrez în acea cârciumă. Ar fi putut să mă ia pe mine. Sau pe Joni.

Se uită la el.

— De-*acolo* le ia, nu-i așa?

— Trebuie să vorbim despre asta. Noi doi.

— Deci *așa* le găsește.

— Probabil.

— Le urmărește când pleacă?

— E o presupunere. Ridică paharul cu vin și se uită gânditor la el, învârtindu-l pentru a prinde ultimele scânteieri ale soarelui care intrau pe fereastră. Dar trebuie să știi ce gândesc *eu*.

— Spune. Ce gândești?

— Cred că întâlnirile sunt *aranjate*. O șmecherie sau o socoteală. Cred că ele îl cunoșteau, chiar aveau încredere în el într-o oarecare măsură, cu siguranță, suficient cât să rămână singure cu el: în mașină, poate chiar la el acasă. Cred că el se adaptează foarte bine; poate că e doctor, asistent de laborator, muncitor la spital. Se opri, alegându-și cu grijă cuvintele. Cu siguranță e un tip în care ele au avut suficientă încredere încât să-l lase să le injecteze ceva în sânge.

Rebecca se opri cu paharul în drum spre buze.

— *Poftim*?

— Le-a spus că există o cale mai rapidă de a ajunge pe culmile extazului. Poate este cineva cu care au avut de-a face înainte. Cineva de pe urma căruia au câștigat, poate.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că mă gândesc că l-ai întâlnit. Întâlnit... sau poate chiar îl cunoști. Și Joni la fel, cred, deși nu-și dă seama. Așa că te întreb acum... dacă, din vreun motiv, protejezi pe cineva, n-are importanță cât de nesemnificativ pare...

— Oprește-te! Ridică mâna. Nu protejez pe nimeni, jur.

— Te cred. Bău gânditor din vin, uitându-se la ea prin paharul aburit. Îți amintești să fi întâlnit pe cineva în cârciumă care să lucreze la St. Dunstan's? La spital.

Ea se încruntă.

— Nu știu. Poate Malcolm, cred. Un tip pe care Joni îl cunoaște de ani de zile.

— Și celălalt nume?

— Nu știu. Ieșea cu el dacă nu avea ceva mai bun de făcut – îl lăsa să-i cumpere de băut, chestii de-astea.

— Arată cumva ca un hippy?

— Nu.

— Nu știi niciun Thomas? Thomas Cook.

— Ca agenția de călătorii? Mi-aș aduce aminte, nu crezi?

— Părul lung, roșcat. Ochi ciudați. Iese în evidență.

Ea clătină din cap în semn că nu.

Caffery oftă.

— Cred că mă paște concedierea, pentru tot ce ți-am spus în seara asta. Puse paharul gol pe masă și îi zâmbi. Poate că o să mă fac critic de artă.

— Nu voi spune nimic nimănui.

— Mulțumesc. Vorbea serios. Mulțumesc.

•

Stătea la ușa din față și se uita după el cum dispare pe scări. Aproape că ieșise din clădire când îl strigă.

— Inspectare Caffery!

Părul lui negru apăru jos, pe casa scării.

— Ce este?

Rosti cuvintele înainte de a-și da seama ce avea să spună.

— Mă sperie. Criminalul.

Caffery nu răspunse. Deodată păru foarte obosit.

— Îmi pare rău, spuse, frecându-și obosit fruntea. Trebuie să plec. Sună-mă dacă îți vine vreo idee.

Luminile de pe stradă se înșirau spre centrul Greenwich-ului, iar clădirile erau luminate în alb și auriu, având un aer festiv ca transatlanticele din porturi. O linie roz, în spatele acoperișurilor din partea de vest a orizontului era tot ce mai rămăsese din acea zi. Taxiurile opreau, oamenii stăteau la coadă la cinema. Rebecca se afla lângă hotelul Ibis, încercând să oprească un taxi, punându-și jacheta pe umeri.

Era mai nerăbdătoare ca niciodată. De când plecase de pe High Road avea senzația

deprimantă că o urmărea cineva, de undeva de sus, printre capetele de balauri de la St. Alfege. Simțea furnicături în umeri și sudoare rece pe spate. De-abia aștepta să iasă din Greenwich.

De pe terasa restaurantului Spread Eagle se auzea un clinchet discret de pahare scumpe și de argintărie. Din portocalii și dafinii aflați în ghivece cădeau frunze pe stradă, lumini difuze aruncau umbre magnifice pe zidurile albicioase.

Ceva din felul în care aceste frunze se legănau o făcu pe Rebecca să se oprească.

„Ce-a spus Jack? Că ele aveau destulă încredere în criminal încât să-i permită să le injecteze ceva."

Răspunsul îi veni brusc în minte – clar și rece.

Oranjeria din Croom's Hill. *Toby Harteveld.*

Cu siguranță. Își lăsă capul pe spate și se uită în sus. *Harteveld.* Nu se mai gândise niciodată la el până acum. Printre nenumăratele posibilități care îi bântuiseră mintea, aceasta nu se conturase niciodată. Acum, părea tot atât de evidentă precum cerul.

Tremura, în ciuda faptului că noaptea era caldă și, încheindu-și jacheta, se întoarse acasă. Uită de Barbican. Voia să stea de vorba cu Jack Caffery.

28.

Veronica stătea la masa din bucătărie și făcea pregătiri pentru petrecere. Lângă cotul ei se afla un pahar cu vin, iar ea tăia fâșii și cubulețe pe care le adăuga în mormanul de mentă și roșii, care se afla pe blatul din marmură. Purta o bluză de mătase încheiată la gât cu o broșă din aur și își legase un prosop Heals peste pantalonii albastru marin, cu dungi foarte subțiri. Cușcușul sfârâia pe plita electrică, iar aburul se înălța spre fereastra întunecoasă.

— Voiam să angajez o echipă de căutare, spuse ea, zâmbind. Mă așteptam să te întorci până-n șapte.

Caffery se întinse până la raftul aflat deasupra ușii pentru a lua sticla de Glenmorangie. Își umplu un pahar, vârî un deget în el, apoi îl supse.

— Sunt două cutii de la magazinul Oddbins pe terasă, trebuie despachetate. Șterse cuțitul cu un prosop de vase. Poți să faci *garam masala*[6] pentru spanac dacă ai chef, pisălogul trebuie spălat.

După ce puse paharul pe frigider, Caffery scoase din buzunarul costumului tutun și foițe de țigară.

— N-am găsit niște pahare cât de cât decente, așa că mama ne va împrumuta cupele ei florentine. Trebuie să avem mare grijă cu ele. Bine? Tăie două lămâi în jumătăți, luă una și o îndesă în storcătorul de citrice și se uită peste umăr la el. Jack, am întrebat: Bine?

Caffery puse o priză de tutun în foița de țigară pe care o rulă, o lipi, după care căută în buzunare după o brichetă.

— Jack! Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit.

Ea lăsă lămâia jos și își puse brațul pe spătarul scaunului.

— Și?

— Și ce?

— Mama ne împrumută puișorii ei dragi. Paharele ei favorite. Imaginează-ți! Are încredere că prietenii noștri răi nu le vor sparge. Se presupune că trebuie să ne înclinăm până la pământ drept recunoștință.

— Nu eu.

Ea se schimbă la față.

— Nu… serios. Trebuie să-i fim recunoscători.

El îndepărtă niște fire de tutun de pe limbă.

— Sunt serios.

Ea îl privi cu precauție, după care scoase un hohot scurt de râs.

— OK, Jack. Se întoarse la ce făcea. Am un milion de treburi de făcut pentru mâine. Chiar nu am energie să…

— M-ai mințit!

— Poftim? Se întoarse încet. *Ce* ai spus?

— M-ai făcut să cred că ești pe moarte.

— Poftim?

— Te-am *crezut.* Am crezut că sindromul lui Hodgkin a revenit.

Ea încleștă maxilarele și scutură capul a neîncredere.

— Ești bolnav, știi? Chiar ești. Crezi că aș putea inventa un asemenea lucru?

— Am vorbit cu doctorul Cavendish.

Veronica încremeni. Aproape că putea să vadă seria minciunilor posibile, a scuzelor posibile derulându-se în spatele ochilor ei. După o clipă, ea strânse buzele atât de puternic încât îi văzu mușchii gâtului încordându-se. Se întoarse și începu să taie furioasă lămâile, să le stoarcă, să toarne sucul într-o cană, cu mișcări nebunești.

— Am spus că am vorbit cu doctorul Cavendish.

— Da... și?

Azvârli coaja de lămâie în mormanul de jumătăți.

— *Am crezut* că revine. Nu mă poți învinovăți pentru asta. Ești un tip dificil, Jack. Mi-a fost foarte greu alături de tine.

— Bun, mulțumesc. La dracu', și mie mi-a fost foarte greu alături de tine.

— Nu cred că-ți dai seama ce harababură era viața ta când te-am întâlnit, Jack. O *harababură.* Nu făceai altceva decât să te dai jos din pat și să mergi la lucru sau să-l spionezi pe grăsanul ăla nenorocit, de dincolo de calea ferată, care i-a dat târcoale fratelui tău idiot. Te-am scos din starea asta. Cu podul palmei, împingea cuțitul în lămâie. Eu, eu te-am scos din starea asta, te-am făcut să ieși din bălăceala aia. Toată lumea – mami, tati – toți mi-au spus că îmi pierd timpul, dar nu i-am ascultat. Doamne, ce tâmpită am fost!

— Nu te iubesc, Veronica. Nu vreau să mai stai în casa mea. Poți să lași cheile.

Ea aruncă cuțitul și se întoarse uimită spre el, holbându-se lung, până când el ajunse să nu fie sigur dacă ea voia să spună ceva sau se străduia să nu plângă. În cele din urmă, slobozi un râs strident, ascuțit.

— Ei bine, *e-n regulă*, Jack, *e-n regulă*! Se aplecă în față, ținându-se de scaun, iar umerii îi tremurau. Pentru că m-am gândit. Îndreptă spre el un deget care tremura. Nici eu nu te iubesc. Nu cred că te-am iubit vreodată.

— Atunci suntem chit.

— Da, suntem chit. Tremura în continuare. Voi rămâne... voi rămâne pentru petrecere și apoi voi dispărea din viața ta. Și nu te gândi că nu am de gând să dispar, pentru că o voi face.

— Anulăm petrecerea.

— Nu, n-o anulam! Nu poți face asta. Nu acum. Dacă o anulezi, jur... Se opri o clipă, cu lacrimi în ochi. Of, Jack. Te rog! Mă distrugi dacă-mi faci una ca asta!

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog, Jack! E și petrecerea mea. Vin prietenii mei. Te rog, nu strica asta.

Caffery își lua paharul.

— Unde pleci?

— Să fac o baie.

— Uite!

Ea sări în fața lui și îi puse o mână tremurătoare pe piept.

— Îmi pare rău, Jack, îmi pare rău. Chiar așa este. Am făcut asta pentru că te iubesc atât de mult…

Dar el îi aruncă o privire atât de plină de dezgust, încât ochii ei se umplură din nou de lacrimi. El îi luă încet mâna de pe pieptul lui și o împinse înapoi pe scaun. Ea se așeză, suspinând incontrolabil.

— Ticălosule, ticălosule! Tu m-ai împins s-o fac, tu m-ai împins la minciună! Tu și nenorocita ta de obsesie!

Caffery luă sticla de pe frigider, închise ușa și urcă la etaj.

•

Mai târziu, când pulsul îi reveni la normal, luă sticla de Glenmorangie în baie, intră în apă, închise ochii, iar cu degetele bâjbâi după paharul aburit aflat pe marginea căzii. Un val de oboseală îi cuprinse tot corpul. Rămase întins, nemișcat, respirând pe nas, gândindu-se, absurd și compătimitor, că asta se întâmplase din vina lui Penderecki. Acel Penderecki îi pusese o pietricică în inimă, care-l oprise să crească așa cum trebuia, sănătos, luându-i un drept din naștere universal, și anume dreptul de a iubi.

I se păru că o aude pe Veronica la parter, mișcând ceva greu. Auzi ușa din față închizându-se cu un scârțâit ușor. Bău din whisky și se scufundă în apă. Crucea St. Christopher, pe care o avea de la mama lui și care atârna de lănțișorul de la gât, pluti la suprafață, se legănă ușor sub bărbia lui, ca un pește care mușcă din momeală.

Se gândi la Rebecca. La fața ei, cum stătea deasupra scărilor.

„Mă sperie. Criminalul.”

Se auzi o treaptă scârțâind. Pentru o clipa, fu sigur că aude telefonul mobil sunând. Înălță capul, încordându-și auzul.

Liniște. Se scufundă din nou în cadă. „Rebecca.” Putea să simtă familiara dorință mistuitoare, adânc, în stomac. Oare i-ar fi făcut și ei ce le făcuse celorlalte iubite, ar fi forțat-o să se expună, făcând-o să renunțe la fragila demnitate, după care și-ar fi pierdut interesul pentru ea, abandonând-o pentru că avea lucruri mult mai importante la care să se gândească?

Se ridică și își termină paharul de whisky, ieși din cadă și se șterse. În dormitor, Veronica stătea întinsă pe spate, aproape nemișcată.

— Veronica?

Era tăcută, cu privirea în gol.

— Veronica? Îmi pare rău.

Ea continua să tacă.

— M-am gândit.

— La ce? spuse ea tristă. La ce te-ai gândit?

— La petrecere. O să dăm petrecerea.

Ea oftă și se uită în altă parte.

— Mulțumesc.

— Voi dormi pe canapea la noapte.

— Da, spuse ea, cu brațele lipsite de vlagă pe pat. Așa să faci.

29.

Cabinetul medicului de poliție de la secția din Greenwich nu avea ferestre. Singurele elemente de decorațiune erau un afiș îngălbenit despre heroină și unul laminat despre drepturile deținuților la asistență legală. Pe o masă joasă erau împrăștiați fluturași pe care nu-i citise nimeni niciodată: *SIDA – vă aflați în pericol*? *Cocaină – Ghid legal și grup de suport pentru victime – Ajutor acordat victimelor delictelor.*

— Ridică-ți mâneca!

Medicul legist de investigații, cu mâinile dezinfectate, albe și curate, vârâte în mănuși din latex, deschise cu o smucitură trusa medicală: seringă, tăviță în formă de boabă de fasole, fiole, substanțe-trasor, tampoane. Gemini își fixase privirea pe bentița desfăcută, de la a treia butonieră de jos, de pe halatul alb. Lucrurile, trebuia să recunoască, mergeau tot mai rău.

Când inspectorul Diamond își arătase fața prin fanta cutiei de scrisori cu două zile în urmă și spusese: „Știi de ce ne interesează, nu-i așa?" Gemini nu-și dăduse seama cum stăteau lucrurile. Era destul de impresionat de activitatea poliției ca să-și închipuie că fetele erau moarte și că marfa pe care el o vânduse la Dog and Bell era de vină. Iar până în momentul în care inspectorul Diamond venise să bată a doua oară la ușa lui, lucrurile se înrăutățiseră. Gemini citise ziarele și aflase despre ce era vorba. Știa că în toată chestia asta nu era vorba despre droguri. Știa că el se aflase un pic prea aproape de cine nu trebuia. Iar acum era suficient de speriat încât să înceapă să se roage.

Dar ei nu voiau să-l aresteze, îl liniștise inspectorul Diamond, nu era obligat să facă nimic, doar să răspundă la niște întrebări, pentru a fi eliminat de pe lista suspecților și... auzise el vreodată de îndatoririle civice? Și așa, își trăsese pe el hanoracul YSL și plecase, rece ca gheața.

„Spune-le ce vor să audă, spune-le ce vor să audă."

La secția de poliție, toată lumea părea relaxată. Îi dăduseră cafea, țigări și îi promiseseră că-și va căpăta curând înapoi GTI-ul. Cineva îi arătase din nou cele patru fotografii și, deși acum era foarte speriat, ridicase din umeri.

— Nu. Nu le-am văzut niciodată.

Ei îi zâmbiseră, îi spuseseră: „OK" și îl întrebaseră dacă era de acord să le dea niște mostre pentru analize.

— E doar o formalitate, pentru a te elimina de pe lista suspecților, domnule Henry, apoi ești liber să pleci.

Fire de păr de pe cap, scoase cu rădăcină, cu o pensetă. Păr pubian (aceeași procedură). Urină: medicul stătuse lângă el în toaletă, privindu-l în timp ce jetul umplea ceașca albă de plastic. Și apoi, pe hol, când se întorcea de la toaletă, Diamond îi pusese ușor o mână pe umăr, cu respirația lui acră și cu ochii jucându-i în cap de parcă nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea.

— Nu te relaxa, impostor nenorocit ce ești!

Șoptise acele cuvinte, iar doctorul nu-l putea auzi.

— Toți știm că minți!

•

— Ridică-ți mâneca, te rog.

— Ce? spuse Gemini, ridicând privirea.

— Mâneca!

Doctorul desfăcu dintr-o singură mișcare manșeta tensiometrului, cu un pocnet ca o lovitură de bici, și se aplecă să o strângă în jurul brațului lui Gemini.

— Ce-mi mai faceți acu'?

— Nu-ți face griji.

Doctorul bătu ușor în vena din interiorul cotului, frecă apoi pielea cu un tampon antiseptic, iar acul intră. Gemini se înfioră.

— E de rău, dom'le! Cum să demonstreze că le-am făcut io ceva la fetele ălea? Ă?

Doctorul se uită liniștit la el.

— Poți refuza, însă tehnic, legea spune că, dacă refuzi să dai o mostră intimă, asta poate fi o probă împotriva ta.

— Ce?

— Iar dacă nu vrei să-mi dai mostra asta de sânge, atunci putem să te obligăm să dai o probă de salivă, că vrei sau nu. Trase înapoi plonjorul, iar tubul seringii începu să se umple.

— Stai nemișcat, te rog, domnule Henry.

Însă Gemini își trase mâna într-o parte.

— Nu, dom'le! Mai-nainte zi-mi ce-aveți cu mine și cum poate să arate ceașca aia de pipi c-am făcut io lucrurile-alea nenorocite pe care ziceți că le-am făcut.

Legistul privi acul care se mișca în venă.

— Ai fost de acord și ți-ai face viața cu mult mai ușoară dacă nu te-ai mai mișca.

— Ascultă!

Lovi masa cu palmele, iar cotul zvâcni. Legistul se ridică puțin de pe scaun, pentru o fracțiune de secundă. Acul se mișcase însă rămăsese vizibil îndoit în vena basilică mediană mare.

— Nu sunt de acord. I-am *spus* deja tipului, să știi, i-am spus că nu le cunosc pe doamnele alea. Io n-am făcut nimica!

Legistul strânse din buze.

— Foarte bine, domnule Henry.

Aruncă o privire spre ac, apoi se ridică și părăsi încăperea, iar după câteva secunde se întoarse însoțit de inspectorul Diamond care rămase în cadrul ușii, zâmbind larg.

— Domnule Henry.

— Iar tu!

Gemini își supse dinții a dezgust.

— De ce nu-ți ții gura și vii să-mi spui mie că mint?

— Ne minți. Fetele alea au fost în mașina ta. Există probe legale care dovedesc asta.

— Sssttt! Du-te-n mă-ta!

Diamond îl privi printre gene. Se întoarse către un membru al personalului de serviciu de pe hol.

— Cheamă-l pe ofițerul care se ocupă de arestări.

— Ultima dată când am văzut-o pe fată era bine mersi, omule! Mai bine ați căuta printre nenorociții de clienți care stau în casele alea moderne din Croom's Hill. Acu' scoate drăcia asta din mâna mea!

Mel Diamond îi îndoi brațul.

— Jerry Henry…

— Io n-am făcut nimica…

— Jerry Henry, ești arestat sub acuzația de viol și crimă în cazul lui Shellene Craw din Stepney Green, Londra, în noaptea de 19 mai.

— N-am *violat* nicio fată!

— Nu trebuie să spui nimic. Dar îți poate dăuna apărării dacă nu răspunzi atunci când ești întrebat ceva care va fi important mai târziu în proces. Iar acum, conform articolului 54, litera e, îți cer să te dezbraci.

Se uită spre doctor, care se retrăsese în spatele biroului.

— Adu una dintre chestiile alea Andy Pandy pentru el, să-l îmbrăcăm.

— N-am comis niciun viol! Și nici n-am omorât pe vreo fată!

Acul i se rupse în piele aruncând un mic jet de sânge din venă, care descrise un semicerc și ateriză pe podea. Diamond se feri din calea sângelui făcând un pas înapoi în hol. Doi paznici apărură în spatele lui.

— E nevoie de cătușe, domnule?

— Atenție la sânge. Ăsta-i un drogat.

— Așa-i! Sunt un negrotei drogat și vă dau la toți SIDA!

Gemini întinse brațele spre ei, rânjind.

— Javrelor!

În fața biroului său, legistul deschidea calm o cutie cu mănuși din latex.

Gemini se întoarse spre el și-i strigă:

— Ce faci acolo?

Doctorul nici măcar nu clipi.

— Îmi protejez colegii, domnule Henry.

Le aruncă mănuși lui Diamond și celor doi paznici.

— Vreți neapărat să mă jigniți sau ce?

Gemini rânji, cu sângele scurgându-i-se pe podea, lângă el, din brațul ridicat.

— Vreți niște nenorocită de SIDA, ă?

— Calmează-te.

— Da…

Diamond, mai încrezător în sine acum, își puse mănușile.

— Cred că vrea cătușe.

— *N-am făcut nimica*!

Se smuci înainte, înfruntându-l.

— *Le-am dat niște droguri și-atât. N-am omorât pe nimeni*!

— OK, fiule.

Cu mișcări experte, paznicul mai în vârstă îi duse mâinile lui Gemini la spate și îi puse cătușele, strâns.

— Hai să terminam cu chestia asta!

— Nu-s un criminal! Nu-s un nenorocit de criminal!

Se roti către Diamond și-l scuipă, mișcându-și picioarele ca-ntr-un dans nebunesc, cu capul lăsat pe spate.

— *Dacă vrei să găsești criminalul, vezi clienții din Croom's Hill*!

Diamond oftă și ridică o mână.

— Ai dreptul la asistență legala. Îl vom contacta pe avocatul din oficiu dacă vrei. Dacă refuzi acest drept, vreau să știu de ce. Pentru respectarea codului de detenție, restul încălcărilor legii vor fi luate în considerație începând de-acum, și nu de când ai venit. Și-acum, are dracului de gând *careva* să-l cheme pe ofițerul care se ocupă de arestări?

•

Un jamaican bătrân și cocoșat apăru cu o găleată și un mop, pentru a curăța sângele lui Gemini de pe podeaua cabinetului medical. Superintendentul Maddox sosi de la Shrivemoor, cu un teanc de dosare, și îl luă durerea de cap când văzu haosul din Biroul de custodie.

— Ce ai făcut?

— Devenise violent.

— Acum văd că suntem băgați până la gât în rahat.

Maddox îi puse o mână rece pe cap. Îl auzea pe Gemini, aflat în celula de detenție, cum se văicărea că era nevinovat.

— Douăzeci și patru de ore înseamnă până mâine-dimineață la ora zece. Să-ți spun ceva, Diamond, tu poți fi scânteia care-i va întrerupe micul dejun lui J.P., pentru a cere o prelungire.

Doctorul se strecură afară din cabinetul medical și flutură spre Maddox un formular.

— Pentru laborator. Cui i le dau?

— Da, da, o să i le duc jos ofițerului care se ocupă cu probele.

— Mostrele au fost împărțite. Până ajunge dosarul aici, vor fi gata.

— Urați-i noroc inspectorului care-i aici de față. Are mare nevoie!

Inspectorul Diamond oftă și ridică ochii spre tavan.

•

La zece kilometri distanță, în Shrivemoor, în Biroul de incidente, Caffery profita de încăperile aproape goale. Își făcuse mâinile pâlnie pentru a-și aprinde o țigara.

— Of, of!

Aflată la biroul ei, Kryotos se uită la el.

— Crede-mă, îmi trebuie.

— Te cred.

Luă o înghițitură din cutia de Dr. Pepper, se rezemă de spătarul scaunului și își încrucișă brațele.

— Deci? Care e ultima ta teorie?

— Una nebunească.

— Nebunească?

— Da.

Își puse ochelarii și, stând în picioare în spatele ei, se uită peste umărul ei la ecran, la

HOLMES, concentrându-se.

— Cred că l-am întâlnit. Cred că e deja pe-aici pe undeva. Poți să… Arătă către numele coloanelor curgând încet, cu pauze, pe ecran, ca niște gâze verzi. Lasă-le să curgă pur și simplu.

— Bine.

Se uitau în liniște la numele care alunecau, pulsările lor digitale refăcând ultimele zile de investigații: nume care reieșeau din interogatorii, oameni fără chip care nu fuseseră niciodată urmăriți, piste false, fundături, cârciumi în Archway, mașini sport roșii, Lacey, North, Julie Darling, Thomas Cook, Wendy…

— Stop!

Kryotos lovi cu degetul în tastatură, inspirând ușor.

— Ce este? Ce-ai văzut?

— Asta.

Caffery se aplecă și atinse ecranul.

— Ce e chestia asta de lângă numele lui Cook? Cifra asta de-aici, doiul ăsta?

— Înseamnă că îl avem de două ori în baza de date.

— Și înregistrarea asta?

— Asta e de la interogatoriile tale de la St. Dunstan’s.

— Și de ce apare din nou?

— Pentru că… Derulă numele, cu limba între dinți. Uite. Arătă spre ecran. Vezi? Apare în dimineața asta. Litera aia, „T”…

— Așa…

— Înseamnă că a lăsat un mesaj telefonic. Ca de obicei, mi l-a lăsat mie. Vezi numele meu aici? Numărul douăzeci și doi.

— Ai vorbit cu el?

— A spus că a verificat și că a fost acasă în ambele nopți despre care l-ai întrebat.

— A, da. Cu presupusa iubită. Nu-mi dă pace… Bătu ușor cu unghia neagră în dinți.

— Zicea că nu distinge culorile. Și că n-are pe nimeni care să-l ajute să-și aleagă hainele.

— Așadar, nu are nicio iubită.

— Ciudat, nu?

Caffery strivi chiștocul de țigară, ridică o jaluzea pentru o fracțiune de secundă și se uită afară cercetător. Ziua era însorită, fierbinte.

— Da, cred că o să mă duc să-l văd.

— Ai face bine să te duci mai repede. Mâine pleacă în Thailanda.

Caffery dădu drumul jaluzelei.

— Glumești…

— Nu. A zis că-i priește aerul de munte de la Golden Triangle.

— Te cred și eu…

Își luă jacheta și cheile mașinii din biroul SIO și era în drum spre ieșire când Kryotos strigă după el:

— Jack!

Se lăsase pe spate în scaun, ținând receptorul telefonului pe piept.

— E Paul. Mai bine treci prin Greenwich. Cineva vrea să-ți vorbească. A zis că știi tu despre cine e vorba… a zis că… citez: *gagică trăsnet*!

— O, Doamne! Își îmbrăcă jacheta. Rebecca.

— A zis că toți cei de-acolo îi dau târcoale și că o enervează.

— OK. Plec acum. Căută cheile în buzunar. Cât sunt pe drum, caută-l pe Cook, da? Nu-l hărțui, află doar ce program are azi.

— Bine.

— Ne vedem diseară.

— Ești sigur în privința copiilor?

— Normal că sunt sigur. Aștept cu nerăbdare să-i văd.

Îi trimise o bezea și închise ușa, lăsând-o pe Kryotos să se întrebe de ce îi păsa ei – care era o femeie măritată și avea și copii – că Jack Caffery era interesat de cineva cu numele de Rebecca.

30.

Maddox stătea pe treptele secției de poliție din Greenwich când Caffery sosi. Se încălzea la soare, mâncând o *samosa* dintr-o pungă pătată de grăsime, uitându-se indiferent la studenții care beau bere la sticlă pe terasa de la Funnel and Firkin. Cele două riduri dintre sprâncene erau parcă mai adânci ca de obicei. Când Caffery îl întrebă ce are, se încruntă, arată din cap spre secție și spuse:

— Rahatu' ăla. L-a arestat pe Gemini, fără ca măcar să se consulte cu mine. Asta-i tot, nimic altceva.

„Ești surprins, Steve? Sincer, chiar ești surprins?"

— Atunci… presupun că petrecerea iese din discuție.

— Of, Doamne! zise Maddox masându-și fruntea. Nu. Clatină din cap și dădu din mână, exasperat. La dracu'! N-a mai rămas timp, oricum. Nu… îl mutăm pe Diamond în Biroul de incidente și-l lăsăm să se ocupe de despăgubiri. Betts poate începe interogatoriile, iar eu o să mă uit mai târziu peste ele.

— Trebuie doar să spui cuvântul ăla, Steve… O să renunț la petrecere. O fac doar pentru…

— Știu. Toți facem asta pentru ele. Ăsta-i scopul. Ultima inițiativă a guvernului este: căminele fericite înseamnă polițiști fericiți. Nu mai există soții bătute, alcoolici, sinucideri.

— Sună fix a anii 1990.

Jack deschise ușa.

— Atunci, la opt?

Maddox își termină *samosa*, făcu punga ghemotoc și o aruncă în coșul de gunoi aflat la baza scării.

— Opt să fie.

Caffery evită Biroul de custodie. Urcă direct la etajul al doilea, îndreptându-se spre birourile unde se lucra la acest caz și la alte dosare din cadrul secției de poliție Met, rezervate exclusiv pentru cei de la AMIP. O găsi pe Rebecca stând singură, privind pe fereastră, legănându-și cu eleganță un picior, ca un gest de nerăbdare, ținându-și între buze pandantivul mexican din argint de pe lănțișorul pe care-l purta la gât. Era îmbrăcată cu pantaloni verde-oliv și o cămașă din poplin într-o nuanță pală. Când îl văzu pe Caffery, lăsă să-i cadă pandantivul din gură și schiță un zâmbet.

— Bună.

— Mă bucur că te văd.

— Într-adevăr?

El tăcu un moment.

— Ești supărată?

— Da.

Se așeză în fața ei și își împreună palmele.

— Te agasez? Nu vreau deloc să par agasantă, însă am vorbit extrem de serios. Cred că e important.

— Hm, m-ai pierdut. Nu înțeleg.
— Ți-am spus pe telefonul de serviciu.
— Telefonul meu de serviciu?
Caffery își lăsă capul pe spate.
— Iar asta a fost...?
— Aseară.
— Pe mobil?
— Da.
„Veronica.” Caffery scutură din cap.
— Rebecca, nu am primit mesajul. Îmi pare rău.
Privirea ei se însenină.
— Nu vreau să exagerez, dar am stat trează toată noaptea. E în legătură cu ce spuneai tu, că ar fi vorba despre o persoană foarte organizată, cineva care inspiră încredere. Cineva care inspiră suficientă încredere încât să... Tremură de frică, iar el văzu cum la încheieturi pielea i se făcuse ca de găină. Cineva care inspiră suficientă încredere încât fetele să-i permită să le *injecteze* ceva.
— N-ar fi trebuit să-ți spun asta. Sper că...
— Nu, n-am spus nimănui. Se aplecă în față, iar părul ei lung și lucios i se legănă pe umeri. Anul trecut, Joni m-a luat cu ea la o petrecere. Gazda nu făcea deloc un secret din faptul că avea heroină și se oferea să o injecteze oricui dorea. Fusese doctor și știa cum să injecteze asemenea marfă, fără să doară, și în doza potrivită. Se lăsă pe spate. Și nu ducea lipsă de amatori.
— Era doctor?
— Fusese. Sau studiase medicina, cu ani în urmă. Era un personaj influent într-o companie farmaceutică și cred că avea și ceva de-a face cu St. Dunstan’s. Își ridică bretonul de pe frunte, pentru a se mai răcori.
— O mulțime de fete din zonă obișnuiau să ajungă într-un final în locul ăla. Orice chestie pe care și-o doreau, *cea mai bună*, era oferită gratis, în mici boluri. De obicei, la sfârșitul nopții, gazda se transforma în client dacă vreo fată accepta s-o facă pe bani. Mulți. Asta se întâmpla de ani de zile.
— N-a apărut la interogatorii.
— Ține la discreție. Dacă vrei să mai fii invitat, nu trebuie să fii prea vorbăreț. E bine făcut, inteligent, genul care arată bine, dar într-un fel straniu. A, și are un Patrick Heron, de-ți vine să mori. Clătină din cap într-un fel dezaprobator. Agățat acolo pe perete, cu toate curvele alea în jurul lui, luând cocaină, râzând în hohote... neavând vreuna habar de ce are în fața ochilor. Se opri o clipă, privindu-și mâinile. Când își ridică privirea, avea altă expresie. A venit după mine în noaptea aia. N-a fost mare lucru. Credea că sunt prostituată și mi-a cerut s-o fac cu el, am spus nu și... în fine, ne-am certat. Nimic spectaculos. L-am zgâriat totuși destul de rău pe gât.
— Și s-a oprit?
— În cele din urmă, da. Dar dacă mă întrebi dacă-l cred capabil de cruzime, viol, poate chiar crimă...
— Ce-ai spune?

— Nu știu de ce, dar aș spune da. Cu certitudine aș spune da. E ceva *disperat* în felul lui de-a fi.

— Unde locuiește?

Rebecca se roti pe scaun și arată din cap spre fereastră.

— Dincolo de ținutul mlăștinos. Într-una din casele alea mari din Croom’s Hill.

31.

Încă o farfurie spartă. Veronica închise ușa bucătăriei, iar zgomotul făcut de vocile musafirilor se estompă. Aruncă cioburile în coșul de gunoi cu pedală.

— Mă gândesc să ascundem paharele maică-mii înainte ca vreunul să se spargă.

Caffery scoase dopul unei sticle de Sancerre, îl mirosi, după care îl întoarse în palmă, pentru a verifica dacă nu cumva îl fărâmițase. Se retrăsese aici pentru o clipă de liniște și nu se miră deloc că Veronica alesese același moment să vină în bucătărie.

Ea scoase un bol Tupperware din frigider și, când văzu că el nu avea de gând să-i răspundă, trânti ușa cu zgomot.

— Știi cine e un personaj ciudat?

— Nu. Cine?

— Nu vreau să par rea, Jack. Marilyn. E o vacă. Aveam o discuție chiar drăguță cu soțul ei, care e într-adevăr simpatic, și a apărut ea și, fără absolut niciun motiv, a început să fie arogantă, să se comporte urât cu mine.

Jack nu răspunse. Știa exact unde voia să ajungă Veronica cu chestia asta. Jucase toată noaptea rolul victimei – plimbându-se cu eleganță prin casă, aducând platouri pline cu *crostini*, ardei copți și *tapenade*, cu un zâmbet trist, dar plin de curaj. Dar ce-și dorea ea cu adevărat era să i se acorde atenție și voia să iște o ceartă pentru ca seara să fie completă.

— Nu mă asculți, nu-i așa? Luă humusul, bătând zgomotos cu lingura în marginea bolului. Mă gândeam că vom rămâne măcar prieteni, dar se pare că nici măcar nu putem avea un dialog.

— Nu am ce să spun, Veronica.

Aruncă dopul în coșul de gunoi și scoase o sticlă de Médoc din dulap. Nu mai avea energie să se certe cu ea în noaptea asta. Petrecerea însăși însemnase un sacrificiu pentru el – timpul lui prețios. Maddox n-avea de unde să știe că asta era o relație care se afla dincolo de bunele intenții ale DCS.

— Nu te mai deranja, nu o să mă cert cu tine.

— Doamne! Dădu din cap, resemnată. Ești nebun, Jack. Ești nebun. Cred că trebuie să vezi pe cineva care să te ajute în legătură cu asta. Serios!

— Ești beată.

— Cu siguranță, nu sunt! Serios acum, ce ai găsit și tu să spui! Trânti bolul pe o tavă și, brusc, se calmă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Ei bine… Luă un prosop de vase. Cum facem cu Piper-Heidsieck? Ai scos sticlele din congelator? Pocnesc dacă le lași o secundă mai mult. Se îndreptă spre fereastră, ridică perdeaua cu un deget privind afară, căutând ceva dincolo de propria reflexie și căscă. Copiii ăștia… Lăsă perdeaua să cadă. E prea târziu pentru copii să mai fie treji. Ceva nu e în regulă acolo, afară, ține minte ce-ți spun.

•

Noaptea era caldă, iar ferestrele erau deschise, dar probabil că musafirii, la fel cum în timpul furtunii muștele se adună în jurul luminilor de halogen de pe alee, simțeau

greutatea ploii care stătea să cadă: doar copiii erau în grădină. Invitații stăteau înăuntru, în grupuri mici, politicoși unii cu ceilalți, legănând în mână farfurii și pahare, uitându-se din când în când în geamurile ferestrelor, să-și verifice alurile reflectate. Nimeni nu sufla vreo vorbă despre caz, nici măcar atunci când copiii se îndepărtară, de parcă doar o simplă șoaptă le-ar fi putut strica buna dispoziție. Caffery, cu o sticlă de Sancerre într-o mână și una de Médoc în cealaltă, se învârtea prin încăpere umplând paharele, oprindu-se lângă Kryotos care-i băgă în gură un triunghi de *nan*.

— Jack… Îi aruncă repede o privire peste umăr și apoi vorbi încet, aproape în șoaptă. Jack, amicul tău, Cook? Mai e în schemă? Că n-ai mai trecut pe la mine și…

— Of, la dracu'! El încercă să se șteargă la gură cu dosul palmei, fără să verse vinul. La dracu'! Scuză-mă, Marilyn, scuză-mă! M-am luat cu alte treburi și am uitat complet.

— Are bilet rezervat la Air India, pleacă de pe Heathrow, mâine la 2 p.m. Dacă vrei, pot să anunț divizia ID.

— Nu. Lasă-l să plece. Era doar… nu știu… m-am agățat de el ca de-un pai, presupun.

Kryotos puse farfuria jos și ridică paharul, pentru ca el să i-l umple.

— OK, dar dacă te răzgândești…

Se opri brusc. Fetița ei cea mai mică, Jenna, năvăli din gradină și se agață de piciorul ei, dând din cap și smiorcăindu-se:

— Mami, mami!

— Ce s-a întâmplat? Se apleca spre ea.

— Țineva-n glădină.

— Cineva cine?

— Monstlu…

— Jenna…

Kryotos o luă pe fetiță de mânuța pe care o întindea spre ea și o scutură ușor.

— Vorbește clar, te rog.

— Monstlu în… în…

Se opri să respire, uitându-se în spatele ei, peste umăr, în grădină.

— În glădină.

Kryotos se uită în sus, la ceilalți, și își dădu ochii peste cap.

— În caz ca nu știi, ne simțeam și noi bine aici, iar acum, în grădină, e un monstru.

— E adevălat, mami…

Dean, fratele mai mare al Jennei, apăru în cadrul ferestrei, alb la față precum luna.

— L-am auzit.

Kryotos roși.

— Dean, nu începe și tu să faci agitație. Te avertizez!

— Serios!

— Dean!

Ridică un deget spre el.

— Destul!

— Să-ți spun ceva, Jenna, scumpa mea.

Maddox își suflecă mânecile, cu aerul de ușoară seriozitate al celui care își amintește

entuziast că e tatăl unor copilași.

— Ce-ai zice dacă eu și oamenii mei ieșim afară și îl arestăm pe monstru? Dar, desigur, trebuie să ne spui clar ce fel de monstru este. Ca să știm cum să-i punem cătușele.

— Nu știu ce fel este... spuse Dean cu gravitate. Nu l-am *văzut*, doar l-am *auzit*. Mergea prin frunze...

— A, atunci e-n regulă.

Essex se ridică cu greu din scaun.

— Probabil că monstrul nu e decât umbra unei grămăjoare de gunoi.

— Poate, aprobă Dean, cu seriozitate.

— Noi avem de-a face zilnic cu o grămadă de monștri la poliție. Chiar și mama ta poate să prindă unul și să-i lege mâinile la spate.

— Nuuuuu!

Jenna începu să plângă, agățându-se cu mâinile de fusta mamei sale, dând din picioare pe podea.

— Mamiii... stai aici!

Kryotos îi puse Jennei mâna pe cap.

— Mami stă aici. Uite. Poliția se asigură că monstrul a plecat.

— Monstrul, oameni buni!

Essex sări de pe terasă, căzu pe pajiște, pe vine, ca un războinic la pândă, cu mâinile încordate, ca niște săbii, cu ochii pe jumătate închiși, țipând slab din fundul gâtlejului.

— Mon-*astrul* se întâlnește cu Suzie Wong, floarea Orientului și mare Doshu al Drumului Lotusului, stăpâna secretelor tehnicilor de dislocare *kan* – lovitură de pumn – *set* – lovitură de pumn – *su* – lovitură de pumn – *waza*!

Un zâmbet licări pe fața lui Dean, aflat pe terasă.

— Lovesc fără remușcări. *Ki-ai*!

Caffery, recunoscător pentru o asemenea distracție, puse sticlele pe marginea ferestrei și se îndreptă spre mijlocul grădinii, în timp ce Essex își încolăcea brațele către boscheți, aruncând pe pajiște umbre multiple. Maddox îi urmă, făcând mare zarvă în timp ce lovea tufele, căutând sub un buchet de lupini Russell, dând cu atenție la o parte ramurile unei sălcii plângătoare.

— Nu. Nu-i nimic aici, strigă el. Nu-i niciun monstru aici!

— Nu-i nimeni, îi spuse Caffery Jennei, care riscase plecând de lângă mama ei, cu fața înlăcrimată și cu degetele în gura, uitându-se neîncrezătoare în gradină.

Essex mai făcu câțiva pași, lovind cu pumnii, pe rând, surprinzător de agil pentru masivitatea lui.

— Suzie Wong spune: „Vin după tine, monstrule!”

Jenna zâmbi timid, în jurul degetelor, și se întoarse să își sprijine fruntea de Kryotos, fără să-i mai fie frică, dar rezervată, cu zâmbetul încrețindu-i obrajii.

— Suzie e nume de fată, mormăi ea. Nu e de băiat. E prost.

— Nu e de fată, aprobă Kryotos.

— *Munen mushin*! *Ki-ai*, *ki-ai*!

— Da, *ki-ai*, *ki-ai*!

Caffery repetă ca un ecou, cu răbdare, apoi urcă treptele scării înapoi, în casă, zâmbindu-le celor care se uitau la el din ferestrele luminate.

— Nu te simți cu mult mai în siguranță știind că există oameni ca Essex, care protejează societatea?

Kryotos se apleca să vadă mai bine în grădină.

— Cum naiba a reușit individul ăsta să facă așa ceva?

— Ce anume?

— Să dispară.

Caffery se întoarse. În gradină se lăsase liniștea.

Kryotos chicoti, puțin agitată.

— Cred că l-a mâncat...

— Mmm... Ar fi fost un vacarm teribil.

— Știu și eu...?

Maddox se opri lângă el, rânjind, roșu la față, ridicând paharul pentru a-i fi umplut din nou.

— Cred că până și un monstru se dă bătut în fața lui Essex.

— Nu-i niciun motiv de îngrijorare, șopti Caffery. Fac eu curat și adun rămășițele mâine-dimineață.

— Nu, nu cred că vrei să faci asta.

Maddox scutură din cap.

— Las-o baltă. Puțin polițai crud le face bine trandafirilor.

— Ce dezgustător! spuse Kryotos.

Se uitau toți trei în grădină, unde era liniște și se auzea doar foșnetul slab al sălciei plângătoare mișcate de vântul care prevestea furtuna. Într-adevăr, Essex părea să se fi evaporat în aer.

Caffery scrută cotloanele întunecoase, încercând să vadă care era șmecheria, străduindu-se să-și dea seama cum se ascunsese așa de repede.

— Unde e?

— L-a luat monstlu'... începu Jenna să plângă înfundat.

— Nu fi prostuță!

Maddox îi aruncă o privire lui Caffery, ridicând din sprâncene. Caffery înălță din umeri.

— Nu te uita la mine...

— L-a mâncat monstlu'...

— E ridicol, zise încet Veronica, ieșind pe terasă și aruncând o privire mirată în gradină.

— Nu sunt monștri în grădina ta, Jack. Sau sunt?

Caffery lăsă sticlele jos pe terasă și coborî fără grabă treptele spre pajiște.

— Paul?

Straturile de flori erau tăcute, micile pete fantomatice ale ciorchinelor de curpen pluteau în întuneric. Dădu într-o parte crengile de salcie pentru a se uita după ele. Dincolo de calea ferata întunericul era dens. Luminile la Penderecki erau stinse.

— Îl omor pentru asta!

Maddox se apropie, venind din spate.

— Te omor pentru asta, Essex. Gata, joaca s-a terminat. Îi superi pe copii…

Se opri.

— Ce se-aude?

— Ai auzit?

— Ce?

— Asta.

Ceva întunecos se repezi spre ei din umbră, Maddox se aplecă instinctiv, iar pe terasă, Dean începu să țipe. Caffery sări înapoi, respirând precipitat – „Doamne!” – după care, șocat, îl văzu pe Essex mergând încet spre ei, traversând pajiștea, mergând ca o maimuță din junglă, cu brațele bălăngănindu-se.

— *Ki-ai, ki-ai.*

— Idiot, zise Caffery dând din cap, râzând. Hei! Ești un om mort!

Pe terasă, musafirii izbucniră în chicote.

— Ești nebun de legat, ridică Maddox un deget spre el. O să plătești pentru asta.

Essex se simți ofensat.

— *Ki-ai, ki-ai. Munen mushin*?

— Unde te-ai ascuns?

Își trecu mâinile prin păr și dădu din cap.

— A, doar m-a furat… știi… o navă extraterestră.

— Au făcut experiențe sexuale pe tine, presupun.

— Mamăăă… ți s-a întâmplat și ție? Straniu.

Îi prinse în brațe pe Maddox și pe Caffery, împingându-i spre casă.

— În ce an suntem? Mai este încă pe tron minunata doamnă Thatcher?

În sufragerie, Jenna se holba la Essex, neștiind dacă să râdă sau să plângă. Kryotos, roșie la față, îl lovea cu pumnul în bicepși.

— Să nu mai faci asta, uriașule… morsă uriașă ce ești! Apoi zâmbi, punându-și protector mâinile pe urechile Jennei și aplecându-se spre Veronica. Dumnezeu nu le-a dat destul sânge să le irige și creierul, și mușchii. Iar dacă încearcă să le folosească pe amândouă în același timp… of! Dădu din cap, cu tristețe. Calamitate nu e cuvântul care să spună totul.

— Mie-mi spui? răspunse Veronica, pe un ton lipsit de chef.

•

Înăuntru se făcea tot mai cald, pe măsură ce amenințarea ploii creștea. Oamenii continuau să sosească, iar în sufragerie, grămada de baghete *ficelle* ajunsese la un morman de firimituri, cuburile de gheață din coșurile de oțel se topiseră, platourile cu brânza și *chorizos* fuseseră devastate și abandonate.

Cineva descoperise un CD cu valsuri de Strauss, iar Kryotos și Essex dansau, ciocnindu-se de oameni și chicotind. În cameră strălucea intermitent lumina trăsnetelor.

Caffery își bea vinul într-un colț, privindu-l pe Dean. Era aproximativ de vârsta lui Ewan la data dispariției. Pentru Dean, camera avea aceleași dimensiuni și aceleași spaime, iar grădina, aceleași emoții stârnite de întuneric. Stând așa, în picioare, privirea sa era la nivelul terasamentului căii ferate, exact cum fusese cândva și privirea

lui Ewan.

— Ce casă frumoasă, spuse Maddox, venind din spatele lui. Presupun că nu e din salariul de inspector.

Trezit din gânduri, Caffery se întoarse spre el.

— Nu, nu. Privi în paharul cu vin. Părinții. M-au lăsat cu ea.

— Ți-au lăsat-o ție?

— Nu. M-au lăsat cu ea. Zâmbi și bău din paharul de vin. Mi-au vândut-o ieftin, foarte ieftin. S-au bucurat să-i poată întoarce spatele. La fel și mie.

— Mai trăiesc?

— Sigur. Undeva…

— Interesant.

Maddox dădu din cap gânditor.

— E interesant că n-ai pomenit niciodată despre asta până acum.

— Mda…

Se mută de pe un picior pe celălalt, apoi își drese glasul.

— Vin?

— Da, mai pune-mi. Încă un pic nu strică.

Maddox ridică paharul.

— Romaine îi acordă oficial Veronicăi nota zece pentru gătit. S-a descurcat minunat în seara asta. Goli paharul pe jumătate. Dar trebuie să fac niște drumuri, amice. Vreau să mă opresc în Greenwich să văd ce face Betts.

— Cum a fost?

— Întâlnirea cu presa? Un rahat.

— N-o să meargă, nu-i așa?

Maddox se uită cercetător la Caffery pentru un moment, apoi îl luă de braț și îl trase într-o parte.

— Rămâne între noi, da?

— Da.

— N-o să reușim să-i convingem. Nu în patruzeci și opt de ore.

— N-o să spun că mi-ai zis asta.

— Mulțumesc.

Maddox oftă.

— Mâine-dimineață la ora nouă începe prima prelungire, iar când se întâmplă asta, înseamnă că trebuie să-l acuzăm, fie că avem suficiente probe, fie că nu; cei de la serologie se mișcă încet, percheziția în apartament a fost zero, funcționarii de la Biroul de mandate de arestare ne consideră al dracului de ciudați, râd pe furiș în tot Greenwich-ul. Și…

— Și?

Maddox scurse paharul și plimbă vinul în gură de parcă nu i-ar fi plăcut deloc ce urma să spună. Își îndreptă spatele.

— Ne-a dat un indiciu. Ne-a spus că fetele aveau un client în Croom’s Hill. A lăsat-o pe una dintre ele acolo cu zece zile înainte să-l ridicăm noi. Crede că era Shellene Craw. Ne-a spus că a făcut sex cu ea. Asta justifică firele de păr.

— *Croom's Hill*?
— Da. Știi ceva despre asta?
— Steve!
Caffery se aplecă spre el. Vorbea agitat.
— S-a întâmplat azi după-amiază. Eu și Essex lucram la chestia asta.
— A! dădu el din cap. Continuă.
— E un tip bogat. Vreau să spun chiar foarte bogat, printre primii o sută. Dar are o mică problemă; felul în care percepe categoriile rece și cald. Are cocaină din Columbia și opiu din Golden Triangle. Un mic Khun Sa; și este și acționarul majoritar al HC Plc.
— Ce-i asta?
— Companie farmaceutică. Ai auzit de Snap-Haler?
— Oarecum.
— Pentru astmatici. HC a câștigat licența de exclusivitate. Capitalul crește, viața e roz. Și este și…
Un tunet bubui în grădină și făcu să tremure o tavă cu pahare cu picior foarte fin, atât de lustruite încât vibrația lor reflectă lumina. Câteva femei tresăriră, iar Kryotos chicoti speriată. Essex se desprinse de ea și se îndreptă spre ferestre pentru a le închide, dar Veronica îl opri, punându-i o mână rece pe braț.
— Nu, lasă-le așa, îmi place ploaia.
Rămase nemișcată, uitându-se fix în grădină de parcă s-ar fi așteptat să se întâmple ceva.
Picăturile începură să cadă pe terasă, iar mirosul de pământ umed intră în cameră. Jack se întoarse spre Maddox și șopti:
— Și este și în Comitetul Director la St. Dunstan's.
Maddox tăcea, privind cum plouă. Închise un moment ochii, își strânse cravata și dădu din cap.
— Continuă.
— Are studii de medicină. Le injectează droguri musafirilor săi. Era gata să iau pe altcineva în vizor – un tehnician de la St. Dunstan's – deși nu eram sigur, când – bingo! – s-a întâmplat chestia asta și mi-a picat fisa – totul se potrivește la fix –, iar acum vii tu și arunci în discuție Croom's Hill! Ridică paharul, apoi îl bău până la fund. Dă-mi pe cineva pentru supraveghere. O săptămână. Sunt atât de sigur, încât m-aș duce acolo chiar eu.
— Jack, nu pot să pocnesc din degete și… Îl privi pe Caffery și dădu din cap. Bine, bine. O să-i cer guvernatorului să aprobe patruzeci și opt de ore. Pe urmă, mai vedem.
— Ascultă, Jack, ne știm deja suficient de bine încât să pot să-ți trag o săpuneală…
Romaine se strecură ușor sub brațul lui Maddox și zâmbi către Caffery.
— Trebuie să învățați o regulă de aur: nu mai vorbiți despre serviciu.
— Nu vorbeam, spuse Maddox.
— Minți. Ți se citește pe față.
— Nu asculta ce spune, Jack. Vrea să ies cât mai repede la pensie.
— Trebuie să-l înțelegi pe soțul meu. Îl bătu cu palma pe piept. Încearcă să facă pe toată lumea fericită. Totul depinde de el.

Maddox îi luă mâna și îi sărută interiorul încheieturii.

— Am terminat, promit. Doar că mă uitam la șleahta lui Kryotos. Știi… mă gândeam la Steph și Laure, când erau de vârsta lor.

— O, da, ești sentimental! Îl sărută și se retrase strâmbând din nas. Pfiu, parcă văd că trebuie să conduc eu! Căută în poșetă. Credeam că lucrezi la noapte.

— Lucrez. Deschise gura, iar soția lui îi pulveriză o doză mică de aer proaspăt dintr-un tubuleț. N-am băut decât vreo două pahare.

— Eu sunt de vină, zise Caffery. Sunt chelnerul responsabil cu vinul.

Se opri. Romaine se schimbă la față. Duse un deget la gură.

— Uită-te, șopti ea, cu privirea fixată în spatele lui, la ferestre. Uită-te în spatele tău!

Și în timp ce ea îi vorbea, Caffery își dădu seama că și celelalte conversații se întrerupseseră – musafirii se opriseră în mijlocul frazelor și se întorseseră să se uite spre ușă. Ciudat, toți aveau niște expresii încremenite. Însuflețirea lui de mai devreme se spulberă.

— Uită-te, repetă Romaine, arătând cu degetul spre gradină.

Încet, pe jumătate înfricoșat, pe jumătate conștient de ce avea să vadă, se întoarse.

Dean stătea pe prag, alb la față și speriat, nemișcat din cauza șocului produs de apariția bruscă a bărbatului aflat la numai câțiva pași de el. În spatele lui, Veronica zâmbea palid – aproape fascinată. Ferestrele erau deschise spre noapte și în luciul palid al luminii electrice, cu apa de ploaie șiroind pe el, strângând în mâini ceva ciudat, o grămăjoară ocru-galben, stătea Penderecki, cu părul lui moale și sălbatic, lucind în lumina trăsnetelor.

În cameră se așternu o liniște absolută. Caffery se uita tâmp în ochii cu pleoape grele, neputând să înțeleagă exact ce ținea Penderecki în brațe.

Apoi Penderecki își linse buzele groase și zâmbi, făcând un pas înainte. Musafirii se dădură la o parte făcându-i loc, iar Penderecki, clipind încet și scoțând un sunet care semăna a oftat, lăsă să-i cadă din mâini grămăjoara de oase care se împrăștie printre picioarele musafirilor.

32.

Doar Logan și Essex râmaseră până la 1 a.m. Maddox trebuia să ajungă la Greenwich, iar ceilalți invitați plecaseră în grabă, aruncând priviri încurcate către Caffery care se așezase pe scară, holbându-se la mâinile lui, respirând adânc, dorindu-și ca inima să nu i se oprească în loc.

Veronica, incredibil de calmă, încercă să-i oprească pe musafiri, să nu plece.

— Nu trebuie să vă faceți griji. Nu plecați! Putem merge să stăm în salon.

Când își dădu seama că luptă într-o bătălie deja pierdută, trânti ușa din față și, supărată, se retrase în bucătărie și începu să așeze farfuriile murdare în mașina de spălat vase. Logan se sui în mașină și se duse la Shrivemoor pentru a-și lua geanta, iar Essex își petrecu treizeci de minute oferindu-i lui Caffery, puțin câte puțin, înghițituri mici și digerabile din acel Glenmorangie care nu-l lăsa să uite.

— Ca unui copil, murmură Caffery, privind fundul rotund al paharului.

— Ca unui copil mare, dar mucos și care poartă scutecel, fu de acord Essex. Bun. Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

Caffery privi spre ușa sufrageriei, care era închisă, împiedicându-l să vadă tabloul de coșmar: oasele împrăștiate pe podea.

— Cred că sunt ale fratelui meu.

Essex se schimbă la față.

— *Fratele* tău?

— Plecase spre calea ferată, prin spatele casei. Era în septembrie, pe paisprezece, în 1974. Nu l-a mai văzut nimeni niciodată de-atunci.

Și acolo, la lumina slabă a becului electric, Caffery se descărcă spunându-i lui Essex toată povestea, relatându-i cearta din căsuța suspendată în copac, ceartă care îi dăduse permanent sentimentul de vinovăție, felul în care Ewan alunecase din strânsoarea lui și căzuse pe terasamentul căii ferate – *O numiserăm calea morții. Ce ironie a soiții*! –, plânsetele maică-sii și strigătele ei în curtea din spate, mușcându-și mâinile, în timp ce poliția percheziționa casa lui Penderecki doar ca să iasă de-acolo, după zece ore, fără să aibă nimic, nici măcar cea mai firavă probă că Ewan ar fi pus vreodată piciorul în acel loc. După care suspiciunile se îndreptaseră către tatăl lui, fusese ridicat și reținut timp de două zile.

— *O, Doamne*! *Aproape că le distrusese mariajul*!

Sticla de Glenmorangie începuse să se golească.

— De fapt, toată lumea s-a dat bătută, a renunțat, presupun că nu se putea altfel. Dar eu nu am putut. Înțelegi? Știam că el a ascuns trupul lui Ewan – încă de când îi fusese percheziționată casa. Poate că-l dusese în altă parte. Sunt câteva chestii, note, scrisori – arătă din cap spre scară –, indicii pe care le-am păstrat de-a lungul anilor, pe care am tot încercat să le sortez, să le așez și să găsesc un fir. Sunt sigur de un singur lucru. Bău tot ce mai era în pahar, dintr-o singură înghițitură. L-a păstrat. Penderecki încă îl are pe Ewan.

— Așa că tu stai și aștepți aici. Îl aștepți să-l aducă înapoi pe fratele tău?

Caffery își privea unghia degetului mare, clipind a durere.

— Și a făcut-o în noaptea asta? Crezi că acolo, jos, sunt oasele lui Ewan? îl întrebă Essex. Se ridică în picioare, încet, așteptând să se dezmorțească. Nu știu, Jack. Dar urmează să aflăm.

•

Furtuna de vară se mută la sud-vest, traversând Greenwich-ul, iar vârful argintiu al transmițătorului de pe Crystal Palace tremura în lumina lunii. Chiar și casele aflate la marginea Blackheath-ului păreau că se ghemuiesc unele într-altele – de parcă așa ar fi putut opri vântul să nu se mai abată asupra câmpiei.

Harteveld stătea tăcut la masa de mahon din sufragerie, cu un exemplar din *Times* deschis în fața lui și cu o sticlă de lichior de anason la îndemână. Presiunea din aer îi provoca dureri în tâmple – indiferent câte calmante înghițise, câtă cocaină luase, nu putea să scape de această durere. Și mâinile. Mâinile îi erau reci. Ca gheața. Citea despre cadavrele găsite în zona Millennium. Kayleigh Hatch, Petra Spacek, Shellene Craw, Michelle Wilcox – și încă o fată, care nu putuse fi identificată pentru că era într-o stare prea avansată de descompunere. El știa despre cine era vorba – copila de pe Glasgow Street, a cărei moarte survenise când o adormise. Nimeni nu îi anunțase dispariția.

Închise brusc ziarul și își acoperi fața cu palmele. Pentru câteva secunde, rămase așa, legănându-și capul dintr-o parte într-alta, trecându-și degetele prin păr, de parcă ar fi putut să-și alunge gândurile cu unghiile. Apoi, tremurând violent, se ridică în picioare. Înșfacă sticla de lichior și se îndreptă împleticindu-se spre oranjerie, trântind ușa de perete și lăsând-o deschisă. Vântul vuia în gradină, izbindu-l peste față, zgâlțâind sticla ferestrelor.

Toby Harteveld rămase în picioare, nemișcat, vântul puternic bătându-i drept în față, ascultând cum ierburile înalte din gradină, agitate de vânt, fâșâiau precum ploaia. Furtuna venea. Se repezea din cerul întunecos către el, mișcându-se mai repede decât o cometă, țintind chiar în pieptul lui.

33.

Acolo unde Croom's Hill o cotește în jos, spre vechea mănăstire a ursulinelor, camionul de gunoi al Departamentului de Mediu din Greenwich fu oprit de o dubiță albă, neînmatriculată. Câteva minute mai târziu, camionul își continuă drumul urcând dealul, oprind în fața casei lui Harteveld, ca de obicei.

Dubița se întoarse și făcu o buclă largă prin Blackheath, ajungând sus, în curba de pe Croom's Hill, care nu se vedea din cauza casei, chiar la timp pentru a întâlni a doua oară camionul de gunoi. Șoferul luă de la muncitori doi saci plini cu gunoi și îi pasă cu grijă colegului său care se afla în spatele dubiței, apoi închise ușa, trântind-o. Așezat la volan, reglă oglinda laterală pentru a vedea mai bine jos, la cotul dealului, unde se afla parcată o mașină Sierra, aproape ascunsă sub un stejar cu ramurile lăsate. Șoferul dubiței nu întoarse. Cu o mișcare subtilă, imperceptibilă, ridică puțin degetul mare, ținându-l astfel încât să se reflecte în oglindă.

Așteptă până când cei doi bărbați din Sierra îi făcură un semn din cap, apoi porni dubița și urcă dealul.

•

În grădina sa înconjurată de ziduri, Harteveld nu observă niciunul dintre aceste semne. Se sprijini de o bancă din piatră și privi dimineața, clipind mărunt din pleoapele aproape lăsate peste ochii roșii. Lângă el, în stratul de violete și margarete, zăceau o sticlă de lichior goală și un morman de chiștoace. Stătuse acolo toată noaptea, ascultând furtuna și sirenele care se auzeau una după alta, străbătând Greenwich-ul, fără să se adăpostească, așteptând nemișcat ca norii să se spargă și să se verse, lăsând ploaia să-i curgă pe față, transformând aleile labirintice în canale de scurgere. Trăsnetele făceau ca turla albicioasă a bisericii să pară albastră și, până dimineața, fructele căzuseră de pe ramurile copacilor, pajiștile erau mlăștinoase, iar superbii iriși care mărgineau zidul de vest fuseseră culcați la pământ. Ușile oranjeriei rămăseseră deschise, iar paginile ziarului *Times*, pe care vântul le suflase de pe podeaua sufrageriei, erau împrăștiate în jurul oranjeriei și pe terasă. Fața lui Kayleigh Hatch atârna în crengile unui cedru de Liban.

Când umbrele din grădină începeau să dispară, iar soarele începuse să usuce păienjenișurile ude din fagii arămii, Harteveld începu să se miște.

•

Aflat în Sierra, Betts se întoarse și îl privi pe Logan. Undeva, pe o alee de lângă casa lui Harteveld, pornise o mașină. Imediat, ușile unui garaj se deschiseră și o mașină verde, clasică, de colecție, foarte frumoasă, ieși legănându-se pe alee. O luă la stânga pe Croom's Hill și înaintă în dimineața limpede.

Betts se strâmbă în timp ce porni motorul.

•

La opt kilometri distanță, la sediul din Shrivemoor, telefonul lui Caffery sună.

— Inspector Caffery? Jane Amedure la telefon. Agent special la Departamentul de criminalistică. Am primit două pungi de gunoi din plastic negru. Pot să fac o analiză de

gaze și o spectrometrie de masă, și apoi să le compar cu analizele autopsiilor. O să avem rezultatele azi, mai târziu. Își drese vocea. A, și încă ceva. A sosit azi un colet de la sergentul Essex.

— Da, zise Caffery obosit. Era extenuat. E ceva personal. Sunt pentru mine. Încă nu le studiem. Nu oficial.

— Știu. Sergentul Essex m-a informat. Dacă nu găsim nimic, aș putea să le introduc la Operațiunea Walworth.

— Ar fi bine.

— Da, păi... am auzit povestea.

— Și poți să-mi spui ceva?

— După cum arată, nu prea multe. Sunt vechi și foarte fragmentate. În eventualitatea în care reiese că sunt umane, voi face un test al ADN-ului mitocondrial, așa că vreau să știu dacă mama dumneavoastră mai este încă în viață. Alo?

— Alo? Da.

— Întrebam dacă mama dumneavoastră mai trăiește. Sau una dintre rudele ei.

— Da, trăiește... credeți că sunt umane?

— Pot să vă spun dacă sunt cu certitudine umane doar mai târziu, azi sau mâine.

— Mulțumesc, doctore Amedure. Mulțumesc foarte mult!

Puse receptorul în furcă, se sprijini de spătarul scaunului și privi pe fereastră timp de câteva minute. Simțea o durere surdă, agasantă între ochi. Se culcase la 4 a.m. când Betts se întorsese, lucraseră timp de o oră: în timp ce Veronica împacheta paharele de la maică-sa și le așeza într-o lădiță de ceai, Essex se închisese în sufragerie, punând oasele în pungi, etichetându-le cu mare atenție, de parcă ar fi luat asupra lui emoțiile lui Caffery. Până a doua zi de dimineață la 10, când începea prelungirea perioadei de detenție pentru Gemini, toți cei din Shrivemoor știau povestea, știau despre Ewan și Penderecki, și parcă îl înțelegeau mai bine pe Caffery. Femeile din biroul de incidente îl priveau puțin altfel, în mod curios – își imagina el – era ceva ce semăna cu teama. Dacă ar fi putut, nu ar fi făcut nimic în intervalul de timp în care Amedure făcea raportul privind oasele.

— Ai un minut? zise Maddox din ușă. Cineva vrea să vorbească cu tine.

— Da, poate să intre.

— Vrei să vă las singuri? întrebă Maddox pe hol. Pot să vă las singuri dacă vrei.

— Nu, poți să stai și tu.

North, proprietarul curții în care se afla șantierul de construcții, intră în birou. Purta un tricou alb, pe gât, costum, pantofi lustruiți, un lanț masiv din aur în jurul gâtului, peste tricou, și transpira abundent din cauza căldurii. Tulburat, se așeză pe scaunul pe care Maddox i-l oferi.

— Mă simt ca dracu' că-s aici, scuzați exprimarea.

Jack și Maddox se așezară, își puseră coatele pe birourile lucioase și își încrucișară brațele. Maddox dădu din cap.

— Sună de parcă ați avea ceva să ne spuneți.

— Cred că trebuie s-o fac. Îndreptă o cută a pantalonului, în dreptul genunchiului, apoi se scutură ușor. Mă dărâmă chestia asta, în ultimele zile. Și nevastă-mea – bine, are

și ea dreptate să fie supărată – nu mă mai lasă să intru pe ușă până nu fac ce trebuie și să vin încoa'.

— Ce vreți să spuneți?

— Tipul ăla de la Greenwich…

— De unde știți de el?

— Sincer?

— Da. Dacă se poate.

— Am un amic în departamentu' ăsta.

Caffery și Maddox se uitară unul la celălalt.

— E un tip de culoare, nu-i așa?

— Are vreo importanță?

— Oarecum.

North își privea cuta de pe pantaloni, iar Caffery simțea că încerca din răsputeri să se stăpânească.

— Probabil că am spus cuiva ceva… cam neadevărat.

— La interogatoriu?

— Nu, mai târziu. La cârciumă. Fața i se destinse. Mel Diamond. Inspectorul Diamond…

Maddox oftă.

— Mda… Ce-i cu el?

— E un vechi amic de-al meu. Amândoi suntem suporterii lui Charlton. Își mușcă buzele.

— Uite, fiică-mea locuiește în estul Greenwich-ului, lângă curtea de construcții. Are probleme cu vecinii. Niște nigerieni. Gălăgie, mirosuri, sunt niște animale fără minte, prin găurile din pereți și prin podele le intră șobolanii în casă și urcă până în camera bebelușului. Făcu o pauză. Nu că am ceva cu ei, dar se fâțâie toată ziua în mașinile lor ostentative, doar Dumnezeu știe de unde le au, pentru că niciunul dintre ei nu muncește, iar fiica mea, care-și câștigă cu greu traiul, nu poate să-și ia o slujbă potrivită fiindcă toate posturile sunt pentru negri, de când lumea a ajuns să fie așa cum e.

— Unde vreți s-ajungeți, domnule North?

— Am mințit.

— Ați mințit?

— Nu vedeți în ce situație mă aflu? Și dumneavoastră ați fi făcut la fel dacă ați fi avut o fată care ar locui acolo unde locuiește fiica mea. Pot să vă garantez asta.

— Când spuneți că ați mințit…?

— Bine, bine… i-am spus lui Mel Diamond că am văzut un nigerian într-o mașină sport, roșie, dând târcoale pe lângă curtea de construcții. M-am gândit că, dacă pot să-i scutur un pic pe băieții ăia… dar v-ați dus și ați luat pe altcineva.

— Avem mai mulți martori care au venit să ne spună că au observat același lucru.

North își învârti verigheta pe degetul gras și albicios.

— Nu știu nimic despre ei, dar adevărul, sincer, este că n-am văzut pe nimeni niciodată dând târcoale curții. Asta e. M-am făcut de cacao. Sper că vă bucurați.

— Domnule North…

Maddox se ridică, întinzând mâna spre telefonul care începuse să sune pe birou.

— Apreciem sinceritatea dumneavoastră. Acum vă rugăm să ne scuzați.

Când North ieși, ridică receptorul.

Era Betts, care sunase să-l anunțe pe Jack că Harteveld părăsise Croom's Hill.

•

În interiorul Cobrei mirosea a piele și, foarte vag, a asfalt încins, de la sistemul de ventilație a aerului care absorbise câte ceva din lumea de-afară. Opri la semafor, acolo unde Tooley Street începea să urce până la Podul Londrei. Era o zi senină, luminoasă; razele soarelui se reflectau în clădirile de pe malurile Tamisei făcându-le să arate de parcă ar fi fost construite din zahăr.

Se holba năuc afară, din cabina care-l izola de restul lumii. Nu observase în spatele lui cele cinci mașini Sierra gri, și nici pe cei doi bărbați nemișcați în spatele ochelarilor lor de soare.

Era foarte slab – pierduse vreo douăsprezece kilograme de la Crăciun încoace – dar, cu toate astea, asuda ca un om gras, în ciuda aerului condiționat, iar transpirația îi umezise piepții cămășii.

Luminile semaforului se schimbară, dar mașina din față nu se mișcă. Harteveld își dădu seama cu greu. Mâinile sale lungi se odihneau pe volan și arătau de parcă ar fi încercat să se încovoaie anchilozate. „Poate – se gândi el, speră – corpul cedează."

Ca de obicei, oamenii sporovăiau, traversau strada, îmbrăcați în costume închise la culoare, femeile purtau tocuri înalte și ciorapi în culori luminoase, mai apărea ocazional și câte-o jacheta a unui intern care se grăbea spre Guy's să-și reia lucrul. În stânga lui Harteveld, turnul spitalului Guy's, pe care se aflau din loc în loc antene parabolice, părea că-l spionează printre celelalte mașini. Ezită. Trebuia să parcheze undeva; dar să oprească, să se dea jos din mașina și să meargă pe jos cei câțiva metri până la clinica York părea mai greu decât dacă ar fi luat pe umeri globul pământesc și l-ar fi tras după el prin galaxie.

Planul lui era neclar, disperat. După zile întregi în care sperase ca inima lui să explodeze, lucru care l-ar fi împiedicat să mai fie nevoit să ia vreo hotărâre, acum știa că trebuia să se arunce la picioarele unui psihiatru. Să facă asta la clinica York, acolo unde *Alma mater* rodise, i se părea un fapt simbolic, corect. Ca un catharsis, dacă putea fi vorba de existența vreunui catharsis într-o asemenea situație.

Se imagină pe sine, cocoșat din cauza poverii și traversând astfel un birou discret decorat, și îi dădură lacrimile. Nici măcar un asemenea profesionist nu-i putea oferi iertare pentru ceea ce făcuse. Chiar și un profesionist ar fi dat înapoi în fața unei asemenea duhori. Era prins într-o capcană. Nu se putea mișca.

Stătea acolo, cu mâinile agățate de volan. Luminile semaforului se schimbară încă o dată. Și încă o dată. Traficul încremenise. Harteveld se lăsă ușor pe-o parte și lumina albă a soarelui reflectată într-o bandă metalică îl făcu să-și dea seama că se afla foarte aproape de blocajul poliției.

Înfundat, neobservat, începu să plângă.

•

Diamond îl apucă de mână pe North și-l scoase afară din clădire.

— Ce mama dracului faci aici?

North își încrucișă brațele pe piept și continuă să meargă.

— Te-am întrebat ce dracului faci aici!

— Trebuia să spun adevărul.

— Ce le-ai spus?

— Că n-am văzut pe nimeni dând târcoale curții.

— La dracu'!

— Îmi pare rău, amice.

— Părerea ta de rău nu e destul. Mi-ai spus asta și am mers pe declarația ta. Am construit foarte bine un caz pe baza a ce mi-ai spus tu.

North se opri. Lanțul de aur de la gâtul lui strălucea în soare. Se uită la Diamond.

— *Știai* că mint.

— Pe dracu'!

— Sigur știai. N-ai fi putut să fii mai fericit de-atât, când ți-am spus că l-am văzut pe negroteiu' ăla învârtindu-se pe-acolo.

Diamond își băgă mâinile în buzunare și scutură din cap.

— Eu nu așa îmi aduc aminte, amice! Nu așa îmi aduc aminte!

•

Polițistul Smallbright de la stația de pe Vine Street era foarte bine dispus. Arăta bine și era îndrăgostit. Era o zi senină, frumoasă, iar sergentul le dăduse voie să poarte cămașă cu mâneca scurtă pe sub vesta fluorescentă pe care o îmbrăcau în trafic. Zece dintre ei rămăseseră pe Podul Londrei, cu cămășile albe fluturate de briza caldă. „Viața e frumoasă" – se gândi, în timp ce se aplecă pentru a se uita înăuntrul Cobrei verzi, prin geamul șoferului.

— Bună dimineața, domnule.

Expresia cadaverică de pe fața șoferului nu îi șterse zâmbetul. Bătu politicos în geam.

— Ați putea…

Geamul se lăsă în jos, iar aerul rece și stătut, fața palidă pe care o văzu îl făcură să se oprească. Își mușcă buzele.

— Îmi pare rău că v-am oprit, domnule, dar facem o verificare a mașinilor. De rutină, aruncăm doar o privire, în ordine?

Luând tăcerea drept încuviințare, se duse în spatele Cobrei, dar aruncă o privire în urmă, având o senzație de disconfort.

În mod ciudat, șoferul arăta de parcă plângea.

•

Maddox se aplecă în față și își sprijini fruntea de sticla ferestrei.

— Mă întreb ce-am făcut ca să merit asta? Capul meu va fi pe butuc! Nu al lui Diamond!

— Crezi că a inventat interogatoriile „din ușă în ușă"?

— Tu ce crezi?

— Cred că ar trebui să aruncăm o privire. Dacă Gemini a putrezit în celula aia, în tot acest timp, pe baza unei declarații false…

— Nu spune asta, Jack. Nu spune asta.

•

Harteveld rămase rece ca piatra cât timp polițistul verifică spatele Cobrei, pipăind bara de protecție, apoi farurile. Încetase să mai transpire. Strălucirea puternică a soarelui în apă se reflecta în ferestrele clădirilor. În partea de nord a râului se putea zări un grup mic de nori urcând în rotocoale spre cer deasupra domului albăstrui al Catedralei St. Paul, ca un spirit care părăsea un trup. Vapori care puteau lua altă formă în straturile diferite ale atmosferei i se amestecau cu alți vapori, se cristalizau, se lichefiau și, într-o bună zi, aveau să cadă iar pe pământ. Mai puri. Limpezi ca diamantul.

•

— Cine e la 160?

Caffery striga peste capetele operatorilor și ofițerilor care se agitau prin birou. În cămașă, cu o mână pe birou, se uita la indexul de pe monitor. Cursorul pulsa în partea de sus a ecranului subliniind un mesaj.

Poziția 160 – înregistrare blocată.

Altcineva din birou deschisese 160, interzicându-i astfel accesul.

— Am întrebat cine e la 160?

Peste munții de dosare albastre de serviciu și cărțile maronii de drept, câteva perechi de ochi se holbau la el. În colț, aproape de Biroul de probe, o singură persoană nu ridicase privirea. Diamond stătea aplecat și se uita la ecranul unui monitor. O fereastră albastră era deschisă la poziția 160.

Caffery și Maddox traversară biroul.

— Ce dracului faci?

Diamond ridică spre ei ochii albaștri, blânzi.

— Introduceam niște date.

— Asta e treaba lui Marilyn.

— Hopaaaa… spuse el pur și simplu, împingând într-o parte tastatura. Scuze. Sper că nu am stricat ceva pe-aici.

— N-am chef să-mi petrec ziua studiind disciplina în caz de falsuri și înșelăciune, spuse Maddox.

— Bineînțeles că nu, domnule.

Dar mai târziu, când Kryotos verifică HOLMES, descoperi că numerele străzilor din datele introduse fuseseră șterse. Sau nu fuseseră niciodată introduse în primul câmp.

— Unde-i inspectorul Diamond?

Maddox îl găsi în Biroul de probe, cu un picior pe masă.

— Da, domnule.

— Avem ceva de discutat.

Caffery rămase pe hol, privind cum Maddox deschide ușa biroului echipei F și pune mâinile pe spatele inspectorului Diamond, împingându-l blând înăuntru, închizând apoi ușa cu un zgomot ușor.

•

Când polițistul Smallbright se întoarse, fu șocat de expresia schimbată a șoferului. Arăta de parcă o mână netezise toate ridurile, ca atunci când pașii pe nisip sunt nivelați

și dispar. Împăcare și liniștire. Ochii erau fixați într-un punct aflat de cealaltă parte a râului.

— Știți că unul din stopuri e spart?

— Da?

Harteveld deschise ușa mașinii și se dădu jos, expunându-și corpul lung și cadaveric la soare. Rămase nemișcat, cu ochii închiși, cu fața întoarsă spre cer, de parcă n-ar mai fi simțit în viața lui soarele pe piele. Costumul atârna pe el, iar brațele i se bălăbăneau ieșind din mâneci, ca limbile unor clopote vechi.

— Domnule?

— Da.

— E vorba doar de un stop spart. Nimic grav. Stopul e spart.

— Bineînțeles. Și, te rog, ia în considerație fata moartă.

— Poftim?

— Spune-le ce am făcut, dacă ești amabil.

Polițistul Smallbright aruncă o privire agitată spre sergent, care tocmai se apleca spre geamul unei mașini Mazda. Se întoarse din nou spre Harteveld.

— Vreți să declarați ceva, domnule?

— Nu, dar e mai bine să se termine acum.

Apoi se întâmplă ceva ce Smallbright nu mai văzuse în viața lui.

— Niciodată râul nu mi s-a părut mai frumos, niciodată n-a fost mai albastru și mai scânteietor, povesti el mai târziu. Dar tipul arăta ca un cadavru, arăta exact ca un mort, gălbui, ca laptele stricat.

Și, în acele împrejurări, în timp ce Harteveld stabilea coordonatele locului morții sale, cu cinci mașini în spate, doi bărbați, nu cu mult mai tineri decât el, simțiră ceea ce Harteveld știa deja. Nu ținea de jurisdicția lor, dar Betts înțelese că era vorba de o urgență.

— Repede, repede!

Se năpustiră afară din mașini, strecurându-se printre oamenii care întorceau capetele după ei, speriați de cei doi bărbați îmbrăcați în costume, purtând ochelari de soare, cu fețele încordate, cu cravatele fluturând peste umăr. Parcurseră cei o sută de metri în mai puțin de douăzeci de secunde, dar Harteveld tot înaintea lor era chiar dacă înainta încet. Dacă era conștient de prezența lor, lăsă să se vadă dintr-o simplă înclinare a capului, ca și când ar fi auzit ceva vag, de interes momentan. Sări peste parapetul nu prea înalt al podului, cu același calm și, ca și cum pasul următor nu ar fi reprezentat nimic diferit față de ceilalți pe care-i făcuse, sări pur și simplu în aerul albastru.

Polițistul Smallbright țipă. Cei doi bărbați o luară prin trafic uitându-se într-o parte și într-alta și se îndreptară spre parapet. Smallbright alergă spre ei, ajungându-i din urmă în câteva secunde. Cei trei bărbați rămaseră în picioare, respirând greu, în timp ce la cincisprezece metri sub ei, Toby Harteveld, cu aceeași față senină, se izbea de suprafața apei care semăna cu burta unui pește moale. Se răsuci, mișcă de două ori din brațe, convulsiv, ca o păpușă, apoi se rostogoli pe burtă și dispăru în apa verde.

34.

– Te simți bine, amice? îl întrebă Maddox pe Caffery mai târziu, în birou.

— Simt doar obosit.

— În legătură cu ce s-a întâmplat… cu fratele tău… Putem cerceta și clarifica urgent. Cam în două săptămâni, dacă vrei.

Caffery dădu din cap.

— Mulțumesc.

— Când vrei să…?

— Nu, n-o să fac asta.

— OK, spuse, jucându-se cu o agrafă de birou. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus. Am fi putut face ceva.

— Aș vrea să faci mai întâi ceva cu Diamond.

— L-am avertizat. Încă o greșeală și nu-l mai avertizez, îl trimit direct la audieri.

— A scăpat ieftin, nu?

— O mustrare verbală e tot ce pot sa fac în stadiul ăsta.

— Doamne!

Caffery aruncă stiloul pe masă. Maddox se uita speriat la el.

— Ce este?

— Nu știu… tot ce văd eu, Steve, este asta: tipul e un rahat. O dă în bară cu absolut tot ce face, iar *tu*…

Se opri și respiră adânc.

— Iar tu pari că-i dai crezare. Tu și clubul Met Booat, și cangrena înaintează, iar bisericuța…

— Oprește-te, oprește-te, ridică Maddox o mână. Nu sunt tâmpit, Jack. Toți știu că lui Diamond îi merge pentru că e oportunist. Iar chestia cu bisericuța… nu există. Poate în alte părți, dar nu la AMIP.

Se opri, apoi continuă cu voce scăzută:

— Uite ce este, Jack…

— Ce?

— Nu cred că e nevoie să mai spun, dar o spun. Ești un polițist mai bun decât el. Diamond o să plece mai devreme sau mai târziu. Dar tu? Rupse în două agrafa de birou și o aruncă la coșul de gunoi. Tu, Jack, tu n-o să pleci. Tu… Se rezemă de spătarul scaunului, își încrucișă brațele și se uită la inspectorul detectiv cu o expresie de satisfacție. Așadar, nu-ți face griji, da?

— Domnule…

Kryotos apăru în cadrul ușii, mâncând dintr-un baton de ciocolată Twix.

— Curierul de la FSS e aici.

— Mulțumesc.

Maddox se ridică cu greu în picioare.

— Asta ar trebui să ne ajute să ne hotărâm dacă-l acuzăm sau nu.

Ieși din birou, lăsându-i pe Kryotos și pe Caffery uitându-se unul la celălalt.

— Ce e?
— A, nimic. Doar că… sperăm că ești bine. Asta-i tot. Ne-am făcut griji pentru tine.
Caffery se liniști, în scaunul său, jenat de propria furie.
— Asta e… asta e foarte frumos din partea voastră.
— Nu frumos. Omenește. Se întoarse să iasă, dar se opri în cadrul ușii, cu degetul murdar de ciocolată în gură. Înțeleg din asta că nu vrei să-l interoghezi pe Cook acum.
— Nu.
— Bine, pentru că zborul Air India pleacă într-o oră. Ești sigur?
— Da… lasă-l să plece.
— A, și ai un mesaj, rezultatul ultimei nopți de cercetări. A sunat Julie Darling. Știi tu… Little Darlings. Zâmbi spre el: Dragă…

•

Din vocea lui Julie își dădu seama că o trezise.
— Îmi pare rău.
— Nu-i nimic. Își înăbuși un căscat. Mă scol târziu. N-am de ales.
— Am primit mesajul. Puse receptorul sub bărbie. V-ați amintit ceva?
— Nu mi-am amintit nimic. De fapt, s-a întâmplat ceva.
— Vă ascult.
— Mi-ați spus să vă sun dacă cineva mă evită.
— Da.
— Ei bine, cineva mă evită.
Caffery așteptă.
— Bine. Cine?
— Numele ei este Peace. Peace Nbidi Jackson. Este… nu știu prea bine… pe jumătate ghaneză sau cam așa ceva. Nu a apărut la un aranjament făcut la Earl's Court și n-am mai auzit nimic despre ea de atunci.
— Unde a avut ultima prestație?
— A fost în estul Greenwich-ului. La Dog and Bell. Miercurea trecută.
„Cu o zi înainte de a merge noi acolo. Înseamnă că a fost acolo înaintea noastră…"
Luă din sertar un pix și îi scoase capacul cu dinții.
— Știți unde stă? Hai să nu ne îngrijorăm deocamdată, de acord?

•

Kryotos se afla în Biroul de incidente. Știa deja totul despre Peace Nbidi Jackson.
— Este una dintre cele de care ne întreabă cei de la Yard. Din treizeci. Se uită la ecran. Iată. Clover Jackson, asta e mama lui Peace, i-a raportat ieri dispariția. Peace avea o mică problemă cu drogurile. Cu heroina. A luat un autobuz din East Ham până undeva pe lângă Tunelul Blackwall. Mama ei crede că a fost de curând în Greenwich, iar dacă fata n-a mai venit acasă, a sunat la poliție, pe jumătate scoasă din minți de îngrijorare.
— Să trimitem pe cineva acasă la ea. Deschide-i un dosar. Poate că asta e prima lui greșeală: a luat o fată care putea fi imediat dată dispărută.
Caffery se uită la Maddox care stătea în pragul ușii ținând în mână niște documente. Recunoscu însemnul cu roșu și albastru de la FSS în colțul din dreapta al foii. Putea să

însemne un singur lucru.
Maddox așteptă până când se făcu liniște în Biroul de incidente.
— Buuun... Vestea bună este că nu trebuie să mai batem pe la ușile magistraților.
Nimeni nu spuse nimic.
— Amărâtul ăla din Greenwich poate să plece acasă. Chiar dacă ar fi existat o mostră mai bună, tot nu ar fi folosit la nimic. Nici măcar grupa sanguină nu se potrivește.
Diamond stătea pe scaunul său de lângă perete; i se vedeau maxilarele încordându-se pe sub pielea bronzată, și nările pulsând ușor de parcă s-ar fi umflat.
Telefonul de pe biroul lui Kryotos reveni brusc la viață, făcându-i pe toți să tresară. Ea îl privi o clipă, roșie la față pentru că ieșise în felul ăsta în evidență. Era Betts, care suna de pe Podul Londrei. Kryotos îl ascultă, îl privi pe Maddox, apoi pe Diamond și, în cele din urmă, fără să scoată vreo vorbă, îi întinse receptorul lui Caffery.

•

Gemini se holba la textura petei negre de pe peretele celulei, întrebându-se dacă într-adevăr era ceea ce bănuia el că este. „Nu curăță și ei deloc locurile astea nenorocite?” Ușa se deschise și sergentul de serviciu intră ținând în mână un sac de plastic în care se aflau lucrurile lui Gemini. Încălțările Nike erau puse deasupra, ca niște franzele identice, curate, proaspete, de-abia scoase din cuptor.
— Domnul Henry?
— Ce-i?
— Sunteți liber.
Gemini își roti ochii spre el, suspicios.
— Chiar așa?
— Da.
Ofițerul se aplecă și puse lucrurile pe banca de lângă el, aruncându-i o privire plictisită în timp ce se ridica.
— Chiar așa.

•

Caffery vorbea la telefon cu Fiona Quinn când Essex și detectivul Logan bătură la ușă. Essex avea o expresie severă.
— Plecăm spre reședința Harteveld. Ținea în mână bine-cunoscuta cutie galbenă. Sunt doar cu un pas în urma voastră. Ne întâlnim acolo cu Quinn.
— Jack!
— Da.
Essex se aplecă spre el, așa încât Logan să nu-l poată auzi.
— Doctor Amedure de la laborator încearcă să dea de tine.
— Da? Se ridică și acoperi receptorul. A aflat ceva?
Essex tăcu o clipă.
— Da, a aflat.
— Ce?
— Spune că sunt ale unui animal. Sunt oase de porc. Îi pare rău...
Caffery se adânci din nou în scaunul lui.
— Te simți bine?

— Da. Nu mă surprinde.

— Penderecki ar putea fi acuzat de tulburarea ordinii publice. Reține-l. Ai o grămadă de martori.

— Nu, zise Caffery. Se simțea obosit. Obosit de toată afacerea legată de Ewan. Mulțumesc. Dar acum o să-l las în pace. Vor mai fi alte ocazii.

35.

Ușile oranjeriei erau deschise. Caffery fixă mandatul de percheziție și programarea într-o fereastră și apoi se dădu mai în spate, pentru a le permite lui Quinn și lui Logan sa intre, îmbrăcați în costumele lor Tyvek albe care-i făceau să arate ca o pereche de stafii, preocupate.

El și Essex rămaseră afară, târându-și picioarele pe pietrișul aleilor, cercetând muntele de chiștoace înmuiate de apă, în stratul de margarete.

În acea zi – care nu părea să fie de vară timpurie, ci mai degrabă de vară târzie, când toamna e pe-aproape – vântul bătea, soarele scăpăra în copacii înalți, în arțarii japonezi și într-un arbore-pagodă impozant, umplând grădina de verde strălucitor și galben luminos. La fel ca în acel septembrie în care Ewan rătăcise dincolo de șinele de cale ferată. Niște oase pe o bancă din Laboratorul de științe criminalistice. Oase de porc. Penderecki încă producea agitație.

— Domnule!

Detectivul Quinn stătea în capătul holului pavat în alb și negru, ținându-și mâna înmănușată pe ușa grea, din stejar.

— E încuiată, spuse, când el se apropie. Cheile nu-s de găsit.

— Da? Și ce crezi?

— N-aș spune că aștept cu nerăbdare să intru. Își lăsă capul pe spate și adulmecă aerul. Vreau să spun… simți…?

— Da, dădu Caffery din cap. Da. Se simte din grădină.

Essex găsi o daltă în garaj și, după ce Quinn dădu cu praf pe mica fereastră din capătul scării, pentru a căuta amprente, înlătură cu grijă chitul, scoțând geamul ferestrei glisante. Mirosul fu eliberat și toți făcură, involuntar, un pas înapoi.

Quinn scoase repede din cutia de colectare a probelor o mască și zâmbi.

— Rămâneți aici și puneți-vă niște papuci în picioare.

Împreuna cu Logan porni încet, oprindu-se în fața pervazului pentru a aprinde o lanternă deasupra perdelelor și una sub fereastră.

— E un miros puternic înăuntru, Jack, confirmă Logan.

— Nu mai spune…

— Dă-mi un pachet de plăcuțe din cutia de colectare a probelor.

Caffery îi întinse un morman de plăcuțe ușoare, din plastic galben, iar Quinn și Logan dispărură în spatele perdelelor, în timp ce Essex și Caffery, neavând altceva mai bun de făcut, rămaseră să-și tragă pungile de plastic peste pantofi, stând la umbra cedrului libanez, fluierând doar pentru ei și zornăindu-și măruntul în buzunare.

— Deci, zise Essex, după o lungă perioadă de tăcere. De la ce crezi că miroase așa?

Caffery fu surprins să observe o urmă de sclipire în ochii lui. Essex era emoționat. În ciuda bravadei sale, îi era de fapt frică de ceea ce s-ar fi putut afla înăuntru.

— Tu ce crezi că este?

— Păsări?

— Poate.

— Peace Nbidi Jackson?
— Așa sper.
— Doamne!
Essex își descheie gulerul și apoi își șterse fața.
— Tu ești un om mai bun decât mine, Jack. Vorbesc serios.
Quinn apăru din nou la fereastră. În camera din spatele ei fusese aprinsă o lumină.
— Deci?
— Deci ce?
Caffery oftă.
— De la ce vine mirosul ăsta?
— A, despre *asta* era vorba. E niște mâncare lăsată pe-aici. Dar… Se uită în spatele ei.
— Dar?
— Dar miroase mai ales dinspre baia de la etajul al doilea. Băgați-vă mâinile în buzunare și vă arăt.
Se deplasară precauți spre parter. Quinn le permise să arunce o privire în camere, dar nu le permise să intre.
— Nu acum. Vreau mai întâi să facem fotografii.
Aprinsese toate luminile și întinsese o bandă fluorescentă pe podea, făcând o potecă. Se uitară în prima cameră. Sistemul audio Bang & Olufsen se afla într-un colț, o sticlă goală de lichior și două pahare pe care se uscase laptele erau pe amplificator. Pe podele erau ziare și cutii de la fast-food, scaune răsturnate. Masa era plină de haine. Într-o mică anexă utilitară din fața casei, deranjară un roi de muște care își luară zborul de pe un munte de farfurii murdare, în vârful cărora se aflau două carcase de pui. Peste tot, perdelele erau trase.
— Bun, acum să urcăm.
Quinn îi conduse pe casa scării. În hol, Logan îi aștepta la ușa băii, cu o expresie neutră.
— De-aici vine mirosul.
Quinn le zâmbi.
— Puteți vedea de ce.
Logan deschise ușa.
— La dracu'! zise Essex.
Baia era mică și avea tavanul înalt, iar o jaluzea din fâșii lucioase era trasă etanș peste o fereastră dreptunghiulară. Pe blatul de marmură din jurul chiuvetei erau abandonate tuburi goale de pastă de dinți, metri întregi de ață dentară, lame folosite, două sau trei pachete de prezervative, o bucată de săpun folosit. Toate erau acoperite de praf.
— Asta e problema.
Logan arătă spre toaletă.
— De-aici vine mirosul.
Scaunul era ridicat. În vasul de porțelan înotau resturi de fecale și de hârtie igienică. La un moment dat, toaleta refulase pe podea, iar amestecul de excremente și hârtie

stropise dreptunghiurile de faianță de pe pereți, plinta și cabina de duș. După ce apa se evaporase, lăsase un sediment negru care mirosea îngrozitor, presărat cu bucățele de hârtie roz.

— Nici urmă de Peace, nu? întrebă Essex.

— Niciun fel de rămășițe umane. Niște păr pubian. Atât. Și o să luăm mostre din *chestia asta.*

Arătă spre mlaștina maronie din vasul de toaletă.

— Am găsit și câteva amprente.

Înclină scaunul toaletei pentru a le arăta unde dăduse cu praf și găsise două amprente ale degetului mare, pe spatele capacului. Ridică din nou scaunul și le mai arătă patru amprente, mici, ca de femeie, pe capac.

— Uite cum sunt dispuse. Ce crezi că făcea femeia respectivă?

Caffery ridică mâinile, încercând să imite poziția.

— Se ținea de scaun? Ca să vomite? Poate heroină…

— N-ai nevoie de heroină ca să vomiți în mizeria asta.

— *Înainte* de a se înfunda toaleta. Să presupunem.

— Cum s-o fi înfundat?

Caffery încercă să se uite atent în vas.

— Bine.

Quinn își trase masca pe față și își rulă marginile mănușilor de latex peste mânecile costumului alb.

— Să aruncăm o privire.

Se ghemui pe podea și își vârî mâna adânc în țeava în formă de U. „Ca un veterinar palpând un fetus așezat invers”, se gândi Caffery. În timp ce brațul lui Quinn dispărea în țeavă, Logan întinse o bucată de material plastic pe podea.

— Hopaaa, e ceva aici.

Essex se îngălbeni și își întoarse privirea spre Caffery, în timp ce Quinn își miji ochii, aplecându-se spre rama vasului, pentru a putea apuca mai bine.

— L-am prins!

Grămada de fire de păr, prezervative, hârtie igienică și fecale era îmbibată cu apă și mirosea groaznic, curgând șiroaie pe bucata de material plastic întinsă în mijlocul băii.

Essex își duse mâna la gură și făcu un pas în spate, dând din cap, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și-n jos. Quinn respiră și se ridică de jos, împingând cu degetul maldărul de mizerie.

— Astea… Trase afară două obiecte încâlcite și le aruncă în punga pe care Logan o ținea deschisă. Astea sunt problema. O fustă. O pereche de ciorapi.

Caffery era dezamăgit.

— Trebuie uscate la laborator.

— E doar îmbrăcăminte.

— Nimic din ce te așteptai, nu?

— Nu prea. Nu.

Essex, încă ținându-și mâna la gură, se uita la Logan care eticheta punga de plastic.

— Știi ceva? zise el într-un târziu, bătându-l pe spate. Ești foarte talentat la genul

ăsta de probe. Uite, dacă la următorul caz o să am nevoie de un ofițer pentru probe, te cer pe tine.

36.

Până la sfârșitul zilei, găsiră amprentele lui Shellene pe un pahar, pe mânerul de os al unei furculițe și pe o sticlă de Malibu care fusese scoasă din fundul unui dulap, din sufragerie. Firele de păr vineții fuseseră găsite în rețeaua de scurgere de la parter, din dreptul vestiarului, iar Logan mai găsi seringi, într-o cutie lăcuită, și o cantitate mică de heroină și cocaină în două borcanele pentru cerneală, din sticlă albastră și argint, de colecție.

Totul fu sigilat cu mare grijă, în pungi de plastic pentru probe.

— Dar încă sunt îngrijorată, recunoscu Fiona Quinn la încheierea ședinței, seara. Mă așteptam să găsim probe organice, provenind de la mutilări. Nu cred că am prelevat vreuna în timpul cercetărilor de azi.

Nu găsise nici material de sutură, nici bisturiul chirurgical despre care Krishnamurthi credea că fusese folosit pentru mutilări, și nici bucata de săpun Wright, din cărbune distilat.

— Ar fi făcut mult mai multă mizerie. Ar fi lăsat urme după ce le-a deschis: sânge, materii putrezite. Am fi avut câteva probe, măcar în țevile de scurgere. FSS a luat o grămadă din mașina lui, din interior, și cred că aici e cheia – cred că le-a luat și le-a dus în altă parte. Poate le-a dus să le omoare, dar este posibil să le fi dus *după* ce le-a omorât. Poate în locul în care păstrează și colivia de păsări.

— Schloss-Lawson & Walker, zise Caffery. Avocați. Vor face o listă cu proprietățile lui, iar eu voi merge cu Quinn: trebuie să găsim și altceva, căutăm.

— Da, șopti Quinn. Și când vom găsi, cred că vom da și de Jackson.

Nimeni nu spuse nimic, pentru câteva clipe. Prima sarcină a lui Essex, pentru a doua zi, era să o sune pe Clover Jackson și să o roage să vină la secție să se uite la fotografiile Polaroid cu articolele recuperate din baia lui Harteveld. Să vadă dacă fusta de culoarea lămâii verzi era aceeași cu cea pe care fiica ei o purta în noaptea în care dispăruse.

— În ordine, oftă Maddox. Marilyn, acțiuni care trebuie demarate dimineață, la celelalte rezidențe ale lui Harteveld. O vreau pe Jackson înainte să se descompună.

•

După ședință, Caffery, extenuat, își scoase cravata și o sună pe Rebecca.

— Tocmai mă îndreptam spre parc, spuse ea. Vreau să pictez colegiul naval.

— Putem să ne întâlnim acolo?

— Da, sigur. Într-o jumătate de oră e bine? Alo... Te simți bine?

— Da. De ce?

— A!

Apoi ea tăcu pentru un moment.

— Nu pari OK.

— Sunt. Sunt bine. Sincer.

Când Essex auzi conversația, începu să țopăie.

— Don Juanule... Și țineai secret, nu? Spune-i să ne pună o vorbă bună pe lângă

Joni, ce zici? Să-i spună cât sunt de sensibil sau altă porcărie de genul ăsta.

Caffery își băgă cravata în sertarul biroului, se spălă pe față, la baie, își puse mobilul în buzunar și porni cu mașina spre Greenwich. Soarele târziu făcea ca vechile ferestre ale Observatorului Regal să pară aurii, când ajunse în parc. Odată ce Harteveld murise, ar fi trebuit să răsufle ușurat. În schimb, nu se simțea deloc în largul lui, nervii erau întinși la maximum și parcă tot corpul se pregătea să înfrunte tot mai multe obstacole.

„Ești doar obosit, Jack, își spuse. Dormi o noapte, iar mâine lumea va arata mai bine."

Rebecca stătea pe iarbă, în fața domului Flamsteed cu cupolă în formă de bulb de ceapă, cu blocul de desen pe genunchi, cu o pensulă între dinți, în timp ce cu o alta amesteca vopselurile. Caffery se opri, bucurându-se de luxul de a o privi fără să fie văzut. Soarele îi lumina curbura obrazului; aproape că putea să vadă fiecare perișor fin, auriu, de pe pielea ei. În fusta scurtă, cu carouri, părea șocant de vulnerabilă. Ca o provocare, pe întinderea de iarbă verde smarald.

Puse pensula jos, își șterse mâinile pe o bucată mică de cârpă și, de parcă ar fi știut că el fusese acolo tot timpul, privi în sus, mijind ochii, punându-și mâna subțire și bronzată la ochi, pentru a se apăra de soarele care asfințea.

— Bună.

Nu era machiată deloc, iar Jack văzu în colțul drept al gurii sale un zâmbet.

— Bună, Jack.

— Îmi știi numele.

— Da.

Ea privi în jos, lăsând părul să cadă și să-i ascundă expresia feței.

— Uite, am niște vin de Burgundia.

Deschise rucsacul și scoase din el o sticlă și un tirbușon.

— Și asta. O pungă întreagă de nectarine. Sper că nu ești nerăbdător să mergi la McDonald's.

— Asta înseamnă că o să bem ceva împreună?

— Și ce?

El ridica din umeri, își scoase jacheta, se așeză pe iarbă și îi luă sticla din mână.

— Nu sunt eu cel care își face griji.

— Oricum, *tu* ești cel care a vrut să *mă* vadă.

— E-adevărat.

— De ce? Ce dorești?

— *Sincer*? *Aș vrea să…* Se opri. Desprinsese folia de pe sticlă. Am aflat cine e. E Toby Harteveld. Am dat comunicatul de presă acum o oră.

— A! Lăsă rucsacul și se uită la el. Toby.

— Și încă ceva.

— Ce?

— E mort. O să vezi la televizor, dar am vrut să-ți spun acum. A sărit de pe Podul Londrei în dimineața asta, la zece.

— Înțeleg…

Expiră încet și își îndreptă privirea spre Londra, care se întindea ca un ocean la

picioarele lor: în amonte, Podul Londrei înălțându-și curburile măcinate deasupra ceții albăstrii; în aval, fâșia cețoasă a orizontului sclipind lângă Domul Mileniului, ca un os curățat, profilat pe un fond albastru. Dincolo de toate acestea, curtea de construcții…

— Atunci înseamnă că s-a terminat.

— Presupun că da.

Rebecca tăcu multă vreme. În final, parcă hotărându-se să alunge toate astea, luă două pahare din rucsac și le puse lângă el, pe iarbă. Se uită la el și îi zâmbi.

— Avem ceva în comun, noi doi.

— Bun. Își ridică brațele în timp ce învârtea tirbușonul. Ce anume?

— Unghiile. Își privi mâinile. De când a început toată chestia asta, nu am fost în stare să ating nimic fără ca unghiile mele să se rupă. De parcă așa aș elimina stresul. Tăcu.

— Tu ce-ai pățit?

El zâmbi, ridicând degetul mare, a cărui unghie era vânătă.

— Asta?

— Da.

— Of! Chiar vrei să știi?

— Bineînțeles.

— Păi, să vedeeem… Am avut o căsuță într-un copac. Ăsta e punctul de plecare.

— O căsuța în copac?

— Aproape totul s-a schimbat între timp. Dar poate că într-o zi o să-ți arăt unde a fost.

— Mi-ar plăcea.

— Fratele meu, Ewan, m-a împins. Aveam opt ani. Partea neagră ar fi trebuit să cadă, dar nu s-a întâmplat așa. Doctorii au fost derutați. Sunt o minune a lumii medicale.

— Sper că l-ai omorât că ți-a făcut asta.

— Pe cine?

— Pe fratele tău.

— Nu… Am… Se opri. Nu. L-am iertat. Cred.

El tăcu, iar Rebecca se încruntă.

— Ce-am spus?

— Nimic, nimic. Desfăcu sticla și îi turnă vin în pahar.

— Scuză-mă, n-am vrut. Uneori nu prea am tact.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Ridică mâna. Serios, nu trebuie, Rebecca. Chiar nu-ți face griji.

Se uitară unul la celălalt, Rebecca se simți încurcată, iar Caffery, încrezător, zâmbi. În buzunarul jachetei sale, telefonul mobil găsi să sune tare exact în pauza neplăcută din conversația lor, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Doamne! Lăsă sticla jos, se întinse, prinse mâneca jachetei între degetul mijlociu și arătător și o trase spre el, târând-o pe iarbă.

— Vorbeam despre sincronizare. Îmi pare rău.

— Nu trebuie, spuse ea foarte încet.

— Veronica?
— Am făcut-o!
Caffery o privi pe Rebecca apoi se întoarse cu spatele, punând mâna căuș în dreptul receptorului.
— Veronica, unde ești?
— Am făcut-o. În sfârșit, am făcut-o!
— Nu mă pune să ghicesc.
Liniște.
— Veronica?
— Ticălosule! Respira sacadat, de parcă ar fi plâns. O meriți.
— Ascultă…
Dar ea închisese deja.
Caffery oftă, puse telefonul între picioare și se uită la Rebecca. Ea trăgea linii pe iarbă, cu coada pensulei, fără să se uite la el.
— Cine era? întreba într-un târziu.
— O femeie.
— A! Veronica? Așa o cheamă?
— Da.
— Și ce voia?
— Atenție.
— Și… – își sprijini bărbia cu mâna și îl privi – ai de gând să i-o acorzi?
— Nu.
Rebecca dădu din cap.
— Înțeleg.
„Nu te crede, Jack.”
Căută precipitat țigările și, brusc, din spatele acoperișurilor roșii ale observatorului își luă zborul un stol de grauri gălăgioși.
Caffery tăcu și îi privi, inexplicabil șocat.
— Păsări.
Rebecca își lăsă capul pe spate pentru a privi ultima rază de soare care îi trecu pe față.
— A! Zâmbi. „Nu sunt născute pentru moarte, nemuritoarele Păsări! Niciuna dintre generațiile înfometate nu a călcat peste ele…”
Graurii se rotiră în aer, se opriră pentru un moment, tremurând, apoi se aruncară spre pământ, umplând aerul de bătăile aripilor.
Rebecca ridică din umeri într-un gest de apărare.
— Au!
Păsările se rotiră din nou și dispărură tot atât de brusc pe cum apăruseră, în depărtare, dincolo de deal. O pană se legănă în aer și ateriză pe piciorul lui Jack.
— Am crezut că ne vor ataca, râse Rebecca, scuturându-și părul, amuzându-se de propria frică. Apoi îl privi și se opri. Ce este?
— Nu știu.
Dădu din cap. Văzuse păsările de-aproape, le văzuse ochii colorați și ceva în el se

rupsese. Se gândi la Veronica, la mormanul de oase, la zâmbetul ei crispat și nefiresc când Penderecki pășise în cameră, ca și când ea ar fi plănuit asta. Brusc, apucă o țigară și o scoase din pachet, ridicându-se în picioare.

— E mai bine să plec.

— Deci îi vei acorda atenția ta.

— Da. Își lăsă mânecile în jos. Presupun că da.

•

Tigra roșie a Veronicăi era parcată în fața casei. Mulțumită de sine. De parcă ar fi avut dreptul să se afle acolo. Se lăsase seara și, peste acoperișuri, de cealaltă parte a căii ferate, se înălța un fir de fum. Casa era cufundată în întuneric. Caffery intră, precaut, pregătit pentru ce era mai rău.

— Veronica?

Rămase pe preșul de la intrare, temându-se în propria casă.

— Veronica?

Liniște. Aprinse lumina pe hol și clipi des. Totul era cum își amintea, doar covorașul de pe hol era ușor încrețit, iar punga cu rufe, pe care o uitase în acea dimineață, se mișca încet, lângă plintă. Prin ușa deschisă de la bucătărie, putu să zărească conturul ceștii de cafea pe care o lăsase pe masă de dimineață. Închise ușa de la intrare, își agăță jacheta de balustrada și intră în bucătărie.

— Veronica?

Era sufocant înăuntru. Pe pervazul ferestrei, una dintre plantele ei, un arbust de Bougainvillea, făcuse o floare roșie intens, în timpul zilei, și părea că absorbise tot oxigenul din casă cu frunzele ei grase, cărnoase. Deschise în grabă fereastra, lăsă aerul nopții, mirosind a fum, să intre în bucătărie, și luă o dușcă zdravănă de Glenmorangie, de bun venit, direct din sticlă.

În sufragerie nu era nimic mișcat, paharele prețioase ale Veronicăi, în cutia de ceai, încă așteptau să fie luate. Deschise ferestrele și se înapoie în hol. În salon, găsi prima dovadă a prezenței ei acolo. Camera fusese curățată în întregime, obsesiv, mirosul de lavandă al mobilei lustruite se simțea încă greu, în aer.

Rămase în cadrul ușii pentru mult timp, înainte de a observa, rezemat de polița căminului, un cartonaș cu chenar negru, de genul celor folosite în cadrul serviciilor funerare. Mesajul era simplu:

Să te ia dracu’, Jack!
Cu dragoste,
Veronica

— Mulțumesc, Veronica.

Puse cartonașul în buzunar și deschise fereastra de pe colț, apoi se întoarse în hol. Singurele zgomote care se auzeau erau ticăitul ceasului vechi și zumzăitul leneș al unei muște muribunde. Sus, deci. Probabil că era la etaj.

— Sunt aici, Veronica. Se opri la jumătatea drumului, privind în sus, către ușile închise ale dormitorului. Veronica!

Liniște. Urcă ultimele trepte și se opri din nou, cu mâna pe ușa dormitorului. Dintr-odată, se simți din cale-afară de obosit. Dacă ea luase o supradoză și zăcea pe pat, urma o altă noapte de nesomn. Accident. Spălări stomacale. Evaluări psihiatrice. Familia ei, ca de granit, stând în tăcere, lăsându-l pe el să se simtă responsabil, fără să îi adreseze nici măcar un cuvânt.

Sau ar fi putut, *ar fi putut* – gândul îl făcu să tremure – pur și simplu să întoarcă spatele, să iasă. Să plece. Să o sune pe Rebecca, să își ceară iertare că o părăsise, să se întâlnească și să bea ceva împreună, să-și petreacă noaptea încercând să aibă o discuție plăcută, în timp ce Veronica avea să alunece ușor dincolo de granița dintre viață și moarte, singură.

Rămase în picioare, cu pulsul bătând nebunește, în timp ce aceste gânduri îl epuizau. Apoi inspiră adânc și încet, foarte încet, deschise ușa dormitorului.

— Fir-ar să fie!

Veronica aranjase patul și făcuse curățenie și aici. Nu era niciun tablou înfricoșător al morții, nicio urmă de sânge pe pereți, nicio sticluță goală de pastile. Dar nici ea.

Verifică repede dulapurile. Totul era așa cum trebuia să fie, prosoapele erau strânse în ordine, în teancuri multicolore, iar lângă pat, ceasul ticăia încet. Atunci, în camera lui Ewan. Se întoarse pe palier și găsi ușa camerei lui Ewan deschisă. Veronica era înăuntru și se uita la el.

— Veronica!

Pentru un moment, se uitară unul la celălalt, cu pulsurile accelerate. Era îmbrăcată cu o bluză albă de mătase și cu pantaloni albi, de in. La gât avea o eșarfă imprimată cu mici bucle aurii, prinsă cu un ac cu diamant. Era albă la față, dar sigură pe ea. Nu era niciun semn care să sugereze că și-ar fi provocat vreun rău.

— De ce ai venit în casa mea?

— Am venit să recuperez paharele mamei mele. N-am voie?

— Ia-le și pleacă.

— Politețe.

Respiră printre dinți și ridică din sprâncene.

— Cunoști acest cuvânt, Jack? *Politețe*.

— Nu sunt aici ca să ne certăm…

Se opri. Își concentră atenția asupra camerei și văzu rafturile goale, dosarele pe podea, deschise, rupte, goale.

Pentru o clipă, rămase în picioare, încercând să înțeleagă, tăcut și nemișcat, auzind doar inima care-i bubuia precipitat în piept – „La dracu', știe exact unde să mă atace" – apoi înaintă, ignorând-o. Se aplecă asupra rămășițelor, cu mâinile tremurând. Cum umbla printre dosare – ridicându-le, întorcându-le și scuturându-le, trecându-și degetele tremurătoare peste spațiile lor albe – își dădu seama că va afla ceva. Știa cum o inimă rănită, cum era a Veronicăi, funcționa.

— Deci? spuse el, în sfârșit, stând aplecat, pe călcâie, respirând greu. Ce-ai făcut? Unde ai pus tot ce era aici?

Ea ridică din umeri de parcă interesul lui ar fi surprins-o și se întoarse, ca din întâmplare, să se uite pe geam. În silă, el îi urmări privirea. Dincolo de perdelele pale,

ridicate, fuioare albicioase de fum se înălțau spre lună.

— La dracu', oftă el. La dracu', da, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se ținea cu greu pe picioare. Traversă camera, punându-și ușor degetele reci pe rama ferestrei. Iar acolo, exact așa cum se așteptase, de cealaltă parte a căii ferate unde se vedeau luminile roșii și cenușii ale jarului împrăștiat, stătea Penderecki, ridicând capacul incineratorului pentru a arunca în el încă un braț de obiecte, fluierând ca pentru sine și zâmbind de parcă ar fi așteptat ca Jack să vină și să-l privească.

— Of, Veronica... Își lipi fruntea de geam și expiră lung. Mai bine mi-ai fi smuls inima, decât să-mi faci asta.

— Hai, Jack, nu exagera!

— Nenorocita, șopti el. Nenorocito!

— Poftim? Cum mi-ai spus?

— Nenorocito! Calm, se întoarse spre ea. Am spus că ești o nenorocită dată dracului!

— Ești nebun! Îl privea, nevenindu-i să creadă ce auzea. Știi ceva? Câteodată mă faci să-mi doresc ca perversul ăsta *să-ți fi omorât* într-adevăr fratele. Încet. Fața ei se strâmbă. Pentru că o *meriți*, Jack. O meriți pentru felul în care *mă omori* pe mine...

Dar Caffery o apucă brutal de braț. Nasturele de la manșeta bluzei ei sări.

— Jack!

El o târî spre ușă, călcând în picioare și împrăștiind dosarele goale.

— Jack! Protesta, strigând la el: Dă-mi drumul, Jack!

— Taci din gură!

Mânia îl făcea să fie puternic și sigur pe el. O trase după el pe scară, bucurându-l lipsa ei de putere, bolboroseala și lupta ei, unghiile îngrijite rupându-se de balustradă. La capătul scării, se opri, ținând-o de braț, privind-o calm.

— Dumnezeule!

Ea își răsuci brațul pe care i-l strângea și făcu un pas înapoi, masându-și cotul, cu ochii larg deschiși, cu părul în dezordine. Un vas de sânge îi plesnise în ochiul stâng, dar fața îi era uscată. El își dădu seama că îi era frică de el.

— Să nu mă mai atingi niciodată, ai înțeles? Să nu...

— Taci din gură și ascultă-mă!

— *Te rog*! Tati o să considere că e o chestie foarte gravă dacă te mai apropii de mine.

— Am spus *să taci dracului din gură și să asculți*! Își apropie fața de a ei. Îți spun o singură dată: dacă te mai apropii *vreodată* de mine, te omor! Te omor, la dracu'! E clar?

— Jack... te rog...

El o scutură violent.

— Am întrebat: *E clar*?

— Da, da!

Izbucni într-un plâns convulsiv.

— Ia-ți m-m-mâinile de pe mine, bine? Ia-ți dracului mâinile de pe mine!

— Ieși afară din casa mea! Îi dădu drumul, strâmbându-se de dezgust, se repezi la ușa din față lăsând-o deschisă. Hai, ieși afară! *Acum*!

— Bine, bine. Se grăbi coborând scara, gâfâind și murmurând, privind peste umăr, să se asigure că el nu venea după ea. Plec. Ești mulțumit?

Caffery intră în sufragerie, ridică lădița de ceai și o cără până la ușă. Veronica stătea pe aleea din grădină, tremurând, butonând un număr pe telefonul mobil. Când el deschise ușa, ea se dădu înapoi instantaneu, de frică. Apoi, văzând ce ținea în mâini, se schimbă la față.

— A, nu! se lamentă ea. Costă o avere.

Dar el trecu pe lângă ea – ajunse în stradă și aruncă lădița de ceai în aer: făcu niște mișcări grațioase, în timp ce din ea ieșeau pahare de cristal și bucăți de pânză verde, izbindu-se de capota Tigrei, ciocnindu-se apoi de parbriz, sfărâmându-se în cele din urmă, în mijlocul drumului.

— Am vorbit serios, Veronica, îi șopti el în ureche, când trecu pe lângă ea, ajungând pe aleea din curte. Te voi omorî!

Trânti ușa de la intrare, o zăvorî, apoi se duse în bucătărie pentru a căuta sticla de Glenmorangie.

37.

Alarma sună la 7 a.m., iar el rămase întins, pe partea lui, privind umbrele frunzelor pe pereți. Trecu parcă o eternitate până când își schimbă poziția, întorcându-se pe spate. Își acoperi ochii și începu să respire.

Prea departe. De data asta mersese prea departe.

De-a lungul anilor, mai avusese prietene ca Veronica; alte relații eșuaseră cu timpul. Dar, nici atunci când simțea un gust amar, răzbunarea lui nu lovise niciodată atât de violent. Niciodată nu fusese atât de rănit.

„Crezi că ai învățat ceva din asta? E o «lecție de viața»?”

Își apasă tâmplele și se gândi la Rebecca, la gestul ei când își dădea la o parte părul castaniu din ochi. Se întrebă dacă și de data asta greșea – se întrebă cât timp i-ar fi trebuit să se plictisească și de ea. Șase luni, poate. Sau un an, dacă se străduia. După care, s-ar fi întors de unde plecase. Singur. Fără copii. Se gândi la părinții lui, optimiști, plini de încredere: dându-le viață celor doi fii ai lor chiar în acest dormitor însorit.

— Jack, Jack, murmură el. Încearcă să lupți.

Se ridică în coate, clipind din cauza luminii, și trase telefonul pe pat. Rebecca răspunse imediat, somnoroasă.

— Te-am trezit?

— Da.

— Detect… Sunt Jack, Rebecca.

— Știu, spuse ea pe un ton trist.

— Îmi pare rău pentru aseară.

— E-n regulă.

— Mă întrebam…

— Da…

— Poate deseară… vrei să bem ceva… sau să cinăm…

— Nu.

Liniște.

— Nu, nu cred.

Ea închise.

„Asta să-ți fie învățătură de minte”, *Jack*, se gândi el, rostogolindu-se din nou în pat.

•

Maddox, cu o față odihnită, într-o cămașă cu mânecă scurtă, îl întâlni pe holul de la Shrivemoor. În mână ținea o ceașcă de cafea.

— Jack, ce s-a-ntâmplat? Sper că nu e vorba iar de perversul ăla.

— Nu-i nimic.

— Arăți ca naiba.

— Mulțumesc.

— Cum a fost traficul?

— Nu chiar rău. De ce?

Scoase din buzunar cheile mașinii de serviciu și le zornăi.

— Pentru ca urmează să plecați în direcția opusă și apoi să vă întoarceți.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Credem că am găsit-o pe Peace Jackson. O femeie a descoperit-o într-un tomberon, acum un sfert de ceas.

•

Royal Hill, care leagă Greenwich de Lewisham, urcă șerpuind și pare că are intenția să tot urce și să fie tot atât de înalt precum Blackheath, însă la un moment dat îți dai seama că nu e așa; după vreo patru sute de metri, o ia la stânga și coboară până întâlnește South Street. Când ajunseră ei și parcară, mulțimea era deja acolo. Oamenii apăruseră la ferestre și se uitau atent, cu mâinile încrucișate, cu perdelele date la o parte.

Ofițerul investigator chemase cioclii: doi bărbați bine legați, purtând veste negre și cravate negre, stăteau în apropiere, așteptând lângă mașina lor, Ford Transit. Un polițist cerceta grădina mică, din față, iar pe aleea îngustă din beton, marcată doar de distanța mare impusă de ofițeri, se afla tomberonul, cu capacul larg deschis. Inspectorul Basset se afla la poartă, cu privirea în pământ, discutând concentrat cu Fiona Quinn. Când îl văzu pe Maddox intrând însoțit de polițist, îi veni în întâmpinare, întinzându-i mâna.

— Inspectorul Basset.

Maddox îi strânse mâna.

— Ce avem aici?

— Arată ca una dintre victimele lui Harteveld, domnule. Femeie, dezbrăcată, parțial înfășurată în trei folii de plastic. Quinn o examinează acum, dar vă asigur că avem motive serioase pentru care v-am sunat. Are niște mici semne pe sâni, iar sternul e deschis. Nu-i putem vedea capul, e cu fața în jos, însă este afro-caraibiană, dacă informația asta ajută cu ceva.

— Da. Ne gândim că ar putea fi cineva anume.

— Picioarele sunt strânse spre piept, deci și-a pierdut starea de *rigor mortis*.

— A, nemaipomenit!

Maddox strâmbă din nas și privi spre cer.

— Când o s-avem și noi de-a face cu niște cadavre proaspete? Luă masca și mănușile de latex pe care Logan i le întinse și se întoarse. Jack, vorbește puțin cu femeia care a descoperit cadavrul. Eu și Logan ne ocupăm de ce mai e pe-aici.

În casa cu trei camere, Caffery o găsi pe femeie în bucătărie, în compania unei polițiste din acea jurisdicție, WPC. Se uitau amândouă la ibricul electric. Când intră, ele tresăriră speriate.

— Îmi cer scuze, ușa era deschisă.

Polițista de la WPC se încruntă.

— Cine sunteți?

Caffery scotoci prin buzunare ca să găsească legitimația.

— De la AMIP. Inspectorul Caffery.

Ea se roși.

— Scuze, domnule. Arătă din cap spre ibric. Doamna Velinor face un ceai. Vreți și

dumneavoastră o ceașcă?

— Mulțumesc.

Femeia schiță un zâmbet către el. Era atrăgătoare, fața ei egipteană părea sculptată, cu linii riguroase, iar părul negru era legat la spate. Purta un costum business scump. Geanta ei se afla pe masă, iar lângă ea erau împrăștiate niște reviste: *Management Todays*, un teanc de *Saville & Holdsworth* cu teste psihometrice și, peste ele, un *Guardian*, împăturit cu fotografia lui Harteveld pe prima pagină, orientată spre tavan. Acoperind fereastra, pe dinafară, patru prosoape de baie, galben-portocalii, erau întinse pe frânghia de rufe.

— Vreți să-mi puneți câteva întrebări, spuse ea. Aș vrea însă întâi puțin ceai, mi-e teamă că mă simt cam rău.

— Nu vă grăbiți.

Le ajută, ducând pe măsuță laptele și zahărul. Se așezară lângă fereastră. Doamna Velinor sorbi din ceai și, treptat, își reveni.

— E mai bine acum.

Caffery își scoase carnețelul.

— Povestiți-mi de la început, nu vă grăbiți, în ritmul dumneavoastră. Plecați spre birou și ați vrut să aruncați gunoiul?

Ea confirmă din cap și puse ceșcuța pe farfurioară.

— Prima dată am crezut că a aruncat cineva ceva îngrozitor, ca să mă sperie. Partenerul meu este alb, eu… de altfel se vede că sunt metisă, iar oamenilor încă li se mai pare ceva ciudat, știți. Acum două săptămâni, am găsit un graffiti pe ușa din față. M-am gândit că o fi începutul vreunei campanii. Cred că ați auzit de tot felul de lucruri îngrozitoare pe care unii le strecoară în cutiile de scrisori, nu? Mă gândeam că e vorba de așa ceva.

— Așadar, ați deschis capacul.

— Trebuia să văd ce era. Mirosea – *ea* mirosea – îngrozitor. Eram pregătită pentru ceva mai… Își apăsă vârful nasului, apoi își înălță privirea. Dar nu pentru asta. Nu mă așteptam la asta.

— De cât timp credeți că se afla acolo?

— Nu știu. N-am nicio idee.

— Dar de cât timp presupuneți că ar sta acolo?

— *Presupun* că de azi-noapte. Dar nu poate fi așa, nu? pentru că Harteveld era deja mort… de când? De ieri de dimineață? Se uită cu un aer grav, cu ochii ei căprui-închis, către ziarul *Guardian*. Chestia aia… *fata* de afară are legătură cu el, nu?

— Ce vă face să credeți că a fost pusă acolo azi-noapte?

— Păăăi… ezită ea, încurcată. Nu știu. Poate pentru că m-am gândit că *aș fi știut* dacă un cadavru s-ar fi aflat în tomberonul meu.

Râse de absurdul celor spuse.

— Dar nu cred că e neapărat adevărat. Vreau să spun, capacul era închis bine, deci dacă nu aș fi vrut să arunc gunoiul azi, aș fi trecut chiar pe lângă el, fără să știu vreodată.

— Când ați dus ultima dată gunoiul?

— Tocmai încercam să-mi aduc aminte. Gunoierul a venit luni. Partenerul meu a fost aici marți seara și am băut câte ceva. A fost ziua lui de naștere. Deci, am umplut un sac de gunoi cu hârtie de ambalat cadourile și cu sticle goale, chestii de-astea. *Am crezut* că am aruncat gunoiul aseară. Dar sigur am greșit, trebuie să-l fi aruncat ieri-dimineață.

— Unde lucrați, doamna Velinor?

— La spitalul St. Dunstan's.

Caffery ridică din sprânceană.

— St. Dunstan's?

— Da. De ce?

— Știți vreun motiv pentru care domnul Harteveld v-ar fi ales pe dumneavoastră ca să vă facă asta?

— Să mă *aleagă*?

Dădu din cap.

— Nu. Adică îl cunoșteam vag – ne-am întâlnit o dată sau de două ori la ședințele comitetului spitalului, îl cunoștea pe unul dintre colegii mei –, dar nu cred că m-a remarcat, nu mai mult decât pe oricine altcineva. Cu greu se poate spune că știa de existența mea.

•

Când Caffery termină de discutat cu doamna Velinor și ajunse la ușa din față, tomberonul, acoperit cu praf argintiu de amprente, fusese întors pe o parte și zăcea pe o folie mare de plastic, pe alee.

Lângă el stătea, pe vine, Logan, îmbrăcat într-un costum alb și purtând încălțări albe. Alături, Quinn se sprijinea în genunchi și mâini, cu aproape tot trunchiul băgat înăuntrul tomberonului. Maddox era în afara zonei marcate, clipind grav deasupra măștii albe.

Quinn se târî afară un pic și își înălță privirea spre Maddox.

— Bingo! spuse ea cu vocea estompată de mască. Își agită mâna deasupra capului.

— Are semnele pe cap. Hai să o scoatem afară.

Caffery rămase în cadrul ușii, cu mâinile în buzunare. Se aflau la doar aproximativ cinci sute de metri de apartamentul Rebeccăi. „Probabil că ea a trecut pe această stradă în drum spre centru. Ciudat cum se intersectează lucrurile în viață", se gândi el.

Quinn și Logan apucară cadavrul. Scoaterea ei din tomberon îi aminti lui Caffery de o naștere: pielea era pestriță și umedă, părul vâscos era plin de mucozitățile descompunerii, iar membrele erau întinse, neputincioase, pe lângă cei doi profesioniști îmbrăcați în alb. Alunecă afară și căzu, ca o grămadă umedă, pe folia de plastic, cu capul atârnând.

Polițistul de la poartă își acoperi fața cu mâinile și se întoarse cu spatele.

Trăsăturile feței nu se mai cunoșteau, din cauza putrefacției, dar de pe prag, cei doi bărbați putură totuși să observe familiarul machiaj al ochilor și gurii, albastrul cobalt al cusăturilor de pe sâni. Incizia toracică zdrențuită.

Quinn se aplecă, apropiindu-se de fața ei. O studie cu atenție, apoi se uită la Maddox, dându-și jos masca.

— Cred că are o aluniță deasupra buzei superioare.

Maddox dădu din cap; fața i se destinse vag.
— Jackson. E Jackson.

38.

Malpens Street, aflată la doar o sută de metri de grădina din fața casei Lolei Velinor, era mărginită de copaci și liniștită. Impunătoarele case în stil Edward stăteau retrase, ascunse în spatele grădinilor luxoase în care se înghesuiau lămâi, iasomie și hibiscus.

Cu puțin înainte de ora nouă seara, în bucătăria de la demisol, cu fereastra deschisă, lăsând să intre o adiere de caprifoi, Susan Lister pregătea o marinată cu vin roșu pentru masa de seară. Făcuse jogging pe ruta ei obișnuită, pe lângă Trafalgar Road, urcase pe lângă St. Dunstan's, apoi traversase parcul, și încă mai era îmbrăcată în șortul gri, tricoul Nike alb cu negru peste topul sport. Părul ei blond, ușor umed, era strâns în coadă de cal. Nu avea timp să facă duș înainte de a-l lua pe Michael de la stație. Lucra până târziu și lua cursa de 8:55 de pe Podul Londrei. Pe măsuța lustruită, din lemn de pin, din spatele ei, televizorul portabil era deschis pe canalul BBC1, pentru știrile zilei. Luă un cățel de usturoi și îi îndepărtă coaja aproape transparentă. În spatele ei, pendula bătu o dată și începu prezentarea primei știri.

— Un alt cadavru a fost găsit azi în sud-estul Londrei. Scotland Yard nu exclude existența unei legături cu crimele făcute de Harteveld.

Susan puse imediat jos cățelul de usturoi și rămase lângă masă, ținând în mână un pahar cu vin.

— Cum tot mai multe detalii ies la iveală, MP fac apel la o rapidă evaluare a Proiectului de cercetare a crimelor deosebit de grave, propus de PRCU.

Secretarul cabinetului ministrului stătea pe parcela verde din fața Casei Parlamentului, iar vântul ușor îi ridica șuvițe subțiri de păr. El declară că este alături de rudele victimelor și că în acel an numărul crimelor avea să scadă. Apoi, comisarul împuternicit, elegant spuse către camere, la conferința de presă, că CID și AMIP din Greenwich erau competente, le mulțumi foarte mult, și nu, nu erau încă în măsură să confirme sau să nege că era o victimă a lui Harteveld.

Susan își savură vinul, gânditoare. Harteveld trăise la doar opt sute de metri depărtare; „Doamne!" Descoperise că mașina aceea de un verde deosebit, pe care se obișnuise să o vadă parcată aproape de St. Dunstan's, în diminețile în care alerga, îi aparținuse. Iar acum, chestia asta. Alt cadavru.

Secvența înfățișa o stradă din Londra, pe care o recunoscu instantaneu ca fiind Royal Hill. Trei detectivi îmbrăcați în costume gri sosiseră aducând cu ei o ladă mare, galbenă. Un elicopter trecu repede, aruncând lumini scurte peste acoperișurile din Malpens Street, iar apoi urmă o rapidă inversare de direcție, cu fantomaticele figuri îmbrăcate în costume albe, roind printre benzile întinse de poliție.

— Acest lucru face ca numărul total neoficial de morți să se ridice la șase, din care doar patru au fost identificați. În această seară, superintendentul-șef Days de la AMIP, din sudul Londrei, a refuzat să confirme dacă investigațiile au vreo legătură cu Toby Harteveld.

La ea în bucătărie, Susan se simți brusc cuprinsă de o frică irațională pe care încercă să o depășească. Închise ferestrele. Un cadavru în Royal Hill. Cât de aproape fusese?

Cât de cât liniștită, termină de tocat usturoiul, simțindu-se inconfortabil știind că reflexia ei aluneca tăcută peste caprifoiul fantomatic de sub fereastră. Cinci condimente chinezești, un strop de soia și puse carnea de porc în marinată. Se clăti repede pe mâini și luă cheile mașinii de pe frigider. Michael o aștepta.

Afară, era cald și calm, aerul era îmbălsămat de parfumul iasomiei din tufele înflorite din grădina vecină. Se opri o clipă. Senzația persista. Harteveld murise, zăcea prin vreo morgă pe undeva, și ar fi putut să scape de anxietatea asta sâcâitoare. Drumul arăta ca de obicei noaptea, insectele roiau sub felinarele aprinse pe stradă, palmierii din grădinile vecine aducând în aer miresme mlăștinoase, și te așteptai să auzi și bâzâitul cicadelor. Nu era nimic neobișnuit. O mașină goală, pe care nu o recunoscu, probabil franțuzească, poate un Peugeot.

Poate că în seara asta îi va propune lui Michael să monteze un sistem de alarmă pentru casă. Cum el lucrează până târziu, s-ar simți mai în siguranță. Sau un câine. Parcurse cei câțiva pași până la mașina sa Fiesta. Asta da, era o idee bună. Un câine.

În mașină era cald încă, de peste zi, și mirosea a ceva înțepător. Soțul său avea obiceiul să-și lase în mașină kitul de cricket, pentru câteva zile.

— Am să te omor pentru asta, Michael, șopti ea, bâjbâind după cheie.

Trebuie să-l facă să-și ia kitul din mașină și să-l spele înainte de a merge seara la culcare, amintindu-i că amândoi au serviciu și că trebuia să mai facă și el câte ceva pe lângă casă.

Înghiți în sec și își puse centura de siguranță. Un câine era o idee foarte bună. Un boxer sau un Doberman. Unul mare. Poate că așa șoferii camioanelor care treceau pe Trafalgar Road s-ar fi gândit de două ori înainte de a striga după ea pe strada. Ajutată doar de lumina felinarului de pe stradă reuși să găsească cheia, porni motorul și se uită în oglindă. Pe bancheta din spate se afla un bărbat, care-i zâmbi.

39.

În dimineața următoare, cadavrul lui Harteveld fusese dus de râu până la Wapping. Fu luat și transportat la Greenwich pentru autopsie. În același timp, avocații săi, Schloss-Lawson & Walker, se întoarseră la AMIP, cu un portofoliu care cuprindea proprietățile clientului lor. Maddox și Caffery aruncară o privire peste el și aflară imediat ceea ce voiau să știe.

— Un mandat pentru Halesowen Road?

Maddox aprobă cu o mișcare a capului.

— Și când i se va face autopsia lui Jackson?

— După-amiază. După Harteveld.

— Bine, ocupă-te de Jackson. O să-i dau lui Logan mandatul pentru Halesowen. Pune pe cineva de la Departamentul de criminalistică să meargă cu el. Quinn, dacă poate.

Când Caffery ajunse la morga de pe Devonshire Street, Peace fusese deja scoasă de la razele X, iar examinarea externă se încheiase. Fusese fotografiată, cercetată pentru fibre și fire de păr, și fuseseră prelevate mostre anale, orale și vaginale. Unul dintre legiști îi dădu lui Caffery o mască și ulei de camfor.

— Mobilul tău, șopti ea, dacă nu cumva deja l-ai…

— Desigur, desigur. Își închise telefonul și se așeză pe rampa de încărcare, aplecându-se spre zăbrele și privind în jos spre camera de disecție.

— Bună ziua, domnule Caffery.

Krishnamurthi, cu șorțul său verde, proaspăt curățat, nu își ridicase privirea. Tocmai făcea incizia mastoidă, tăind de la o ureche la cealaltă capul lui Peace.

— Văd că ai tras la sorți bățul cel scurt.

— Așa este.

— Mi s-a spus că domnul Harteveld, pe care l-am întâlnit dimineață pe masă, este una și aceeași persoană cu domnul Harteveld care mă ține pe mine ocupat în ultimele câteva săptămâni.

Apucă scalpul lui Peace, între degetul mare și arătător, și trase ușor de el în jos, desprinzându-l de față, expunând craniul plin de sânge coagulat.

— Am dreptate?

— Da. Avem o dată a morții lui Jackson?

— Nu sunt entomolog. Însă ești bine-venit să asiști. Arătă cu mâna spre un șir de fiole închise, aflate pe marginea banchetei. Cred că îți vor fi confirmați suspecții obișnuiți – Diptera și Calliphoridae – în stadiul întâi sau al doilea, pe gură, în nas, în vagin; și apoi pe răni, muște de carne în stadiu încă larvar. Există o hartă a acestor stadii în camera de dezinfectare, dacă sunteți interesat de acest lucru.

— Nu, e-n ordine. Sună la fel ca în celelalte cazuri.

— Așa e, domnule Caffery. *Identic* cu celelalte.

•

La mai puțin de opt sute de metri distanță, Susan Lister se trezi. O pasăre cânta, iar o lumină caldă se juca pe rețeaua de vinișoare de pe pleoapele ei. Un râs care părea

înregistrat se auzea de undeva, de la un televizor. Crezu că se afla acasă, în pat, până când simți mirosul de urină și își dădu seama că se udase. Apoi își aminti.

Zgomotul unei mașini de dat găuri, în tâmpla sa – o mașină de dat găuri sau un ferăstrău electric?

Deschise ochii și încercă să se ridice – pentru moment, inutil, pentru că se izbi de podea, lovindu-se la cap. Ceva o reținea. Se liniști și rămase nemișcată, cu inima bubuind.

„Nu acorda atenție, Susan. Așteaptă câteva momente. Întâi trebuie să te gândești.”

Își trecu limba peste buzele rănite și privi în jurul ei. Evaluă.

Se afla pe o carpetă din șnururi, într-o cameră luminată de o fâșie fluorescentă. La un metru distanță, sub o canapea de velur, maro, putu să vadă șuvițe buclate de păr și ambalaj de ciocolată. Un strat subțire de praf gri acoperea totul – acum îl putea simți nisipos în gură și pe gene. El o așezase pe o parte, cu mâinile și picioarele strânse la spate, legate împreună sub fese, cu ceva rezistent – părea să fie o frânghie de nailon. Dar ce era mai rău, cel mai rău – i se tăie răsuflarea din pricina acestui detaliu, care-i spunea mai mult decât ar fi vrut să știe despre atac – era faptul că era complet dezbrăcată.

Urma să o violeze.

„O, Doamne! Respiră adânc și încercă să nu plângă. Hai, Susan, se mobiliză ea, fii calmă – gândește logic; Harteveld e mor.t Ăsta e un viol și tu întotdeauna ai spus că poți supraviețui unui viol, dacă trebuie – ai citit despre asta – vei supraviețui dacă nu te împotrivești, fii de acord cu tot ce-ți spune el și ia notițe mental despre tot ce vezi și auzi. Notițe serioase. Da? Acum… ești gata?”

Respiră adânc de patru ori și își roti privirea în sus.

Tavanul era înalt. Finisaj Artex. Camera avea două uși. Din panouri. Era concavă pe trei laturi – trebuie să fi suferit o modificare. Un șemineu cu o placă deasupra era flancat de nișe în care se aflau corpuri de rafturi din imitație de lemn, pe care erau expuse cărți cartonate, ceva legat de tehnică. Râsul din depărtare provenea de la un episod din *Bewitched*, dintr-un televizor mic, dat încet: asta însemna cablu, ceea ce limita numărul de străzi distanță la care se afla. Încrederea îi crescu pentru moment. Dar apoi văzu ce era fixat pe pereți și scoase un mic țipăt.

Fotografii decupate din reviste pornografice, reprezentând acțiuni pe care ea nu le-ar fi conceput niciodată. Una dintre ele înfățișa un copil sodomizat.

Începu să tremure.

„Susan! Susan! Nu – nu intra în panică. Dacă intri în panică, poți să mori. Revino-ți! Fii imparțială – un observator. Fii un observator.”

Dar gândurile ei încrezătoare în supraviețuire slăbeau. Dându-și capul pe spate, putu să vadă, împrăștiate pe podea, la aproximativ o jumătate de metru distanță, șapte, opt cărți. Unele erau deschise, altele erau închise, iar titlurile lor erau încrustate cu auriu gros.

Appleton & Lange – miji ochii – *Appleton & Lange*, *Recapitulare privind examenul de tehnologie chirurgicală.* Lângă ea: *Atlas de chirurgie plastică cranio-facială*; *Paleative chirurgicale privind carcinoamele nerezecabile*; *Biopsia stereostatică a părții centrale a*

sânilor.

Frica își înfipse adânc noi rădăcini în sufletul ei.

Își lăsă capul în piept și începu să scâncească.

•

Krishnamurthi făcuse trei sferturi din analiza post-mortem. Adună cu grijă fluidele din cavitatea toracică a lui Peace, într-un recipient gradat așezat pe o masă de disecție aflată la picioarele ei.

— Bun… acum, echipă! Se îndreptă și privi în jurul camerei. Ce ziceți? Îi dăm azi lui Virchow o lecție? Doar ca să ne exersăm abilitățile. Forceps, Paula.

Legista îi puse forcepsul în palmă. El apucă și ridică apoi cu atenție micuța formă, înmuiată, și o scoase din cavitatea toracică a lui Peace, dându-i drumul pe cântar. Paula scrise greutatea pe o plăcuță. Nimeni nu se arătă surprins să vadă pasărea. Cazul lui Harteveld era de notorietate – știau cu toții la ce puteau să se aștepte.

— Buuun… Acum…

Krishnamurthi se uită cu atenție în cavitatea toracică.

— Da, extragerea unei mari cantități din sâni, cum am văzut și la celelalte. Cineva să caute *Codul roșu* pentru extrageri, pentru numele lui Dumnezeu! – cercetătorii să vină mai aproape.

— Extragere, zise Jack de pe rampă. Ce-nseamnă asta?

— Țesut smuls de pe oase sau de pe alte țesuturi cu care se afla în conexiune. Duse mâna la ochi și privi în sus. Și… domnule Caffery!

— Da?

— Jane Amedure mi-a spus că această victimă a fost găsită în alt loc decât celelalte.

— Așa este.

— Și n-a fost niciodată dusă în zona mlăștinoasă.

— Nu. Zona a fost păzită în ultimele două săptămâni. De ce?

— Pentru că în părul decedatei se află praf de ciment. Și pe față. Exact ca la celelalte. Cred că în cazul celorlalte am presupus că provenea din zona în care fuseseră găsite.

Caffery se încruntă.

— Am înțeles.

Își apăsă ușor tâmplele cu degetele.

„Apartamentul din Halesowen Road.”

Privi în sus.

— Colegii mei trebuie să percheziționeze după-amiază altă rezidență. O să le spun să fie atenți.

„Doamne, oare ce vor mai găsi și-acolo?”

•

Susan îl auzi venind în cameră și imediat tăcu. Râmase aproape nemișcată. Se pregăti. Îl auzi cum traversează camera vecină și cum bate în perete: cioc, cioc, cioc! Agitat.

„Argumente pentru el. Poți să-i vorbești despre asta din punctul tău de vedere. Vorbește-i – fă-l să se gândească la tine ca la o persoană individuală. El vrea să te transforme într-un obiect. Nu-l lăsa să facă asta.

Încet, fiecare mușchi intră în alertă, se simți pregătită să înceapă discuția, să lupte pentru viața ei, să îndrăznească să-l privească.

El nici măcar nu se uită la ea.

Stătea cam la un metru distanță, într-o parte. Purta încălțări de spital, de culoarea oului de rață, mască chirurgicală, iar părul îi era ascuns de o bonetă, de genul celor purtate în timpul operațiilor. La picioarele lui se afla o cutie roșie de plastic. Era scund și gras. Dar era agil, știa asta, din felul în care aproape că sărise peste scaunele mașinii, cu o seară în urmă. Și era puternic. Era mai puternic decât își închipuise.

Se uită foarte preocupat la o fotografie care înfățișa chipul unei femei, lovind-o ușor cu degetul. Femeia avea o față mică și netedă ca de păpușă. Cu părul de un blond aproape alb. Vopsit excesiv. Ochii erau albaștri, iar buzele luceau ca prunele. El apăsă fotografia cu mâinile, acoperindu-i fața, cu degetele mari peste gura ei, de parcă ar fi vrut să-i strivească dinții, limba, amigdalele.

Apoi, brusc, se întoarse.

— Deci?

Susan tresări. „Știa ca îl privesc. Fără ca măcar să se uite la mine."

— Deci?

Se îndreptă spre ea. Deasupra măștii, ochii săi erau rotunzi, vioi.

— Numele meu este Susan, vorbi ea repede, fără să se bâlbâie.

„Nu arăta că-ți este frică."

— Tatăl meu e magistrat. Are foarte multă putere.

— Magistrat!

Vocea lui era limpede, amuzată.

— Vrei să spui că trebuie să-mi fac *griji*?

— Nu... eu... O, Doamne, ce vrei de la mine?

— Tu ce crezi? Ce crezi că vreau?

„Roagă-te să fie vorba de viol, Susan, roagă-te să nu fie vorba de mai mult de-atât!"

— Te rog, nu-mi face rău! Se zbătu, scâncind, încercând în zadar să-și aducă brațele lipsite de putere în jurul pieptului; era ca un curcan legat, neajutorat. Te rog, nu face asta!

— Nu te simți cam inconfortabil, cu un *tătic* așa de mare? Mâinile lui umede o apucară de sâni, încercând să-i controleze zbaterea. Cum poți să stai la masă cu ăștia în fața ta? Nu-ți stau în cale?

Susan încercă să se ferească. Simți cum atingerea lui cobora la stomac. În vintre. O trădare.

— Te rog, nu, te rog...

Cum el stătea în picioare, o flegmă maronie ateriză la câțiva milimetri de fața ei.

— Știi ce trebuie să fac, nu?

Ea scutură din cap, iar lacrimile i se scurgeau în păr.

— Răspunde-mi!

— Nu-mi face rău.

— Am spus: Știi ce trebuie să fac cu țâțele-astea mari și nenorocite pe care le ai, nu-i așa?

El o lovi, după care, brusc, redeveni calm.

— Și termină cu plânsul ăsta, o s-o superi pe doamna Frobisher.

Susan, cu respirația tăiată, se răsuci cu fața în jos, continuând să scâncească. El o încălecă, îi strânse umerii între genunchii lui grași și îi trase capul pe spate ținând-o de păr.

— Acum, uite! Se aplecă și deschise cutia cu instrumente. Ea putu vedea foarfecele Wilkinson, pensete, o pensulă țuguiată, palete curbate și farduri cu irizații, turcoaz, fucsia, culoarea piersicii și roșu.

— Asta cred că merge.

Clicul metalic, plescăitul mănușilor de latex trase pe mâini, zgomotul făcut de un instrument care fusese luat din cutie – „Doamne, ce-i ăsta? Un bisturiu?”

El se aplecă spre ea și o prinse de sânul drept.

— Acum. O picătură de sudoare i se scurse de pe frunte pe părul ei. Suntem gata?

•

La 3 p.m., sergentul Logan și DS Fiona Quinn era în fața micului apartament situat la limita dintre Lewisham și Greenwich. Însoțiți de un ofițer în uniformă, se apropiară cu o expresie gravă, cu mandatele la îndemână. Nu se așteptau să le răspundă cineva. Quinn porni reportofonul Sony Professional și spuse:

— Este 3:14 p.m., Halesowen Road, numărul 7. Notă pentru înregistrarea cercetărilor privind apartamentul nelocuit. Nu e nimeni aici care să ne permită să intrăm, nici măcar vecini, deci ne aflăm sub incidența Codului de Premise. Apăsă butonul de pauză și se dădu înapoi, ca să-i permită ofițerului să înainteze. Vom intra forțat, pe baza mandatului emis de secția 8. Pauză.

Mobilul îi sună în buzunar. Închise reportofonul și scotoci în salopetă după telefon. Era Caffery, cerea o linie de convorbire. I-o dădu pe cea din cabina telefonică.

— Cum arată?

— Dacă mă lași să intru, o să pot să-ți spun.

— Caută praf de ciment – poate proveni de la o clădire anexă, un garaj. Acolo păstra cadavrele.

— Așa o să fac. Acum mă lași să-mi fac treaba?

— Desigur, desigur, scuză-mă.

40.

La Shrivemoor, echipa de investigații nu-și făcea griji pentru faptul că cercetările – ultimele formalități care trebuiau îndeplinite – nu erau complete. Simțeau cu toții că treaba se apropia de final. Maddox le ținuse un discurs în care le spusese să nu slăbească ritmul, reamintindu-le că încă mai aveau nevoie de probe solide, trebuind să ridice vocea pentru a se face auzit. Kryotos trăsese jaluzelele, iar soarele amiezii se scursese în birou pentru ultima dată în acea zi. Fotografiile fetelor moarte erau expuse pe afișier, iar Betts și Essex se strecuraseră afară ca să ia niște bere, în timp ce scaunele fuseseră împinse către ferestre, picioarele ridicate pe birouri, iar tirbușoanele fuseseră scoase din fundurile sertarelor birourilor. Maddox dădu din cap, încurcat.

— Bine, dar să nu uitați că de mâine revenim la normal.

Cei din echipa F își spălară ceștile de cafea, pregătindu-le pentru bere. Lucrătorii de la indexare, văzând că era rost de o pauză de lucru în ziua respectivă, își trăseseră scaunele de la birouri, iar Betts le turnase vin în cești de carton. Caffery, întors de la morgă, își slăbise nodul de la cravată și deschisese o bere Pils, în timp ce Essex, fericit ca un cățelandru, își scosese cămașa, își lăsase doar cravata la gât, alesese un loc în care cădea soarele târziu și se rezemase de spătar, cu picioarele ridicate pe birou.

Se uită la membrii echipei F care se adunaseră laolaltă, urcându-se pe birourile în formă de T, având în față câte o bere.

— Ne-am eliberat! Înapoi la Eltham!

— Cel puțin, poți să citești iar *Woman Realm*, fără să-ți mai fie rușine, spuse cineva. Departe de privirile noastre curioase, oribil de critice.

— Și înapoi la rochița mea favorită, spuse Essex, nostalgic. Cea de culoarea piersicii.

— Vei fi iar printre oamenii care te înțeleg.

— O să te simți mai confortabil.

— Mai încrezător.

— Vei fi mult mai drăguț.

— Va fi mult mai plăcut să fii privit.

Caffery se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se spre hol. Ușa de lângă birou se deschise: fieful lui Diamond, biroul echipei F. Holul era întunecos. Prin ușa deschisă, o rază oblică de lumină traversa podeaua. Din când în când, lumina era întreruptă de o umbră. Inspectorul Diamond era înăuntru, plimbându-se dintr-o parte într-alta – împachetându-și lucrurile, pentru a se întoarce la Eltham.

Râsetele continuară. Essex o ținea în poală pe Kryotos.

— Cu ajutorul minunatei Marilyn, o să vă arăt cum să asortați accesoriile, la această vârstă dificilă, în aceste grele zile, când înțelegem cu toții cât de importantă este cumpătarea…

Caffery stătea neobservat. Desfăcând încă o cutie de Pils, ieși în liniște din Biroul de incidente.

•

Inspectorul Diamond își aduna lucrurile într-o cutie galbenă, dându-și din când în

când părul peste cap care îi cădea pe frunte, întrucât nu mai folosise obișnuitul gel. Văzând pe biroul său micile ghivece cu cactuși și fotografia de familie, Caffery își dădu seama că Diamond se așteptase să stea mai mult de două săptămâni acolo. Rămase tăcut în cadrul ușii, privindu-l cum suflă praful de pe plante și cum ia calendarul Michelin din cuiul din perete. Mai avea câteva minute și termina. Mai șterse o dată masa, goli un pahar cu agrafe de birou în coșul de gunoi și se ridică.

— Da?

Caffery intră.

— Ți-am adus o bere.

O puse pe birou și arătă cu mâna spre fotografia de pe vârful cutiei cu dosare, înfățișând doi băieței simpatici, în uniformele lor școlare.

— Seamănă cu tine. Cred că ești mândru de ei.

— Mulțumesc.

Diamond se uită lung la el, cu privirea lui de un albastru parcă pulverizat. Mici stropi de sudoare i se prelinseră pe lângă buze. Își șterse fruntea cu mâneca. Puse fotografia cu fața în jos, apoi împinse înapoi, pe birou, cutia cu bere, se întoarse cu spatele la Caffery și puse rola de bandă adezivă în cutie.

— Dar nu beau în timpul serviciului.

•

Când Susan se trezi, el plecase deja. Se afla în dormitor – era legată de pat – slăbită și dezorientată, înroșită și învinețită, simțindu-și pulsul accelerat în mușchii feței și în inimă. Ochii îi erau atât de umflați încât pleoapele de sus, iritate, și cele de jos făceau ca genele să fie întoarse în interior.

Peste gură avea o fâșie de plastic. Îi făcuse fotografii Polaroid, pe măsură ce o tortura, ca să i le arate mai târziu.

Susan țipase când o văzuse pe prima. Nu-și recunoscuse fața care, biata de ea, era umflată, cu ochii bombați. Iar după prima, nu-și mai amintea mai nimic. Oscilase între a fi conștientă și inconștientă.

Acum, ceasul din perete arăta ora 5:30, probabil că dormise – *sau fusese inconștientă*? – opt ore. Simțea că începea sa aibă febră și știa că asta însemna că rănile se infectaseră. Putea să simtă mirosul. Vârful sfârcului drept era gălbui, iar în jurul inciziei negre care prinsese crustă, pielea se umflase.

Rămase întinsă, nemișcată, ascultând cu atenție. Se auzea zgomotul făcut de o pasăre, undeva, în apartament, nu ca un cântec, ci ca un ciripit bolnăvicios. Iar afară, scârțâitul și fâlfâitul – „Ce-a fost asta? O macara?” – unui zgomot ocazional ca tremurul unui camion care basculează încărcătura. O activitate specifică unui șantier de construcții. Atunci însemna că nu se afla aproape de Malpens Street. În zona aceea nu existau lucrări de construcții. „Atunci unde? Unde te afli, Susan?”

Ceva îi spunea că nu se afla departe de casă. Era undeva în Greenwich sau Levisham.

Închise ochii și încercă să facă un efort de memorie. Unde se afla cel mai apropiat șantier de construcții de Malpens Street? *Unde*? Dar efortul o epuiză. Trebuia să se odihnească un pic.

Și de-abia după aceea avea să încerce să ajungă la fereastră.

•

Petrecerea era pe sfârșite. Essex, care își îmbrăcase cămașa între timp, curăță biroul de cutiile de bere goale, iar Kryotos, ținând în ambele mâini mai multe căni, cu degetele în toartele lor, stătea lângă imprimantă, urmărind sosirea raportului SPECRIM. Betts dădea jos fotografiile de pe pereți.

Lui Caffery îi fusese greu să se relaxeze atât de repede ca toți ceilalți: ochii îl usturau din cauza formaldehidei de la morgă și voia ca cercetările să fie complete, voia să știe de unde provenea praful de ciment. Petrecuse aproape toată seara stând lângă o fereastră deschisă și fumând gânditor, trimițând fumul în sus, în aerul serii. Era trecut cu câteva minute de șapte, când mașina Fionei Quinn opri pe o stradă mai sus.

Jack pufăia scurt din țigara. Ceva nu era în regulă. Putea să simtă asta din mersul Fionei, din felul în care coborâse din mașina, de pe locul șoferului.

Se întâlni cu ei în hol.

— Ce s-a întâmplat?

Logan aruncă pe podea cutia galbenă pentru probe și, cu un gest obosit, își petrecu o mână prin păr.

— Mai bine nu întreba.

În Biroul de incidente, toată lumea era în așteptare. Când Maddox văzu figurile lui Quinn și Logan, se schimbă la față.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spuneți că…

— Îmi pare rău, domnule. Niște droguri pentru folosire personală – aproape o treime de kilogram –, dar, pentru ce căutăm noi, locul era curat.

— Nimic organic, spuse Quinn.

— La dracu'! Își atinse fruntea. Atunci, înapoi în sala de ședințe. Ne vom elibera oare vreodată de asta?

— Domnule!

Toată lumea se întoarse. Kryotos stătea lângă imprimantă, având pe chip o expresie încurcată. Ținând în mână un val de hârtie roz, buclată – raportul SPECRIM.

— Ce este?

— Avem un caz în Greenwich. Victimă aruncată într-un tomberon. E în viață, dar…

Își ridică privirea.

— Dar criminalul și-a încercat pe ea mâna de chirurg amator.

41.

Susan Lister era inconștientă și se afla încă la Terapie intensivă când ei sosiră. Paramedicul care o îngrijea, Andrew Benton, un tânăr negru, cu o față proaspătă și cu o tunsură atât de scurtă încât arăta de parcă firele de păr erau crescute doar de o zi, era cutremurat. Statură de vorbă într-un cabinet mic, aflat lângă camera asistentelor medicale.

— Cerule, trebuie să vă spun că am mai văzut eu unele lucruri în viața mea, dar chestia asta… Dădu din cap. Asta chiar a pus capac la toate. Iar despre soțul ei, nu mai vorbesc…

— El este cel care a găsit-o? întrebă Maddox.

— Puteți să vă imaginați așa ceva? Să-ți găsești soția în starea asta. Era în tomberon, în fața propriei case. Asta era valoarea pe care mizerabilul ala i-a acordat-o. Pentru el, viața unui om nu e mai prețioasă decât gunoiul.

— La ce oră ați răspuns?

— Unsprezece. Mi s-a spus că e moartă. Îi privea pe fiecare, pe rând. Știți, domnul Lister s-a gândit mai întâi că e moartă, când a sunat la serviciile de urgență. Tipul, *animalul*, a aruncat-o pe doamna Lister cu capul în jos, în tomberon, și a lăsat-o acolo să moară. Se crispă. O, Doamne! Dacă eu n-am dormit azi-noapte, gândiți-vă cum s-o fi simțit *el*!

— Povestiți-ne despre ea. Era îmbrăcată?

— Nu era îmbrăcată. Era împachetată în folie de plastic. Cred că cineva din echipa dumneavoastră a luat folia ca probă. Au strâns tot ce se putea de la fața locului. Chiar înainte ca eu să fi scos-o, ei înconjuraseră deja locul cu bandă.

— Trebuie să protejăm scena unei crime.

Maddox se simțea încurcat.

— Prevenim contaminarea.

— Da, știu. Nu am vrut să spun ceva de rău.

— Nimeni n-a luat-o așa. Și rănile ei?

— Grave. E tăiată atât de rău încât probabil că va muri din cauza pierderii sângelui, dacă nu cumva de septicemie. Medicul consultant a spus că are și niște disfuncționalități branhiale pneumococice și renale; au pus-o la aparatele ECMO. Așa respira când am vizitat-o în salon.

— Unde sunt tăieturile?

— Pe sâni. Își trecu mâna peste față. Era cusută. Primul lucru la care m-am gândit a fost că era operația chirurgicala a… nu știu, a unuia care ignorase riscurile. Dar apoi, din spusele soțului ei am înțeles că ea dispăruse, iar mai târziu, când am văzut-o pe targă și…

— Și?

— Nu-s un geniu, știți, dar chiar și așa, mi-am dat seama că era în neregulă ceva.

— Era ceva în neregulă?

— Era atât de infectată încât era greu să distingi ceva, însă suturile erau toate…

știți… făcute nebunește.

Caffery își privi mâinile. Își aminti că auzise aceleași cuvinte din gura ofițerului CID, în curtea din Nord, în prima noapte, în acea duminică.

— Dar capul? Ne puteți spune ceva?

— A fost lovită puternic de mai multe ori, la tâmple. Și a fost fardată, ca un tort cu glazură. Soțul ei spune ca i-a fost tăiat și părul. Tot spunea asta, iar, și iar, și iar: „De ce să-i taie părul? De ce să-i taie părul?” De parcă ăsta ar fi fost cel mai important lucru din lume.

— Fără perucă. A ales-o, mormăi Caffery.

Benton îi aruncă o privire.

— Ce vreți să spuneți?

Caffery se ridică și își îmbracă jacheta.

— Nimic. Îl privi pe Maddox. Mă duc să mă uit la doamna Lister. Ne întâlnim la fața locului… peste cât timp? Două ore?

— Unde te duci?

— N-o să întârzii. Mi-a venit o idee. Lasă-mă doar să vorbesc cu cineva de la Lambeth mai întâi – ca să văd dacă mă aflu pe drumul cel bun.

•

Stătea pe o saltea albastră, întinsă pe spate, cu brațele deschise, cu fața întoarsă către ușă, de parcă ar fi așteptat un vizitator, dar, prea obosită de așteptare, adormise. Părul care îi ajungea la ochii contuzionați era aproape alb, culoarea nisipului albit de soare. Cineva făcuse o încercare să o demachieze, însă gura îi rămăsese pătată de ruj roșu, iar mâinile și unghiile ei erau – realiză Caffery – murdare de praf.

Respirația lui aburi sticla ferestrei. Trase manșeta cămășii peste pumn și șterse geamul, făcând un mic cerc prin care să poată privi. În raza lui vizuală apăru o asistentă medicală care verifică perfuziile, iar el nu mai putu să vadă nimic. Se întoarse din ușă. Văzuse ce avea nevoie să vadă.

„Seamănă cu celelalte?”

„Așa este, domnule Caffery.”

Așa îi spusese Krishnamurthi când îi făcuse autopsia lui Jackson.

„Identic cu celelalte.”

„Acum înțeleg ce se petrece, se gândi.”

•

Se lăsa întunericul când parcă pe Lambeth Road, lângă Laboratoarele de Științe Legale. Parbrizul Jaguarului era pătat de musculițe. Luminile din foaier aruncau umbrele arbuștilor yucca de-a lungul mozaicului de pe hol; Catherine Howard stătea liniștită, cu rozariul în mână, printre aceste umbre.

Paznicii se ridicară de la birourile lor și îi dădură lui Caffery un permis de trecere.

— O anunțăm că sunteți în drum spre ea, dar să știți că în zece minute închidem, domnule – trebuie să ieșiți în zece minute.

Ea îl aștepta la lift. Purta pantaloni de jogging gri, un tricou verde și pantofi sport Reeboks, iar în mână ținea o cutie de Coca-Cola. Avea părul cenușiu, o tunsoare rotundă. Trupul ei era zvelt, umăr la umăr cu al lui, iar Jack se gândi că doctorul Jane

Amedure avea o frumusețe stranie.

— Îmi pare rău, inspectore Caffery.

Îl conduse prin niște holuri unde era liniște și pe ai căror pereți erau afișe Audubon; ultimii paznici făcuseră verificările finale, iar tehnicienii își scoseseră hainele de laborator.

— Îmi pare rău pentru asemenea vești și îmi pare rău că a trebuit să implic și o a treia parte. Am încercat să vă sun, însă…

— Nu-i nimic, nu vă faceți griji. Mulțumesc pentru ajutor. Dar nu de-asta am venit.

Ea îl privi pieziș.

— Totuși, din păcate, nu cred că sunteți aici ca să îmi dați o întâlnire. Așa că, mintea mea ingenioasă de om de știință a ajuns la concluzia că ați venit să vă interesați de Operațiunea Walworth.

El zâmbi.

— Excelent!

— Haideeeți… Îi ținu ușa biroului pentru ca el să intre. Am primit azi totul de la dumneavoastră – probele legate de Harteveld, părul care ne interesa…

— Larvele…

— A, da. Și pe-acelea. Au fost deja trimise la Muzeul natural de istorie, slavă Domnului. Doctorul Jameson va face un test al acestui lot – dacă se potrivesc cu mediul în care se aflau – și le va observa până la stadiul de pupă. Împinse un scaun spre el, după care se strecură în spatele unui birou presărat cu munți de dosare aflate în lucru, cutii de Coca-Cola, scrumiere. Trase o lampă de birou în jos, pentru a lumina suprafața de lucru. Rezemată de fereastră, în spatele ei, se afla o mască nigeriană care se holba cu ochi răi. La o privire scurtă, totul pare în regulă, știți… Sunt însă câteva anomalii. Altminteri, arată exact ca toate celelalte.

— Știu, asta mi-a spus și Krishnamurthi. Asta mă și îngrijorează.

— Vă îngrijorează?

El trase scaunul mai aproape de birou.

— Explicați-mi câte ceva despre muștele de carne, cele care își depun ouăle pe răni.

— Nu, nu. Nu ouă. Micile noastre prietene, muștele de carne, nu se deranjează să depună ouă. Depun larve.

— Întotdeauna le depun pe răni?

— Da. Ridică o cutie de Coca-Cola și o scutură. Apoi o alta, încercând să-și dea seama care era cea din care tocmai băuse. Din puținul pe care îl știu eu în domeniul entomologiei, lucrurile stau cam așa: muștele Caliphora își depun ouăle pe membranele mucoaselor – asta înseamnă pe gură, în anus, în vagin, pe ochi și în nări etc. În cazul unei morți violente, obișnuite sau petrecute în aer liber, există răni, sânge – asta înseamnă că în timp ce muștele Diptera se pun pe treabă, muștele de carne își fac casă pe răni.

— Iar asta nu s-a întâmplat și cu Jackson?

— Cu niciuna dintre victimele acestui caz. Deși muștele de cane sunt larvare, ca și Diptera, nu au ajuns la stadiul de nimfă: așa că tragem concluzia că ele au sosit mai recent. Asta a fost revelația pentru noi: ne-am dat seama că rănile au fost făcute post-

mortem. Nivelul de serotonină al rănilor ne-a ajutat să stabilim cu precizie acest fapt. Depistă cutia de Coca-Cola care era aproape plină. Luă o înghițitură, apoi îl privi. Probabil că trebuie căutat ceva dintr-un interval de șaizeci, șaptezeci și două de ore.

— Șaizeci? Acesta este minimul?

— E doar o estimare.

— Bine, și cel mai devreme?

— Probabilitatea cea mai mare? Cu cele mai mari marje din istorie? Aș zice – hmmm… – miercuri dimineața? Ca și celelalte – o perioadă de aproximativ trei zile. Doctorul Amedure tăcu, lăsând jos cutia de Coca-Cola. Inspectore Caffery! Asta v-ar ajuta cu ceva?

— Da. Își masă fruntea cu degetele. „Harteveld a fost supravegheat începând de marți după-amiază. Până miercuri la 10 a.m. Când a murit."

— Doctor Amedure. Lăsă mâinile în jos. O privi.

— De pe toate victimele a fost recuperat praf de ciment.

— Știu. În privința tuturor celorlalte am presupus – nu-i așa? – că provine din șantierul de construcții unde au fost descoperite. Câteva suprafețe roșii, bănuiesc – încă ne ocupăm de asta. Am început o difracție cu raze X. Când vom termina, vom căuta în baza de date CCRL din Gaithersburg să vedem care este sursa.

— Nu există o bază de date în Marea Britanie?

— Maryland are una dintre cele mai bune. Ei pot lucra cu difractograme sau cu analize ale fazelor tipărite, pot compara clorații, metacaolinitele, sulfații cu mostrele lor.

— Cât timp ar dura?

— Treaba noastră? Mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dar la Maryland – nu știu. Sunt, de regulă, destul de rapizi.

— Puteți începe în seara asta?

— Hm… inspectare Caffery. Îi zâmbi pe deasupra cutiei de Coca-Cola. Nu cred că trebuie să ni se aducă aminte cât ar însemna pentru AMIP să lucrăm o noapte întreagă.

— Nu ați aflat, nu-i așa? Se foi, simțindu-se inconfortabil. S-a întâmplat din nou ceva la PL în noaptea asta, ceva care aruncă toate cărțile în aer. Nu știm sigur, dar se pare că a mai fost găsită o persoană, la fel.

Doctor Amedure se schimbă la față. Își puse pe birou cutia de Coca-Cola, ridică receptorul și formă un număr.

— Aș dori să vorbesc cu managerul de serviciu. Dacă avem ce ne trebuie, s-ar putea să le putem pune cap la cap.

Așteptând să i se facă legătura, căută printre documentele de pe birou și scoase o spectrografie.

— Părul despre care vă povesteam. Are aceeași culoare și aceeași lungime cu cel al perucii, însă are o secțiune rotundă – caucazian, albit. Și este natural.

— De la una dintre celelalte victime? o întrebă Caffery. Se aplecă și luă hârtia. Poate e plecat din birou?

Ea dădu din cap.

— Nu se potrivește cu al nici uneia – nici măcar superficial. Și tot ce am putut obține

este ADN-ul mitocondrial și câteva date despre stilul de viață al posesoarei. Observați minunata proeminență din mijloc? Este marijuana metabolizată.

— Și asta?

— Aluminiu.

— Aluminiu?

— Păi… asta… Mută receptorul la cealaltă ureche. Asta poate să însemne aproape orice. Am văzut odată… și s-a dovedit a fi un pacient OCD – obsesiv-compulsiv. Compulsia se datora unui antiperspirant.

— Ceea ce înseamnă încă o victimă despre care nu știm?

— Exact.

Caffery puse documentul pe biroul ei și se ridică în picioare.

— Doctor Amedure. Cât despre examinare… Oricât ar costa, bine?

— Dacă așa spuneți… Acoperi receptorul cu mâna. Dacă AMIP are banii, nu ne putem împotrivi.

•

Ora 1 a.m. Noaptea de vara deveni răcoroasă. În Greenwich fusese instalată o unitate de iluminare, iar drumul fusese înconjurat; presa, care mai devreme mișunase prin zonă, se îndreptase spre spital, sperând că va afla mai multe despre starea lui Susan Lister. Caffery și Maddox stăteau în Jaguar, sub un felinar, prinși în cordonul format pe drum.

— Praf, îi spuse Jack superintendentului. Praf de ciment.

Se răsuci înapoi, pe scaunul de piele, își îndoi brațul pe spătarul scaunului și îl privi pe Maddox.

— Lasă-mă să-ți explic.

Cu precauție, își prezentă ipotezele – simplele sale suspiciuni – prima părere, superficială, pe care o avusese se confirma. Crudă și doar pe jumătate formată, dar considera că ea conținea un germene real. Explică fiecare legătură, justifică fiecare mic salt al imaginației.

— Nu știu, Jack… zise Maddox după o lungă tăcere. Nu sunt convins…

Bătu cu degetele pe bord și se uită atent pe fereastră. Inspectorul Basset stătea în afara cordonului format, sub un felinar, bând o cafea și urmărind-o pe Quinn, care nu putea trece neobservată în costumul ei alb fosforescent, amestecând piatră dentară într-un mic recipient din material plastic. După un timp îndelungat, Maddox se îndreptă și începu să-și încheie nasturii jachetei.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Hai să dormim un pic. Ne întoarcem la Shrivemoor pe la… cât? Pe la șase e bine? Poți să vorbești cu Essex și Kryotos înainte de ședință – să vezi cum reacționează și ei.

După ce Maddox plecă, Jack își rulă o țigară și făcu câțiva pași de-a lungul drumului. Din grădini, venea un miros puternic de iasomie. Se opri și privi în sus, la pătratul gălbui de lumină împrăștiată peste acoperișul unui garaj. De-abia atunci își dădu seama unde se afla.

Malpens Street se afla imediat în dreapta. Ajunseseră aici venind din direcții diferite și de-abia acum observă că erau doar patru sau cinci uși mai jos de magazinul de solduri. Un zid scund mărginea grădinile din strada principală, iar unghiul pe care îl forma îi

permitea să vadă intrândurile din spate, tăiate diagonal de acoperișul unui garaj. Doar o fereastră luminată era deschisă, o breșă în întunericul nopții.

Bucătăria Rebeccăi.

Se întoarse și se sprijini de mașină, departe de lumina felinarelor, scoțându-și telefonul mobil din buzunarul jachetei. Auzea telefonul Rebeccăi sunând, pe deasupra acoperișurilor.

— Alo?

Dar se auzi un clic și își dădu seama că vorbea cu un robot. Era vocea lui Joni: „Ne pare rău că ați făcut efortul să plătiți această convorbire, când vom avea decența să ne întoarcem acasă, vă vom suna”.

Caffery spuse apăsat, în șoaptă:

— Știu că sunteți acolo. Sunt Jack, inspectorul Caffery. Răspundeți la telefon.

Așteptă. Degeaba. Oftă.

— Rebecca, Joni, dacă mă auziți… vreau să aveți grijă. Chestia asta încă nu s-a terminat. Trebuie doar să… doar să țineți ferestrele și ușile încuiate. Bine? Și… Rebecca… Făcu o pauză. Sună-mă. Dacă ai timp.

Închise și rămase în întuneric, privind fereastra. Câteva momente mai târziu, lumina din bucătărie se stinse și o umbră se apropie de fereastră și o închise. Caffery nu reuși să-și dea seama cine era își puse telefonul mobil în buzunar și se sui din nou în Jaguar.

42.

Cu ajutorul unei jumătăți de sticlă de Glenmorangie reuși să cadă într-un somn adânc, dar la un moment dat sări brusc, trezit de un gând:

„Susan Lister nu fusese deschisă."

Oftă și se întoarse pe spate, acoperindu-și ochii cu palmele. Nicio pasăre nu fusese cusută în interiorul ei. Nicio pasăre.

„De ce? De ce nu ne-ai trimis simbolul și de data asta?"

Nu are valoarea unui simbol.

Jack tresări. Se ridică pe coate, clipind des, cu inima bătând puternic. Răspunsul părea că fusese dat de cineva care se afla în cameră.

„Nu e un simbol? Atunci ce este?"

Susan Lister trăia. Nu exista nicio pasăre. Dar cele șase triste cadavre de la morgă? O pasăre vie, luptătoare. Luptându-se atât de puternic încât franjurase țesuturile, de la oase până la suprafață. Opera lui Harteveld părea să continue dincolo de moarte.

Luna se mișcă, rece, pe pielea lui. Se întinse la loc, respirând încet, ascultându-și inima. Se gândi că știa care era semnificația păsării. Și se mai gândi că știa exact cum să o potrivească în acest puzzle. Acum știa încotro se îndrepta.

•

Echipa F – din care mulți își mutaseră deja lucrurile – fusese contactată și adusă înapoi la Shrivemoor, la timp pentru ședința de dimineață. Caffery se întâlni cu Maddox, Essex și Kryotos cu o oră înainte. Erau cu toții obosiți, descurajați. Caffery rămase pentru câteva clipe în mijlocul Biroului de incidente, cu ochelarii în mână – gândindu-se, punându-și ideile în ordine – în timp ce Maddox rămase într-un colț, cu capul sprijinit în mâini, uitându-se pieziș la el. Kryotos era în bucătărie și făcea cafea. Pe hol, se auzea zgomotul făcut de linguriță, în timp ce amesteca în cești. Fredona când intră în Biroul de incidente aducând cafelele – de parcă s-ar fi gândit că puțin zgomot ar mai fi împrăștiat tristețea.

Maddox oftă.

— Bun. Își trecu mâinile peste față și îi privi pe Essex și pe Kryotos. Știți amândoi ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Da.

— Un fir de păr a fost găsit pe cadavrul lui Jackson și nu poate fi explicat. Trebuie să decriptăm chestia asta ca fiind o altă victimă, așa că nu îmi pasă cât de obosită e toată lumea, trebuie să ne concentrăm. Își ridică privirea. Jack? Ești gata?

— Da.

— Dă-i drumul atunci. Flutură din mână. Zi, spune-le și lor ce mi-ai spus mie.

— Da, bine. Ezită un moment, încă uitându-se în podea. Apoi fața lui se limpezi. Își puse ochelarii și se întoarse spre ei.

— E Birdman, spuse pur și simplu.

Essex și Marilyn schimbară o privire.

— Un imitator? întrebă Essex.

— Nu. Vreau să spun că ăsta e Birdman. Presa n-a știut niciodată destul, încât să-i dea idei unui imitator. Harteveld era ucigașul. Birdman este mutilatorul. Harteveld a murit, Birdman încă lucrează.

Marilyn se opri din amestecatul zahărului în ceașca de cafea și se uită la el. Essex se încruntă: mișcându-și ceașca în cerc, pe *pad*-ul albastru cu argintiu al *mouse*-ului, Maddox, sprijinindu-și bărbia în podul palmei, le urmărea reacțiile. Își întoarse privirea spre Caffery.

— Acum trebuie să-i convingi că-i așa.

— Pot s-o fac. Își deschise geanta și îi întinse lui Kryotos notițele pe care le luase la FSS. Jane Amedure a spus că rănile post-mortem pe care le are Peace Nbidi Jackson sunt la fel ca ale celorlalte – adică sunt făcute la trei zile după moartea victimei.

— Asta însemnând ce?

— Asta însemnând că Harteveld era deja sub supraveghere când ele au fost făcute sau era chiar mort. Quinn și Logan nu au găsit nicio probă în apartamentul din Halesowen Road tocmai pentru că *Harteveld nu le mutila.* Altcineva face asta.

— Ca într-un mic club.

Kryotos îi întinse notițele lui Essex și reluă amestecatul cafelei.

— Clubul necrofililor. Regulile: fără negri, fără evrei, fără ace în interiorul clubului…

— Nu, nu.

Maddox ridică mâna.

— Lăsați-l să continue. Putem să comentăm după ce ne spune mecanismul scenariului său.

— Bine.

Caffery se așeză pe scaun, în fața lor. Își puse brațele deschise pe birou.

— Cred că lucrurile s-au petrecut astfel: Harteveld era un necrofil, nu există nicio îndoială în această privință. Dar e un caz atipic pentru genul ăsta de deviație sexuală, pentru că el era un tip educat: el *știa* unde avea să ajungă, așa că se abținea, nu acționa în niciun fel. Perversitatea lui, manifestată pe jumătate, ar fi putut fi ascunsă ani de zile. Dar la un moment dat, acum șapte luni sau cam așa, ceva l-a făcut să explodeze – ceva anume a atins punctul nevralgic, poate că o relație a mers prost, poate că a avut loc o schimbare pe plan profesional, poate că nu vom ști niciodată cu exactitate ce a fost, dar în orice caz, înclinațiile lui au răbufnit. A acționat fără să se gândească, s-a distrat, iar apoi, când a terminat, și-a dat seama în ce necaz s-a băgat.

— S-a trezit cu un cadavru pe capul lui.

— Și era înfricoșat că îl are. Dar a fost în regulă, pentru că știa pe cineva care îl putea ajuta. Nu un alt necrofil. Ci un oportunist. Un neadaptat sexual, un sadic. Cineva suficient de bolnav încât să nu-i pese dacă victima era vie sau moartă. El, și nu Harteveld, a curățat cadavrele.

— Le-a curățat la mâna a doua, șopti Essex.

— Quinn n-a găsit niciodată la Harteveld genul ăla de săpun.

Maddox deschise capacul unei cutiuțe de lapte condensat.

— Ce fel de săpun era?

— Wright, din cărbune distilat.

— Hmmm… Tăcu pentru câteva clipe. Își puse laptele în cafea, bătând cu degetul în cutiuță pentru a scurge și ultimele picături, apoi se uită gânditor la inspector. Hai, Jack, zi mai departe. Ești de-abia la jumătatea drumului. Aruncă în coșul de gunoi cutiuța de lapte și se rezemă de spătarul scaunului. Convinge-ne!

— Bine. Vă aduceți aminte că nu puteam înțelege cum reușea Harteveld să găsească, cu atâta eficiență, victimele care nu ar fi fost date dispărute? Logan i-a arătat lui Gemini o fotografie cu Harteveld, iar acesta a fost foarte confuz. Barmanița, la fel. Ca și cum Harteveld nu fusese niciodată în cârciuma aia. Gemini făcea pe taximetristul pentru fete până la Croom's Hill, pentru întâlniri pe care le stabiliseră înainte. De aceea, mă gândesc așa: Nu cumva acest al doilea criminal plănuia totul? Încerca să le cunoască pe fete, să afle care dintre ele nu ar fi fost dată dispărută, apoi făcea aranjamentele pentru întâlnire. În acest fel, Harteveld nu avea cum să fie vreodată văzut în cârciumă. El doar știa ce fată vine, dar altcineva o căuta pentru el.

— Și același criminal revenea mai târziu?

— Da, *el* este, nu Harteveld, *el* este cel care le „împodobește" pe fete – perucile, fardurile…

— Vorbim despre același criminal care a răpit-o și pe Susan Lister? Kryotos deveni mai încrezătoare: Acționează pe cont propriu?

— Exact. I s-a deschis apetitul.

— Asta ar răspunde la o sumedenie de întrebări, spuse Essex. Ca de exemplu, de ce tipa aia din Royal Hill n-a știut că se afla un cadavru în tomberonul ei, de două zile? Poate că fusese pus acolo peste noapte, așa cum a spus și ea. Sau poate că individul celălalt a aruncat-o acolo după ce Harteveld își interpretase cântecul de lebădă.

— Așadar… reîncepu Caffery aplecându-se în față.

— Jackson avea praf de ciment în păr, același praf care a fost găsit și la celelalte. La început, am crezut că provine din zona de construcții, din șantier, însă Jackson nu a fost niciodată acolo. În cazul lui Lister, la fel. FME a curățat-o și a recoltat probe de praf cenușiu. Poate că avem un alt Fred West, poate că se află într-un depozit de materiale de construcții sau poate că își face lucrări la propria casă. Dar ce este cel mai important este, cred, faptul că are o legătură cu St. Dunstan's.

— Marilyn!

Maddox se ridică în picioare și își lovi ușor cu pixul în dinți.

— Marilyn, adu-mi CS. O să-i placă asta. Și… Jack! Se așeză pe birou și se uită spre inspector. Știu la cine te gândești.

— Da?

— Da. Ai deja o idee. Nu-i așa?

— Da, am. N-ar fi trebuit să-l las să plece, de prima dată.

— Du-te după el, atunci. Ia-l pe Essex. Îl ai și pe Logan când ajungeți acolo.

— Așteaptă, așteaptă!

Toată lumea amuți. Kryotos se încruntă.

— Am crezut că FME ți-a spus că pe capul lui Lister nu există acele semne.

— Nici nu trebuie, spuse Caffery. La fel ca în cazul lui Hatch, părul ei avea culoarea potrivită. Doar i l-a tăiat, la lungimea pe care o voia el. Și a luat-o pe ea pentru că era

mai aproape de ce îi trebuia lui. Ea făcea jogging – St. Dunstan's se afla pe ruta ei. Cred că așa a și pus ochii pe ea. Era pentru prima dată când nu trebuia să ia ceva ce i se dădea; el era cel care alegea! O vânătoare pentru el însuși, de data asta.

— Dar ea nu are nicio... – of! – rană deschisă. Iar în ceea ce privește pasărea... nu există niciuna.

— Da. Își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Când își ridică din nou privirea spre ei, putură să vadă cu toții cât de obosit era. Asta pentru că ea nu era moartă.

— Poftim?

Caffery se sprijini cu palmele de birou și se uită la degetele mari, pătate, în timp ce le presa de masă.

— Pe celelalte le-a deschis ca să pună înăuntru păsările. Pentru că el nu e ca Harteveld, el *nu vrea* ca victimele lui să fie moarte. E un violator sadic, însă moartea nu îl distrează. Mai degrabă le vrea vii, ca să se bucure de spaima lor. O privi direct pe Marilyn, sperând că ea nu avea să tresară. Lister nu a fost deschisă pentru simplul motiv că avea o inimă care încă bătea, sănătoasă, în corpul ei. O inimă pe care el o putea auzi cum reacționează la tortură.

— *Ce* vrei să spui? șopti ea.

— Știu ce vrea să spună, zise Essex. Pasările erau vii când fuseseră introduse în victime. Trebuiseră să se lupte. La fel ca... Își lăsă mânecile în jos, de parcă în birou s-ar fi făcut frig. La fel ca sunetele pe care le face inima.

— Exact.

Caffery se ridică și se îmbrăcă cu jacheta.

— Exact.

•

Din cauza tuturor emoțiilor de peste noapte, întârziase de dimineață. Gândurile îi roiau în minte. Aniversarea lui, care se apropia, Joni și, desigur, persoana care petrecuse o zi și o noapte în apartamentul lui, legată și violată. Tremura gândindu-se cât de simplu fusese să o răpească, cât de ușoară și *simetrică* fusese organizarea – în grădina din fața propriei case, când pleca să-și ia soțul – și, bineînțeles, la ce succese îl așteptau în viitor.

Prima dată, când se ridicase de pe locul din spate, în mașina ei, cu ferăstrăul în mână, ea pur și simplu își pierduse tot controlul corpului. Crezuse că făcuse o criză de epilepsie: capul îi tremura, iar picioarele se zbăteau pe podeaua mașinii, gura i se mișca tăcută, iar dinții îi clănțăneau în întuneric. Dar de îndată ce se hotărâse să o lovească – o izbise cu ferăstrăul în tâmplă –, totul se simplificase.

Existase un singur inconvenient. După zile întregi în care o studiase în timp ce făcea jogging trecând pe lângă St. Dunstan's dimineața, crezuse că făcuse alegerea perfectă, că nu avea să fie nevoie de nicio intervenție chirurgicală. Dar simțise un pic gustul amar al dezamăgirii, când, în apartamentul lui, o dezbrăcase și îi văzuse sânii – își dăduse seama că trebuia să-i taie. Totuși, ăsta era doar un mic detaliu comparativ cu succesul copleșitor al întregului eveniment, iar încrederea lui, deja întărită în ultimele luni, primise încă un imbold. Până la aniversarea lui avea să fie pregătit pentru ceva adevărat. Se gândi bine la acest lucru, în timp ce stătea în bucătăria lui dezordonată și

încinsă. Deschise o pungă de M&M și, absent, își vârî degetele printre barele coliviei în care patru cinteze murdare și aproape fără pene tremurau pe jos. Nu-și mai amintea când le hrănise ultima dată, dar acum nu mai avea nicio importanță.

Mai rămăsese o zi până la ziua lui de naștere. Doar o zi. Luă bomboanele și se duse în baie. Era timpul să se pregătească.

•

La 9 a.m. punct, telefoanele din biroul de la personal, din St. Dunstan's, sunau.

— Personalul. La telefon, Wendy.

— Wendy.

Caffery își strecură cravata printre doi nasturi ai cămășii, după care se aplecă peste birou.

— La telefon inspectorul Caffery, de la AMIP. Ne-ai ajutat cu biroul acela mic, din bibliotecă.

— A, da, da! Bună ziua, domnule inspector, bună ziua! Chiar mă întrebam când o să mai avem vești de la dumneavoastră. Totul a fost șocant. Domnul Harteveld era o persoană chiar familiară aici, la personal. Trebuie să vă spun că îmi pare teribil de rău, teribil de rău. Sper că tot ce a făcut el nu va coborî St. Dunstan's în ochii dumneavoastră. Am fi cu toții foarte triști dacă… Știți… noi suntem mândri de reputația pe care o avem și m-am gândit pentru un moment că omul ăla îngrozitor ar fi putut să o afecteze, iar eu…

— Wendy!

— Da. Înghiți rapid și își recapătă ritmul normal. Scuzați-mă.

— Aveți cumva o înregistrare a persoanelor care sunt plecate în prezent? Când el îi spuse de cine era interesat în mod deosebit, ea răspunse:

— Domnule inspector Caffery, va las puțin să așteptați, ca să-i iau dosarul.

Îl lăsă să asculte *Canon* de Pachelbel, întorcându-se în mai puțin de un minut, respirând precipitat.

— Alo? Domnule inspector?

— Da.

— Domnul Thomas Cook a plecat, se întoarce pe opt iunie.

— Sau cel puțin așa a spus.

— Poftim?

— Nimic. Aveți adresa lui?

•

Cook locuia la parterul unui bloc de două apartamente transformate, din Levisham. Nu exista niciun șantier de construcții pe stradă sau în fața casei sale. Lăsându-l pe Logan în Sierra, în timp ce dintr-un platan picături de apă se scurgeau pe capota mașinii, Caffery și Essex își îmbrăcară hainele de ploaie și, aplecați, traversară curtea pavată din față, intrară pe ușile laterale de lemn și ajunseră în grădină. Gradina era plină de plante – din nou, nicio urmă de ciment sau de construcție –, iar casa era tăcută: ferestrele erau blocate, toate perdelele de la parter erau trase.

Rămaseră în iarba umedă, uitându-se în sus la picăturile de ploaie care cădeau de pe acoperiș, când stațiile de emisie-recepție se treziră la viață.

— Bravo șase-zero-doi de la Bravo șase-zero-șase.

Logan șopti, în mod absurd:

— Domnule!

Caffery scoase stația din tocul de la centură.

— Bravo șase-zero-doi, recepție.

— Se mișcă ceva, domnule. În casă.

— Am înțeles. Ne continuăm drumul. Terminat.

Alergară înapoi spre Sierra.

— Cine e?

— O doamnă în vârstă, micuță.

— O doamnă bătrână?

— Cu părul grizonat, cu ochelari bifocali.

— Vecina de la etaj?

— Dacă e vecina, atunci aș vrea să știu ce caută în apartamentul care ne interesează pe noi.

— Poftim?

— La parter, chiar la *parter* vreau să spun. Uitați-vă!

Se întoarseră. La fereastra de la parter văzură scânteind două mâini mari, când perdeaua fuse dată la o parte.

— În regulă.

Caffery porni spre spatele casei.

— Poate m-am înșelat.

— Jack!

Essex trebui să alerge ca să-l prindă din urmă.

— Ce încerci să faci?

— Poate am greșit, poate 27A este la parter, iar 27B este la etaj.

Se aplecă spre sonerie. Lângă el, Essex tremura.

— Nu-mi place asta, Jack.

— Despre ce vorbești? E doar o bătrânică.

— *Îmbrăcat ca să ucidă,* șopti el. *Îmbrăcat ca să ucidă,* la dracu', despre asta vorbesc.

Se auziră pași pe hol, o călcătură grea, iar când Caffery scoase legitimația din buzunar, Essex se dădu cu un pas înapoi din fața ușii.

— Vorbesc serios, Jack. Nu-mi place deloc chestia asta.

•

Fața sa, reflectata în oglinda pătată de deasupra chiuvetei, dinții stricați și pielea roșie, lucioasă, îi confirmau crezul lui de-o viață: mânia era dreptul lui, avea un permis de furie. Nu existase nicio zi, nici măcar o oră în care să nu se simtă prost în pielea lui: avea tendințe de îngrășare și nu pierduse niciodată din moliciunea feminină a șoldurilor și din pufoșenia picioarelor unui copilaș care de-abia învăță să meargă. Coapsele se frecau una de cealaltă când mergea, iar noaptea trebuia să șteargă dârele pe care le lăsau depozitele albe, ca de ceară, pe pliurile cărnii sale. Și avea lăcomia unui taur. Era obsedat de sex violent și nu era nicio surpriză că ajunsese la douăzeci de ani să fie tot virgin.

Prima lui cucerire sexuală, neînsemnată, avusese loc pe o alee umedă din Camden, în schimbul unei jumătăți de sticlă de Pink Lady. Mai târziu, urmase o prostituată din St. Lucian, Hackney, pe care o plătise cu zece lire, patru Pernod și coacăze negre. Avea douăzeci și doi de ani, își reluase cursurile de biologie, fizică și chimie, nivelul A, și obținuse o slujbă de paznic la UMDS. Viața lui se schimbase.

Îndatoririle lui, la stația de pe Podul Londrei, îi permiteau să aibă timp să învețe; trebuia să verifice permisele de trecere, să-i direcționeze pe vizitatori, să tremure în parcarea aflată lângă Departamentul de patologie și, la fiecare săptămână, singur, în noapte, să-și facă rondul: pe coridoarele lustruite, prin cantina goală, mirosind a cartofi fierți și lapte, prin sălile de lectură și prin laboratoarele de anatomie și de patologie.

În laboratorul de anatomie, cu șaisprezece ani în urmă, într-o iarnă, viața lui se legase pentru totdeauna de a lui Harteveld.

Acolo avusese loc o întâlnire stranie a două minți deviate. Privindu-se unul pe celălalt, printre umbrele pânzelor verzi și mesele de disecție din oțel, ei înțeleseseră, cu o convingere similară celei pe care o au îndrăgostiții, că erau la fel. Niciunul din ei nu trebuise să dea glas conflictului pe care îl trăiau. Cu spatele drept, cu oasele sale grele, aristocratul îl privise cu dispreț și pur și simplu *știuse*.

Nu reușise să-și ia examenele pentru nivelul A. Curând, renunțase la visul său de a deveni doctor și părăsise compania de pază. Harteveld, la fel, părăsise UMDS, dar legătura dintre moștenitorul unei averi în domeniul farmaceutic și fostul paznic supraviețuise peste ani. Interesele lor speciale, deosebite, rămăseseră aceleași.

Fuseseră patru sau cinci violuri de-a lungul anilor. În parcări sau în păduri, fete prea bete ca să își mai amintească numărul de înmatriculare al mașinii bărbatului scund care oprea pe marginea drumului și se oferea să le ajute. Așa ajunsese prima dată în sudul râului. Ea era stripteuză în Greenwich. Era 2 a.m., de ziua lui de naștere, și o găsise rătăcind pe străzile de la nord de Tunelul Rotherhithe, făcând autostopul. Era cea mai minunată ființă pe care o văzuse vreodată, în fusta ei scurtă de PVC și geacă de piele, cu părul blond nordic, tuns îngrijit. Chiar și acum, în baia lui umedă din Levisham, gemu involuntar când se gândi la dragostea pe care o revărsase asupra lui Joni.

Ea se așezase fără vlagă pe locul din față, iar din gâtul ei ieșiseră niște sunete de împotrivire când el bâjbâise după corpul ei moale, strâns de centura de siguranță. Sub jacheta de piele, inima ei fâlfâise la fel ca aripile unei păsări slăbite. Doar când încercase să-i ridice fusta, ea opusese rezistență. Beată, împleticindu-se, coborâse și se așezase stângaci pe trotuar, cu machiajul întins pe față, împingându-l când el, după ce se dăduse jos din mașină, încercase s-o atingă.

— Nu acum, bine? mormăise ea. Mi-e rău.

El rămăsese în picioare, uitându-se la părul ei blond cenușiu, la ciorapii rupți în genunchi și, deodată, se hotărâse să nu o violeze.

Pur și simplu.

Era o abatere neașteptată. O dusese acasă și îi spusese noapte bună. Pur și simplu. Ca și cum nu ar fi fost *nimic*. Ca și cum așa ar fi fost normal pentru el.

După aceea, se simțise plin de virtute și de lumină, mândru. Hotărâse rapid că generozitatea lui față de ea era expresia dragostei. O dorea atât de mult încât simțea

cum îl cuprinde durerea de cap când se gândea la ea.

Dar Joni respinsese avansurile sale și se supăra de fiecare dată când el apărea în cârciuma, la spectacolele ei. Dar cel mai rău se supărase când el îi spusese că și-a găsit o slujbă la St. Dunstan's și a închiriat un apartament în Levisham, la parterul unei case care-i aparținea unei doamne în vârstă, situată la mai puțin de un kilometru de casa ei din Greenwich.

El nu protestase la furia ei, ea era rațiunea lui de a exista. Apartamentul lui era ca un altar dedicat ei, o fotografiase pe stradă și îi cumpărase băuturi la cârciumă. Câteodată, Joni îi dăruise momente plăcute – uneori, fuma și bea atât de mult încât se apropia de el, îl lăsa să o conducă acasă și să o așeze să doarmă în patul lui gol. Nu o atinsese. Niciodată. Nu ăsta era scopul. Scopul era ca ea să vină la *el*. Era crucial. Menținuse curățenia în apartament, cu speranța dureroasă că ea avea să înțeleagă câtă grijă îi purta: ascundea colecția de fotografii când ea era acolo, își lua toate măsurile de precauție, dădea cu spray prin apartament pentru ca aerul să fie proaspăt – lui Joni îi plăceau lucrurile care miroseau dulce.

Și, în sfârșit, ea ajunsese să îl tolereze, într-un fel obosit și resemnat. În schimb, el se obișnuise să rabde lipsa de atenție, lipsa de loialitate, flirturile cu alți bărbați, refuzul de a-l atinge. Chiar și când îl adusese pe culmile furiei, în ziua aceea, cu patru ani în urmă, când se întorsese de la spital cu noii ei sâni, măriți, umflându-se pe cutia toracică, el se purtase tot calm, politicos. Nu conta ce făcea Joni în prezent, în lumea tridimensională, pentru că ea trăia în fanteziile lui așa cum fusese în noaptea aceea, caldă și moale, cu sânii delicați, mirosind a alcool.

În fundul bucătăriei, una dintre cinteze găsi puterea de a se ridica până la stinghia din colivie. Îl privi cu ochișorii ei mici și strălucitori. El mormăi și scutură colivia puternic, până când pasărea, epuizată, se desprinse și căzu, prea amețită și prea înfometată ca să mai dea din aripi. Rămase așa, întinsă pe o parte, respirând ușor și clipind către el, până când el termină de mâncat batoanele de M&M, făcu punga ghemotoc și începu să se îmbrace.

43.

Ușa fu deschisă de o doamnă care, într-adevăr, purta ochelari bifocali. Avea părul grizonat, palme mari, purta o jachetă Fair Isle, fusta de tweed îmbrăca șoldurile solide, englezești, iar în picioare, papuci de piele, maro. Când Caffery îi arătă legitimația și îi vorbi despre faptul că erau interesați de vecinul de la etaj, ea zâmbi într-o parte, blând, și deschise ușa larg.

— Poate doriți o ceașcă de ceai, domnilor.

Intrară în hol, Essex rămânând în urmă, încă nesigur dacă să aibă sau nu încredere în această femeie. Caffery rămase în loc pentru un moment, privind ușa albă care se vedea la etaj. Își trecu un deget peste balustradă, apoi trecu peste ea manșeta albă. Nimic.

— Nu știu cum îi cheamă, spuse femeia. Cuplul de sus…

— *Cuplu*?

Jack se întoarse spre ea.

— Ați spus *cuplu*?

„Deci există și o iubită."

— De ei întrebați, nu?

Le ținu ușa deschisă, invitându-i să intre într-un mic hol continuat cu o cameră cu tavanul înalt, din panouri din gips. Când văzu pe pereți posterele fanteziste, făcute cu spray-urile – o femeie cu sâni argintii, eroi pe motociclete, cu coarne, motociclete înaripate, lucitoare, dragoni – Essex îl apucă pe Caffery de mânecă.

— Uită-te la imitațiile astea, șopti el, în timp ce erau conduși de femeie spre camera din față. Aici, tavanul era împodobit cu șaluri indiene, oglinzi, ciucuri, iar o veioză Lava stătea lângă o pipă afgană.

— Știu despre cine vorbiți.

Luă de pe canapea o pernuță îmbrăcată în husă portocalie și o bătu cu palma.

— Fiul meu le știe numele, dar acum e plecat în vacanță.

Se opri, cu pernuța în mână, și toți trei se priviră în liniște, încurcați. Brusc, ea începu să râdă.

— O, îmi pare rău, nici nu m-am prezentat. Aruncă perna și își șterse mâinile de fustă. Scuzați-mă. Îi întinse mâna lui Caffery. Numele meu este Mimi Cook. Petrec atât de mult timp învârtindu-mă pe-aici și încercând să păstrez curat acest loc, încât, uneori, uit că nu este apartamentul meu.

— Cook? șopti Essex, uitându-se scurt peste umăr, de parcă se aștepta să-l urmărească cineva.

— Da. Acesta este apartamentul fiului meu. Eu sunt secretara lui personală.

— Doamna Cook.

Caffery înaintă câțiva pași și dădu mâna cu ea.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

— La fel și mie. Acum… spuse ea, punându-și ambele mâini pe umerii lui Essex și împingându-l ușor din cadrul ușii, ca să poată trece, să bem un ceai, după care putem trece la afaceri.

În timp ce zăngănea prin bucătărie, Caffery și Essex nu statură degeaba: Essex aruncă o privire la titlurile cărților, ridicând din sprâncene când văzu a cincizecea ediție din *O sută de zile în Sodoma* și un volum subțire al lui Klossowski, *Sade, apropiatul meu*, printre volumele de Kerouac și Colin Wilson, în timp ce Caffery, conștient de reflexia sa obosită în oglinda de deasupra căminului, pipăia obiectele trecându-și ușor degetele peste ele, cercetând felul în care erau așezate ghivecele și scrumierele pe policioara căminului. Găsi un teanc de carduri de călătorie expirate, strânse laolaltă cu o bandă de cauciuc. Fața pistruiată a lui Cook se holba la el dintr-o fotografie, iar lângă ea, într-o ramă mică, era o fotografie alb-negru. O înfățișa pe doamna Cook, cu zeci de ani mai tânără, îmbrăcată într-un costum de baie din material gofrat, cu părul negru pieptănat peste cap. Stătea pe o rogojină întinsă pe o plajă cu pietricele, clipind la camera foto. Pe genunchii ei stătea un băiețel cu părul aproape alb, în costum de baie, cu brațele întinse pe lângă corp. Ciudat, băiețandrul purta ochelari negri, iar ramele largi îi depășeau fața, făcându-l să semene cu un mic scarabeu. Când doamna Cook intră, ducând o tavă cu cești, Caffery ridică fotografia înrămată și întrebă:

— E fiul dumneavoastră, doamnă Cook?

— Da.

— Are probleme cu vederea?

— Of, da. Acromatopsie. Probabil că n-ați auzit de asta, nici nu prea aveați cum. Își netezi fusta pe coapse și se așeză pe canapea, să toarne ceaiul. Mai simplu spus, nu poate suporta soarele. Vă imaginați, Thailanda este ultimul loc unde ar fi trebuit să plece, nu-i așa? Dar ăsta este Thomas al meu. Are un al șaselea simț pentru orice îi face rău.

— Acromo… Essex roși. Nu mă prea descurc cu cuvintele astea lungi…

— Acromatopsie.

Doamna Cook zâmbi îngăduitor.

— Congenitală. Ochii săi nu mai au conuri. Sau sunt bastonetele? Nu țin niciodată minte. Oricum, pentru el, lumea e în alb și negru. La fel ca pentru pisici. E foarte nedrept. Asta înseamnă că e înregistrat ca persoană cu handicap.

— Parțial văzător?

— Nu că asta ar conta prea mult. Doar că nu poate să conducă mașina și… Zâmbi ca și cum ar fi vrut să se scuze. Și cât l-am ocrotit… mai mult decât pe ceilalți doi. Poftiți. Îi întinse lui Caffery o ceașcă cu ceai. Voiați să vorbim despre cei de la etaj. *El* vă interesează? Tatăl lui Thomas obișnuia să spună că oamenii care arată normal sunt cei mai răi.

•

„Am crezut că vorbea despre o iubită.”

Caffery îl sună pe Maddox din mașină imediat după ce plecă de la Cook.

— Când a spus secretară personală, am crezut că vorbea despre iubita lui. Dar se referea la mama lui. Ea vine și îi face curat de trei ori pe săptămână. Și asta nu e tot. Nu poate să conducă mașina.

— Cine ți-a spus?

— Mami. Zice că e parțial nevăzător.

— Și trebuie s-o credem?

— Sunt chiar acum în drum spre St. Dunstan's, ca să verific; toate informațiile sunt acolo. Pista asta nu duce nicăieri.

•

Toată lumea de la personal era plecată la masa de prânz, cu excepția domnului Bliss, persoană de încredere. Îl întâmpină pe Caffery la ușă și îi întinse mâna. Buza de sus cobora peste dinții stricați, iar fața lui era netedă și roz, lucioasă de parcă și-ar fi dat cu prea multă cremă în acea dimineață, după ce se bărbierise.

— Nu vă luați prânzul, domnule Bliss?

Bliss făcu un gest cu mâna către Caffery.

— Prânzul e pentru slăbături, domnule Caffery. Nu știați?

Râse ciudat, spasmodic, de propria glumă, trecându-și mâinile prin păr, pentru a-și netezi șuvițele subțiri.

— Îmi pare rău că n-am fost în dimineața asta aici, ca să preiau apelul dumneavoastră – încă mă luptam să găsesc un loc unde să parchez. Și îmi pare rău să vă spun că situația nu se îmbunătățește.

— Da, spuse Caffery. Da, îmi amintesc. Eu… Își puse mâinile pe spătarul scaunului. Domnule Bliss, mă întreb dacă mă puteți ajuta. Încercăm să facem niște legături de final.

— A, teribila întâmplare de la Dom! Se așeză pe scaun, privindu-l pe Caffery. Încă mai lucrați la asta, nu?

— Da.

— Și cum vă putem ajuta?

— Aveți datele medicale ale angajaților dumneavoastră?

— Datele medicale? Nu. Dacă și-au făcut asigurare de viață până la pensionare, poate că avem o copie a raportului medicului, dar asta e tot.

— Dar ați ști dacă o persoană ar avea un handicap?

— Politica de drepturi egale a spitalului ne impune să angajăm o cotă. Toți cei aflați în situația asta trebuie să completeze un chestionar când îi angajăm. Ar putea fi acolo. Însă nu o să-l găsiți pe domnul Harteveld printre ei – el nu se afla pe statul nostru de plată.

— Înțeleg asta. Numai că eu mă gândeam la domnul Cook.

— Cioclul despre care i-ați cerut informații lui Wendy?

— Da, chiar el.

— Wendy a scos dosarul lui în dimineața asta, pentru dumneavoastră. S-ar putea să fie încă pe-aici… Aplecându-se periculos de mult pe spate în scaun, se uită spre dulapurile cu dosare, de pe colț.

— Nu. Se roti și se uită spre teancul de pe peretele opus. A, da, e acolo.

Caffery îl privi cum se îndrepta spre dulap. Era ceva bizar în comportamentul domnului Bliss, ceva prea vioi în pasul lui, care sugera o nervozitate apăsată.

— Iată-l. Se întoarse în scaunul său cu un dosar pe care îl aruncă triumfător pe birou. Ce noroc că nu l-am clasat din nou! Să aruncăm o privire în el!

Răsfoi câteva pagini și parcurse un document, cu ochii săi spălăciți, mormăind doar

pentru el, ștergându-și din când în când palmele de jachetă. Caffery observă că dinții săi aveau depuneri albicioase la rădăcini.

— A, uitați, aici. Arătă cu degetul spre una dintre pagini. La întrebarea: „Aveți un handicap?" Cook răspunde: „Da". La rubrica „Vă rugăm, descrieți"... Își umezi buzele cu limba: Cook răspunde: „Acromatopsie".

Bliss îl privi pe Caffery și clipi.

— Asta e din cauza faptului că retinei îi lipsesc celulele-conuri. Înseamnă că nu este capabil să distingă culorile.

— Și nu suportă soarele.

Bliss privi într-un punct situat în spatele lui Caffery, ca și cum încerca să își aducă aminte ceva.

— Vorbim despre un tip care are părul cam lung, roșcat?

— Da, el e.

— L-am văzut pe-aici. Îmi amintesc de ochelarii lui. Deci e cioclu, nu? Își frecă bărbia gânditor și îi zâmbi lui Caffery. Ai de-a face cu atâția oameni în această meserie, încât e greu să le ții minte numele și să-l asociezi cu o figură. Scoase două formulare fotocopiate de la sfârșitul dosarului. Iată raportul medicului care confirmă acromatopsia. E înregistrat ca parțial nevăzător. Se uită la Caffery. A! Asta pare să vă îngrijoreze.

Caffery își trecu mâinile peste față, obosit.

— Nu, nu. Nu mă îngrijorează. Doar face ca viața să fie puțin mai grea. Îi întinse mâna lui Bliss.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Bliss. Ne pare rău că v-am deranjat!

— Nu m-ați deranjat, nu m-ați deranjat.

Bliss sări în picioare și îi strânse mâna lui Caffery. Palma lui era caldă, un pic umedă la atingere. Dacă mai aveți întrebări, să nu ezitați. Vă va ajuta Wendy dacă eu nu sunt aici. De mâine încolo sunt în concediu.

— Mulțumesc, spuse Caffery obosit. E vreo ocazie specială?

— Într-adevăr, este. Se așeză pe scaun, la biroul său, și își strânse brațele, împletindu-și degetele, începând să le trosnească. E ziua mea de naștere.

44.

După plecarea inspectorului Caffery, Malcolm Bliss se rezemă de spătarul scaunului și rămase mult timp uitându-se la ușă. Deși de la o vreme era încrezător și entuziast, muncind cu avânt, uneori, o anxietate intermitentă, idiopatică punea stăpânire pe el. Vizita inspectorului Caffery nu îmbunătățise lucrurile. Pradă unei asemenea anxietăți, se trezi ca era furios pe Harteveld ca îl adusese aici.

— Dar atunci, Harteveld, șopti doar pentru el, la cine apelai când te trezeai în brațe cu câte o fată moartă, numai bună de regulat?

— Ești singura persoană care mă poate ajuta. Incredibilul s-a întâmplat!

Era în decembrie când Harteveld venise, devreme, dimineața. Intrase cu spatele mașinii în garaj și îi arătase lui Bliss crisalida de mărimea unui om, închisă în carapace. O fată grasă.

— Scoțiancă. E din Glasgow, cred.

Înfășurată din creștet și până-n tălpi în folie de plastic.

— E tot ce am putut găsi ca s-o împachetez. Nu vreau să rămână urme în mașina mea.

— Ai regulat-o?

Banii fuseseră plătiți, femeia-crisalidă fusese plasată pe pat. Harteveld îi strânse mâinile și se simțise groaznic la atingerea lui *hidoasă.*

— Ești singurul care poate să înțeleagă.

Harteveld își trăsese mâna.

— Știu că poți să scapi de ea, pentru că, sincer, mi-e teamă că eu nu am cum.

După ce Harteveld plecase, Bliss închisese ușa și făcuse câțiva pași prin apartament, bombănind, bând coniac. Vorbise cu sine însuși o vreme, în fraze lungi, lipsite de sens.

Ea era în dormitor, cu fața în jos, acolo unde o aruncase Harteveld, cu brațele lipite de abdomen, cu fața murdară și aplatizată de folia de plastic. Lui îi plăcuse folia aceea de plastic, îi plăcuse poziția în care o ținea strânsă. Chiar dacă ar mai fi fost în viață, n-ar fi avut cum să se lupte. Lingându-și buzele, cu fruntea transpirată, se îndreptase spre pat, începuse să o despacheteze, îi desfăcuse brațele, o întorsese pe cealaltă parte, o examinase.

Avea un tatuaj pe antebraț. Fața îi era lividă, cea mai mare parte a sângelui i se scursese spre spate: spre dosul coapselor, spre fese și spre umeri. Probabil că Harteveld o ținuse mult timp întinsă pe spate.

— Corect. I-ai ținut picioarele ridicate. Îi înfipsese un deget în coapsa pătată și zâmbise. Scroafă cu țâțe mari ce ești!

Exploda de bucurie. Asta îi amintea de UMDS, când își dăduse seama pentru prima dată că o fată moartă nu are cum să se împotrivească să fie lovită, împunsă, insultată, scuipată și regulată. Putea să-și răspândească sperma pe fața ei, în gură, în păr. Nu exista nimic la care ea să spună nu. O păpușă mare, cu o gură zemoasă, doar pentru el.

Dar apoi, tresări, gândindu-se că ea fusese deja folosită – Harteveld îi făcuse deja toate aceste lucruri. Probabil că lăsase urme. Alergase în baie și luase un lighean, un

săpun Wright din cărbune distilat și o cârpă. Joni zâmbea către el, din fotografia multiplicată în nenumărate exemplare, atârnate pe pereți.

Pusese apă în ligheanul cu smalțul sărit și înmuiase cârpa. Cintezele bâzâiau împrejurul stinghiei din colivie, lovindu-se una de cealaltă, scuturându-și penele. Joni se holba la el, făcându-l să se miște inconfortabil, să se scarpine pe gât. Toți acei ochi mici și rotunzi fixați pe el…

Și atunci, încet, îi venise ideea cum să scape de cadavre.

Întors în dormitor, o spălase pe fată, punându-și la punct planul, desfăcându-i cu grijă picioarele și frecând-o cu apă, lăsând lichidul să se scurgă pe un prosop pe care i-l pusese sub fund. Repetase operația până când fusese sigur că toate resturile de la Harteveld fuseseră îndepărtate. O voia curată, nouă, doar pentru el.

Se iviseră zorii când terminase. Era de serviciu la spital de la 9 a.m. Lola Velinor, șefa lui, era maniacă în privința programului. Într-un fel, îi era recunoscător lui Velinor pentru rigiditatea ei. Încă nu știa cum, dar avea să i-o plătească. Transpirat, în ciuda faptului că era decembrie și era frig, pusese cadavrul în frigider, mai întâi capul, apoi picioarele îndoite, și plecase la lucru.

De-a lungul anilor, lucrând la personal, se asigurase că avea acces la toate dulapurile din birouri, că putea intra în toate camerele asistentelor medicale. Știa pe dinafară spitalul St. Dunstan’s și, de curând, găsise ce căuta: material de sutură, o pereche de pense Halsted-Mosquito pentru artere, un ac chirurgical și un bisturiu. Cumpărase o perucă din Levisham, un set de perii și o foarfecă Wilkinson ascuțită.

Când ajunsese acasă, se schimbase și își pusese halatul chirurgical, scosese fata din frigider și o dusese în baie ca să se decongeleze în timp ce el era ocupat cu pregătirile. Până la 8:30 ea era gata: întinsă pe patul lui, cu peruca pusă și machiată, cu nenorocita de grăsime și de țesuturi scoase de pe sâni și puse într-un vas Tupperware și cu tubul de drenaj umplut cu apă fierbinte și cu detergent de vase. Citise care era procedura în cărțile din bibliotecă și se gândise că putea s-o facă și el, chiar mai bine. Cusăturile albastre nu îmbunătățiseră deloc aspectul sânilor, dar era mai bine așa decât să fie mari, țâțe cărnoase de vacă: îi aminteau de distrugerea deliberată la care Joni își supusese propriul corp. Joni, cea pe care el o avusese, atât de cinstit, în acea noapte, în mașină.

Ultima tușă – cu adevărat inspirată – fusese pasărea. Dacă ar fi deschis cineva toracele (incizia nu trebuia să fie atât de lungă ca una clasică), ar fi tăiat prin mușchiul pectoral mare, în formă de evantai și ar fi ridicat ușor grilajul sterno-costal de dedesubt, atunci ar fi descoperit oasele ca de marmură, îmbrăcate în punga lor viscerală transparentă. La fel ca o bucată de carne de vacă. La fel ca la cadavrele de la școala de medicină.

Pasărea se luptase în timp ce el o băgase înăuntru – pentru o clipă, crezuse că o să scape, o să zboare în jurul tavanului împroșcându-l cu materie rău mirositoare –, dar el o împinsese înăuntru, apropiase pielea și cususe repede, închizând rana.

Apoi își pusese urechea pe pieptul rece.

Pasărea fâlfâia slab. Exact ca șoaptele pe care le scotea inima lui Joni în acea seară.

Apoi o regulase, de două ori, ținând-o de umerii reci, respirând acru în fața ei roșie.

Iar la sfârșit fusese, dacă nu perfect, cel puțin mult mai bine decât dacă și-ar fi făcut-o cu mâna lui moale.

— Cățea, îi strigase, aruncând prezervativul pe covor. Cățea!

Ea era rece, rigidă ca articulația oaselor de porc. Nu putea să-i răspundă. O lovise peste față, iar peruca îi alunecase pe spate, descoperind linia părului ei des, ca de pisică.

— Cățea!

•

În ciuda încercărilor de a menține cadavrul înghețat atunci când nu-l folosea, acesta intrase curând în putrefacție. Îl înghesuise în două pungi de gunoi, luase din garaj o cazma de grădină și condusese până acolo unde începea A2. Cunoștea foarte bine drumul, pe acolo mergea în fiecare weekend – până la bungalow-ul pe care maică-sa i-l lăsase prin testament. Acolo era o bucată de pământ uitat de lume, cu arbuști și tufe, în umbra noului Dom. Era singuratic ziua și pustiu noaptea. Găsise un loc neumblat și făcuse ce trebuia să facă.

Câteva săptămâni mai târziu, Harteveld venise iar la el, cu expresia lui de individ provenind dintr-o clasă socială superioară, îmbrăcat într-un costum Gucci, aducând cu mașina o altă creatură albicioasă, înfășurată în folie de plastic.

După ce cadavrul fusese dus în apartament, în siguranță – luminile din dormitorul lui Frobisher nu erau aprinse – Harteveld se așezase pe marginea canapelei, ținându-și mâinile lui perfecte pe genunchi.

— Cârciuma în care mergi tu, Bliss.

— Așa... zisese, scărpinându-se pe frunte, unde avea o pată solzoasă. The Dog. Ce-i cu ea?

— Pe multe din fetele de-acolo n-ar avea cine să le dea dispărute. Măcar o zi sau două.

Sprâncenele lui Harteveld erau umede de transpirație.

— Nu-i așa? Ar trece o zi, două sau cam așa ceva până când cineva ar observa că au dispărut.

— Ce vrei să spui?

— Tu ești o figură familiară acolo. Nimeni nu ar fi surprins dacă ai pune câteva întrebări, ca să cunoști câteva fete. Și să afli care sunt sigure. Ai putea... ăăă...

Se foise, nervos. Întotdeauna Harteveld îl făcea să se simtă inconfortabil.

— Ai putea să mi le trimiți.

Și astfel, Malcolm Bliss și Toby Harteveld făcuseră un pact diabolic, un aranjament care le convenea amândurora; Harteveld nu fusese niciodată văzut în acea cârciumă, iar Bliss care, cu anii, devenise transparent și șters precum o umbră pentru patronii de la Dog and Bell, era capabil să descopere care femei nu erau apropiate de familiile lor, care nu ar fi fost date dispărute decât după câteva zile. În schimb, el era plătit și avea parte de deplina stăpânire a cadavrelor, mai târziu. Mai mult decât atât, se afla pe o poziție care îi permitea să o apere pe Joni, să nu fie implicată.

Treptat, devenise mai îndrăzneț. Încercase să-l convingă pe Harteveld să-i livreze cadavrele la Wildacre Cottage, la bungalow-ul lăsat de maică-sa. Ar fi fost locul perfect

– liniștit, izolat: făcut exact pe măsura scopurilor sale. Dar Harteveld refuzase – voia să reducă timpul pe care îl pierdea cu transportul – și îi demonstrase limpede cine era șeful și cine era executantul. Nici Bliss nu voia să riște o călătorie de patruzeci de minute, așa că fusese de acord – bucurându-se liniștit, în apartamentul izolat, supraîncălzit, din Brazil Street.

Timpul lui avea să sosească. Încrederea în sine creștea.

Începuse să își asume și alte riscuri. Așezase unul dintre ultimele cadavre în sufragerie, pentru o zi întreagă. *Rigor mortis* o înțepenise acolo pe fată, rezemată, aproape de televizor, complet goală, ca un manechin într-un showroom, iar el se masturbase privind-o. Când starea de *rigor mortis* trecuse, ea se prăbușise violent pe podea, trezindu-l din somn, în cealaltă cameră. Stomacul i se spărsese, iar el trebuise să scape de ea. Această experiența îl învățase când începeau cadavrele să miroasă prea puternic.

Cea mai mare plăcere a lui era să lase un cadavrul rezemat în patul său, în timp ce el o ștergea la Dog and Bell, ca să bea ceva, pe-ndelete. Uneori o vedea pe Joni, iar când se întâmpla asta, îi zâmbea cu eleganță. Bărbatul, cârciuma. Acum era și el la fel ca toți ceilalți clienți: fără să facă parte din joc, le privea pe femeile ciudate desfăcându-și picioarele, știind, confortabil, că soțioara lui țeapănă era acasă, așteptându-l pe el, cu poftele lui.

Era fericit. Puternic ca un uliu. Noaptea, poseda un simulacru al lui Joni. Și, încet, observase că, posedând-o, o făcea să fie mai slabă. Atracția lui pentru ea începea să se erodeze. Devenise mai puțin important pentru el ca ea să vină la el. Sunt, Malcolm, știu *sute* de feluri în care să jupoi o pisică. Încetase să se mai deranjeze să facă curățenie în casă.

Când poliția începuse să se amestece, trebuise să-și schimbe locul. O lăsase pe Lola Velinor să descopere ultimele rămășițe de la Harteveld. I se părea corect să-i dea mulatrei tot o mulatră. „Cine se aseamănă se adună, oamenilor le pasă de semenii lor”, își spusese în sinea lui. Era mândru de abilitatea sa. Iar acum, că Harteveld era mort, iar el deținea controlul absolut.

Condusese până la un magazin de feronerie, cu inima tresăltându-i de emoție. Ferăstraiele și burghiele fără fir erau expuse, agățate pe perete – lucind în cutiile lor de plastic. Petrecuse o oră plimbându-se în sus și în jos, pe intervalele dintre rafturi, evaluând fiecare detaliu, alegând în final un ferăstrău fără fir Black & Decker Versapak, de 7,2 volți, cu 2 700 de turații pe minut. Era proiectat să taie mici bucăți de lemn, folosea o baterie reîncărcabilă, al cărei lăcaș se afla în mâner, și cântărea mai puțin de trei kilograme, măsura doar treizeci de centimetri de la mâner și până la vârful lamei, și se potrivea perfect în buzunarul de pe ușa mașinii sale Peugeot. Acasă, agățase în bucătărie, deasupra chiuvetei, o bucată de jambon, și exersase pe ea, tăind cu abilitate felii, dintr-o singură apăsare a trăgaciului.

Înarmat cu acest nou prieten, se promovase singur la rangul de vânător. O urmărise câteva zile și se dovedise de departe mai bună decât celelalte. Ea era caldă. Promitea să sângereze și să se zbată – mai ales când avea să folosească stângaci acul pentru anevrism, pentru a o coase. Inima ei bubuia în piept când el își așezase urechea pe osul

pieptului ei, iar Bliss se întrebase de ce trebuise să aștepte atât de mult timp ca să înceapă să vâneze doar pentru el. Acum știa că era pregătit. Joni. *Joni.*

Trebuia să mai treacă doar o singură zi…

Malcolm Bliss rămase în picioare, netezindu-și șuvițele subțiri de păr peste cap. Avusese o dimineață grea; merita să bea ceva. Puse la loc în dulap dosarul lui Cook, își căută jacheta și părăsi biroul.

45.

Femeia din spatele barului îl saluta întotdeauna, cu o mișcare a capului. Arăta ca un obiect vechi și ofilit și, deși nu mai avea de ce să se machieze, ea își colora mereu fața de parcă era la carnaval. Câteodată, el se forța să-i răspundă. Într-o zi, la un sfârșit de săptămână, ajunsese mai devreme și o spionase în timp ce vorbea cu inspectorul Caffery. Bliss, stând la bar, încălzit și agitat, hotărâse că, pentru lipsa ei de judecată, barmanița merita să fie ignorată în acea zi. Își luase băutura și se retrăsese.

Joni urma să vină curând și, în ciuda nervozității, era hotărât să rămână demn. Tot timpul pe care-l petrecuse aici, tensionat și îndurerat că Joni își freca sânii artificiali de fața altcuiva, îl ajutase să înțeleagă și să stăpânească comportamentul care i se cerea unui băutor dintr-o cârciumă. Cererea lui Harteveld de a aduna informații despre femei fusese una ușor de îndeplinit. Bliss nu făcuse niciodată nicio mișcare, doar își cumpărase băutură și ascultase. Era atât de inofensiv încât fetele priveau prin el, de parcă ar fi fost o fantomă, și își gângureau toate prețioasele secrete, până când el afla totul, de la cât de chinuitor era un sindrom premenstrual, până la cât de repede ar fi raportat cineva dacă ar fi dispărut.

Fetele ar fi râs dacă el ar fi încercat să le facă avansuri sau s-ar fi încumetat să le pună mâna pe coapse. Așa că el rămânea nemișcat, așteptând ziua în care ele urmau să vină la el, cu mult mai dulci moarte, decât fuseseră când trăiau.

Printr-o ușă deschisă, în cârciumă năvăli lumină. Joni. Trezit, Bliss se ridică încet, plimbându-și limba pe dosul dinților. Apoi o văzu, la un pas mai în spate, pe prietena ei. Se enervă. Se așeză la loc. Nu-i plăcea prietena lui Joni. Era o cățea deșteaptă, care se prezenta cu îngâmfare ca fiind „artistă”, învârtindu-se prin acea cârciumă ca să le picteze pe fete, de parcă le-ar fi putut purifica prin arta ei. Le făcea același lucru și clienților; chiar și el fusese pictat de ea de câteva ori. Însă își aducea aminte că, în trecut, ea fusese una dintre fete. Pe vremea aceea, numele ei era Pinky. „Probabil pentru felul în care clitorisul ei se ivește din părul pubian”, zise doar pentru sine. Clitorisul Pinky. Își îndepărtă o coajă uscată de pe nas, după care se uită gânditor la ea. O văzu cum se duce direct la bar, cu nasul pe sus, nederanjându-se să-i arunce vreo privire.

Joni se apropie de el, cu un aer plictisit. El îi zâmbi, strângându-și drăgălaș mâinile în poală.

— Bună, Joni.

Ea oftă, resemnată.

— Bună, Malcolm. Mă gândeam eu că te găsesc pe-aici. Nimic nu se schimbă, nu-i așa?

Ea își aruncă lucrurile pe podea și se lăsă pe canapea, la un metru de el, împingându-și fundul pe margine, cu picioarele ridicate. Purta cizme de piele, înalte până la genunchi și o fustă de piele întoarsă care se oprea la jumătatea coapsei. Părul blond era prins cu două agrafe cu inimioare, deasupra sprâncenelor, și era tuns în felul în care toate fetele de pe stradă păreau să-l tundă. Lui Bliss nu-i plăcea. Îl irita faptul că Joni

avea mania să repare ce nu era stricat, precum și impulsul ei pentru schimbare.

Se strădui să-i zâmbească.

— Vrei ceva de băut, Joni?

— Cred că da.

Ea își privi unghiile de la mâini, bosumflându-se. Joni avea un fel senin de a se purta ca o copilă. Nu crescuse deloc în toți acești ani de când o cunoștea. Nu i se mai potrivea aerul ăsta – ar fi trebuit să-i spună. Să-i spună că nu-i stătea deloc bine așa – să-i spună că îl călca pe nervi mai mult decât putea să îndure.

— Vin, presupun.

La bar, artista aștepta să fie servită, ținându-și capul cu păr negru într-o parte, ca un cal ținut într-un frâu strâns. Prea deosebită pentru locul ăsta. El se apropie de ea, zâmbind politicos, gândindu-se la clitorisul ei.

— Bună seara.

Îl privi ciudat.

— Bună seara, răspunse și, luând cele două pahare, îi întoarse spatele.

Bliss zâmbi în sinea lui. Cățea! Luă băutura pe care i-o dădu creatura aflată în spatele barului și, atent, șterse paharul lui Joni, acolo unde fusese atins și rămăseseră urme.

Joni nu-l observă când el îi puse băutura în față, însă el nu se supăra din cauza asta. Se obișnuise.

— Sunteți bine, fetelor? întrebă politicos.

Fiind excitat, gura i se umplu cu salivă și trebui să vorbească atent, să nu le stropească.

— Viața e frumoasă, nu-i așa?

— Nu, nu-i așa.

Joni se bosumflă.

— O femeie care stă chiar imediat după colțul străzii noastre a pățit-o.

— Of…

Bliss sorbi din bere.

— Și se știe cine a fost?

— Nu.

Uitându-se supărată la el, se ridică brusc în picioare, își aruncă nervoasă geanta pe umăr, sorbi repede din ambele băuturi și se îndreptă spre scară, cu părul blond fluturând.

Bliss și Clitoris tăcură. Ea sorbi liniștită din bere și fața îi fu cuprinsă de roșeață. El lăsă mai întâi liniștea să se instaleze, după care vorbi:

— Trebuie să spun că n-am văzut-o niciodată pe Joni atât de supărată.

Clitoris aprobă din cap.

— E îngrijorată.

Ea se adresa mai degrabă paharului de băutură decât lui, așa cum mulți oameni fac asta.

— Se gândește să plece din Greenwich. Vrea să se mute. Bliss simți înțepături pe toată suprafața pielii. Simți un nod în stomac, iar penisul îi coborî înainte să mai apuce să adauge ceva.

— Da? Acum? întrebă, lăsându-și privirea să urce pe scară. Mă întreb unde vrea să plece.

46.

Întors la Shrivemoor, Caffery nu-și putea găsi liniștea. Dădu târcoale biroului de incidente, răsfoi munții de documente, se uită la aviziere, zăbovi în spatele fetelor de la indexare și privi ecranele peste umerii lor, până când Marilyn se plânse că asta îi dădea o stare nervoasă. El plecă în biroul SIO și o sună pe Jane Amedure.

— Ați aflat ceva despre ciment?

— Difractograma a plecat la Maryland. Am putea afla până mâine-dimineață.

Apoi scoase faxul personal trimis de Bliss de la St. Dunstan's cu o săptămână în urmă, îl parcurse, sperând că totuși ceva anume avea să declanșeze scânteia, avea să-l lumineze – și când nimic nu se întâmplă, se așeză ținându-și capul în mâini și rămase așa până când se întunecă afară, iar birourile se goliră. Maddox, cu jacheta pe el și cu geanta în mână, îl privea.

— E foarte nobil din partea ta, dar un pic de realism nu strică. Știu că azi-dimineață m-am comportat prea dur, dar nu am vrut să sugerez că trebuie să te omori.

— Da, bine, bine.

— Trebuie să dormi.

— O să dorm.

O sună din nou pe doctor Amedure.

— Lăsați-i puțin loc să respire, inspectore Caffery. Vă promit că primul lucru pe care o să-l fac dimineață este să vă sun. Acum închidem prăvălia.

Așa că rămase singur în birourile pustii. Clădirea era goală și în jurul lui era liniște. Fumă la fereastră, privi oamenii care se îndreptau spre case după o zi lungă de lucru. Soarele palid apunea în spatele caselor frumos aliniate. O nouă imagine se contura pe panoul din fața lui. Fusese atât de nerăbdător să-l pună pe Cook în ramă – atât de încrezător în propriile instincte – încât acum, când descoperise că se înșelase, îl călca pe nervi. Maddox avea dreptate – ar fi trebuit să plece acasă – totuși era prea conștient de prezența lui Birdman: puternică și atât de aproape încât ar fi putut parcă să-l atingă; ca în jocul cu peștele mare care trebuie prins în timp ce ți se împletește printre picioare.

Peste drum, muncitorii de la Maiden Sign derulau și lipeau, și iar derulau și lipeau, mutând echipamentele la câțiva metri și reluând operațiile. Cuvintele *Esteé Lauder* apărură în partea de jos a panoului; deasupra lor, se contura lucioasă curbura gâtului fotomodelului. El o privi absent, gândindu-se la firul de păr care fusese recoltat de pe Jackson. Presupuseseră că aparținea unei alte victime – poate cineva cu care Birdman încă nu terminase sau cineva care încă nu fusese descoperită. Caffery își apăsă ușor nasul, încercând să se gândească.

„O altă explicație?”

Lungimea și culoarea se potriveau atât de bine cu firele de păr ale perucii, încât nici măcar Krishnamurthi nu observase diferența. Poate că părul nu aparținea unei alte victime, ci persoanei pe care Birdman o recrea. Poate că acea persoană fusese la Birdman acasă. Sau poate că era suficient de apropiată, încât el să fi putut lua un trofeu de la ea.

„Te-ai concentrat atât de mult asupra lui Cook, încât nici măcar nu ai putut să te oprești și să te gândești cu atenție.”

Și ceva… ceva…

Caffery își ridică privirea către fața aranjată de pe panoul de pe cealaltă parte a străzii și brusc își dădu seama.

„Singurul fir de păr blond în care se vedea cum marijuana fusese metabolizată. Aluminiul din spectrograful FSS. Joni dând cu spray prin cameră, mirosul care totuși persista în apartament.”

Raționamentul nu era chiar fără cusur. Joni nu se potrivea integral cu imaginea: era înaltă și planturoasă. Nu așa ar fi descris-o pe Galateea lui Birdman. Dar chiar și așa, după ce aprinse becul și își găsi cheile, lăsând faxurile și documentele împrăștiate pe birou, stătea cocoșat din cauza nervozității, de parcă ar fi primit un pumn în *solar plexus*.

•

La 2 p.m., Clitoris plecă: își luă picturile, planșele, cu atitudinea ei arogantă – lăsând-o singură pe Joni, să-și facă a doua prestație în bar. Bliss știa foarte bine ce era în capul fetelor de acolo. Știa că de îndată ce Joni s-ar fi agățat de bar să i se ofere o băutură gratis, nu s-ar mai fi mișcat de-acolo cu una, cu două. Ceilalți clienți plecaseră, loviți de plictiseala după-amiezii, lăsându-l singur cu ea, să o îmbete cu Liebfraumilch.

La 3:30 p.m., ei i se făcu rău și vomită la toaleta doamnelor, de la etaj. După ce o duse la el în apartament, i se făcu rău din nou, de două ori, și o duse la baie.

El se prefăcu că nu era supărat. Curăță după ea, spălă și o lăsă să doarmă până la prânz, cu genunchii adunați la piept, ca un copil – blondă și roz, îmbrăcată doar în pantaloni scurți și tricou – singură în dormitor. Nu se trezise și nu văzuse colecția lui de fotografii, care ar fi revoltat-o. Nici măcar zgomotele care veneau dinspre șantier, de la vechea școală, nu o deranjaseră.

De câte ori o lăsase el pe Joni, cu răbdare, să facă asta? se întreba în timp ce stătea în sufragerie, zgândărindu-și un semn de pe bărbie, o lăsase să se folosească de el, să-l considere un loc în care putea, ocazional, să se refacă. Și nu simțise nevoia să schimbe asta. De câte ori nu frecase el și făcuse ordine – eliberase holurile, baia și sufrageria de fotografii, în timp ce ea dormea, și le punea în siguranță, într-o cutie – dădea cu spray mirosind dulce, prin toate camerele. Iar ea doar se scula, își punea căștile walkmanului în urechi și pleca împleticindu-se. Ignorându-l. Tratându-l ca pe un rahat.

Și cât de mult ajunseseră lucrurile să se schimbe acum! Viața lui fusese rescrisă. De parcă într-o zi ar fi ridicat privirea și ar fi descoperit că soarele avea o culoare diferită.

Se ridică de pe canapea, se duse în bucătărie, făcu ceai și umplu cu vârf o farfurie cu tarte Bakewell. În dormitor, umblând în vârful picioarelor, puse farfuria pe perna de lângă Joni. Ea se mișcă și își puse o mână pe față.

— Trezește-te! Ți-am făcut ceai.

Ridică puțin capul de pe pernă și privi în jur, cu ochii umflați de somn. Când îl văzu, mormăi și își lăsă la loc capul pe pernă.

— O, nu!

— Hai să bei puțin ceai!

— Nu. Trebuie să plec acasă. Se ridică sprijinindu-se în cot, privind derutată în jurul ei. Doamne, Malcolm, îmi pare rău, dar nu am avut niciodată de gând să ajung aici.

— Ia o tartă Bakewell mai întâi.

Își simțea limba grea, rostise vag *t*-urile.

— Nu, nu vreau.

— Insist.

— Nu, chiar nu vreau.

— *Insist.*

Joni îl privi cu ochii larg deschiși.

— Scuză-mă, șopti el, ștergându-și o urmă de salivă de pe buze. Dar vreau să te văd că mănânci ceva. Ai nevoie de putere. Uită-te la tine. Cu limba între dinți, întinse mâna către stomacul ei și o atinse. Ești numai pielea și osul.

Intenționase să fie un gest tandru, dar Joni reacționă prost, trăgându-se înapoi, către zid.

— Ia mâna de pe mine!

— Dar... Joni...

— Lasă-mă în pace, Malcolm.

— Lasă-mă doar să te ating.

— De câte ori trebuie să-ți spun? Nu!

Se retrase și se prinse de marginea patului, stând pe vine, însă Bliss se întinse spre ea și o apucă de tricou. Ea se feri, îl apucă de mâini încercând să-i descleșteze degetele.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

— Joni!

— Ia-ți dracului... îl mușcă de mână, apoi își șterse o lacrimă cu nodul degetului mare. Dă-te dracului la o parte!

— Nu face asta, Joni!

Degetele lui erau murdare de salivă și de sânge. Se aplecă, privirea lui era tulbure, și apucă strâns: Joni își pierdu echilibrul și căzu, lovindu-se cu umărul de plintă.

El îi dădu drumul și rămase jos, cu gura deschisă.

Se priviră unul pe celălalt, fără să scoată o vorbă, șocați că ajunseseră la violență. Joni era întinsă pe spate, cu tricoul ridicat până sub sâni, iar forma pubisului i se contura clar prin pantalonii scurți, roz. Arăta ca o păpușă, copleșită de constatarea că putea să se strice așa de ușor. Pentru un moment, părea că se luptă să respire.

Bliss înaintă spre ea, cu mâinile întinse.

— Joni.

— Stai departe de mine! Stai dracului departe de mine!

— Dar te iubesc.

— Rahat!

Își puse palma peste rana de la umăr și tresări.

— Stai cu mine de ziua mea, doar atât îți cer. Mâine. Îmi datorezi asta, pentru felul în care m-ai părăsit.

— Nu te-am părăsit. Noi doi n-am avut nicio legătură, *nebunule*. Nu ai fost niciodată iubitul meu!

Bliss o luă în brațe.
— Am fost *îndrăgostit* de tine.
— Îndrăgostit? Era gata să facem sex într-o noapte, cu ani și ani în urmă, iar asta s-a întâmplat doar pentru că băusem al dracului de mult, ca să mai pot să stau în picioare. Dacă eram trează, nu m-aș fi apropiat de tine.
— Nu mai vorbi așa…
— Ești chiar patetic.
— Am lăsat totul baltă pentru tine. Stătea cu capul în jos, cu mâinile atârnând pe lângă corp. Mi-am abandonat visul de a deveni doctor.
— O, ce vis! Oricum n-ai fi ajuns niciodată doctor. Încercă să se ridice, strâmbându-se de durere. Recunoaște, Malcolm. Ești o nenorocită de slugă și întotdeauna vei fi așa.
— Nu spune asta! se rugă el de ea. Nu mă părăsi! Te rog, nu mă părăsi!
Dar ea îl lăsă acolo tremurând, se ridică în picioare cu greu și merse clătinându-se prin cameră, își găsi cizmele, le trase fermoarele până sus și se îmbrăcă cu fusta de piele întoarsă.
— Iar locul ăsta e dezgustător. Scoase un spray din geantă și pulveriză în aer. Pute! Pur și simplu pute ca dracu' aici!
Gemând, Malcolm se prăbuși lângă zid, se rostogoli într-un colț, ținându-și capul în mâini, tremurând din tot corpul.
— Te rog, nu mă părăsi!
— Termină…
Vocea lui Joni era mai blândă de data asta. El o simți cum vine și stă lângă el, îi văzu picioarele aproape de el.
— Nu fi copil…
— Nu mă părăsi…
El îi mângâie piciorul îmbrăcat în pielea cizmei.
— Nu pleca!
— Trebuie să plec. Uite, calmează-te, da? Putem fi prieteni.
— Nu.
— Malcolm. Haaai… Acum plec, da, Malcolm?
Dar el fu mai rapid de data asta.
Cu o mișcare bruscă, o înhață de picior și o ridică, deasupra capului. Joni se agită, încercând să se prindă de ceva, dar mâinile îi alunecau pe peretele neted. Trântită pe podea, începu să dea din mâini. Rapid, Bliss se așeză peste genunchii ei și o lovi cu cotul în stomac. A doua lovitură îi atinse tâmpla și din nas îi țâșni sânge. Fața ei se contorsionă de durere și căzu în inconștiență.

•

Caffery se opri în fața casei lui Susan Lister. Perdelele erau lăsate peste ferestre, iar pe poartă era fixată o notiță tipărită, băgată într-o folie de plastic, cu cerneala întinată acolo unde roua pătrunsese înăuntru.

Către reprezentanții presei:

Fratele meu și soția lui trec printr-o perioadă foarte grea. Vă rugăm să respectați dreptul la intimitate pe care îl are familia noastră și să nu ne fie și mai rău, tuturor, insistând cu întrebări.

Am spus deja tot ce am vrut să spunem.

Vă mulțumim.

T. Lister

Își băgă în buzunar cheile mașinii, o luă pe după colț și se opri în fața ușii magazinului de solduri, cu o mână pe toc, cu cealaltă pe sonerie.

— Da? îi răspunse ea la interfon. Cine e?

— Inspectorul Caffery. Mă întrebam dacă aveți cumva câteva minute libere. Așteptă câteva momente. Pentru că vocea nu răspundea, se aplecă spre interfon: Am spus că sunt Jack Caffery.

— Da, am auzit. Așteaptă puțin. Cobor într-un minut.

Ei îi luă foarte mult timp să ajungă la ușă. El era agitat, stând așa, pe pragul ușii, și era gata să sune din nou când auzi pași pe scară și zăvorul descuindu-se. Era desculță și purta o rochie mică și vaporoasă, de culoarea lalelei.

— Pot să intru?

Ea nu răspunse.

— Rebecca?

— Da, șopti ea. Intră.

Făcu un pas în spate, în hol, lăsându-l înăuntru – închise ușa, puse zăvorul și arătă cu mâna spre scară.

— Am luat niște Fitou. Bănuiesc că vrei și tu…

În apartament era răcoare. Jaluzelele erau pe jumătate lăsate, iar o muscă zbura leneșă, în cerc, în jurul unui mănunchi de pensule puse într-un borcan.

— Ia loc, îți aduc acum. Scuze pentru dezordine.

Ea se duse în bucătărie. Caffery se plimbă prin studio, privind picturile și schițele numeroase, împrăștiate prin cameră. Un desen pe jumătate terminat stătea încă pe șevalet. Părul personajului era atât de blond încât părea că fata suferă de albinism.

— Joni nu s-a întors încă? strigă el.

— Nu, a rămas la cârciumă.

— Când crezi că se va întoarce?

Simți vechiul parfum al deodorantului lui Joni.

— Pe cine ai venit să vezi, inspectore? Pe mine sau pe Joni?

— Pe tine, bineînțeles.

Din bucătărie, Rebecca râdea ironic.

— Da… sigur… murmură în barbă, întorcându-se în hol.

Pe partea opusă era baia, iar lângă ea, scara care ducea către camera lui Joni. În dreapta lui, ușa spre bucătărie era închisă, iar de cealaltă parte a ei, putea să o audă pe Rebecca spălând paharele. Intră în baie și încuie ușa.

Era cald. Culorile erau în tonuri tropicale, fierbinți, ca într-o broșură cu reclame de vacanță. Prosoape roz și pereți albaștri. Într-un vas cu apă era o pereche de ciorapi

negri, iar podeaua era pătată de urme de pudră de talc. Roti robinetul la maximum, deschise dulăpiorul de medicamente și găsi imediat ce căuta. Scoase rapid din buzunar o cutie din care luă o pungă, o deschise, apoi puse deasupra ei o perie de păr cu mâner roșu. Îndepărtă de pe ea patru sau cinci fire de păr argintiu. Băgă punga la loc în cutioara de carton, închise robinetul și se întoarse în studio.

Rebecca îi întinse un pahar cu vin, fără să spună nimic. Se întoarse, ridică niște picturi de pe podea și le puse pe masă.

— Rebecca?

— Da? îi răspunse, fără să se întoarcă.

— Ai primit mesajul meu? Ai ascultat ce am spus pe robotul telefonic?

Nu răspunse imediat. Se prefăcea absorbită de sortarea tablourilor. Apoi, brusc, lăsă tablourile baltă. Umărul ei se curbă în timp ce se apleca peste masă.

— Da, șopti ea, dând din cap. Da, îmi pare rău. Peste tot simt numai anunțuri. Din toate reiese – sau se *sugerează* – că femeia aceea din Malpens Street… Făcu un gest cu mâna, scuturând-o în aer, ca și cum nu ar fi fost vorba de ceva serios. Doamne, chiar le *place* să pară senzațional…

— Vorbesc serios. Trebuie să ai grijă.

Ea tăcu. Se întoarse încet spre el. Își încrucișă brațele și se înclină ușor pe spate, sprijinindu-se de masă și privindu-l pieziș.

— Este mort, nu? Toby. Nu e nicio confuzie, nu?

— Nu, nu e nicio confuzie.

— Și-atunci, de ce să mă feresc, mai exact? spuse încet. Și de *cine*?

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Când îi văzu expresia feței, oftă. Sincer, Rebecca, ți-aș spune. Niciunul dintre noi nu știe ce se întâmplă.

— Of, Doamne! Tremura ușor. Sunt atât de obosită! M-am săturat să-mi fie frică tot timpul. Mi-e silă să mai trăiesc ca într-o seră, pentru că îmi este frică să deschid fereastra. Se întoarse la masă și începu din nou să așeze tablourile. Primesc întruna telefoane de la galerii. Munca mea se vinde – zboară de pe pereți. Și tot îmi cer, și îmi cer, chiar și *Time Out* vrea un interviu. *Time Out*, pentru numele lui Dumnezeu! Și știi de ce, nu?

Nu se uită spre el, iar el știa că ea nu aștepta vreun răspuns.

— Din cauza înaltei calități a muncii mele? Pentru că sunt o Sarah Lucas? Pentru că am adăugat o nouă pagină la interpretarea artistică? Clătină din cap. Nu. Nimic din toate astea. Sunt interesați numai din cauza *lui*. Hiene – nenumărate, lua-le-ar dracu', o grămadă de hiene! Și crezi că o să le fac eu morală? În niciun caz! În niciun caz! Sunt la fel de rea ca următoarea care o să bată la ușă. Peste tot numai intenții de exploatare. Cred că trebuie să fiu entuziasmată că încă nu s-a terminat totul.

În timp ce vorbea cu ea însăși, neliniștită, tensiunile lui Jack începură să scadă. Celelalte uși din Londra erau închise, pe timpul nopții – avea să meargă la FSS dimineață, dar pentru moment, nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Era timpul să pună punct acestei zile. Sorbi din vin, lăsând-o pe Rebecca să vorbească.

•

Bliss își reveni după luptă. Petrecu seara așteptând ca Joni să își vină în fire, se duse

de două ori în baie să se ușureze, ejaculând într-un prezervativ. Se felicită pentru prudență – voia să o aștepte pe Joni până când avea să fie cu adevărat pregătită.

Era 10 seara când intră în dormitor dornic să înceapă. Își vârî mâinile sub fundul ei, îndoindu-și genunchii ca să-și menajeze spatele, și o ridică pe pat. Ea căzu, moale și tăcută, iar el observă că o rănise la ochiul stâng. Chiar dacă era umflată, își dădu seama că era ceva în neregulă. Îi întoarse fața și se aplecă spre ea, apropiindu-se pentru a o privi atent. Avea o vânătaie serioasă, iar irisul era îndreptat în jos. Îi examină ochiul, ca un specialist. Mai târziu trebuia să caute într-una din cărțile lui. Pentru moment, își înmuie degetul în gură și curăță ușor sângele uscat de pe nas.

Apoi trase fermoarul cizmelor, i le scoase și le așeză cu grijă într-un colț. O dezbrăcă de fusta de piele întoarsă, îi tăie tricoul și i-l scoase, lăsându-i sânii mari, umflați, să atârne de o parte și de alta a pieptului.

Ca să experimenteze, o ciupi de un sfârc. Se întrebase cum erau aceste lucruri noi, artificiale. Surprinzător, erau calde: zgrunțuroase și elastice la pipăit. Strânse sfârcul drept între degetul mare și arătător, ridicând sânul, întinzându-l, la cincisprezece centimetri deasupra coastelor, fascinat de pliul cald al cărnii și siliconului.

— Hmmm…

Se aplecă și cercetă cicatricele lucioase, puțin umflate, locul în care o tăiaseră ca să introducă siliconul. Bun. Nu era nevoie să taie prea mult.

•

— Așa…

Rebecca terminase de stivuit picturile. Era mai calmă acum. Scoase de sub hârtii și desene un colț de ramă pe care o puse peste una dintre schițe și analiză efectul.

— Veronica, nu?

Caffery se uită la ea.

— Poftim?

— Veronica. Locuiește cu tine?

— O, Doamne! Clătină din cap și se sprijini de cadrul ușii. Da, da. Presupun că ea așa credea.

— Ce n-a mers?

— Sincer?

— Sincer.

— Eu, zâmbi el. Eu am fost de vină. Sunt un ratat, știi?

— Hmmm… Tăcu pentru o clipă, privindu-l. Nu se vede…

— Nu se vede dacă te uiți la mine. Nu se vede cu ochiul liber. Dar este, undeva acolo…

— Ce?

— O obsesie.

— A! O femeie. Se întoarse la picturile ei. În acest caz, nu pot s-o învinovățesc pe Veronica.

— Nu, nu o femeie.

— Atunci presupun că e vorba de Ewan.

— Da, eu… Fusese foarte surprins să audă numele lui Ewan rostit de altcineva. I-ai

țnut minte numele…

— Credeai că nu?

— Credeam că nu o să ți-l amintești.

— Ei, uite că l-am ținut minte. Lăsă rama deoparte și continuă sa așeze picturile în teancuri mai mici, punându-le la capătul mesei. Și… îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu, personal, cred că toată treaba asta e cam ieftină.

— Poftim?

— E o scuză ieftină ca să nu-ți trăiești viața, nu crezi? Trecutul. Vreau să spun că nu știu exact ce s-a întâmplat, dar știu că acum, când ai crescut mare și ești adult, și chestii de-astea, se presupune că trebuie să scapi de el – să mergi mai departe. Așeză ultimul teanc de picturi și se întoarse spre el. Nu citești poeții americani? „Lasă trecutul negru să-și îngroape cadavrul și toată aceasta vorbărie."

Caffery se uită la ea, cu paharul ridicat spre gură. Nu răspunse nimic.

— Of, la dracu'! oftă ea, văzându-i expresia feței. Sunt prea aspră cu tine, nu? Deschise brațele și privi în jur, de parcă propriul comportament era un mister, iar explicația s-ar fi aflat undeva pe acei pereți. E ceva compulsiv. Vreau să spun… nu crezi că am fost aspră când nu am răspuns la telefon atunci, de exemplu? Și că ți-am închis… Nu crezi că am fost aspră fără să fie necesar?

— Ba da, spuse el. Ai fost aspră, spuse cu glas aproape șoptit. Se gândi la asta pentru un moment. Apoi spuse: Am meritat asta?

Ea se relaxă.

— Da. Îi zâmbi. Da, ai meritat-o.

Jack aprobă din cap și oftă:

— Și eu mă gândeam la fel…

•

Bliss era nervos că nu îi putea ridica șoldurile lui Joni, pentru a o dezbrăca de pantalonii scurți, și nu se mai stăpâni, împingând-o brutal pe-o parte și ținând-o așa cu toată forța. Îi strecură o pereche de chiloți de-ai lui între dinți, îi îndesă în gură, apoi se așeză pe pat și o privi.

Femeia din Greenwich stătuse legată aici aproape douăzeci și patru de ore. Când se întorsese să-i scoată călușul și să-l înlocuiască, pentru că se udase cu salivă, ea îl implorase să o lase să meargă la toaletă. El refuzase, iar ea începuse să plângă.

— Te rog! Lasă-mă, te rog!

Dar el clătinase din cap că nu, îi pusese alt căluș și o privise cu răceală până când, plângând, făcuse pe ea. Ar fi bătut-o pentru asta, dar se simțise obligat să curățe după ea. Era și sânge. Se gândise că rinichii ei se luptau cu infecția.

— Acum… Se uită la ceas. Este zece jumate, Joni. Mă întorc la unsprezece, să te pregătesc. Până atunci, relaxează-te.

•

10:45. Ferestrele studioului erau deschise, felinarele de pe stradă aruncau o lumină roșie care amintea de un apus de soare. Din mașinile care treceau pe stradă se auzea muzică. Noaptea și vinul o înmuiaseră pe Rebecca. Își desfăcuse părul, iar pielea îi lucea în clarobscur. Stătea în fața lui, fără să scoată un cuvânt. Își vorbiseră cu mult timp în

urmă – acum nu mai era nimic de spus decât ce aveau cu adevărat în minte.

Într-un târziu, Jack rupse tăcerea.

— Trebuie să plec, spuse el, dar nu se mișcă.

Rebecca sorbi din vin, fără să spună nimic.

— Se face târziu. Mâine trebuie să mă scol devreme…

Lăsă propoziția în suspensie, așteptând ca ea să răspundă.

— … așa că trebuie să plec.

— Da, spuse ea, în sfârșit, punând paharul pe masă. Da, sigur că da.

Coborâră scara. Rebecca îl conduse. Când mai aveau doar două trepte, el văzu pe umerii ei micile semne lăsate în carne de bretelele rochiei, care alunecaseră pe brațe. La ușa din față, ea se opri, stând la o distanță nefiresc de mare. Puse mâna pe zăvor, însă nu descuie ușa.

— Păi… Se uită la un nasture de la cămașa lui, evitându-i privirea.

— Mulțumesc pentru sfat.

— E-n regulă.

Tăcere, din nou. Privirea ei rămase agățată de nasturele cămășii lui, iar Jack, instinctiv, ridică mâna, ducându-și degetele la piept. Când se mișcă, ea deschise gura. Își acoperi fața cu mâinile și se întoarse cu spatele la el.

— Rebecca!

— O, Doamne, îmi pare rău.

Vocea ei era lipsită de putere.

— Rebecca!

El își puse ușor mâinile pe umerii ei, peste bretelele rochiei, conștient că sub palmele lui erau semnele în carnea fierbinte.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem sus?

— Da, spuse ea dând din cap, fără să-l privească. Așa cred.

— Hai, atunci.

El încercă să o întoarcă cu fața, însă ea își drese ușor glasul, îi luă mâna dreaptă și o aduse la buze și o sărută, înfigându-și ușor dinții în palma lui, luându-i fiecare deget în gură, pe rând. Jack rămase nemișcat, privindu-i părul, cu inima bubuind. Ea îi frecă degetele de buzele ei, își ridică bărbia, conducându-i mâna pe gâtul ei, în jos, peste rochie și, brusc, neașteptat, el fu străbătut de dorință…

— O, Doamne!

O întoarse cu fața la el, îi strânse coapsele și o ridică în brațe – așezând-o pe caloriferul rece din hol. Îi ridică rochia; ea gâfâia, aplecându-se orbește spre el, încercând să-l sărute, cu dinții lovindu-se de-ai lui, bâjbâind să-l ajute în timp ce el îi scotea slipul, concentrată, fără să zâmbească.

Răspunzându-i.

Picioarele ei goale încercau să se sprijine de ceva – găsiră bicicleta rezemată de calorifer, mișcându-se ușor dezechilibrată, iar tălpile ei împinseră roata – în timp ce Jack, stând în picioare, încerca să-și descheie fermoarul. Veioza arunca umbre pe tavan, luminile se jucau pe fața Rebeccăi în timp ce ea se mișca. Avea ochii închiși, își mușca buzele – nu-l oprea, ci își împingea șoldurile spre el, mișcându-se în același ritm.

Bicicleta se deplasă înainte, pedalele îl loviră peste gambe, rănindu-l, fără ca el să bage de seamă. Atenția lui își îngustase aria de interes – se mișca rapid și era tensionat – până când fiecare atom de energie și de furie, toată nevoia lui se izolase în acest act, iar el uitase cum începuse.

— Nu, spuse ea brusc, privindu-l. Nu, nu în mine!

— Dumnezeule!

Se retrase, traversă holul – își pierduse controlul – și se încălță. Pentru o clipă, se uită la ea, nevenindu-i să creadă, apoi își șterse fața cu mâna și se așeză pe treapta scării, clătinând din cap. Respirând greu.

— O, Dumnezeule! Îmi pare rău, îmi pare rău!

Rebecca sări de pe calorifer și alergă spre scară, așezându-se lângă el. Încă avea rochia ridicată pe șolduri, lipită de piele, lăsând la iveală adâncitura buricului.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să fac asta.

— Nu… E…

Ea își șterse gura și se uită la el pieziș, cu fața și gâtul înroșite, asudate.

— Sincer… eu… e-n regulă. Aș fi putut să te opresc.

— Trebuia să fi folosit ceva. Niciodată n-am mai făcut asta înainte. De obicei, nu…

Deodată, ea își acoperi ochii, dădu din cap și începu să râdă.

— Ce este?

De-abia acum observă și el că piciorul îi sângera – o urma lungă, ca o dâră de cerneală, se întindea până la gleznă.

— Ce e așa de amuzant?

— Asta ai vrut să spui? Un ratat? Își desfăcu degetele și, printre ele, se uită la el cu atenție, zâmbind încă. Asta o scotea din minți pe Veronica?

— O, Dumnezeule! șopti el. Ți-am mai spus, nu mi s-a mai întâmplat asta înainte. Am vorbit serios.

— Poți să dovedești?

— Da. Pot să dovedesc.

— Chiar acum?

— Da, chiar acum!

— Nu, serios – *chiar acum*? Vreau să spun… ești sigur? Chiar poți?

— Da.

Se uită împrejur după ceva cu care să șteargă podeaua, pantofii, picioarele.

— Da. Pot. E una din piesele mele de rezistență.

— O, Doamne!

Rebecca oftă, luându-și mâinile de pe față, zâmbi.

— Asta ar putea fi iubire.

•

La 11 era gata.

În dormitor, Joni zăcea nemișcată. El se gândi că poate era încă inconștientă, dar când se apropie de ea văzu că îl privea cu un ochi. Se uita la masca lui, la halat, la bonetă. Reacționă doar când el scoase bisturiul, se agită arcuindu-și spatele, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta, scoțând sunete slabe din gât.

— Calmează-te! Îi puse o mână moale pe umăr ca să o încurajeze, și o împinse la loc pe saltea. Stai calmă.

Joni își scufundă capul la loc pe pernă și continuă să mormăie.

— Cățea, îi zise el încet, încălecând-o. Acum taci, cățea ce ești! Am fost bun cu tine, dar tu m-ai obligat să fac asta. O împinse în jos, iar Joni rămase nemișcată, în mâinile lui, privindu-l extenuată cu ochiul cu care mai reușea să vadă ceva. Bun. Se lăsă înapoi, pe călcâie, și își șterse fața de transpirație. Acum, ascultă-mă. Nu am de gând să te omor.

Se aplecă spre ea și, ignorând faptul că ea tremura din tot corpul, își lipi cu blândețe fața de gâtul ei.

— Vreau doar să fie la fel ca în noaptea aia. Mă înțelegi?

Își dădu seama, din singura lacrimă care alunecase de pe obrazul ei pe fruntea lui, că ea acceptase acest lucru. Încetase să se mai lupte. Dar ca să fie sigur, o mai legă o dată de pat, trecând banda și peste șolduri; știa de la femeia din Greenwich că, și în stare de inconștiență, trupul răspunde violent la durere.

Luă creionul hemostatic.

— N-o să dureze mult.

Cu limba între dinți, meticulos, trase o linie chiar deasupra cicatricei, unde urma să fie noua incizie. Joni disperată, respira sacadat, în timp ce el scuipă pe bisturiu și îl șterse pe haină.

— Nu e mult de tăiat aici, dedesubt, Joni.

Se strâmbă, iar carnea moale ca brânza plesni sub lamă, încordată, apoi se întinse și se desfăcu pe lung, ca un fruct greu. Un sunet ascuțit, dar înfundat se auzi de sub banda de pe gura lui Joni. Pelvisul ei tresări, în saltea. Doar un firicel subțire de sânge se întinse spre petele de pe abdomenul ei, nu mai mult. Bliss se aplecă, pentru a privi rănile. Dincolo de nenorocita aia de grăsime galbenă văzu implanturile, lucind către el din învelitorile de carne.

— Ești norocoasă… răsuflă el, mângâind-o pe Joni pe genunchi. Au fost puse chiar deasupra mușchilor. Așteaptă doar o clipă…

Își mușcă buza și, încet, introduse degetele în gaură, pipăind dintr-o parte într-alta, înăuntrul sânului.

Ochiul cu care Joni mai vedea se mări când degetul lui arătător agăță săculețul de silicon. Dădea din cap, agitându-se.

— Liniștește-te acum. Nu te mai mișca.

Apucă săculețul între degetul mare și cel arătător. Încrezător, îl trase afară.

— Ușor… ușor…

Picioarele lui Joni zvâcniră, mușchii coapselor se întăriră, ca niște mici tobe, în timp ce implantul alunecă afară, trăgând odată cu el și lichidul din interior.

El îl așeză, încet, pe abdomenul ei.

— Asta a fost! Simplu, nu? Își șterse mâinile pe halatul chirurgical. Acum, să vedem… unul s-a rezolvat, urmează celălalt…

47.

Brusc, fără niciun avertisment, vara întoarse spatele Angliei și se îndreptă indiferentă spre Peninsula Iberică. În Londra începură ploile.

Când Caffery se trezi, Rebecca dormea lângă el. Simți în aer schimbarea, simți umiditatea pe piele. Rămase întins pentru încă o clipă, cu inima bătând tare, asaltat de senzații, încercând să-și dea seama ce anume îl făcuse să se trezească. Ceva ce se petrecea în apartament? Se întorsese Joni? Sau doar un vis? Ascultă concentrat liniștea pentru o vreme, până când bătăile inimii lui se liniștiră. Rebecca era întinsă pe-o parte, cu brațul drept atârnând pe marginea patului, iar cel stâng, curbat în sus, aproape atingându-și umărul, de parcă ar fi pozat pentru un sculptor clasic. Era întoarsă cu spatele la el. Se ridică pe coate, să o privească. Stătea nemișcată. Nemișcată și…

„Doamne, Jack! Nu face asta!”

Aproape că râse. Pentru o clipă, își imagină că era moartă. Dar toracele ei se mișca ușor în sus și în jos, iar când el se apropie de pieptul ei, auzi liniștitoarea, aproape insesizabila mișcare a aerului în plămâni, bătăile, ca un fâlfâit de aripi, ale inimii.

O pasăre aflată pe moarte.

Se ridică brusc, se dădu jos din pat, se duse în bucătărie și își băgă capul sub robinet. Nu voia să se gândească la Birdman, la ce făcuse. Nu când Rebecca dormea lângă el.

Se ridică, cu apa șiroind pe el, iar imaginea se estompă. Joni nu se întorsese. Noaptea, înainte de a o duce pe Rebecca în pat, pusese lanțul la ușa din față. Joni i-ar fi trezit dacă s-ar fi întors. Puse ibricul pe foc, își turnă un pahar de apă și îl bău imediat, uitându-se la fotografiile de pe etajera aflată deasupra frigiderului.

Unele fotografii o înfățișau pe Rebecca: îmbrăcată în salopeta de denim, plină de pete de vopsea, cu pensula în mână; sau cu privirea obosită, pe pernă, ciufulită, cu mâinile ridicate, protestând în fața obiectivului; o alta era făcută pe o plajă cu pietricele, Rebecca în pantaloni scurți, cu limba scoasă, cu ochii cruciș, sub o pălărie imensă, turtită.

Lasă paharul pe pervaz și luă un instantaneu cu Joni. Era mai drăguță în fotografie decât în realitate, probabil pentru că nu era drogată. Se uita la obiectiv cu ochi limpezi, ținând în mână o țigară, cu gura deschisă, în mijlocul unei propoziții, cu un deget întins spre cameră ca și cum încerca să explice ceva important, să puncteze ceva. Părul ei era tăiat până la umeri, iar bretonul cobora până la sprâncene.

Caffery luă fotografia și o puse pe masă și se așeză în fața ei, cu coatele pe masă. Joni îl privea, încercând *să puncteze ceva.* El contură bretonul cu degetul. Cicatricele de pe capul victimelor descriau un cerc perfect, dinspre spate spre frunte. Părul blond al lui Kayleigh Hateh și al lui Susan Lister fusese tuns cu breton. Caffery urmări o linie cu degetul pe propria frunte. Semnele de pe victime erau pe frunte. Nu era locul unde se fixa o perucă. Era prea jos.

Doar dacă…

„Doar dacă nu cumva avea breton. Așa, ca Joni.”

Sări în picioare, cu inima spărgându-i pieptul.

„Nu Joni de acum, ci Joni de atunci – înainte de a-și tăia părul. Înainte, o, Doamne! Înainte să-și facă implantul. Pe vechea Joni o vrea Birdman."

— Becky! O sărută pe nas. Becky! Trezește-te!

Rebecca se mișcă și se trezi.

— Jack.

Își aminti ce făcuse el noaptea trecută, în hol. Și după aceea, în pat, în intimitate. Somnoroasă, dădu cearșaful la o parte, bâjbâind după erecția lui. Când își dădu seama că era îmbrăcat cu pantalonii și că se încheia la cămașă, deschise ochii.

— Pleci?

— Trebuie.

— Ce s-a întâmplat?

— Joni nu s-a întors acasă. Știi unde ar putea fi?

— Nu s-a întors? Se rostogoli pe-o parte, frecându-se la ochi. Of, nu… nu știu… mai face asta uneori…

El îi îndepărtă bretonul de pe frunte și o sărută pe obraz. Părul ei mirosea a șampon pentru copii.

— Rebecca, vreau să te întreb ceva despre ea… e important.

— Ce?

— Joni are un implant mamar, nu-i așa?

Sesizând tonul lui, îl privi.

— Da. Și ce-i cu asta?

— Asta! Îi arătă fotografia. Când a fost făcută?

— Asta… nu știu… acum vreo trei ani. De ce?

— Iar implantul?

— Doamne! Se uită la fotografie, mijind ochii.

— Nu sunt sigură. Imediat după ce am cunoscut-o. Deci cam acum șase ani.

— Bine. Ascultă! Rămase în picioare, netezindu-și cămașa, încercând să îndrepte cutele făcute cu o seară în urmă. Am nevoie de tablou. Cel de pe șevalet.

— De ce?

— Ți-l aduc înapoi.

— Ia-l. Și-așa m-am săturat să-l văd! Se rostogoli și se propti într-un cot, privindu-l, cu un aer serios. Jack, doar nu te gândești că…?

— Nu… eu… Se opri. Rebecca, nu mă mai privi astfel.

Își puse cravata, o netezi cu degetele, lipind-o de piept.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. O luă de umeri și o sărută pe creștet. Sincer. Doar spune-i lui Joni să mă sune când se întoarce. Iar tu… să fii atentă, da? Vorbesc serios. Dacă trebuie să ieși, mai întâi sună-mă. Spune-mi ce vrei să faci înainte de a părăsi casa.

•

După aceea, Rebecca se așeză la masa din bucătărie, somnoroasă, învârtindu-și buclele pe deget, privind chiștoacele contorsionate lăsate de Jack în scrumieră. Puse două măsuri de cafea în cafetieră și așteptă să fiarbă apa. Ploaia se scurgea pe fereastră, lăsând dâre murdare. Simțea că o usturǎ gâtul și că o doare.

„Nu ar fi prima dată când nu vine acasă. Nimic neobișnuit, absolut nimic neobișnuit.

Poate că doar a pierdut un pic controlul, după ce am plecat eu din cârciumă, și poate i-a crescut tensiunea la Adrenaline Valley sau a luat ceva halucinogene mizerabile, discret, în Camden. Sau poate doarme la altcineva și se va întoarce mâine cu coada între picioare. Atunci, de ce îl interesează dintr-odată pe Jack?”

— Doamne Dumnezeule!

Se ridică, furioasă că își imagina grozăvii, se duse în studio căutând ceva care să o ajute să-și revină. Afară, în stradă, umbrelele viu colorate țopăiau de-a lungul străzii: roz, violete și galbene. Picături de ploaie tropicală săreau pe acoperișuri.

Agăță o nouă foaie de desen pe șevalet și se opri.

„A luat desenul în care apărea Joni… deci crede că are necazuri…”

Rebecca puse jos agrafele și se îndreptă spre telefonul din hol.

•

Bliss stătea în ușa dormitorului, privind-o pe Joni cum zăcea cu capul lăsat pe-o parte. Lichidul aproape incolor, care se scursese când îi scosese implanturile, îi pătase cutia toracică. Fusese inconștientă când o cususe, iar el îi lăsase implanturile pe abdomen, ca să se uite la ele când avea să se trezească. El dormise în altă cameră, hotărât să aștepte până la ziua lui de naștere. Dar doamna Frobisher îi dăduse deșteptarea devreme, chiar înainte ca muncitorii șantierului de construcții să-și înceapă activitatea, cu tropăitul ei pe scară, *toc*, *toc*, *toc*, de parcă ar fi fost o păpușă veche, de lemn.

Îl enerva – tot timpul se plângea, tot timpul îl spiona și îl urmărea.

Petrecerea de ziua lui ar fi fost mai sigură și mai confortabilă la bungalow, însă nu putea să riște o călătorie cu mașina. Nu cu Joni plină de sânge și slăbită, cum era acum. Scoase telefonul din priză și începu să umfle baloane.

•

Caffery era iar neliniștit. Amedure își dădu seama de asta când îl întâlni la recepție și luă din mâna lui hârtia pentru rulat țigări, în care împachetase ceva.

— Vă simțiți bine?

— Da.

— Ce-mi dați aici? Trebuie să completați un document de predare.

— Puteți să vedeți dacă firul ăsta de păr se potrivește cu cel de la ultima analiză post-mortem?

— Probabil. Dar trebuie să completați un document de predare, vă rog, care trebuie înregistrat și la Shrivemoor.

— Mă duc într-acolo. De cât timp credeți că aveți nevoie?

— O jumătate de zi. Chiar mai puțin, pentru că sunteți o persoană simpatică.

— Ceva noutăți privind cimentul? Examinarea…

— A! zâmbi ea. Știu pe cineva care nu s-a consultat cu echipa lui, cu privire la asta, în această dimineață. CCRL are rezultatele. Au sunat-o pe Marilyn Kryotos.

El țâșni, alegând pe scări și scoțând cheile mașinii din buzunar.

— Atunci o să completez fișa HOLab pentru dumneavoastră.

Doctor Amedure mormăi ceva pentru sine și intră în lift.

•

Era devreme încă, dar Betty ajunsese deja la Dog and Bell. În fundal se auzea alsacianul lătrând.

— A plecat cu tipul ăla de la spital. Știi… Ăla care visează mereu la ea. Care stă tot timpul la o masă și bea bere.

— Malcolm, vrei să spui?

— Da, el.

„Slavă Domnului!”

— A cheltuit patruzeci de lire aici, ieri după-amiază. I-a cumpărat… Dumnezeu mai știe câte sticle de Blue Nun și după aia ea a trecut pe Scotch. La trei după-masă, cred că nici nu mai știa cum o cheamă. De ce face asta, Pinky? O fată atât de frumoasă, ca ea… N-are niciun sens!

„Înțelegi – își spuse Rebecca, punând receptorul în furcă – paranoico, nu-i nimic, așa e Joni…”

Sus, printre hainele și marijuana aruncate pe pat, găsi agenda Kookaï, negru cu argintiu – cu paginile șifonate și mâzgălite, cu inimioare și fețe zâmbitoare desenate în culorile înghețatei. Joni își sortase prietenii după prenume. Sub „M”, lângă numele lui Malcolm schițase în grabă una dintre fețele roz, căscând de plictiseală – din gura emoticonului ieșea un rând întreg de interjecții care imitau sforăiturile.

Telefonul lui Bliss suna ocupat. Jack, la fel, vorbea – intrase robotul. Rebecca puse încet receptorul la locul lui și se duse în studio, uitându-se la adresa și la numărul de telefon ale lui Malcolm, spunându-și că mai poate aștepta, spunându-și s-o lase baltă, făcând un șir întreg de raționamente, până când ajunse să-și spună că nu mai poate să reziste mult timp așa.

Sări de pe scaun și se duse în dormitor.

— Da, șopti, trăgându-și pe ea un tricou, șortul, încălțând pantofii de doc. Asta ești tu. Nu poți lăsa lucrurile să meargă de la sine, nu?

•

În Jaguar, Caffery formă numărul de la Shrivemoor, pe telefonul mobil, și ascultă cum sună. Așteptă la semafor – parbrizul era aburit, din cauza ploii – cu telefonul la ureche, privind absent pictura pe care o pusese pe locul din dreapta.

În fundal stătea Joni, pe o scenă, cu mâinile ridicate, cu capul ușor înclinat, iar în spatele ei, cortina scenei și ferestrele cârciumii, în sticla cărora se reflecta pieziș forma dozatorului de bere Young. Iar în prim-plan, în mijloc, cu buzele întredeschise, cu profilul către privitor, o figură care îl făcu pe Caffery să i se ridice sângele-n cap.

Ridică hârtia și-o înclină spre geam. Figura – cu dinții aceia stricați, ciudat proporțională, semănând a adolescent în creștere – îi era tot atât de familiară precum îi erau propriile mâini.

„Te cunosc, te cunosc! Îți știu vocea, am vorbit cu tine, ți-am strâns mâna…”

— Alo? Biroul de incidente? Aruncă foaia cu desenul și deveni atent.

— Da, Marilyn, bună, Marilyn.

— Jack! O, Doamne! Maddox e foarte supărat pe tine. Ai lipsit la ședința de dimineață, pușlama ce ești!

— Știu, știu. Cere-i scuze din partea mea. Și… Marilyn! Am primit vreun telefon de la

US în dimineața asta?

— Eu sunt îngerul tău păzitor, Jack, nu uita! Am lucrat la asta în timp ce tu erai încă în țara viselor.

— Și?

— Nu se vinde în sud. Există un singur comerciant în Londra care folosește amestecul ăsta – Korner-Mackelson. Am vorbit cu amabila lor secretară. Au un șantier jos, lângă Belmarsh, unul în Canning Town și unul în Lewisham.

„Levisham?"

Aruncă o privire spre semafor.

— OK. Unde în Levisham?

— La granița cu Greenwich. Pe Brazil Street. Mai încolo de Blackheath Hill. Lucrează la clădirea unei școli vechi. O extind.

Culoarea semaforului se schimbă. Caffery anulă semnalizarea pe stânga și viră în fața unei mașini. Cineva claxonă.

— Marilyn! Mai ești?

— Ca-ntotdeauna.

— Spune-i lui Maddox din partea mea – n-o să uiți, nu? – că vin târziu. Sunt cam la o jumătate de oră distanță. Și… Marilyn! Spune-i că-mi cer scuze, bine?

•

Azi, Greenwich-ul îi amintea de Paris, cu tendele din pânză în dungi albastre coborâte. Mașinile îi stropeau pe trecători, vânzătorii din buticuri stăteau la ferestre, privind afară, cu fețele traversate de ciudatele lumini verzi, tropicale. Ea mergea repede pe bicicletă, ca și cum ar fi putut elimina senzația de neliniște la fel ca transpirația.

În Levisham, traficul era aglomerat. Găsi ușor Brazil Street. Muncitorii din șantier, care se adăpostiseră sub schelele vechii școli, îi făcură cu mâna și o fluierară, urmărind-o cum merge prin ploaie, îmbrăcată doar în tricou și pantaloni scurți. Își rezemă bicicleta la numărul 34A, de zidul garajului, chiar lângă mașina lui Bliss. Ploaia se înteți, răpăind pe acoperișul ondulat, când ea sună la ușă.

— Da? Clipi nervos când deschise ușa din față și o văzu stând acolo. Da. Ce dorești?

— Joni.

Își șterse picăturile de ploaie de pe față și privi peste umărul lui, în apartament. Un balon verde, solitar, plutea ca o fantomă prin hol, în spatele lui.

— E aici? Aș vrea să vorbesc cu J…

— Da, am auzit. Ce t-te face sa crezi că-i aici, ă?

— Nu știu. Uneori vine la tine când bea un pahar mai mult.

— Mmmm…

— Ascultă, spuse ea dând din cap, exasperată. Malcolm, e important. Știi cumva unde s-a dus?

— Uite ce e, Pinky… Limba se mișca greu, de parcă ar fi mestecat gumă. Își trase jacheta și își ascunse abdomenul umflat. *Știi foarte bine* că Joni nu are timp pentru mine.

— Bine, spuse ea, ridicând mâinile și întorcându-i spatele.

Autocompătimirea lui o iritase.

— Îmi pare rău. Dacă o vezi, spune-i să mă sune. E important.

În timp ce lăsa în jos pedala bicicletei, simți că Bliss încă o mai privea din cadrul ușii. Se uită la el.

— Ce este?

— Eu…

Privi cu teamă în stradă.

— N-am *spus* că nu-i aici. N-am spus asta.

Rebecca se încruntă.

— Poftim?

— Ai interpretat greșit ce am *spus*.

Bliss făcu un pas înapoi și îi arătă cu mâna holul.

— Doarme încă. Intră și îi spun că ești aici.

Încet, Rebecca sprijini din nou bicicleta de zid. „O, Dumnezeule, Malcolm! Ești regele lunaticilor! Chiar ești.” Se întoarse la ușă, clătinând din cap.

•

Pe Brazil Street, acoperită de frunze și mărginită de pruni din care curgeau picături de apă, erau case în stil victorian, semiizolate, despărțite de alei. În fața clădirilor erau grădini cu arbuști. Multe dintre case arătau prosper, având alături garaje, erau îmbrăcate în plante agățătoare și caprifoi, și aveau parcate în față mașini de calitate, la mâna a doua. Caffery își lăsă Jaguarul în capătul străzii și, cu jacheta deasupra capului, merse pe urmele lăsate de cauciucuri în noroi, până la poarta șantierului Korner-Mackelson.

În curte, două betoniere galbene amestecau ciment, stând ca niște lei gardieni, de fiecare parte a drumului. Dincolo de ele se afla un buldozer fără șofer, iar ploaia spăla fâșii de noroi de pe caroseria lui. Mai încolo, șantierul se întindea pe încă aproximativ o sută de metri, până la școala din cărămidă roșie, unde o cotea în unghi drept și continua încă cinci sute de metri, până la capătul grădinii.

Apucă grilajul cu degetele și se uită la muncitorii adunați sub schele, fumând și bând cafea dintr-un termos, așteptând ca ploaia să se oprească. Pentru că era acolo, aproape, poate atingându-l, instinctul său vital, ascuns, care îl condusese la Birdman, îi mărea viteza pulsului. Cu proba de la laborator era simplu să obțină accesul la dosarele companiei, Marilyn putea să le verifice, să vadă care era legătura cu HOLMES –, dar în acest moment, stând în ploaie, Caffery era mai aproape decât oricine de el: nas în nas.

Tentația era, ca întotdeauna, să acționeze pe cont propriu: nu să aștepte, ci să se conducă după propriile reguli. Știa că depășise limita. Se dezlipi de gard și se îndreptă spre Jaguar – avea șosetele și cămașa ude – descuie ușa, urcă, băgă cheia în contact și, brusc, cu o mișcare rapidă, deschise din nou ușa și sări afară, în stradă.

Se duse direct la o mașină Polo, verde, parcată în spatele Jaguarului său și rămase o clipă în loc, uitându-se la parbriz. Apoi se întoarse, privind alte mașini din apropiere, alergând printre ele, studiindu-le cu atenție: un Volvo, o Corsa, un Land Rover vechi.

Toate fuseseră parcate aici de mai mult timp decât Jaguarul. Pe fiecare, ploaia gravase un mozaic complicat. Praf de ciment. Adus aici de vânt, de la șantier, și lipit pe vopsea.

Jack își plimbă un deget pe portiera ușii mașinii Polo, îl examină câteva clipe,

gânditor, apoi se întoarse și se uită înapoi la Brazil Street.

•

Înăuntru era umed, iar podeaua era lipicioasă. De parcă ar fi avut căldura deschisă, într-o zi de vară timpurie. Bliss rămase în hol, cu mâinile întinse, blocându-i trecerea în apartament.

— Nu, pe-aici, pe-aici. În bucătărie.

Îi deschise ușa.

— E-n regulă. Vreau doar să vorbesc puțin cu Joni.

Făcu o mișcare, încercând să treacă pe lângă el.

Dar el întinse din nou brațele.

— Da, da. Intră aici. Intră, intră.

Rebecca oftă.

„Of, Doamne!”

Dădu din cap și intră. În bucătărie era foarte cald și mirosea a lapte acru. Picăturile de condens alunecau pe sticla ferestrei, scurgându-se pe un morman de muște moarte, pe pervaz, făcându-le să se agite și să plutească.

Trei scaune înghesuite în jurul unei mese mici pe care se aflau munți de farfurii murdare, o ceașcă de ceai, boluri: toate acoperite cu o peliculă fină de praf. Mai multe muște bâzâiau pe tavan.

Bliss luă un scaun și începu să se învârtească prin încăpere lovind PVC-ul rupt.

— Nu e bun – un scaun rupt. Nu pot să ți-l ofer să stai pe el, așa cum e. Lăsând scaunul, căută într-un dulap. Am găsit.

Se întoarse ținând în mână o rolă de bandă adezivă maronie, încercând să o dezlipească cu unghiile lui murdare, încercând să dea de capătul ei.

— Niciodată nu mă descurc cu chestia asta. Îi întinse rola. Poate reușești tu… ai unghiile lungi…

Rebecca oftă, exasperată.

— Dă-o-ncoace. O luă, dezlipi capătul bandei cu unghiile ei moi, desfăcu câțiva centimetri din ea și i-o aruncă înapoi. Acum du-mă la Joni.

— OK, OK.

Lipi repede scaunul, băgă rola în buzunarul pantalonilor și împinse scaunul spre ea.

— Mă duc, mă duc.

Ridică mâinile ca și cum se preda și se grăbi să iasă din bucătărie.

Ea îi văzu capul mic apărând în spatele geamului aburit al ferestruicii de deasupra chiuvetei și se gândi să-l urmărească în hol și să-l sperie, când fața lui stranie, cu buze groase reapăru în deschizătură; bătu în sticlă, făcând-o să tresară.

— Te… of. Te superi? Deschise geamul câțiva centimetri, își băgă capul prin gaură și arătă spre masă. Te superi? I-am făcut o cană de ceai. E acolo. Am uitat-o.

— S-a trezit?

— Da, da. Dar vrea un ceai. Dă-mi, te rog, cana.

Ea își dădu ochii peste cap.

„Scutește-mă de chestia asta, Malcolm, pentru numele lui Dumnezeu!”

Îi dădu cana.

El o apucă.

— Mulțumesc. Și biscuiții aceia, te rog, doar biscuiții aceia și gata, dacă nu te superi. Își lovi fruntea cu mâna. Joni e o mică doamnă agitată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Malcolm!

Rebeca îi întinse pachetul de biscuiți.

— Poți, te rog, s-o trezești mai repede?

— Desigur, desigur, spuse el, politicos, înșfăcând-o de încheietură și răsucindu-i-o cu putere.

48.

La Shrivemoor era organizată interogarea din ușă-n ușă. În biroul de incidente mirosea a cafea, a tricouri proaspăt spălate și a aftershave. Kryotos, Essex și Maddox erau în biroul SIO, când Jack sosi – cu părul ud și costumul șifonat. Fără să-i bage în seamă, scoase din sertarul biroului său o hartă și o deschise la pagina cu Levisham. Răspunsul fusese tot timpul în fața lui – tot atât de aproape precum propriul puls. Nu trebuise decât să aprindă lumina în direcția potrivită.

Rapid, scrise cinci nume. Fiecare stradă pe o rază de o sută de metri față de șantierul de pe Brazil Street.

— Marilyn, spuse el, ridicându-se din scaun și arătându-i o hârtie. Trimite astea la HOLMES și dă-mi…

Se opri.

Faxul de la St. Dunstan's încă se afla pe biroul lui, de noaptea trecută, cu capătul paginii șifonat. „B"-ul:

Bastin, *Beale*, *Bennet*, *Berghassian*, *Bingham*, *Bliss*, *Bowman*, *Boyle*.

— Jack!

Dar Jack se schimbase la față. Ochii săi încremeniseră pe adresa de sub numele lui Malcolm Bliss: Brazil Street, numărul 34A.

Figura din desen – dinții stricați. Văicăreala lui Bliss despre șantierul de construcții când se întâlniseră prima dată la St. Dunstan's. Doamne! – *Doamne*!

— Jack! Mă auzi?

El își ridică privirea. Maddox, Essex și Kryotos se uitau fix la el.

— Ești aici?

— Da… eu…

— Voiam doar să-ți spun că poți să începi azi interogarea din ușă-n ușă.

Maddox își încrucișă brațele.

— Tu și Marilyn puteți să înjghebați un chestionar.

— Nu.

Jack rupse capătul de sus al paginii și îl îndesă în buzunar.

— Am nevoie de cineva din echipă.

Maddox oftă.

— Du-te. Ia pe cine vrei. Arătă cu bărbia spre Essex. Pe *el*, presupun.

•

Bliss o trase spre ferestruică, peste dulap, iar ea se lovi cu osul bazinului de chiuvetă. O cană de ceai căzu pe podea: lichidul rece îi stropi picioarele.

— Ce dracu'…?

— Taci! sâsâi el. Taci și nu striga!

— Malcolm!

Mâinile lui calde îi prinseră brațul.

— Ce dracu' faci?

— Am spus să taci!

Apoi îi înfășură banda – „Banda de lipit, banda aia nenorocită pe care i-am desfăcut-o chiar eu!” – în jurul încheieturii. Corpul ei se izbi de chiuvetă când întinse mâna prin ferestruică, căutând după mâinile lui. Le găsi. Erau ca niște gheare. Lovi. Dar el nu se clinti.

„E puternic. Nenorocitul! E puternic – n-ai fi zis niciodată, după cum arată. Te păcălește...”

Ochii lui roz erau lângă ai ei; încerca să-i lipească bandă pe gură.

Nu! Își trase capul într-o parte, iar banda nu își atinse prea bine ținta. Bliss dispăru brusc – în jos, pe hol.

„Doamne!” își răsuci mâna violent. Banda intră mai adânc în carnea încheieturii.

„Ce dracu’ face ăsta?”

Se auzi zgomotul unei uși trântite. Apoi, în apartament se așternu liniștea.

Rebecca se întinse peste chiuvetă, gâfâind, era hiperlucidă. Îndepărtă banda de pe gură. O făcu ghemotoc și o aruncă în chiuvetă. El îi legase mâna de o țeavă – își dădu seama de asta când băgă mâna liberă prin deschizătură și pipăi. Degetele erau îndoite, iar banda era înfășurată strâns în jurul unei țevi de apă. Puse un picior pe chiuvetă și apoi se ridică. Farfuriile zornăiră în chiuvetă. Aluminiul se îndoi, împins de greutatea ei în timp ce înainta, în genunchi, spre ferestruica din zid.

— Joni! strigă în direcția holului. Joni!

Liniște.

— Joni!

Liniște.

Își retrase capul, gâfâind.

„Bun, acum calmează-te și ia-o altfel. Ce dracului de joc încearcă dementul ăsta? Ce dracu’ crede că face?”

Gândul îi apăru limpede și tăios. Îi tăie respirația.

„O, Doamne, nu!”

Îngheță – stând aplecată acolo, pe chiuvetă, cu hainele ude, cu ochii larg deschiși, cu genunchii răniți, neputând să respire câteva lungi secunde, doar pulsul bătându-i cu putere.

„Nu fi ridicolă, Becky! Nu e el, nu e el – n-are cum să fie el!”

„Malcolm? De ce nu Malcolm?”

Deodată simți că arde, că adrenalina e pompată în tot corpul, făcând-o din nou să reacționeze. Tresări. Începu să-și răsucească mâna cu putere pentru a rupe banda. Mai degrabă și-ar fi dislocat mâna din umăr, decât să se fi lăsat prinsă în acea capcană.

„Hei, ești dură și ai învățat să ieși în stradă și să te aperi – idioato! – nu te lăsa!”

— Taci! auzi o șoaptă chiar în ureche. Taci dracului din gură sau pun chestia asta pe tine!

•

Inspectorul Basset stătea la birou, cu picioarele întinse, pe scaunul lăsat pe spate, cu mâinile încrucișate pe abdomen. Era acolo de o oră și ceva, uitându-se pe fereastră la lumea care își făcea cumpărăturile la Royal Hill. Își scotea murdăria de sub unghii cu o agrafă de birou. Se gândea la Susan Lister și la soțul ei. Șeful îi ținuse o prelegere,

dimineață, despre legătura cu AMIP, care trebuia să fie tot mai strânsă.

Pe biroul său, telefonul începu să sune.

— Inspector Basset, CID.

— Vă rog! Vă rog să faceți ceva, domnule ofițer. Am ajuns la capătul răbdării cu chestia asta. Iar se țipă și se zbiară aici. Nu pot să-mi închipui ce se-ntâmplă!

Basset reveni cu scaunul pe cele patru picioare.

— Alo! Cine-i la telefon?

— Violet, Violet Frobisher.

•

Rebecca se trase într-o parte. Gâfâind, cu o privire sălbatică, cu dinții dezgoliți.

El stătea la un pas de ea – exact cât să nu poată fi atins – ținând un deget pe buzele lui groase. Își deschise jacheta și, evitând să se uite la ea de parcă ar fi vrut să-i arate că ar fi fost prea nedelicat din partea lui să-i mai adreseze vreo privire, arătă în jos, spre pântecele său. Din inerție, ea privi. Și acolo, băgat în betelia pantalonilor, odihnindu-se precum un bebeluș, pe părul de pe abdomenul lui, un ferăstrău fără fir, albastru-închis.

El îl mângâie cu blândețe, oftând de parcă ar fi fost o bucată din carnea lui.

— Îmi aduc aminte de clitorisul tău, Pinky. Ți-am văzut micul clitoris roz.

— Nu te apropia de mine!

Se retrase. Robinetul îi intra în spate, picături de apă i se scurgeau pe piele.

— Dacă ești cuminte și stai liniștită, mai târziu o să-ți ling clitorisul, ca să te simți bine.

Prin găurile dintre dinții lui ascuțiți îi văzu limba, umflată, umedă. Arăta ca un cotoi adulmecând aerul când simte o femelă în apropiere. Rămase cu palma întinsă, ridicată la gură, scoțând-și limba atât de mult încât i se vedea rădăcina și începând să-și lingă încheietura până la vârful degetelor.

— Mmmmm… Micul clitoris roz. Ți-ar plăcea asta? Zâmbi, savurând cuvintele. Clitorisul Pinky. *Minunatul clitoris mic și roz.*

— Du-te dracului! Își trase mâna cu disperare. Du-te dracului!

— Nu!

Bliss se sprijini cu mâinile de chiuvetă.

— Du-te dracului tu! Cățea! Scoase ferăstrăul de la brâu și i-l flutură în față. Cățeaua dracului!

Ea se retrase și mai mult, răsucindu-se cu putere. Banda care-i ținea mâna se lărgi și cedă. Deodată, se simți eliberată. Sări de pe chiuvetă, iar Bliss o urmă. Încă nu își recăpătase echilibrul când simți mânerul greu al ferăstrăului apăsând-o cu putere în ceafă.

•

În Jaguar, Caffery încetini foarte mult. Se aflau pe Brazil Street.

10, 12, 14.

Trecură de porțile școlii. Ploaia se domolise, buldozerul se mișca acum, în sus și în jos, pe aceleași urme.

28, 30, 32, 34.

34.

Ferestrele erau duble și zidul era zgrunțuros. Perdele din dantelă gri erau atârnate la ferestrele de la etaj. Nu exista niciun gazon în fața casei, aleea fusese prelungită și, pe-o parte a casei, era improvizat un garaj deschis.

— Îl cunosc, zise Essex, iar Caffery lăsă mașina să treacă încet mai departe.

Un Rover verde-închis era parcat pe alee, ascuns pe jumătate de un gard scund de cărămidă. Un tip înalt, grizonat, într-un costum închis la culoare, se dădu jos din mașină și se îndreptă spre garaj, aranjându-și cravata. Caffery trase Jaguarul în curbă.

— Ăsta e inspectorul Basset. De la CID din Greenwich. Hai!

Se întoarseră grăbiți în stradă, îmbrăcându-și jachetele, oprindu-se la capătul aleii vecine, pentru a nu fi văzuți de la ferestrele aflate la parter. Basset, cu mâinile în buzunare, se uita pe fereastră, în apartament. Când îl văzu pe Essex gesticulând spre el din fața grădinii vecine, se simți foarte încurcat. Apoi alarmat. Se grăbi spre ei.

— Dumnezeule! șopti. Nu vreau să ne călcăm pe-aici pe picioare. Trebuia să verific împreună cu voi, dar mi s-a părut că voi n-o să ajungeți vreodată la ea, în timp ce pe mine m-a înnebunit cu telefoanele!

— Calmează-te, șopti Caffery, îndoindu-și mânecile și continuând să înainteze pe lângă gard.

— Acum spune-mi despre ce este vorba.

— Frobisher, tipa de care v-am spus.

Caffery și Essex schimbară o privire.

— Tipa de care ne-ai spus?

— Da, cea care se tot plângea de vecinul ei.

— Pe mine m-ai pierdut, șopti Essex.

— V-am sunat. Nu vă aduceți aminte? Am lăsat un mesaj unuia dintre inspectori, să vă spună ca trebuie să verificați. Nu știu, doar presupun că… Se foi încurcat, uitându-se când la Caffery, când la Essex. Regula numărul unu: niciodată nu trebuie să faci presupuneri. Să-nțeleg că nu știți nimic despre doamna Frobisher și vecinul ei? Mirosurile? Congelatorul care se scurge? Stând pe vârfuri, aruncă o privire peste gard. Păsări moarte în tomberon, iar acum, cineva care țipă în apartament.

Caffery închise ochii și își puse o palmă pe frunte.

— Avem un suspect la numărul 34A. Asta e casa.

— Frobisher stă la 34B. Stă la etaj, e vecinul lui.

— Și i-ai spus asta detectivului nostru? *Când*?

— Cam acum o săptămână. Cam atunci când presa făcea valuri în povestea cu Harteveld.

— La dracu'!

Caffery se uită la Essex, care își studia pantofii.

— Diamond, spuse.

— Mereu același, oftă Caffery. OK. Se ridică. Deci cum stăm? Ai vorbit cu cineva din casa aia?

— Nu e nimeni înăuntru.

— Ai fost înăuntru?

— Nu. Doamna Frobisher a sunat acum vreo douăzeci de minute, era foarte supărată,

spunea ca se aude cineva țipând. Biata nebună, era scoasă din minți. Nu voia să ne deranjeze iar, pentru că se gândea că…

— Credea că tocmai suntem pe cale să rezolvăm, nu?

— Da.

Basset părea încurcat.

— La dracu'. Ce-o să-i mai placă șefului chestia asta!

— Îmi pare rău.

— Nu se mai poate face nimic! Nu se mai poate face nimic!

Se auzi un zgomot venind din casă. Basset ocoli gardul despărțitor și le făcu semn să-l urmeze. Ușa din față se deschise și doamna Frobisher apăru pe treapta de la intrare, îmbrăcată într-un capot albastru, matlasat, încălțată cu papuci bărbătești.

O pisică cu pete roșietice și negre se unduia printre gleznele ei.

— Doamna Frobisher!

Basset se apropie, cu mâna întinsă.

Pentru o clipă, ea doar privi mâna lui, clipind des, apoi i-o strânse, uitându-se peste umărul lui spre Caffery și Essex.

— Îmi pare rău… Vi-i prezint pe colegii mei. Inspectorul Caffery și sergentul Essex.

Ea dădu din cap către cei doi bărbați cu fețe grave.

— Tocmai făceam niște ceai.

— Minunat, zise Essex, intrând.

•

Apartamentul era curat, dar aglomerat, erau mormane de reviste în colțuri, se simțea vag un iz de mâncare dincolo de mirosul puternic, proaspăt, de pin.

Bărbații se așezară într-o anexă a bucătăriei, pe scaune uzate, privind colecția năucitoare de ornamente a doamnei Frobisher: o mulțime de jucării, căni colecționate de la stațiile de service, fotografii cu Gregory Peck făcând cu ochiul, decupate din reviste și puse în rame care imitau argintul.

În bucătărie, doamna Frobisher vorbea de una singură în timp ce asorta ceștile Blue Geranium cu farfurioare în dungi. Luă ceainicul îmbrăcat într-o husă roz, croșetată, și desfăcu un pachet de biscuiți cu cremă.

— Ieri după-amiază, cam după patru – că mă uitasem la *Judge Judy* – tocmai îmi făcusem o ceașcă de ceai.

Lăsă tava jos. Pisica era sub masă, cu lăbuțele întinse și cu ochii închiși, fără griji.

— O chemasem pe Tippy să bea lapte din farfurioara ei, când am simțit o zguduitură. El era afară, cu o tânără.

— Cum arăta tânăra?

— Pentru mine, toate-s la fel. Blondă. Cu fusta scurtă pân-aici. Beată turtă, împleticindu-se la ușa din față. Căzuse pe alee, iar el a trebuit să o care înăuntru. N-am mai auzit-o deloc după asta. Nici nu m-am mai gândit la ea. Până azi-dimineață, când, brusc, am auzit…

Ceașca de ceai pe care o ținea îi tremura ușor în mâna.

— Am auzit-o țipând. Îți îngheață sângele în vine când auzi așa ceva.

— Aveți o cheie de la parter?

— Nu. Nu eu i-am închiriat lui. Însă…

— Da…?

— Am observat că a lăsat o fereastră deschisă, se grăbea foarte tare când a ieșit.

— Aveți idee unde putea să plece?

— Mai are un loc al lui, știu eu. Undeva la țară, cred. Poate s-o fi dus acolo. C-a plecat cu mașina.

Se uită la inspectorul Basset.

— Mi-ați spus să mă uit la marca mașinii lui.

— Și v-ați uitat?

Ea aprobă.

— Peugeot. Ar fi trebuit să știu, are și noră-mea la fel.

•

Essex se strecură prin fereastra deschisă, în timp ce Caffery aștepta afară, în garaj, gândindu-se câtă discreție oferea acesta, cât de simplu era să bagi mașina cu spatele, până la ușă, să deschizi portbagajul și să…

— Jack!

Essex deschise ușa. Era alb la față.

— El e! L-am prins!

49.

În apartament, camerele erau întunecoase, perdelele erau trase acoperind bine ferestrele, iar în aer plutea un miros acru. Luaseră de la doamna Frobisher pungi de plastic pe care și le trăseseră peste pantofi, și cu fiecare pas pe care-l făceau, li se lipea de tălpi murdăria de pe covoare.

— Uitați-vă aici!

Essex stătea în ușa dormitorului principal.

— Vă vine să credeți?

Pe fiecare bucățică de perete erau lipite fotografii: instantanee Polaroid, altele rupte din reviste. Multe erau cu Joni, altele erau luate din reviste porno nemțești sau olandeze.

Una dintre ele înfățișa un copil sugând un penis, alta, o femeie încălecând un câine alsacian și, într-o încremenire neclară, care lui Caffery îi sugeră un film horror pornografic, un adolescent asiatic, legat de pat, cu brațele și picioarele depărtate, cu sânge pe coapse.

Dintr-un dulap suspendat, de melamină, răzbătu un fâlfâit slab de aripi. Essex îl deschise și cei doi bărbați rămaseră muți, privind colivia. O cinteză, singură pe stinghia din colivie, cu penele ude și încâlcite. Stătea ghemuită acolo, clipind în tăcere. Pe podea, printre pietricele de nisip, erau înghesuite unul într-altul patru cadavre de păsărele, iar printre ele, viermi.

Se îndreptară spre altă cameră. Essex aruncă o privire în sufragerie, la fotografiile lipite pe pereți, apoi se întoarse spre Jack, livid:

— E bolnav, șopti el. Omul ăsta e bolnav!

Fotografii Polaroid cu victimele sale, moarte.

Craw, Wilcox, Hatch, Spacek, Jackson. Violate, mutilate. Una o arata pe Shellene Craw stând în fund, ca un manechin-păpușă în vitrină, între perete și televizor, cu ochii deschiși, cu brațele depărtate, țepene.

— Peruca, șopti Caffery, arătând din cap spre fotografia Polaroid.

Essex se apropie, fluierând printre dinți.

— Ai avut dreptate, Jack. Ai avut mare dreptate!

Pe celălalt perete dădură peste fotografia lui Susan Lister, dezbrăcată și plină de sânge, legată, cu căluș în gură, cu ochii vineți și umflați.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Urme albe de-a lungul fotografiei și pe fața ei. O altă urmă albicioasă în spate, în colț. Caffery înțelese. Bliss se fotografiase în timp ce ejaculase peste fața rănită a lui Susan Lister.

În bucătărie, găsiră sânge proaspăt pe chiuvetă. Farfurii împrăștiate pe podea. Căutară în frigider: într-unul dintre sertare, așezate în ordine, instrumente chirurgicale.

Intrând în al doilea dormitor, Caffery își puse mâna pe umărul lui Essex.

— Uite!

Deasupra patului, picături de sânge, uscate, de-a lungul peretelui, ca o tăblie

ornamentată. Cearșafurile erau pline de pete de sânge, iar în mijlocul saltelei, un prosop îngălbenit, în jurul a două forme gelatinoase.

— Ce sunt astea?

Essex se apropie, precaut.

— Arată ca niște…

— Știu ce sunt.

Caffery se uită lung la cele două implanturi, unul lipit de celălalt, pline de sânge coagulat și de grăsime.

— Joni. A tăiat-o și i le-a scos.

•

Afară se uscase când Peugeot-ul ajunse la Wildacre Cottage. Bungalow-ul se afla în capăt, acolo unde treceau țevile de gaze care despărțeau câmpul de porumb lung moale și neted ca părul umed al unei fetițe blonde. Era un loc retras – nu era niciun pericol să fie văzut de cineva cum târăște femeile, cu pernele peste fețe, în bungalow-ul întunecat, și le rezemă în fund, de peretele rece al holului, lângă ușă.

Când Clitoris începuse să țipe, Bliss simțise că își pierde controlul. Știa că trebuia să riște o călătorie. Să le urce în mașină era relativ simplu: una, în spate la picioarele banchetei; cealaltă, în portbagaj. Acoperite cu hanorace și cu un sac de dormit. Deși era agitat și arunca priviri scurte în stradă, așteptându-se ca poliția să apară dintr-un minut într-altul – totuși, în realitate, într-o zi ploioasă din mijlocul săptămânii, la ora prânzului, nu prea era multă lume interesată să se uite la un tip șters, cum își încarcă bagajele în mașină.

Garajul deschis era un adăpost care-i fusese de folos. Pe lângă asta, îl mai ajuta și faptul că le lovise pe ambele femei cu ferăstrăul, până când își pierduseră cunoștința.

Se întoarse la mașină, luă patru saci Sainsbury din portbagaj și îi duse în casă. În urma lui, geamul ușii zdrăngăni. Mormăi ceva spre cele două femei, în timp ce desfăcea sacii, puse în boluri M&M și Wine Gums, agăță ghirlande din hârtie la ferestre și umflă baloane în culori pastel. Le spuse că era ziua lui de naștere și le explică ce planuri avea pentru acea zi. Niciuna nu-l putea auzi, însă el continuă să murmure, scărpinându-și fața.

•

Când Essex ieși din apartament, ploaia încetase. Se opri în grădină, uitându-se la macaralele din șantierul de construcții, care se aliniau pe cerul senin. Îl găsi pe Jack în mijlocul grădinii, uitându-se atent la ceva, în iarba înaltă.

— Jack! Nu primi niciun răspuns. Jack! Ce s-a-ntâmplat?

Caffery se uită confuz în jurul lui. Fără să spună nimic, arătă în jos.

— Ce este?

Essex se apropie.

La picioarele lui Jack, în iarba umedă, era o bicicletă. Vopsită în alb și gri. Pe o parte, de parcă ar fi fost aruncată acolo.

— O bicicletă?

— E bicicleta Rebeccăi, zise Caffery șoptit. E bicicleta ei.

•

O sună acasă, în timp ce se îndrepta spre mașină. Răspunse robotul. Lăsă un mesaj, apoi sună la Shrivemoor.

Răspunse Marilyn.

— Jack, bine. Tocmai am vorbit cu Amedure. Firul acela de păr… se potrivește. Vrea să…

— Marilyn, ascultă-mă. Spune-i lui Steve că am găsit ceva – am nevoie de o echipă de intervenții. Și de un legist – Quinn, Logan. Suntem pe Brazil Street.

— OK, OK. Așteaptă.

O auzi murmurând către cineva. Maddox îi vorbi:

— Jack, unde ești?

— În Levisham, pe Brazil Street.

— La ce număr?

— Treișpatru A.

Maddox tăcu o clipă. În fundal, cineva țipa, nervos. Maddox își drese glasul.

— Jack, am mai dat o dată de adresa asta. Am mai văzut-o undeva înainte. Pe factura de telefon a lui Harteveld. A sunat pe cineva care stătea pe Brazil Street, numărul 34A, de două ori în dimineața în care Craw a fost dată dispărută, și de două ori în săptămâna în care s-a aruncat de pe pod. Logan și Betts au plecat într-acolo chiar acum.

— El e, Steve.

— Ce-avem acolo?

— Fotografii, instrumente chirurgicale, bisturiuri. Numele lui este Malcolm Bliss. A fugit, speriat. Are un Peugeot albastru. A luat pe cineva cu el.

— Of, Doamne!

Maddox părea extenuat.

— Cred că se îndreaptă spre un loc aflat la țară, undeva. O să am o adresă cam în zece minute. Vreau să-i chemi și pe cei de la Autoritatea teritorială.

— OK. Marilyn o să contacteze posturile de observație. Atunci, ne vedem în Greenwich. În… cât să fie?… treizeci de minute?

— Mai bine douăzeci.

50.

Caffery și Essex fură surprinși să o găsească pe Lola Velinor – cu frumosul ei păr negru, strâns în coc, cu perle discrete purtate peste inul bleumarin – în biroul de la St. Dunstan’s. Acum înțeleseră că trupul lui Peace nu fusese întâmplător lăsat în gradina din fața casei sale.

— Nu mi-ați spus că lucrați aici, la personal.

— Nu m-ați întrebat.

— Cine este directorul?

— Eu.

— Și Bliss?

— Malcolm? Malcolm este asistentul meu. E plecat.

— Îl cunoștea pe Harteveld!

Își înclină capul într-o parte și se încruntă.

— Da. V-am spus când m-ați interogat. Și?

Essex se așeză pe biroul ei și se înclină în față, vorbind încet, cu capul aplecat confidențial. Însă Caffery era nerăbdător.

— Nu-i mai spune atâtea povești, Paul. Avem nevoie de adresă.

Lola Velinor își ridică fața bizantină și îl privi printre gene.

— Nu sunt obligată să vă dau nimic, inspectore.

— Aici greșiți. Secțiunea 17, articolul 19. Dacă vreau, pot chiar acum să vă confisc dosarele.

— OK, OK.

Essex ridică mâna.

— Jack, hai să ne calmăm.

Lola Velinor își apropie buzele și își înclină capul cu grație. Fără să spună nimic, se ridică și îi conduse în spațiul întunecos în care se afla biroul lui Wendy care, cu spatele la personal, stătea liniștită ca un șoricel, sorbind din ceai, înconjurată de dulapuri pline cu dosare.

— Domnule inspector Caffery, se ridică Wendy. N-ați vrea să vă fac o ceașcă de…

— Wendy!

Maxilarele Lolei Velinor se vedeau mișcându-se vag sub piele.

— Dă-i inspectorului Caffery toate detaliile legate de Malcolm.

— Malcolm?

— Exact asta am spus.

— A!

Se întoarse spre cel mai apropiat dulap, îl deschise și scoase un dosar. Fața ei îngustă, ca de vulpe, încremeni, iar din fundul gâtului răzbătu un glas subțire:

— Iată-l.

Deschise dosarul.

— Brazil Street, numărul 34A, în Levisham. Și mai este și adresa la care locuia maică-sa. A murit anul trecut și i-a lăsat lui casa din Kent: Wildacre Cottage. Iată adresa și

numărul de telefon, dacă aveți nevoie de el.

Essex notă toate datele, în timp ce Wendy îl privea, clipind, din spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Obișnuia să-și descheie fermoarul pe sub birou, spuse ea deodată așezându-se. Dacă înțelegeți ce vreau să spun… Și se freca singur, atunci când vorbea cu femeile. Ele nu aveau cum să-l vadă, de pe partea cealaltă. Dar eu îl vedeam.

Își scoase batista din manșetă și se șterse la gură. Mâna îi tremura.

— De-asta are necazuri?

— Cam așa ceva, spuse Essex. Cam așa ceva.

•

Mânerul ferăstrăului îi provocase Rebeccăi un hematom subdural în ceafă. Sângele se scurgea foarte încet, provocându-i somnolență sau durere dacă își mișca bărbia. Dar putea să gândească limpede. Când se trezi, știa exact ce se întâmplase.

Rămase întinsă, fără să se miște, cu ochii închiși, imaginându-și cum arăta și ce-i făcuse exact Bliss. Îi scosese pantalonii scurți și chiloții, și folosise – bănuia – aceeași bandă de lipit, legându-i picioarele împreună, de la călcâie până la jumătatea coapselor. Îi lăsase tricoul pe ea și o așezase pe podea, pe o parte, cu mâinile lipite de abdomen. Când le mișcase, își dăduse seama că și degetele îi erau legate, fiecare, individual, separat de vecinul său.

Bliss era acolo. Cam la cinci metri în fața ei. Puțin mai la dreapta. Putea să-l audă și să-i simtă mirosul. Murmura ceva doar pentru el, propoziții, cântecele… ridicol…

„Nebun. E nebun, Becky. Iar tu urmează să mori.”

O serie de înjurături, legănări, fredonări, alinări, convingeri; o conversație unilaterală, în care Bliss își urma propria logică, perversă și contorsionată.

Își concentră atenția asupra lui, încercând să prindă ceva dincolo de vorbele lui – de sunete, vrând să-și dea seama care erau condițiile din cameră. Oricum, nu se mai aflau în apartament. Aerul era altul, la fel și acustica. Aici era liniște. Nu se auzea de-afară decât cântecul păsărilor. Nu erau trenuri, nici mașini, niciun fel de zgomot specific orașului. Era la fel de liniște ca în dormitorul unui copil. Deci, se aflau în suburbie? Sau la țară? Putea să fie la kilometri de o casă; și nimeni nu știa că ea era aici…

Zgomotele încetară. Rebecca își ținu respirația și se concentră. Când fu sigură că Bliss ieșise din cameră, deschise ochii și expiră.

Camera era întunecoasă – îi estimase corect mărimea. Razele luminoase de soare desenau liniile obiectelor de-afară pe perdelele trase: trandafiri, pasări, cozi înfoiate de păuni. Dincolo de ușile batante ale salonului, o bucătărie întunecoasă. În prim-plan, la mai puțin de doi metri de locul în care se afla ea, șase scaune Lloyd Loom, de un roz pal, erau așezate în ordine lângă o masă din sticlă și bambus, pe care fuseseră aranjate farfurii de carton, o sticlă de lichior de cireșe, pălării de petrecere și un tort pe jumătate mâncat. Deasupra, șoptind și tremurând ca o mulțime de spectatori fascinați – nenumărate baloane. Mănunchiuri roz, de culoarea lavandei și de un galben luminos, sărind spre tavan, ridicându-se leneșe în aerul rece, iar Joni – sau ce mai rămăsese din Joni – rezemată într-unul din scaunele împletite din răchită. Legată cu bandă, stând dreaptă, dar moartă.

„Moartă? Probabil că e moartă – așa arată, probabil că e…”

Bliss apăru din bucătărie, în pielea goală, obscen.

Rebecca îngheță – o prinsese cu ochii larg deschiși. Dar el nu se uită la ea. Se duse spre Joni, fredonând doar pentru el, atingându-și ușor cu degetele penisul mic și flasc, roșu, ca o cireașă pe lângă coapsele moi și albe. Se opri în dreptul mesei, bând din sticla de lichior și uitându-se gânditor la Joni. Apoi se șterse la gură, puse sticla la loc și, cu o mișcare bruscă – agilă în ciuda construcției sale – se ridică pe masă, în genunchi, în fața lui Joni, o apucă de ceafă și îi vârî penisul în gură.

Rebecca se îngrozi, paraliză. Era obligată să se uite la Bliss, frecându-se de fața lui Joni, intrând tot mai mult și mai mult în ea.

„Vezi? N-are nimic uman în el, nu poate să raționeze.”

Joni reacționa violent la acest viol: tușea convulsiv, abdomenul îi tremura, mușchii ei păreau că nu mai ascultă de creier. Și totuși el nu se opri, ci continuă grohăind încet, cu ochii dați peste cap de plăcere. Când termină, se retrase din gura lui Joni, se opri o clipă, ținându-i fața în mâini, de parcă ar fi lăsat-o să se odihnească, și o privi în ochi. Apoi, dând din cap pentru sine, îi coborî încet bărbia în piept, se dădu jos de pe masă și ieși din cameră.

Rebecca nu se mișcă. Pentru câteva momente, rămase întinsă, nemișcată.

Apoi șopti:

— Joni…

Liniște. Joni stătea în profil, dezbrăcată și plină de vânătăi, cu capul lăsat în piept. Pe masă fusese pusă o bucată de tort care rămăsese neatinsă și o cupă de șampanie. Un șervețel mic, special pentru aniversări, era întins în poala ei, iar părul îi fusese tăiat cu breton. Sub el, unde ar fi trebuit să fie fruntea, arcadele și obrajii, se întindea o umflătură moale, sângerie și pătată.

— Joni!…

Deși avea dureri, Rebecca se târî înainte, câțiva centimetri.

— Joni!…

Joni întoarse capul într-o parte. Pentru un moment, păru că nu o recunoaște pe Rebecca, apoi limba ei începu să se miște.

— Te rog…

Vocea ei era foarte slabă, mai puțin chiar și decât o șoaptă. În ochiul mai puțin vătămat apăru o lacrimă.

— Te rog, nu te uita la mine…

— E-n regulă.

Rebecca își înmuie buzele trecându-și limba peste ele. Se ridică într-un cot, tresărind de durerea pe care o simțea în cap și pe gât.

— E-n regulă.

Căută capătul bandei, pentru a-și elibera picioarele. Dar Bliss fusese isteț când o împachetase în bandă adezivă – când trăgea de bandă cu dinții, nu făcea altceva decât să o strângă și mai mult. Abandonă, gâfâind.

„Trebuie să fie ceva! Hai, Becky, trebuie să existe o cale de ieșire. Totul e aici, așteptând să fie descoperit. Gândește!”

Înregistra cu atenție fiecare obiect care ar fi putut fi folosit: lângă plita cu gaz, pe un carusel argintiu, se aflau clești, un cârlig, o lopată în miniatură. Pe blatul Formica din bucătărie, care se înălța până la perdelele de la fereastră, un suport din lemn, pentru cuțite. Iar pe masă? Nu putea să vadă bine din unghiul în care se afla. „Dar cuțite – trebuie să fie niște cuțite, chiar și o furculiță. Trebuie să fie pe masă și poți să te întorci în douăzeci de secunde. L-ai auzi dacă s-ar întoarce."

Inspiră adânc și se răsuci pe burtă, strâmbându-se de durere și de greață. Se propti cu mâinile de podea și se târî. Își imagină brusc cum arăta, cu ochii umflați, pe jumătate dezbrăcată, rănită și plină de sânge, târându-se pe podea ca un câine strivit de o mașină; încleștă dinții, imaginea n-o distra deloc. Masa era la doar un metru de ea – aproape că ajunse. Își împinse picioarele înainte și…

Se auzi apa trasă la o toaletă, undeva. Și o ușă închizându-se.

Rebecca îngheță – inima îi bubuia în piept, ochii ei erau măriți de spaimă.

•

Wendy Dellaney se considera o persoană loială. Era mândră de reputația pe care o avea St. Dunstan's. Mândră că aparținea și ea acelui loc. Și era furioasă, chiar furioasă, că Malcolm Bliss aruncase rușinea asupra lor. Se așeză la birou uitându-se la dosarul lui Malcolm, tremurând, sorbind din ceai și respirând adânc.

— Ar trebui să…

Ridică receptorul telefonului.

— Wendy!

Lola Velinor se ridică.

— Ce vrei să faci?

— O să-i spun exact ce cred despre el! E mizerabil, mizerabil și meschin!

— Nu, nu, nu.

Lola îi descleștă cu blândețe degetele de pe receptor.

— Nu te băga. Nu știi cât e de grav. Lasă poliția să rezolve chestia asta.

Wendy, cu ochii ei mici și speriați, se duse la locul ei, în colț, încercând să se facă mică în rochia ei cu imprimeu cu privighetori. Zece minute mai târziu, când Lola Velinor plecă să-l întâlnească pe notarul spitalului, să-l informeze în legătură cu vizita poliției, incidentul fusese deja uitat. Wendy așteptă până când ușa se închise, apoi luă telefonul.

•

Bliss stătea peste ea. Se uita curios la ea, de parcă ar fi fost un melc mic pe care îl găsise mișcându-se încet pe podeaua sufrageriei sale.

— Te-ai trezit? murmură el.

— E pe moarte.

Rebecca încercă să-și îndoaie picioarele și să le ridice, să-și găsească un punct de sprijin, dar banda săpa adânc în carnea ei, întrerupându-i circulația sângelui. Se lăsă bătută și căzu la loc, gâfâind.

— Dacă nu te oprești, ai s-o omori!

— Da.

Bliss se scobi gânditor în nară.

— Da.

Își puse mâinile pe genunchi și se aplecă pentru a o vedea mai bine pe Joni care avea capul lăsat moale, în piept. Apoi, dând din cap, se îndreptă.

— Da, spuse, ștergându-și palmele de coapsele grase. Dar tu? Mai vrei o dată?

Tremurând, cuprinsă de dureri, ridică mâinile.

— Să nu mă atingi!

— E prea târziu. Am făcut-o deja.

— Minți!

— Nu, zise el, încântat. După ce te-am târât prin toată bucătăria, am regulat ce mai rămăsese din tine. Erai inconștientă.

„Nu e adevărat."

— Uite!

Își presă între degete vârful penisului, umed și umflat, zâmbind.

— Vezi? Sunt gata. O să tai banda și o s-o dau jos ca să poți să-ți desfaci picioarele pentru mine.

— Ei știu că sunt cu tine. I-am sunat înainte de a pleca și le-am spus unde mă duc. Sunt pe drum încoace!

— Taci!

— E adevărat.

Vocea ei tremura, însă continuă să-și țină capul ridicat.

— Mai întâi vor suna și apoi te vei trezi cu ei la ușă.

— Ți-am spus să taci din gură! Își umezi buzele cu limba. Acum stai jos acolo, liniștită și…

Deodată, șocant, din hol se auzi soneria telefonului. Bliss tresări, iar ochii săi căutară în silă spre ușă. Rebecca simți că îl speriase.

O crezuse.

— Ei sunt! șopti ea, întreținând efectul pe care-l obținuse. Ei sunt la telefon!

— Taci!

— Du-te! Răspunde și convinge-te! Îi arătă ușa cu mâna. Ei sunt. Vor dori să negocieze cu tine. Te vor face să crezi că ești în siguranță, dar orice se va întâmpla, te vor prinde, Malcolm.

Simțea că așa urma să se întâmple, dar Bliss era prădătorul, nu ea.

— Taci, cățea!

O lovi cu piciorul în stomac.

Se întoarse pe o parte, gâfâind, încercând să nu vomite. Deasupra, baloanele se mișcau, foșneau și țopăiau de parcă ar fi vrut să aibă o vedere mai bună asupra luptei ei. Acum, îl putea auzi pe Bliss cum cotrobăia prin dulapurile din bucătărie, în dulapul în care ea văzuse *cuțitele* și *foarfecele*. Își îndreptă privirea spre bucătărie, exact la timp cât să apuce să vadă – lucind ușor, de parcă ar fi vrut să anticipeze ceva – un cârlig de măcelărie, din oțel, care era atârnat din tavan, înainte ca Bliss să iasă aducând un ferăstrău electric și o rolă de folie de plastic. Strecură un bisturiu între coapsele ei și tăie banda adezivă.

— Acum desfă-ți picioarele, cățea!

Cu toate că n-ar fi vrut asta, Rebecca începu să scâncească.

51.

Wildacre Cottage nu era o casă de țară, ci un bungalow urât, din beton, cu un acoperiș din țigle roșii și cu un generator pe zidul din spate. Era situat la nord de estuarul Tamisei, la marginea unei păduri de pini, lângă lanurile galbene de rapiță de la est de Dartford. Aici aerul era sărat, tisele, răsărite și crescute în vântul mării, mărgineau câmpiile, iar ramurile lor răsucite semănau cu pletele harpiilor. La trei kilometri spre nord, pe cealaltă parte a estuarului albastru, orizontul tăcut se îngroșa spre Southend, care se zărea în depărtare cu pavajele sale de culoarea nisipului.

Caffery opri Jaguarul pe o străduță retrasă. El, Essex și Maddox se foiau pe scaunele din piele care scârțâia și se uitau după cele trei dubițe Sherpa, blindate, ale Autorității teritoriale, urmate de o mașină de pompieri și de o ambulanță.

Essex fu cel care observă razele de soare strălucind într-un parbriz, în spatele lor.

— Ce…?

Sierra trecu încet în fața Jaguarului. Diamond coborî, cu jacheta descheiată, scoțându-și țigările din buzunar.

— Hei!

Maddox deschise ușa.

— Ce cauți aici? Ți-am spus să rămâi la sediu!

— Vă stau în cale?

Caffery sări din mașină și își sprijini palmele de capota Sierrei.

— Te-a întrebat ceva. Te-a întrebat de ce dracului ai venit aici?

— Inspectore Jack Caffery…

Diamond își netezi cravata și pliurile cămășii cu palma în timp ce se învârtea pe lângă mașină, zâmbind larg în lumina intermitentă a soarelui.

— Tu ce ai? Ești stresat? Ai vreun amestec personal în chestia asta?

— Cu mai bine de o săptămână în urmă, Basset a sunat într-o problemă legată de Bliss, iar tu, inspectore Mel Diamond, ai lăsat-o baltă…

— Haaai… îl întrerupse Diamond. Cred că imaginația ta o ia razna, nu crezi?

— Nu e vorba de imaginația mea. Sunt fapte. Acum ia mașina asta și du-o până la capătul drumului, și parchează-o pe o alee laterală.

— Poftim?

— Blochezi traficul.

— Stai așa, așteaptă…

— O să fii aici când o să te chem.

— Așteaptă o secundă, nu sunt un rahat în uniformă. Iar tu nu ești superiorul meu! Se uită la Maddox. N-ai de gând să faci nimic?

— L-ai auzit foarte bine.

Maddox își puse pe el jacheta și se întoarse cu spatele.

— Ia mașina de-aici și dispari din ochii mei!

•

Unitatea de zbor a Grupului teritorial sosi cu un elicopter vopsit în negru și galben,

cu un motor B0105, zburând în cerc deasupra bungalow-ului. Călcă iarba la pământ, împrăștiind miros puternic de carburant de aviație. Când se îndepărtă, inspectorul Diamond, aflat la capătul drumului sub un stejar bătrân, putu să audă din nou bâzâitul insectelor și zgomotul scos de radiatorul motorului. Își pipăi buzunarul după pachetul de țigări, când ceva îi atrase atenția.

Un bărbat scund, în pantaloni și într-o vestă pătată, cu o geantă murdară legănându-i-se în mână, apăru ca din senin pe drum.

— Bună ziua.

Căută prin buzunare și zâmbi rapid, arătându-și dinții mici, portocalii.

— 'Nă ziua.

— Văd că a venit poliția. E ceva pentru care trebuie să ne facem griji?

Diamond ridică din umeri.

— Nu, nu. Se întoarse cu spatele, pentru a-și aprinde țigara. Albastru, fumul se înălță drept și subțire. Nu va dura mult. Culese un fir de tutun de pe buze și, când văzu că omul continua să se holbeze la el, spuse: Sunteți amabil să părăsiți drumul acum, domnule? Întoarceți-vă la șoseaua principală. Perimetrul nostru e de-aici până la estuar, așa că țineți-o pe partea asta când plecați.

•

Bliss pierdea vremea, mormăind pentru sine și scărpinându-se pe frunte. Făcu un ocol și urcă malul acoperit cu iarbă, bătând din picioare pentru a se scutura de noroi și de urzici. Transpirația, cauzată mai degrabă de supărare decât de efort, se aduna în pliurile corpului său.

Când telefonul – uitase că există – începuse să sune în hol, își dăduse imediat seama că nenorocita aia de cățea nu mințise. Îi făcuse ce trebuia să-i facă, repede și simplu. Telefonul se oprise, dar el continuase: trebuia să se îmbrace și să părăsească discret bungalow-ul, înainte să vină poliția. Urechile îi vâjâiau, îl durea capul, dar se grăbise către pădurea în care picăturile de ploaie se scurgeau printre crengile copacilor, îndepărtându-se de bungalow cât putuse de mult, până găsise o gaura acoperită de iarbă, umedă, în care se ghemuise. Ploaia se oprise, iar sarea din aer îl înțepa în nări. Stătuse întins la pământ, ascultând cum se adunau polițiștii.

Acum, la doar o sută de metri de Sierra, ezită, privind cerul și strănutând. Acolo sus, pe mal, în spatele tufișului des de păducel, ar fi fost o ascunzătoare bună. Nu trebuia decât să-și continue drumul, să ia un autobuz de la șoseaua principală. Dar știa că pentru el se terminase – moartea lui Joni distrusese o parte din el. Dacă era terminat, atunci voia să-și lase urmele pe planeta asta. Voia să fie *logodit*.

Se gândi la creatura din carne pe care o părăsise, tăcută, în bungalow. Închise ochii și zâmbi. Da. Ăsta era un început bun.

Fredonând distrat, scărpinându-se pe gât, se întoarse, îndreptându-se spre șosea, când văzu acoperișul gri al Sierrei în stânga lui. Soarele dispăruse, dar câteva picături de ploaie cădeau în timp ce se uita la mașină. Încetini și se opri în spatele unui stejar înalt, pe care se cățăra o iederă. Văzuse ceva interesant. Gânditor, își mușcă buzele, căutând în geantă, ștergând lama ferăstrăului cu vârfurile degetelor sale scurte și groase. Mai jos, lângă Sierra, se ridică o linie subțire de fum de țigară.

•

În tricou negru și cu vesta Kevlar, sergentul O'Shea de la Grupul de ajutor teritorial, TSG, nu se simțea deloc în largul lui, era ca un prădător din junglă rătăcind pe un drum de țară. Membrii echipei – bărbați cu chipuri aspre, aplecați înainte, cu brațele încrucișate, ținându-și palmele strânse la subsuoară – îl priveau cum se plimbă printre ei.

— Polițiștii locali au format o echipă mobilă și, la ora 1 p.m., un Peugeot albastru a apărut pe alee. Am încercat timp de zece minute să stabilim un contact, dar nu a răspuns nimeni la telefon, drept pentru care consultantul nostru în probleme de sănătate a fost de acord: n-am fi vrut să se ajungă la asta, dar ne gândim la o tactică de încheiere. Nu știm ce armă deține ținta noastră. Dacă nu e vorba de arme de foc, există alte posibilități de a fi răniți, deci fiți atenți: gâtul, mâinile. Sunt vulnerabile. Păstrați vizierele lăsate în jos și respectați protocolul de arestare, dezarmând ținta. Echipa care participă este, cred, din eșalonul MO.

Caffery se afla la câțiva metri mai sus de drum, fumând, uitându-se cercetător, printre arbuști, în jos, spre bungalow. Nu treceau mașini, doar elicopterul zumzăia deasupra. Din când în când, auzea telefonul sunând.

— Uite, Jack.

Essex arătă către un punct, la distanță. Nori negri se adunau la gura estuarului, ca și cum ar fi încercat să blocheze intrarea.

— Că tot vorbeam de semne prevestitoare…

— A avut timp s-o facă, Paul. Probabil că acum ea e deja…

Essex îl privi pe Caffery și își mușcă buzele.

— Da. Trebuie să fii pregătit pentru orice.

— Obișnuita rutină radio.

O'Shea își mișca mâinile tatuate.

— Echipa din perimetru continuă să facă apelurile de control. Dacă merge prost și vă simțiți în pericol, știți procedura radio.

•

Diamond se uită o vreme după omulețul scund, până când acesta dispăru în josul drumului. Apoi căscă, se scărpină pe nas, își termină țigara și aruncă chiștocul pe asfalt. Începuse să plouă. Căută în buzunar cheile Sierrei: n-avea rost să stea să-l ude ploaia, lăsa partea asta eroilor. Era cu mâna pe portiera mașinii când Bliss, transpirat, răsări ca o iederă udă din malul înalt, chiar lângă umărul lui.

— Bună, șopti el.

Diamond scăpă cheile și se izbi cu spatele de Sierra, mormăind ceva neinteligibil, cu ochii larg deschiși, de durere: Bliss îl strângea de organele genitale. Sări ușor înaintea lui. Diamond își mișca doar ochii galbeni.

— Ușurel, ușurel, să nu te rănești.

— Sunt de la poliție. Poliția!

Se luptă, încercând să se elibereze, dar ferăstrăul răsări și se îndreptă încet spre încheieturile lui. Nu primi o lovitură puternică, dar fu suficient cât să-i țâșnească sângele. Diamond țipă, ferindu-și mâinile.

— Nu mă tăia, nu mă tăia! Sunt de la poliție!
— Promiți să-ți ții mâinile nemișcate? Ridică-le deasupra capului!
— Da, da, da. Gâfâind, ridică mâinile spre copac. Da.
— Spune! Spune: „Promit!”
— Dumnezeule! Da. Promit.
— Jur pe viața mea. Dacă nu, să mor.
— Jur pe viața mea. Dacă nu, să... să...
Diamond începu să tremure.
— Ce-ai de gând să-mi faci?
— Taci! clipi Bliss furios. Taci odată!
Pe marginile buzelor avea salivă. Nu avea cum să o șteargă: cu o mână ținea strâns mânerul ferăstrăului, iar cu cealaltă îl ținea pe inspector de carnea moale și cartilaginoasă a organele genitale. Ochii lor se aflau la același nivel, iar Bliss simți mirosul detectivului, de spaimă care îi îngheța respirația.
— Uite.
Diamond tremura.
— Eu sunt un nimeni în chestia asta. Nu eu i-am adus aici. Nici măcar nu m-au lăsat să mă apropii de casă. De-aia am urcat aici.
— Cine ia deciziile?
— Deciziile?
Diamond își umezi buzele.
— Deciziile? Păi le ia...
— Da...?
Diamond ezită, cu o scânteie de revelație în ochi. Se calmă vizibil.
— Inspectorul Caffery. Jack Caffery.
— El? zise Bliss, dezvelindu-și dinții stricați. Și unde e?
— E la poalele dealului. Vrei să-ți arăt unde?
— Ar fi drăguț din partea ta.
— Apoi îmi dai drumul?
— Să vedem. Acum dă-mi radioul!

•

Ploaia cădea ritmic. Curgea pe spatele lui Caffery și se prelingea în pantofii lui. Norii precum cerneala se mutaseră dincolo de estuar și păreau că se instalaseră deasupra casei. Ferestrele continuau să fie întunecate, închise.
— Răspunde la telefon, nenorocitule!
El și Essex stăteau la distanță, la jumătatea drumului dintre câmp și casă, cu radioul tăcând, cu circuitul electric închis. Caffery găsea că era inutil. Știa că Rebecca se afla în bungalow, iar imaginația lui îi oferea o listă de posibilități înfricoșătoare. Putea să vadă cu coada ochiului pregătirile echipei TSG, pe grupuri, la capătul drumului unde se aflau țevile de gaze, punându-și mănuși și săltând pe umeri, dispozitivul roșu de spargere a ușii.
Essex se întoarse. Inspectorul Diamond stătea la marginea pădurii, alb și tăcut, făcându-i semn cu mâna.

— Rahatu’ ăla! Ce dracu’ vrea?

Repede și în liniște se deplasă spre marginea pădurii.

— Ce faci aici? îi șopti.

— Pe-aici, îl îndemnă în șoaptă Diamond, întorcându-i spatele și intrând în pădure.

Essex îl urmă.

— Ți s-a spus să stai undeva pe dram.

— Pe-aici.

— Ce-ai pățit la mână? Sângerezi…

De-acolo de unde stătea, ghemuit în grămada de frunze uscate, vechi de un an, Bliss fu rapid și precis. Cu o singură mișcare, îl răni pe Essex la tendonul drept, fără să facă alt zgomot decât o pocnitură ușoară.

— La dracu’! Dumnezeule!

Essex căzu la pământ, ca un arbore tăiat, prea surprins ca să mai țipe, răsturnându-se pe o parte. Radioul se rostogoli departe de el, în timp ce el orbecăia prin sânge, ca să dea de capătul tendonului tăiat.

— Și celălalt.

Bliss, cu ochii holbați de nerăbdare, se năpusti asupra lui, cu ferăstrăul pornit. Dar Essex fu surprinzător de rapid. Mormăind, se aruncă pe spate, trăgându-și arma și, cu o mișcare sigură, ținti și o descarcă în umărul lui Bliss.

Bliss scăpă ferăstrăul și se rostogoli în frunzele ude, scoțând un geamăt, șocat și cu respirația tăiată.

— Ești un rahat, Bliss! strigă Essex, continuând să-l țintească, contorsionat și nemișcat.

— Rahatule!

Mormăind, se târî până reuși să se arunce, gâfâind ca un pește pe uscat, peste Bliss. Radioul nu se vedea nicăieri, iar el știa că rana lui era gravă. Știa că talpa îi atârna, că mușchii și vasele erau deschise. Singura lui armă era propria greutate, suficientă cât să-l țină pe Bliss la pământ până venea cineva.

— Diamond, strigă. Ia radioul meu, Diamond. Către toate unitățile.

Dar Diamond tremura, arătându-i mâna.

— Nenorocitul ăsta m-a rănit, șopti. Putea să-mi secționeze o arteră.

— *Diamond*!

— Oricum, e moartă.

Bliss scuipă în stratul de frunze.

— Amândouă sunt, cățelele!

Essex îl apucă pe Bliss de cămașă, deasupra rănii sângerânde.

— Ce-ai spus, rahatule?

Dar fața lui Bliss era calmă, senină într-un fel fericit. Essex își înfipse cotul în spatele lui.

— Le-ai omorât?

Împinse cu putere cotul în spatele lui Bliss, nebăgând în seamă propria rană. Bliss nu schiță nicio mișcare.

— Ce-ai făcut, rahatule? Le-ai omorât?

— Essex!?

Caffery știa că se întâmplase ceva rău, în momentul în care, uitându-se în jurul lui, văzu că locul din pădure, unde îl văzuse pe Diamond, era acum pustiu. Făcu câțiva pași până la marginea pădurii, cu radioul la îndemână. Se opri.

Din adâncul pădurii auzi un plânset slab, imperceptibil. Și – intermitent – un mecanism care bâzâia scurt, supărător.

— Essex!?

Nimic.

— Paul! Ai pățit ceva?

Liniște.

„Nu e-n regulă, Jack. Nu e deloc în regulă."

Înaintă încet, ținându-și radioul la gură. Bâzâitul se estompa, se întrerupea. Simți frica în stomac.

— Bravo, șase-zero-doi, către toate unitățile.

Ocoli un grup de mesteceni argintii și se opri.

Diamond era aplecat peste un trunchi căzut, ținându-și un braț strâns la piept și holbându-se la Essex, care zăcea la zece metri mai încolo, în pădure, cu fața înghețată și albăstruie, ținându-l pe Bliss la pământ.

Bliss avea un braț răsucit la spate. Avea pleoapele întoarse, lăsând să se vadă colțurile rozalii ale ochilor. La câțiva pași, în frunze, lama ferăstrăului electric tremura, ca un câine obosit care dă din coadă.

— Doamne! Paul!

Essex îl privi.

— A zis că le-a omorât, Jack.

— OK. Ține-l.

Precaut, porni spre ei, cu mâna întinsă.

— Calmează-te. Ține-l bine.

Diamond întinse brațul, ținându-se de cot.

— N-am putut să fac nimic. N-am putut. Uite! Îi arătă mâna. Uite sângele. Vezi ce culoare are? Buzele lui palide tremurau. E prea roșu. M-a tăiat adânc.

— Diamond!

Caffery se duse spre el. Fără să se gândească sau măcar să ezite, îl lovi pe Diamond în nas, rupându-i-l în două.

— Te-am prevenit!

Diamond se prăbuși țipând, ducându-și mâinile la față.

— De ce dracului ai făcut asta? De ce dracului?

Iar la douăzeci de metri distanță, Bliss profită de ocazie.

Trase ferăstrăul electric spre el, apoi, cu o mișcare alunecoasă, ușoară, îi îndepărtă încet brațul lui Essex, căutându-i încheietura. Sângele țâșni ca o fântână arteziană, iar gura lui Essex se căscă și scoase un țipăt.

Caffery sări spre el.

— *Paul*!

Dar Bliss era rapid. Clipind des, concentrându-se asupra operațiunii complicate, printre țipete și picăturile care săreau, strălucitoare, se repezi asupra celeilalte mâini a lui Essex, punând lama ferăstrăului peste rețeaua vulnerabilă de vase și peste țesuturi. Înainte ca Jack să ajungă la ei, Bliss era deja în picioare, țâșnind ca o ghiulea, plin de sângele curs din arterele lui Essex. Se clătină, alunecând prin frunzele ude, încercând să se ridice, să-și recapete echilibrul. Se întoarse și fugi în pădure, agitându-și mâinile scurte.

— Paul!

Jack se aruncă peste Essex, cu fața aproape de obrazul lui rece.

— Te-a rănit la ambele brațe?

Essex dădu din cap că da, cu ochii strânși de durere. Panglici de sânge strălucitor țâșneau de-a lungul cămășii sale.

— Diamond! Mișcă-te!

Jack sări în picioare, îl înșfacă pe Diamond de spatele jachetei și îl târî spre Essex.

— Mișcă-te. Dă-mi mâinile!

— Lasă dracului să…

— Dă-mi mâinile! Pune-le aici!

Îi îndepărtă lui Diamond degetele de pe nasul care sângera și le strânse în jurul arterelor de sub brațele lui Essex.

— Apasă! Apasă tare!

Își rupse jacheta și cravata, își desfăcu radioul și îl aruncă la picioarele lui Diamond.

— Fă niște feșe pentru artere, apoi cheamă ajutoare prin radio.

Diamond întoarse spre el niște ochi congestionați.

— Nenorocitule!

În picioare, îl apucă pe Diamond de ureche, ridicându-i capul:

— M-ai auzit?

— OK, OK. Dă-mi drumul!

— Fă-o!

Jack îl împinse și porni după Bliss.

•

Se afla cam la o sută de metri distanță – copacii nu se mai distingeau – o siluetă umană roz și alb, alergând prin ploaie. Se mișca repede. Dar Caffery era mai ușor. Mai puternic și mai rapid. Alerga din ce în ce mai repede printre plantele scunde, singur, însoțit doar de zgomotul propriei respirații și de picăturile de ploaie care se scurgeau din crengile copacilor.

Nu strigă. Ar fi însemnat să piardă prea multa energie. Noroiul și frunzele săreau în spatele lui. Se apropia repede. Curând, putu să audă respirația lui Bliss și să-i vadă brațele scurte cum se agită.

„La dracu'!"

Văzu asfaltul negru al drumului îngust de coastă apărând printre copaci.

„E un drum public – o fi înconjurat? Unde o fi poliția locală? Dar TSG? Ar fi trebuit să avem întăriri pe tot perimetrul pe care se află arbuști."

Capul lui Bliss se aplecă brusc, sub o creangă joasă, trecu prin frunzișul din care se

scurgeau picături de apă. Se clătină spre dig. Alunecă în jos, pe mal, și fugi și mai repede până când ajunse la gardul de sârmă ghimpată.

•

Essex zăcea pe-o parte, cu fața în frunze, cu gura ușor deschisă. Știa că nu avea să mai fie multă vreme conștient. Până și oasele îi erau reci.

„Ciudat, ciudat să fie așa rece în iunie…”

Se uită la mâinile lui întinse – în fața lui, moi, pe pământ, de parcă ar fi aparținut altcuiva. Diamond se ocupa de ele, făcând fețe din jacheta ruptă a lui Caffery, acoperindu-i rănile grave făcute de Bliss, oprindu-se din când în când, ridicându-și degetele însângerate și ducându-le încet la nasul zdrobit. La câțiva pași mai încolo, radioul lui Caffery era azvârlit în noroi. Vocea lui Maddox, distantă și metalică, îl chema pe inspector:

— Bravo, șase-zero-doi, aici e Bravo șase-zero-unu, răspunde!

Elicopterul zbura deasupra casei. TSG urma să intre.

„Prea târziu, se gândi Essex. Fetele sunt deja moarte. Nu mai pot face nimic pentru ele. Iar Jack e cu Bliss. Undeva… în pădure… fără radio…”

— Diamond.

Efortul era enorm. Începu să-i bubuie capul.

— Diamond, radioul…

Diamond nu răspunse.

— Diamond!

— Ce vrei?

Îl privi. Furios.

— Nu sunt *surd*, la dracu’!

— Radioul…

— Da, știu.

Legă capetele feșei în jurul încheieturii lui Essex.

— Fac *tot* ce pot.

Se târî, strâmbându-se de durere, acoperindu-și fața cu o mână, luă radioul din frunze și apăsă butonul portocaliu, cerând ajutor, întrerupând fiecare canal pe rând.

— Bravo, șase-zero-trei, către toate unitățile. Asistență de urgență. Repet: asistență de urgență.

Essex, extenuat, își lăsă capul să cadă într-o parte. Membrele îi fură cuprinse de un tremur dureros. Percepția lui – felul în care vedea copacii, cerul, crengile atârnând spre pământ, pe Diamond vorbind repede și furios la radio – se distorsiona, de parcă însuși aerul se umfla, ridicându-se în valuri care veneau spre el.

Lumina zilei, de asemenea, vedea ca prin ceață, se schimbă: se făcea din ce în ce mai verde și mai rece.

„Inima ta slăbește, Paul, se gândi detașat. Nătâng bătrân, să-ți fie învățătură de minte. Inima ta se lasă bătută…”

•

Din cauza vitezei alunecă spre canal, cu mâinile întinse, gardul alergând spre el. Se înfipse în călcâie, iar degetele lui găsiră un fir neted, în sârma ghimpată. Se opri o

clipă, speriat, cu inima bubuind. Își recăpătă echilibrul, privind în jur, gâfâind, gata de luptă.

Dar, după doi metri, pe Bliss îl părăsi norocul.

Era prins în gard. Se legănă ușor, călcând cu toată talpa pe pământ, cu genunchii ușor îndoiți, cu brațele ridicate ca o păpușă.

Ghimpii îi intrară în piele, în păr, adânc, în ligamentele moi. Nu făcu niciun zgomot, doar clipi o dată sau de două ori, cu o expresie liniștită, intensă.

Încet, Caffery își lăsă mâinile în jos.

— Bliss?

Niciun răspuns.

— Doamne, acum ce-o să mai urmeze?

Încercă să se mai apropie cu un pas.

— Bliss?

„De ce nu se luptă?"

Fața lui Malcolm Bliss era senină, resemnată – doar maxilarele se mișcau, imperceptibil, de parcă s-ar fi concentrat, chinuindu-se să rămână perfect nemișcat. Caffery simți un fior. Înțelese.

„Mișcarea înseamnă durere pentru el. E prins în capcană."

Răsuflă ușurat.

Așa a fost să fie – să cadă prins în capcană și să-l găsească el. Un animal hărțuit. Birdman.

Tremurând, își șterse sudoarea de pe frunte și se aplecă, precaut, fără să aibă prea multă încredere în această neașteptată întorsătură norocoasă. Bliss, rigid în capcana sa de sârmă, privea cuminte înainte, în timp ce Caffery îl studia, cu mare atenție, cu minuțiozitate, plimbându-și privirea pe ghimpii cu vârfuri ascuțite, încercând să-și dea seama ce îl durea, de ce îl durea și ce soluție era cea mai indicată. Studie numeroasele răni minore, înainte de a descoperi punctul de suport – o singură țepușă, înfiptă adânc în gâtul lui Bliss. Nu se vedea sânge încă, dar carnea roz dimprejur pulsa ușor. Artera carotidă – gata să se deschidă și să se golească.

— Aici, îi șopti lui Bliss în față, punându-și degetele pe sârmă. *Aici* e cheia.

Împinse ușor sârma în jos, testând unde anume începea durerea. Bliss îi respira drept în față, suportându-i gestul copilăresc – închizând ochii răbdător, de parcă nu durerea trebuia să o îndure, ci umilința provocată de un fanfaron infantil. Caffery eliberă presiunea scurt și răsuci sârma în direcția opusă.

— E calea lașilor, domnule Caffery, spuse Bliss brusc, cu vocea gâtuită și vâscoasă. E calea lașilor.

Caffery se apropie de fața lui.

— Ai făcut-o? E adevărat? Le-ai omorât?

— Da.

Bliss închise ochii.

— Și le-am și regulat. Nu uita asta!

Caffery se uita la el, cu degetele înghețate pe sârma gardului. Deasupra copacilor apăru brusc elicopterul, legănându-se, departe de bungalow, îndreptându-se spre drum.

Zgomotul crescu tot mai mult, cutremurând pământul și scuturând picăturile de ploaie din copaci, însă Caffery rămase nemișcat, conștient doar de propria furie și de nimic altceva din jurul său, uitându-se fix la fața lui Bliss, conștient de ocazie, atât de evidentă și deplină, încât ochii săi începură să lăcrimeze.

Și apoi, brusc, totul se termină.

Se sfârșise.

Răsuflă, își șterse sudoarea de pe față dând din cap, cu inima grea. Murmură ceva, dădu drumul sârmei și, fără să se mai uite la Bliss, urcă înapoi malul.

•

Elicopterul trecu. Essex se uită în sus la cerul cenușiu dincolo de frunzele argintii care foșneau. O pasăre zbura în cerc, înclinându-se și privindu-l. Inima își urma instinctul și se lupta, pompând ultimele picături de sevă inutilă prin găurile din încheieturi.

„Ciudat, se gândi, nu simt ploaia pe față. De ce nu o simt căzând pe fața mea?”

Douăzeci de secunde mai târziu, inima lui, cu pereții lipicioși, aproape uscată, tremură și se opri. Ploaia cădea în picături mari, grele precum cioburile de sticlă, sărind pe ochii lui deschiși.

•

Elicopterul îi ratase pe Caffery și pe Bliss. Trecuse la cinci sute de metri de canal și își continuase drumul spre estuar.

Departe, unde se întindea pădurea, Caffery ajunse pe muchia malului, când ceva îl făcu să se oprească.

Își apăsă tâmplele, de parcă durerea de sub piele ar fi putut fi îndepărtată dacă masa locul. Se întoarse și se uită câteva secunde la Bliss, stând calm, plin de sânge și alte fluide. Un botgros, atras de obiectul agățat în sârma ghimpată, apăruse la un metru, printre puieții de sicomor. Nu era mai mare decât un pumn de copil. Clipi, evaluând prada, cu capul într-o parte. Caffery se uită mult timp la el, apoi respiră adânc, clătinându-se în timp ce cobora din nou malul, înfășurându-și cămașa în jurul degetelor și apucând din nou sârma gardului.

Un firicel subțire, zglobiu, fu pulverizat în aer – vasul de sânge fusese perforat. Bliss grohăi și se smuci. Picioarele i se bălăbăneau – mâinile se strânseră, într-un gest reflex, în jurul gâtului. Caffery își ținu respirația, strânse și mai tare gardul, iar vasul de sânge pocni, împroșcând sângele pe gâtul alb și pe părul lui Bliss.

Caffery se dădu înapoi și privi liniștit, apăsându-și absent vârful negru al degetului în palmă, în timp ce viața lui Bliss se scurgea în pământ. Faptul că tocmai se încheia o viață nu-l atingea – în schimb, simțea un triumf amețitor.

După aceea, numără până la o sută, ca să fie sigur că se terminase. Apoi întoarse spatele, își îndreptă cămașa și urcă iar malul.

•

Oamenii sergentului O’Shea găsiră trupul lui Joni întins pe holul îngust, blocând trecerea. Dintr-o singură privire își dăduseră seama că era moartă. Nimeni nu ar fi putut supraviețui cu asemenea răni: coloana era zdrobită, iar în vagin îi fusese introdusă sticlă spartă. Quinn intră în bungalou cu echipa de fotografi. După douăzeci de minute, reapăru, cu o expresie aspră, conducându-i înăuntru pe Caffery și pe Maddox.

— Cealaltă a rămas acolo. Aprinse o lanternă în holul întunecat. În sufragerie. Se opri și se întoarse spre ei. Sunteți siguri că vreți să vedeți așa ceva?

— Desigur, șopti Caffery.

Cămașa lui era udă de ploaie și de sânge.

— Desigur.

•

Quinn împinse ușa.

Mirosea a casă de vacanță. Jaluzelele erau lăsate, mobila era înaltă. Pe scaunele din răchită împletită, din salon, se aflau perne multicolore. Cineva trebuia să dea o petrecere de aniversare. Părea să fie ziua de naștere a unui copil. Tortul era pe masă. Baloanele țopăiau spre tavan, stropite cu sânge.

— Aici.

Quinn intră în camera.

— Întorceți-vă și o să vedeți.

— Unde?

Quinn îndreptă lanterna spre ușile salonului și spre tavanul din bucătărie.

Lui Maddox i se tăie respirația.

— O, Doamne…

Fusese suspendată, cu fața în jos. Arăta ca o foaie de cort care se legăna deasupra bucătăriei. Încheieturile erau legate cu un cablu prins într-un cârlig agățat de tavan, cu care îi înfășurase și gleznele. Era goală, cu excepția unei folii de plastic care îi acoperea capul și umerii. Mumificată. O fâșie slabă de lumină trecea peste coapsele pe care se vedeau dâre de sânge.

Quinn își puse mâna pe brațul lui Caffery.

— Mai întâi legiștii, domnule.

— Nu!

Înaintă în cameră.

— Jack, îl preveni Maddox. Jack, trebuie mai întâi să intre legiștii aici. Jack!

Caffery traversă încet camera, simțind mușchii pieptului cum se contractă, corpul său blocând instinctiv răspunsul. Sub tălpi, linoleumul era lipicios. Se împiedică de pragul metalic dintre camere și se opri, cu mâinile pe ușile batante.

Creatura grotescă se legăna ușor, parcă ar fi fost atinsă de briză. Sub folia de plastic, chipul Rebeccăi era strivit și umflat.

Încet, cu mare atenție, Caffery se hotărî să respire.

„Imaginația ta, Jack. Înțelegi, nu crezi în Goliat. N-ar fi inventat niciodată așa ceva. Și tu chiar ai crezut că vrei să-l găsești pe Ewan. Ai crezut într-adevăr că vrei să-l vezi.”

O singură picătură se strecură afară, prin crăpătura foliei de plastic din dreptul nasului Rebeccăi.

— Becky!

Lacrima căzu pe linoleum.

— Becky!

O venă de pe gâtul ei pulsa.

52.

Rebecca fu tratată la spitalul Levisham General. Caffery refuză să o lase să meargă la St. Dunstan's. Trebuia să facă tomografii, angiografii, transfuzii de sânge. Medicii avuseseră nevoie de nouăzeci și patru de ore pentru a fi siguri că avea să supraviețuiască. De îndată ce primi vestea, Jack luă hotărârea asupra căruia cumpănise mult timp. Era un fel de joc de-a Dumnezeu și jurații, în care era judecat de către o curte personală, și alese, destul de senin, să nu spună că îl omorâse pe Bliss.

Timp de patru zile își evaluase opțiunile: proceduri disciplinare, audieri, interogatorii interne. O destituire pentru conduită criminală și un proces separat. Își imagină cum ar fi fost toate astea, în loc să le lase să fie uitate, lăsând lumea să creadă mai departe că Bliss murise accidental, înainte de a ajunge la el.

Își spuse că opțiunea lui pentru autoapărare putea, paradoxal, să fie o nouă armă. Omorâse și nu mărturisise – acum el era prădătorul care *știa* de prada sa. Putea să stea drept și invizibil în amfiteatrul criminalilor. Odată luată această hotărâre, fusese surprins să constate cât de repede se acomodase cu ideea. În perioada în care ancheta privind moartea lui Bliss se desfășura, trăise, fără efort, în minciună, și urma să câștige în fața juriului dacă ar fi spus seria de neadevăruri bine ticluite.

„Ciudat, ce calm ești. Asta e tot ce trebuie să faci? Este, într-adevăr, chiar așa simplu să minți și să te faci crezut?"

Deși își imaginase schimbarea insesizabilă, Rebecca nu putea fi mințită. Își dăduse seama imediat că el ducea cu el ceva nou. Îi atinsese fața, în prima zi în care fusese conștientă, și îi spusese simplu:

— *Ce este*?

El îi luase mâna și i-o sărutase.

— Când te faci bine, șoptise. De îndată ce te faci bine. Îți promit.

Dar se recupera încet. Fusese nevoie de încă trei transfuzii înainte de a fi în afara oricărui pericol, iar zece zile mai târziu era încă prea slăbită pentru a-l însoți la înmormântare. Așa că se duse singur, la mica biserică Suffolk, în afara Londrei, și stătu scorțos, într-o strană rece, lângă Marilyn Kryotos, simțindu-se inconfortabil în costumul închiriat.

Cu două strane mai în față, mama lui Essex stătea cu ochii uscați, prea tulburată pentru a putea plânge, cu mici buchete de trandafiri tremurânde, prinse cu ace în pălăria ei îngrijită. Caffery se simți încurcat să descopere trăsăturile lui Essex moștenite de la ea și de la soțul ei, de parcă ar fi fost o vulgaritate din partea lor să se arate împotriva *rodului pământului*, în naos. Se întrebă dacă și-ar recunoaște propriul chip la părinții săi, dacă i-ar mai revedea vreodată. Se întrebă ce fel de pălărie ar fi purtat maică-sa la o înmormântare, iar faptul că nu avea nicio idee, îi făcu pielea de găină pe mâini.

Cantatele începură. Kryotos se mișca încet în față, în strana de lângă el, cu coatele pe cartea de rugăciuni. Își lăsă capul în piept.

— Mami?

Jenna, într-o rochie de catifea neagră, ciorapi negri și pantofi de lac, se strecură din strană și se agăță de piciorul lui Kryotos, uitându-se îngrijorată în sus la părul ei.

— Mami!

În dreapta lui Kryotos stătea Dean, tăcut, aranjând gulerul primei lui cămăși de adult. Se simțea încurcat. Niciunul dintre ei nu se putea preface că nu observase lacrimile care înnegreau tapiseria perniței de îngenuncheat de la picioarele lui Kryotos.

Caffery își aminti această senzație: ca și Dean, uitându-se la maică-sa cum îi curgeau lacrimile de sub perdeaua de păr, simțind cum tremura în timp ce se ruga, Îl implorase pe Dumnezeu să-l găsească pe Ewan.

„E o scuză ieftină să nu-ți trăiești viața."

Cuvintele reveneau cu atâta claritate, încât aproape îi atingeau fruntea, în timp ce-și sprijinea fața în mână, pentru ca toți ceilalți să nu-i vadă expresia.

„Până acum trebuia să lași această senzație să dispară – să plece!

Nu asta mi-au spus – se gândi el – fiecare în felul ei, femeile, prietenele, de-a lungul anilor?"

Poate că furia lor era justificată, poate că ele știau mai bine decât el care erau lucrurile importante, ce anume trebuia să trateze cu indiferență. Iată-l: avea treizeci și patru de ani. Treizeci și patru și încă nu știa cum să joace acest joc, jocul cel mare, important. Ca și cum nu locuise cu totul în propria viață, ci stătuse pe margine și privise, plănuise, încercase să facă îmbunătățiri, urmărind să păcălească trecutul, în timp ce viața lui avea loc undeva, peste umărul lui. Putea s-o lase să meargă așa mai departe, să continue să stea deoparte – să reacționeze la momelile lui Penderecki, să-i permită să inventeze modalități prin care să mențină proaspăt chinul – să călătorească la fel, singur și fără copilărie în această viață. Sau...

Sau să înceteze lupta.

Când ministrul începu să rostească un discurs elogios – șoptit, ușor înclinat – Caffery se aplecă brusc înainte. Kryotos își șterse nasul și își înălță capul.

— Ce este? șopti ea, punându-și mâna pe brațul lui. Ce s-a întâmplat?

Privea țintă în sus, ca și cum ar fi urmărit o fantomă care se ridica din biserică pe bolta în formă de evantai.

— Jack!

După câteva secunde, fața lui se însenină. Se lăsă pe scaun, în strană, și se uită la ea.

— Marilyn, șopti el.

— Ce este?

Se simțea atât de liniștit! Ea așteptă o clipă, ca toți ceilalți să se ridice; toate acele fapte mărunte ale vieții pe care le regretăm.

— Ce este?

— Nimic.

El zâmbi.

— Ceva nebunesc.

•

După eveniment, conduse înapoi spre Londra – rapid, peste câmpiile însorite și netede din Suffolk. Când ajunse acasă, ziua aluneca deja spre înserare: deasupra casei,

cerul arăta ca o fâșie portocalie.

Jack nu mai intrase în camera lui Ewan de mai bine de două săptămâni. Se duse acolo fără să ezite, aruncă toate dosarele goale în punga de gunoi, pe care o luă și o duse în stradă, zvârlind-o în tomberon. Își șterse mâinile și se întoarse în casă, se dezbrăcă de jachetă, găsi un ciocan în dulapul de sub scară și descuie ușa din spate.

Grădina își regăsise ritmul acum, când iulie se apropia. Scăldată în soarele de vară, era plină de viață. Flori în culori strălucitoare erau risipite în straturile din grădină, iar *Rosa mundi* pe care o plantase maică-sa cu treizeci de ani în urmă stătea tăcută lângă gard, iar florile ei medievale, roz, erau desfăcute precum palmele unor bebeluși. Jack trecu pe sub salcie, se duse direct la bătrânul mesteacăn și aruncă ciocanul în iarbă.

„Fă-o! Fă-o! Dacă te gândești la el acum, vei ezita."

Își îndoi manșetele, respiră adânc, apucă cea mai joasă scândură și o împinse în sus, spre copac. Era subțire și uscată. Aproape că se prăbuși din copac, împrăștiind un nor de licheni pe pieptul cămășii lui.

„Fără ezitare."

Duse scândura la câțiva metri depărtare, o ridică peste gard și o lăsă să cadă printre arbuști și tufe. Își șterse fruntea, se întoarse la mesteacăn și continuă cu următoarea scândură.

Ciocanul rămase nefolosit, în iarbă. Umbrele se lungeau, înainte cu mult ca palmele lui să fie aspre, traversate de stropi de transpirație, cămașa lui era acoperită de mușchi și doar o scândură, solitară, se mai legăna pe o ramură a copacului. Când o apucă, făcând un pas în spate, și se încordă, ceva îl făcu să se oprească. Un nou și diform element apăruse la orizont.

Dădu drumul scândurii și privi în sus.

Scos afară din casă de vreun instinct, de vreo conștientizare înțeleaptă – de parcă ar fi simțit schimbarea intențiilor lui Jack – Penderecki apăruse în gradină. Stătea la gard, cu bretelele sale și cu vesta Aertex pătată, mestecând și scărpinându-se în ceafă, privind cu ochii lui lucioși ca niște pietre de bijuterii, clipind des, cercetând.

Jack respiră adânc și se îndreptă. În mod obișnuit, s-ar fi îndepărtat sau, și mai rău, ar fi intrat în casă. Dar acum rămase drept și calm, înfruntând privirea lui Penderecki. Deținând controlul.

Nu trecea niciun tren. Nu se auzea niciun sunet. Reflectându-se în fereastra terasei, norii lucioși pluteau deasupra copacilor. Un pescăruș, adus de vânt dinspre Tamisa, se învârtea în cerc deasupra, privindu-i pe cei doi oameni. Și apoi, ochii lui Ivan Penderecki licăriră.

Era un pic mai mult decât o umbră, dar Jack o observase.

Însemna că roata se întorsese.

Zâmbi. Zâmbi încet, iar inima îi crescu în piept. Făcu un pas în spate și, cu o singură mișcare, apucă scândura. O cără până la gard, se opri suficient timp cât să se asigure că Penderecki încă se uita la el, și o aruncă la trei metri sau mai mult printre tufe. De-a lungul „căii morții". Ultimul loc în care îl văzuse pe Ewan.

Scândura ateriză, sări de două ori, pe deasupra ierbii și a tufelor de ciuboțica-cucului, se mai învârti o dată în aer și se opri, nevăzută, îngropată în verdeață. Își șterse mâinile

una de cealaltă și privi în sus.

„Buuun.”

Expresia lui Penderecki se schimbase.

Ezita un moment, bătând toba cu degetele pe gard, cu ochii ca de șopârlă lăsați în jos, clipind încurcat.

Apoi, brusc, își ridică bretelele, scuipă spre culoarul căii ferate, se șterse la gură și, fără să-și ridice privirea, plecă de lângă gard. Se întoarse – cu spatele rigid și brațele țepene pe lângă corp – și se îndreptă cu o precizie științifică spre spatele casei. Închise încet ușa după el.

Deasupra culoarului căii ferate, Jack – îmbrăcat în al doilea costum de doliu din viața lui, având cămașa udă de transpirație – știa că se terminase. Clătină din cap și se rezemă de gard, cu mâinile agățate de sârmă, cu bătăile inimii domolindu-se în timp ce înserarea se lăsa în jurul lui.

Brusc, un tren de navetiști țiui în apropiere. În el se aflau lucrători de la oraș care se întorceau târziu de la birou. Ridică privirea, mirat. De parcă trecerea unui tren ar fi fost ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l vadă pe linia ferată. Înaintă și privi capătul luminat al trenului făcându-se tot mai mic.

Când dispăru sub Podul Brockley, continuă să privească licărirea tremurată, pentru mult timp, până când ajunse să nu-și mai dea seama dacă se uita la cer, la luminile serii sau doar i se părea că vede o licărire.

Se întoarse în casă, se dezbrăcă de costum și făcu un duș.

Apoi se urcă în mașină și plecă spre spitalul Lewisham.

[1] Acronim de la Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigații Criminalistice. (n.tr.).
[2] Acronim de la Area Major Incident Pool, un alt departament al poliției metropolitane din Londra. (n.tr.).
[3] Acronim de la Territorial Support Group – o unitate specială de acțiune a poliției metropolitane londoneze.
[4] Îmbrăcat pentru a ucide.
[5] Heroină.
[6] Un amestec de chimion și coriandru în combinație cu alte condimente: scorțișoară, cardamom, cuișoare și dafin indian. (n.tr.).